

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-11-23

Druk nr 2992
Warszawa, 3 lutego 2023 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o zmianie ustawy o obligacjach, ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw.**

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

**o zmianie ustawy o obligacjach, ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu
alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i ustawy o Bankowym Funduszu**

**Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej
restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}**

Art. 1. W ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2244) wprowadza się następujące zmiany:

¹⁾ Niniejsza ustawa:

- 1) w zakresie swojej regulacji uzupełnia wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 68, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 96, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, Dz. Urz. UE L 203 z 01.08.2019, str. 10, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 64, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29, Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2 Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1);
- 2) w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2261 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2009/65/WE w odniesieniu do stosowania dokumentów zawierających kluczowe informacje przez spółki zarządzające przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz. Urz. UE L 455 z 20.12.2021, str. 15);
- 3) służy stosowaniu:
 - a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 208 z 02.08.2013, str. 68, Dz. Urz. UE L 321 z 30.11.2013, str. 6, Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 37, Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 153, Dz. Urz. UE L 20 z 25.01.2017, str. 2, Dz. Urz. UE L 310 z 25.11.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 27, Dz. Urz. UE L 347 z 28.12.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 74 z 16.03.2018, str. 3, Dz. Urz. UE L 111 z 25.04.2019, str. 4, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 204 z 26.06.2020, str. 4, Dz. Urz. UE L 335 z 13.10.2020, str. 20, Dz. Urz. UE L 405 z 02.12.2020, str. 79, Dz. Urz. UE L 84 z 11.03.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 116 z 06.04.2021, str. 25 oraz Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1),
 - b) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplącalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 85 z 01.04.2016, str. 6, Dz. Urz. UE L 346 z 20.12.2016, str. 111, Dz. Urz. UE L 236 z 14.09.2017, str. 14, Dz. Urz. UE L 195 z 01.08.2018, str. 27, Dz. Urz. UE L 227 z 10.09.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 161 z 18.06.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 92 z 26.03.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 277 z 02.08.2021, str. 14 oraz Dz. Urz. UE L 2 z 06.01.2022, str. 8),
 - c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1),
 - d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (Dz. Urz. UE L 352 z 09.12.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 358 z 13.12.2014, str. 50, Dz. Urz. UE L 354 z 23.12.2016, str. 35, Dz. Urz. UE L 40 z 12.02.2019, str. 109, Dz. Urz. UE L 188 z 12.07.2019, str. 55 oraz Dz. Urz. UE L 455 z 20.12.2021, str. 1),
 - e) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktury rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1).

- 1) w art. 21 wyrazy „w art. 19 ust. 3 lub art. 20 ust. 2” zastępuje się wyrazami „w art. 19 ust. 3, art. 20 ust. 2 lub art. 27n”;
- 2) po art. 27 dodaje się art. 27a–27o w brzmieniu:

„Art. 27a. O ile umowa spółki albo statut tak stanowią, emitent może emitować obligacje w celu ich zakwalifikowania:

- 1) do funduszy własnych jako instrumenty:
 - a) dodatkowe w Tier I zgodnie z art. 52 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”,
 - b) w Tier II zgodnie z art. 63 rozporządzenia nr 575/2013,
- 2) do środków własnych jako pozycje podstawowych środków własnych:
 - a) kategorii 1 zgodnie z art. 71 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2015, str. 1, z późn. zm.⁴⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/35”,

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawę z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej, ustawę z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej, ustawę z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz ustawę z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.

³⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 208 z 02.08.2013, str. 68, Dz. Urz. UE L 321 z 30.11.2013, str. 6, Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 37, Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 153, Dz. Urz. UE L 20 z 25.01.2017, str. 2, Dz. Urz. UE L 310 z 25.11.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 27, Dz. Urz. UE L 347 z 28.12.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 74 z 16.03.2018, str. 3, Dz. Urz. UE L 111 z 25.04.2019, str. 4, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 204 z 26.06.2020, str. 4, Dz. Urz. UE L 335 z 13.10.2020, str. 20, Dz. Urz. UE L 405 z 02.12.2020, str. 79, Dz. Urz. UE L 84 z 11.03.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 116 z 06.04.2021, str. 25 oraz Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1.

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 85 z 01.04.2016, str. 6, Dz. Urz. UE L 346 z 20.12.2016, str. 111, Dz. Urz. UE L 236 z 14.09.2017, str. 14, Dz. Urz. UE L 227 z 10.09.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 161 z 18.06.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 289 z 08.11.2019, str. 3, Dz. Urz. UE L 92 z 26.03.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 277 z 02.08.2021, str. 14 oraz Dz. Urz. UE L 2 z 06.01.2022, str. 8.

- b) kategorii 2 zgodnie z art. 73 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35,
- c) kategorii 3 zgodnie z art. 77 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35

– zwane dalej „obligacjami kapitałowymi”.

Art. 27b. Emitentem obligacji kapitałowych może być:

- 1) bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, 2339, 2640 i 2707 oraz z 2023 r. poz. 180 i ...);
- 2) dom maklerski, o którym mowa w art. 95 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;
- 3) krajowy zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 18 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 2283 i 2640 oraz z 2023 r. poz. ...);
- 4) krajowy zakład reasekuracji w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

Art. 27c. Zawarcie umowy, której przedmiotem jest obligacja kapitałowa, oraz pośrednictwo w zawarciu takiej umowy jest możliwe wyłącznie w przypadku, gdy obejmującym lub nabywcą tej obligacji jest podmiot wymieniony w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

Art. 27d. Wartość nominalna obligacji kapitałowej wynosi co najmniej 400 000 złotych lub równowartość tej kwoty wyrażoną w innej walucie, ustaloną przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia uchwały o emisji przez emitenta obligacji kapitałowej.

Art. 27e. Obligacje kapitałowe mogą uprawniać obligatariusza do otrzymywania odsetek przez czas nieoznaczony. Przepisu art. 365¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny nie stosuje się.

Art. 27f. 1. Zarząd emitenta może, w drodze uchwały:

- 1) umorzyć odsetki albo część odsetek z tytułu obligacji kapitałowych, o których mowa w:
 - a) art. 27a pkt 1 lit. a, na zasadach określonych w warunkach emisji,
 - b) art. 27a pkt 1 lit. b, na zasadach określonych w warunkach emisji, o ile te warunki przewidują takie umorzenie;

2) wstrzymać wypłaty odsetek albo części odsetek z tytułu obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a pkt 2, na zasadach określonych w warunkach emisji.

2. Umorzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, i wstrzymanie wypłaty, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stanowią niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania lub zwłoki w wykonaniu zobowiązania przez emitenta.

3. Jeżeli obligacje kapitałowe zostały wyemitowane w celu, o którym mowa w art. 27a pkt 2:

- 1) lit. a, warunki emisji obligacji kapitałowych przewidują wstrzymanie wypłaty odsetek albo części odsetek, w przypadku gdy powstanie niezgodność z kapitałowym wymogiem wypłacalności albo gdy wypłata odsetek prowadziła do jej powstania zgodnie z art. 71 ust. 1 lit. 1 ppkt (ii) i ust. 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35;
- 2) lit. b, warunki emisji obligacji kapitałowych przewidują wstrzymanie wypłaty odsetek albo części odsetek, w przypadku gdy powstanie niezgodność z kapitałowym wymogiem wypłacalności albo gdy wypłata odsetek prowadziła do jej powstania zgodnie z art. 73 ust. 1 lit. g ppkt (ii) i ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35;
- 3) lit. c, zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji wstrzymują wypłatę odsetek albo części odsetek zgodnie z art. 77 ust. 1 lit. g rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, w przypadku gdy powstanie niezgodność z minimalnym wymogiem kapitałowym albo gdy wypłata odsetek prowadziła do jej powstania.

Art. 27g. W przypadku gdy emitent zamierza zarejestrować obligacje kapitałowe w innym systemie rejestracji, o którym mowa w art. 5 ust. 1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, obligacje kapitałowe mogą mieć formę dokumentu i podlegają rejestracji w tym systemie w terminie 6 miesięcy od dnia emisji.

Art. 27h. 1. Warunki emisji obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a pkt 1 lit. a oraz pkt 2 lit. a, zawierają dodatkowo:

- 1) wskazanie zdarzenia inicjującego, o którym mowa odpowiednio w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 albo art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, oraz ryzyka z nim związane;
- 2) określenie mechanizmu pokrywania strat w przypadku wystąpienia określonego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego, o którym mowa odpowiednio w:
 - a) art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, przez:

- umorzenie obligacji kapitałowych w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego, obniżających w całości albo w części wartość nominalną obligacji kapitałowej, albo
 - zamianę obligacji kapitałowych na akcje emitenta,
- b) art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, przez:
- dokonanie odliczeń obniżających wartość nominalną obligacji kapitałowej w całości albo w części albo
 - zamianę obligacji kapitałowych na akcje emitenta, albo
 - zastosowanie mechanizmu pokrywania strat innego niż określony w tiret pierwszym i drugim, pozwalającego na uzyskanie rezultatu równoważnego z rezultatami mechanizmów pokrywania strat określonych w tiret pierwszym i drugim.

2. Emitent obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a pkt 1 lit. a, zawiera dodatkowo w warunkach emisji informację o możliwości wykupu obligacji kapitałowych w przypadku odmowy wydania przez Komisję Nadzoru Finansowego zezwolenia na zakwalifikowanie obligacji kapitałowych do funduszy własnych zgodnie z art. 52 rozporządzenia nr 575/2013 – jeżeli przewiduje taki wykup.

3. W warunkach emisji obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a pkt 1 lit. a oraz pkt 2 lit. a, mogą być określone zasady i kryteria podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowych odpowiednio w przypadku:

- 1) ich umorzenia w formie odpisu tymczasowego, obniżającego w części wartość nominalną obligacji kapitałowej w następstwie wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, albo
 - 2) dokonania odliczeń obniżających w części wartość nominalną obligacji kapitałowej w następstwie wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35
- nie więcej jednak niż do wartości nominalnej tych obligacji z dnia emisji.

Art. 27i. 1. Emitent obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a pkt 1 lit. b, może w warunkach emisji:

- 1) wprowadzić mechanizm pokrywania strat, o którym mowa w art. 27h ust. 1 pkt 2 lit. a;
- 2) przewidzieć uprawnienie do umorzenia odsetek albo część odsetek z tytułu obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 27f ust. 1;

- 3) zawrzeć informację o możliwości wykupu obligacji kapitałowych w przypadku odmowy wydania przez Komisję Nadzoru Finansowego zezwolenia na zakwalifikowanie obligacji kapitałowych do funduszy własnych, zgodnie z art. 63 rozporządzenia nr 575/2013 – jeżeli przewiduje taki wykup.

2. W przypadku gdy emitent obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a pkt 1 lit. b, wprowadził w warunkach emisji mechanizm pokrywania strat, o którym mowa w art. 27h ust. 1 pkt 2 lit. a, jest obowiązany do określenia w warunkach emisji zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 27h ust. 1 pkt 1. Jeżeli w warunkach emisji wprowadzono mechanizm pokrywania strat, o którym mowa w art. 27h ust. 1 pkt 2 lit. a tiret pierwsze, w warunkach emisji można określić zasady i kryteria podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27h ust. 3 pkt 1.

Art. 27j. W przypadku gdy emitent obligacji kapitałowych zastrzega sobie w warunkach emisji uprawnienie do umorzenia odsetek albo część odsetek z tytułu obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 27f ust. 1 pkt 1, warunki emisji zawierają opis ryzyka związanego z umorzeniem odsetek.

Art. 27k. 1. W przypadku wystąpienia określonego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, emitent obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a pkt 1, dokonuje:

- 1) ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego, obniżających w całości albo w części wartość nominalną obligacji kapitałowej, albo
- 2) zamiany obligacji kapitałowych na akcje emitenta.

2. Emitent obligacji kapitałowych będący:

- 1) bankiem spółdzielczym,
- 2) domem maklerskim w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością,
- 3) bankiem państwowym

– dokonuje wyłącznie umorzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

3. Wysokość odpisu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, określa uchwała zarządu emitenta obligacji kapitałowych.

4. Emitent obligacji kapitałowych niezwłocznie:

- 1) informuje o podjęciu uchwały, o której mowa w ust. 3:
 - a) obligatariuszy na zasadach określonych w warunkach emisji tych obligacji,
 - b) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółkę Akcyjną albo podmiot prowadzący ewidencję osób uprawnionych z papierów wartościowych albo

- rejestr osób uprawnionych z obligacji kapitałowych i przekazuje mu odpis uchwały w zakresie niezbędnym do ujawnienia umorzenia obligacji w depozycie papierów wartościowych albo w tej ewidencji albo w tym rejestrze;
- 2) udostępnia na swojej stronie internetowej informację o wystąpieniu zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013.

Art. 27l. 1. W przypadku wystąpienia określonego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, emitent obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 27a pkt 2 lit. a:

- 1) dokonuje:
- a) odliczeń obniżających w całości albo w części wartość nominalną obligacji kapitałowej zgodnie z art. 71 ust. 5 i 5a rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35,
 - b) zamiany obligacji kapitałowej na akcje emitenta zgodnie z art. 71 ust. 6 i 6a rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 lub
- 2) stosuje mechanizm pokrywania strat inny niż określony w pkt 1, pozwalający na uzyskanie rezultatu równoważnego z rezultatami mechanizmu pokrywania strat, o których mowa w tym punkcie.

2. Emitent obligacji kapitałowych będący zakładem ubezpieczeń wykonującym działalność ubezpieczeniową w formie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych albo zakładem reasekuracji wykonującym działalność reasekuracyjną w formie towarzystwa reasekuracji wzajemnej stosuje wyłącznie mechanizm pokrywania strat, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a albo pkt 2.

3. Wysokość odliczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1, określa uchwała zarządu emitenta obligacji kapitałowych.

4. Emitent obligacji kapitałowych niezwłocznie:

- 1) informuje o podjęciu uchwały, o której mowa w ust. 3:
- a) obligatariuszy na zasadach określonych w warunkach emisji tych obligacji,
 - b) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółkę Akcyjną albo podmiot prowadzący ewidencję osób uprawnionych z papierów wartościowych albo rejestr osób uprawnionych z obligacji kapitałowych i przekazuje mu odpis uchwały w zakresie niezbędnym do ujawnienia odliczeń obniżających wartość nominalną obligacji w depozycie papierów wartościowych albo w tej ewidencji albo w tym rejestrze;

- 2) udostępnia na swojej stronie internetowej informację o wystąpieniu zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.

Art. 27m. W przypadku gdy warunki emisji obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a:

- 1) pkt 1, przewidują możliwość ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego, obniżających w całości albo w części wartość nominalną obligacji kapitałowej,
- 2) pkt 2 lit. a, przewidują możliwość dokonania odliczeń obniżających w całości albo w części wartość obligacji kapitałowej albo zastosowania mechanizmu pokrywania strat, o którym mowa w art. 27h ust. 1 pkt 2 lit. b tiret trzecie

– emisja tych obligacji wymaga podjęcia uchwały przez zarząd emitenta i wyrażenia przez radę nadzorczą emitenta zgody na dokonanie takiej emisji, a w przypadku emitenta będącego zakładem ubezpieczeń albo zakładem reasekuracji, wykonującymi działalność w formie spółki europejskiej, w której przyjęto system monistyczny – podjęcia uchwały przez radę administrującą.

Art. 27n. 1. Emisja obligacji kapitałowych, które w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa odpowiednio w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 albo art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, podlegają zamianie na akcje emitenta, wymaga uchwały walnego zgromadzenia emitenta podjętej większością trzech czwartych głosów.

2. Walne zgromadzenie emitenta określa, w drodze uchwały, w szczególności:

- 1) maksymalną wielkość i walutę emisji obligacji kapitałowych;
- 2) opis zdarzenia inicjującego, o którym mowa odpowiednio w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 albo art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35;
- 3) maksymalną wysokość podwyższenia kapitału zakładowego w przypadku zamiany obligacji kapitałowych na akcje emitenta;
- 4) sposób przeliczenia obligacji kapitałowych na akcje emitenta, w tym mechanizm ustalenia ceny akcji emitenta oraz współczynnik zamiany obligacji kapitałowych na akcje emitenta;
- 5) rodzaj akcji emitenta przyznawanych w zamian za obligacje kapitałowe;

- 6) sposób postępowania w przypadku przekształcenia, podziału, połączenia lub likwidacji emitenta lub zmiany wartości nominalnej akcji emitenta przed dniem wystąpienia zdarzenia inicjującego.

3. Uchwała, o której mowa w ust. 1, może zawierać upoważnienie dla zarządu emitenta do określenia warunków emisji obligacji kapitałowych innych niż wynikające z ust. 2, w szczególności wysokości oprocentowania – w przypadku obligacji o stałym oprocentowaniu albo wysokości marży – w przypadku obligacji o zmiennym oprocentowaniu.

Art. 27o. Do obligacji kapitałowych nie stosuje się art. 28–31, art. 36, art. 74 ust. 2–6 oraz art. 76 ust. 2 i 3.”;

- 3) w art. 57 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
„Udzielenie i odwołanie pełnomocnictwa wymagają formy pisemnej lub elektronicznej pod rygorem nieważności.”;
- 4) w art. 74 ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. Jeżeli obligacje inne niż obligacje kapitałowe zostały wyemitowane w celu ich zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 575/2013 i zostały zaliczone do tych funduszy, przepisu ust. 2 nie stosuje się.

8. Jeżeli obligacje inne niż obligacje kapitałowe zostały wyemitowane w celu ich zakwalifikowania jako pozycje środków własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 i zostały zaliczone do tych środków, przepisu ust. 2 nie stosuje się.”;

- 5) po art. 74 dodaje się art. 74a–74c w brzmieniu:

„Art. 74a. 1. Obligacje kapitałowe podlegają wykupowi w przypadku gdy ich emitent:

- 1) zastrzegł prawo wykupu obligacji kapitałowych w warunkach emisji oraz
- 2) uzyskał zezwolenie Komisji Nadzoru Finansowego na wykup obligacji kapitałowych nie wcześniej niż po upływie:
 - a) w przypadku emitenta obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 27b pkt 1 i 2–5 lat od dnia ich emisji zgodnie z art. 77 rozporządzenia nr 575/2013, z wyjątkiem przypadku określonego w art. 78 ust. 4 tego rozporządzenia,
 - b) w przypadku emitenta obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 27b pkt 3 i 4:

- 5 lat od dnia ich emisji zgodnie z art. 71 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 – w przypadku, o którym mowa w art. 27a pkt 2 lit. a,
- 5 lat od dnia ich emisji zgodnie z art. 73 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 – w przypadku, o którym mowa w art. 27a pkt 2 lit. b,
- 5 lat od dnia ich emisji zgodnie z art. 77 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 – w przypadku, o którym mowa w art. 27a pkt 2 lit. c.

2. Emitent może wykupić obligacje kapitałowe w przypadku odmowy wydania przez Komisję Nadzoru Finansowego zezwolenia na ich zakwalifikowanie do funduszy własnych zgodnie z art. 52 lub art. 63 rozporządzenia nr 575/2013, jeżeli w warunkach emisji zawarł informację o możliwości takiego wykupu.

3. Wymogu uzyskania zezwolenia na wykup obligacji kapitałowych, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się w przypadku określonym w art. 9 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1, z późn. zm.⁵⁾).

Art. 74b. Jeżeli obligacje kapitałowe zostały wyemitowane w celu, o którym mowa w art. 27a pkt 2:

- 1) lit. a, emitent obligacji kapitałowych wstrzymuje wykup obligacji kapitałowych zgodnie z art. 71 ust. 1 lit. j oraz ust. 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35,
- 2) lit. b, emitent obligacji kapitałowych wstrzymuje wykup obligacji kapitałowych zgodnie z art. 73 ust. 1 lit. f oraz ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35,
- 3) lit. c, emitent obligacji kapitałowych wstrzymuje wykup obligacji kapitałowych zgodnie z art. 77 ust. 1 lit. f oraz ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35

⁵⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 20 z 24.01.2020, str. 26 oraz Dz. Urz. UE L 405 z 02.12.2020, str. 79.

– w przypadku gdy powstała niezgodność z kapitałowym wymogiem wypłacalności albo gdy wykup obligacji kapitałowych prowadziłby do jej powstania.

Art. 74c. Obligacje kapitałowe stają się wymagalne w przypadku ogłoszenia upadłości albo otwarcia likwidacji emitenta obligacji kapitałowych.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1523, 1488, 1933, 2185 i 2640) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) po pkt 2k dodaje się pkt 2l w brzmieniu:

„2l) rozporządzeniu 1286/2014 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (Dz. Urz. UE L 352 z 09.12.2014, str. 1, z późn. zm.⁶⁾);”;

b) po pkt 13b dodaje się pkt 13c w brzmieniu:

„13c) inwestorze indywidualnym – rozumie się przez to inwestora indywidualnego, o którym mowa w art. 4 pkt 6 rozporządzenia 1286/2014;”;

c) po pkt 42c dodaje się pkt 42d w brzmieniu:

„42d) kluczowych informacjach – rozumie się przez to dokument zawierający kluczowe informacje, o którym mowa w art. 1 rozporządzenia 1286/2014, który zawiera informacje dotyczące detalicznego produktu zbiorowego inwestowania, o którym mowa w art. 4 pkt 1 tego rozporządzenia;”;

2) w art. 22 w ust. 1 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) prospekt informacyjny funduszu inwestycyjnego oraz:

a) kluczowe informacje i oświadczenie towarzystwa o sporządzaniu kluczowych informacji w celu ich udostępniania inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni – w przypadku udostępniania kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo

⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 358 z 13.12.2014, str. 50, Dz. Urz. UE L 354 z 23.12.2016, str. 35, Dz. Urz. UE L 40 z 12.02.2019, str. 109, Dz. Urz. UE L 188 z 12.07.2019, str. 55 oraz Dz. Urz. UE L 455 z 20.12.2021, str. 1.

- b) kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku udostępniania kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
 - c) kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku zbywania jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów;”;
- 3) w art. 27 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Przy prowadzeniu zapisów na jednostki uczestnictwa towarzystwo udostępnia bezpłatnie prospekt informacyjny funduszu inwestycyjnego oraz:
- 1) kluczowe informacje – inwestorom indywidualnym, a w przypadku gdy towarzystwo przekazało Komisji oświadczenie o sporządzaniu kluczowych informacji w celu ich udostępniania inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, również inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni;
 - 2) kluczowe informacje dla inwestorów – inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, w przypadku gdy towarzystwo nie przekazało Komisji oświadczenia o sporządzaniu kluczowych informacji w celu ich udostępniania inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni.”;
- 4) w art. 146 w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) prospekt informacyjny oraz kluczowe informacje lub kluczowe informacje dla inwestorów albo prospekt oraz informacje dla klienta alternatywnego funduszu inwestycyjnego;”;
- 5) w art. 169b:
- a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) prospekt informacyjny funduszu podstawowego oraz:

 - a) kluczowe informacje funduszu podstawowego – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
 - b) kluczowe informacje funduszu podstawowego i kluczowe informacje dla inwestorów funduszu podstawowego – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo

- c) kluczowe informacje dla inwestorów funduszu podstawowego – w przypadku zbywania przez ten fundusz jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów;”;
- b) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) prospekt informacyjny funduszu inwestycyjnego otwartego i funduszu podstawowego oraz:
 - a) w przypadku funduszu inwestycyjnego otwartego:
 - kluczowe informacje – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
 - kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
 - kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku zbywania przez ten fundusz jednostek uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów,
 - b) w przypadku funduszu podstawowego:
 - kluczowe informacje – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
 - kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
 - kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku zbywania przez ten fundusz jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów;”;
- 6) w art. 169d w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) kluczowe informacje tego funduszu i funduszu podstawowego, a w przypadku uczestników będących inwestorami innymi niż inwestorzy indywidualni – kluczowe informacje dla inwestorów funduszu inwestycyjnego otwartego i kluczowe

informacje dla inwestorów funduszu podstawowego, jeżeli fundusze te udostępniają kluczowe informacje dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni;”;

7) w art. 169p:

a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zmiany prospektu informacyjnego funduszu powiązanego i prospektu informacyjny funduszu podstawowego oraz:

a) w przypadku funduszu powiązanego zmiany:

- kluczowych informacji – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
- kluczowych informacji i kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
- kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku zbywania przez ten fundusz jednostek uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów,

b) w przypadku funduszu podstawowego:

- kluczowe informacje – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
- kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
- kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku zbywania przez ten fundusz jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów;”;

b) w ust. 7 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) kluczowe informacje funduszu powiązanego i nowego funduszu podstawowego, a w przypadku uczestników będących inwestorami innymi niż inwestorzy indywidualni – kluczowe informacje dla inwestorów funduszu powiązanego i kluczowe informacje dla inwestorów nowego funduszu

podstawowego, jeżeli fundusze te udostępniają kluczowe informacje dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni;”;

8) w art. 169s:

a) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zmiany prospektu informacyjnego oraz zmiany:

- a) kluczowych informacji – w przypadku udostępniania przez fundusz powiązany kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
- b) kluczowych informacji i kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez fundusz powiązany kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
- c) kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku zbywania przez fundusz powiązany jednostek uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów.”,

b) w ust. 7 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) kluczowe informacje tego funduszu, a w przypadku uczestników będących inwestorami innymi niż inwestorzy indywidualni – kluczowe informacje dla inwestorów tego funduszu w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni;”;

9) w art. 169w w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zmiany prospektu informacyjnego funduszu powiązanego, jeżeli jest konieczna jego zmiana, i prospekt informacyjny funduszu, który ma być funduszem podstawowym, oraz:

a) w przypadku funduszu powiązanego zmiany:

- kluczowych informacji – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
- kluczowych informacji i kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
- kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku zbywania przez ten fundusz jednostek uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż

inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów

– jeżeli jest konieczna zmiana tych dokumentów,

b) w przypadku funduszu podstawowego:

- kluczowe informacje – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
- kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
- kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku zbywania przez ten fundusz jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów;”;

10) w art. 175:

- a) w ust. 1 wyrazy „lub kluczowych informacji dla inwestorów” zastępuje się wyrazami „, , kluczowych informacji oraz kluczowych informacji dla inwestorów”,
- b) w ust. 3 wyrazy „w kluczowych informacjach dla inwestorów” zastępuje się wyrazami „w kluczowych informacjach, a w przypadku gdy fundusz powiązany udostępnia kluczowe informacje dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni – w kluczowych informacjach dla inwestorów;”;

11) w art. 204 w ust. 3 w pkt 6 wyrazy „kluczowych informacji dla inwestorów funduszu przejmującego” zastępuje się wyrazami „kluczowych informacji funduszu przejmującego, a w przypadku dokumentu informacyjnego udostępnianego inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, którym fundusz przejmujący udostępnia kluczowe informacje dla inwestorów – kopie kluczowych informacji dla inwestorów”;

12) w art. 208a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, załącza się statuty, prospekty informacyjne funduszu biorącego udział w połączeniu oraz:

- 1) kluczowe informacje – w przypadku udostępniania przez fundusze biorące udział w połączeniu kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
- 2) kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez fundusze biorące udział w połączeniu kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo

- 3) kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku zbywania przez fundusze biorące udział w połączeniu jednostek uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów.”;
- 13) w art. 208zd w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) w przypadku połączenia transgranicznego przez utworzenie funduszu zagranicznego:
- a) statut, prospekt informacyjny funduszu przejmującego oraz:
 - kluczowe informacje – w przypadku udostępniania przez fundusz przejmujący kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
 - kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez fundusz przejmujący kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
 - kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku zbywania przez fundusz przejmujący tytułów uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów,
 - b) wskazanie wartości początkowej tytułu uczestnictwa funduszu przejmującego – w przypadku gdy przewiduje to prawo państwa macierzystego tego funduszu.”;
- 14) w art. 208ze w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) na połączenie transgraniczne przez przejęcie funduszu krajowego oraz przez utworzenie funduszu zagranicznego załącza się dodatkowo statut, prospekt informacyjny funduszu przejmującego oraz zmiany tych dokumentów, a także:
- a) kluczowe informacje – w przypadku udostępniania przez fundusz przejmujący kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
 - b) kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez fundusz przejmujący kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
 - c) kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku zbywania przez fundusz przejmujący tytułów uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów

– oraz zmiany tych dokumentów;”;

15) w art. 208zzc pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) statut, prospekt informacyjny funduszu przejmującego oraz:

- a) kluczowe informacje – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
- b) kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
- c) kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku zbywania przez ten fundusz jednostek uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów.”;

16) w art. 219 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Fundusz inwestycyjny otwarty oraz specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty mają obowiązek publikowania na stronach internetowych wskazanych w statucie funduszu:

1) prospektów informacyjnych oraz:

- a) kluczowych informacji – w przypadku udostępniania przez te fundusze kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
- b) kluczowych informacji i kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez te fundusze kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
- c) kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku zbywania przez te fundusze jednostek uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów;

2) rocznych i półrocznych sprawozdań finansowych, w tym połączonych sprawozdań funduszy z wydzielonymi subfunduszami i sprawozdań jednostkowych subfunduszy.”;

17) w art. 220a ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Towarzystwo sporządza kluczowe informacje dla inwestorów specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego i udostępnia je na zasadach określonych dla funduszu inwestycyjnego otwartego.”;

18) po art. 220b dodaje się art. 220c w brzmieniu:

„Art. 220c. 1. Towarzystwo sporządza kluczowe informacje funduszu inwestycyjnego otwartego oraz kluczowe informacje specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego, aktualizuje je oraz dokonuje ich tłumaczeń, a także udostępnia je inwestorom na zasadach określonych w rozporządzeniu 1286/2014.

2. W przypadku gdy towarzystwo przekaze Komisji oświadczenia o sporządzaniu kluczowych informacji funduszu inwestycyjnego otwartego lub kluczowych informacji specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego w celu ich udostępniania inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, nie sporządza ono kluczowych informacji dla inwestorów funduszu inwestycyjnego otwartego i kluczowych informacji dla inwestorów specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego w celu ich udostępnienia inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni.

3. Fundusz inwestycyjny otwarty oraz specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty udostępniają kluczowe informacje inwestorom indywidualnym na zasadach określonych w rozporządzeniu 1286/2014.

4. Fundusz inwestycyjny otwarty oraz specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty mogą udostępniać kluczowe informacje inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni na zasadach określonych w rozporządzeniu 1286/2014, jeżeli towarzystwo sporządza dla tego funduszu kluczowe informacje w celu ich udostępnienia inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni; w takim przypadku fundusze te mogą nie udostępniać inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni kluczowych informacji dla inwestorów.”;

19) w art. 222:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy fundusz inwestycyjny otwarty oraz specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty udostępniają inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni kluczowe informacje dla inwestorów, czynią to bezpłatnie i w sposób umożliwiający zapoznanie się z tymi informacjami przed nabyciem jednostek uczestnictwa.”,

b) w ust. 2 skreśla się zdanie drugie,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Na żądanie podmiotu, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2 i 3 lub ust. 2, towarzystwo przekazuje:

- 1) kluczowe informacje – w przypadku udostępniania przez fundusz kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
 - 2) kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
 - 3) kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku zbywania przez fundusz tytułów uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów.”,
- d) w ust. 3 po wyrazach „obowiązek określony w” dodaje się wyrazy „art. 13 i art. 14 rozporządzenia 1286/2014 oraz w”,
- e) w ust. 4 wyrazy „kluczowymi informacjami dla inwestorów” zastępuje się wyrazami „kluczowymi informacjami, a w przypadku gdy fundusz udostępnia kluczowe informacje dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni – wraz z kluczowymi informacjami dla inwestorów”,
- f) w ust. 5 wyrazy „kluczowymi informacjami dla inwestorów” zastępuje się wyrazami „kluczowymi informacjami, a w przypadku gdy fundusz udostępnia kluczowe informacje dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni – wraz z kluczowymi informacjami dla inwestorów”,
- g) w ust. 10 w pkt 1 wyrazy „kluczowe informacje dla inwestorów” zastępuje się wyrazami „kluczowe informacje lub kluczowe informacje dla inwestorów”,
- h) ust. 11 otrzymuje brzmienie:
- „11. Fundusz inwestycyjny otwarty będący funduszem powiązany przekazuje Komisji, poza dokumentami wskazanymi w ust. 10, niezwłocznie:
- 1) prospekt informacyjny funduszu podstawowego oraz jego zmiany, a także:
 - a) kluczowe informacje – w przypadku udostępniania przez fundusz przejmujący kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
 - b) kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez fundusz przejmujący kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
 - c) kluczowe informacje dla inwestorów – w przypadku zbywania przez fundusz przejmujący tytułów uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym

niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów

– oraz zmiany kluczowych informacji i kluczowych informacji dla inwestorów;

- 2) roczne i półroczne sprawozdania finansowe funduszu podstawowego.”,
- i) w ust. 12 wyrazy „lub kluczowych informacjach dla inwestorów” zastępuje się wyrazami „ , kluczowych informacjach lub kluczowych informacjach dla inwestorów”,
- j) ust. 14 otrzymuje brzmienie:

„14. Fundusz inwestycyjny otwarty jest obowiązany udostępniać we wszystkich miejscach zbywania jednostek uczestnictwa oraz na stronach internetowych wskazanych w statucie funduszu aktualne informacje o zmianach w prospekcie informacyjnym i ujednoliconą wersję:

- 1) kluczowych informacji – w przypadku udostępniania przez fundusz kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
- 2) kluczowych informacji i kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
- 3) kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku zbywania przez fundusz jednostek uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów.”;

20) w art. 253:

- a) w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) kluczowe informacje w przypadku udostępniania przez fundusz zagraniczny kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów w przypadku udostępniania przez fundusz zagraniczny kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo kluczowe informacje dla inwestorów w przypadku zbywania przez fundusz zagraniczny tytułów uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów”;

- b) w ust. 6 po wyrazach „dodatkowej informacji dla inwestorów” dodaje się wyrazy „ , kluczowe informacje”;

21) w art. 254:

a) w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) publikowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

a) regulaminu, prospektu informacyjnego, dodatkowej informacji dla inwestorów oraz:

- kluczowych informacji – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo
- kluczowych informacji i kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku udostępniania przez ten fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo
- kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku zbywania przez ten fundusz tytułów uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów,

b) zmian dokonanych w prospekcie informacyjnym, dodatkowej informacji dla inwestorów, kluczowych informacjach lub kluczowych informacjach dla inwestorów,

c) rocznego i półrocznego sprawozdania finansowego;

2) udostępniania przy zbywaniu tytułów uczestnictwa:

a) kluczowych informacji – w przypadku inwestorów indywidualnych oraz inwestorów innych niż inwestorzy indywidualni, w przypadku gdy fundusz zagraniczny udostępnia kluczowe informacje inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni,

b) kluczowych informacji dla inwestorów – w przypadku inwestorów innych niż inwestorzy indywidualni, w przypadku gdy fundusz zagraniczny nie udostępnia kluczowych informacji takim inwestorom,

c) dodatkowej informacji dla inwestorów,

d) innych informacji i dokumentów, do których udostępniania jest zobowiązany zgodnie z przepisami prawa obowiązującymi w państwie macierzystym

– w taki sposób, aby umożliwić zapoznanie się z nimi przed nabyciem tytułów uczestnictwa.”,

- b) w ust. 1b w zdaniu pierwszym po wyrazach „prospekcie informacyjnym,” dodaje się wyrazy „kluczowych informacjach,”
 - c) w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „kluczowe informacje dla inwestorów” zastępuje się wyrazami „kluczowe informacje, kluczowe informacje dla inwestorów”;
- 22) w art. 261:
- a) w ust. 3 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4) kluczowe informacje w przypadku udostępniania przez fundusz kluczowych informacji wszystkim inwestorom albo kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów w przypadku udostępniania przez fundusz kluczowych informacji dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, albo kluczowe informacje dla inwestorów w przypadku zbywania przez fundusz tytułów uczestnictwa wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni oraz udostępniania tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów.”,
 - b) w ust. 5 w zdaniu drugim wyrazy „Kluczowe informacje dla inwestorów” zastępuje się wyrazami „Kluczowe informacje i kluczowe informacje dla inwestorów”;
- 23) w art. 261a w ust. 3 w pkt 2 wyrazy „kluczowe informacje dla inwestorów” zastępuje się wyrazami „kluczowe informacje lub kluczowe informacje dla inwestorów”;
- 24) w art. 261b w ust. 2 wyrazy „Kluczowe informacje dla inwestorów” zastępuje się wyrazami „Kluczowe informacje, kluczowe informacje dla inwestorów”;
- 25) w art. 272a:
- a) w ust. 2 w pkt 8 wyraz „oraz” zastępuje się wyrazami „, , kluczowych informacji i”,
 - b) w ust. 3 po wyrazach „prospektem informacyjnym oraz” dodaje się wyrazy „kluczowymi informacjami lub”;
- 26) w art. 272c w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:
- „6) sporządzania prospektu informacyjnego, kluczowych informacji, kluczowych informacji dla inwestorów oraz zmiany ich treści, a także składania oświadczeń o sporządzaniu kluczowych informacji w celu ich udostępniania inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni;”;
- 27) w art. 276c:
- a) w ust. 2 w pkt 8 po wyrazach „prospektu informacyjnego oraz” dodaje się wyrazy „kluczowych informacji,”

- b) w ust. 4 po wyrazach „prospektem informacyjnym oraz” dodaje się wyrazy „kluczowymi informacjami,”;
- 28) w art. 276e w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:
- „6) sporządzania prospektu informacyjnego, kluczowych informacji, kluczowych informacji dla inwestorów specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego i informacji dla klienta alternatywnego funduszu inwestycyjnego oraz zmiany ich treści, a także składania oświadczeń o sporządzaniu kluczowych informacji w celu ich udostępniania również inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2022 r. poz. 2253) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 1 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
 - „4a) zasady wykonywania zadań organu do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, o których mowa w rozporządzeniu nr 2021/23;”;
- 2) w art. 2:
 - a) po pkt 2b dodaje się pkt 2c w brzmieniu:
 - „2c) CCP w restrukturyzacji – CCP, wobec którego Fundusz wydał decyzję o objęciu restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;”;
 - b) po pkt 55b dodaje się pkt 55c w brzmieniu:
 - „55c) rozporządzenie nr 2021/23 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1);”;
 - c) pkt 69 otrzymuje brzmienie:
 - „69) środki systemu gwarantowania depozytów w bankach – środki funduszu gwarancyjnego banków do wykorzystania oraz funduszu statutowego po pomniejszeniu o:
 - a) wartość rzeczowych aktywów trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych,

- b) wartość środków przeznaczonych decyzją Rady Funduszu na pokrycie różnicy, o której mowa w art. 242a ust. 1;”;
- 3) w art. 4 wyrazy „oraz prowadzenie przymusowej restrukturyzacji” zastępuje się wyrazami „, , prowadzenie przymusowej restrukturyzacji oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP”;
- 4) w art. 5 w ust. 1 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
„4a) wykonywanie zadań organu do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, o których mowa w rozporządzeniu nr 2021/23;”;
- 5) w art. 8 w ust. 1 w pkt 9 w lit. k średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. l w brzmieniu:
„l) wewnętrznych zasad wykonywania zadań organu do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, o których mowa w rozporządzeniu nr 2021/23;”;
- 6) w art. 11:
 - a) w ust. 4:
 - pkt 16 otrzymuje brzmienie:
„16) nałożenia przez Fundusz kary pieniężnej, o której mowa w art. 79 ust. 1, art. 95 ust. 6, art. 336 ust. 1, art. 337a ust. 1 lub art. 340a ust. 1 pkt 4 i 5,”;
 - w pkt 29 dodaje się przecinek i dodaje się pkt 30 w brzmieniu:
„30) zastrzeżonych w przepisach rozporządzenia nr 2021/23 dla organu do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP”;
 - b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. W zakresie nieuregulowanym w ustawie lub w rozporządzeniu nr 2021/23 do decyzji, o których mowa w ust. 4 pkt 1–15 oraz pkt 17–30, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 i 2185), zwanej dalej „Kodeksem postępowania administracyjnego”, z wyłączeniem art. 9, art. 10, art. 13, art. 31, art. 35 § 2–5, art. 36–38, art. 39¹, art. 48, art. 49, art. 61 § 4, art. 66a, art. 73, art. 78, art. 79, art. 81, art. 89–96, art. 105 § 2, art. 106, art. 109 i art. 127–140 tej ustawy.”;
 - c) w ust. 5a po wyrazach „o których mowa w ust. 4,” dodaje się wyrazy „z wyłączeniem spraw, których termin załatwienia został określony w przepisach rozporządzenia nr 2021/23,”;

- d) w ust. 6 po wyrazach „w ustawie” dodaje się wyrazy „lub rozporządzeniu nr 2021/23”;
- 7) w art. 15 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Fundusz oraz osoby działające w jego imieniu lub na jego rzecz nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą ze zgodnych z przepisami prawa działań lub zaniechań, które pozostają w związku z uprawnieniami i zadaniami Funduszu jako organu przymusowej restrukturyzacji albo organu do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, w szczególności za szkodę spowodowaną wyborem instrumentów przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 110 ust. 1, albo instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 27 ust. 1 rozporządzenia 2021/23.”;
- 8) po dziale III dodaje się dział IIIa w brzmieniu:

„DZIAŁ IIIA

Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja CCP

Art. 258b. 1. Organem do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2021/23, dla CCP z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest Fundusz.

2. Przez ministerstwo, o którym mowa w art. 3 ust. 8 rozporządzenia nr 2021/23, rozumie się ministra właściwego do spraw instytucji finansowych.

Art. 258c. W sprawach związanych z planowaniem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP zgodnie z art. 14, art. 16 i art. 17 rozporządzenia nr 2021/23 Zarząd Funduszu podejmuje uchwały.

Art. 258d. 1. W przypadku wydania przez Fundusz decyzji o podjęciu wobec CCP działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 2 pkt 11 rozporządzenia nr 2021/23, zarząd, członek zarządu CCP w restrukturyzacji, rada nadzorcza i członek rady nadzorczej CCP w restrukturyzacji oraz osoby, o których mowa w art. 74 tego rozporządzenia, mogą wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji CCP.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 lit. f rozporządzenia nr 2021/23, uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje członkowi zarządu CCP w restrukturyzacji i członkowi rady nadzorczej CCP w restrukturyzacji, którzy pełnili funkcję w momencie wydania przez Fundusz decyzji o podjęciu wobec CCP działania w

ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 2 pkt 11 rozporządzenia nr 2021/23.

3. Do decyzji, o których mowa w ust. 1 i w art. 11 ust. 4 pkt 30, stosuje się odpowiednio art. 104, art. 105 ust. 1 i 2 oraz art. 106.

4. Publikacja, o której mowa w art. 72 ust. 3 rozporządzenia nr 2021/23 następuje z uwzględnieniem obowiązku dochowania tajemnic, o których mowa w art. 320 ust. 2, oraz tajemnic, o których mowa w art. 104 ustawy – Prawo bankowe, art. 9e ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych i art. 147 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

Art. 258e. Fundusz niezwłocznie powiadamia sąd rejestrowy o objęciu CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zgodnie z art. 22 rozporządzenia nr 2021/23 oraz o zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP.

Art. 258f. Powołanie, odwołanie i zmiana przez Fundusz zarządcy nadzwyczajnego, o którym mowa w art. 50 rozporządzenia nr 2021/23, podlega zgłoszeniu do Krajowego Rejestru Sądowego.

Art. 258g. 1. W związku z przejściem zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, w przypadku objęcia CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, dotychczasowy pracodawca i nowy pracodawca niezwłocznie przekazują informację, o której mowa w art. 23¹ § 3 Kodeksu pracy, w sposób umożliwiający zapoznanie się pracowników z tą informacją. Przekazanie informacji uznaje się za skuteczne, w przypadku gdy informacja została umieszczona w ogólnodostępnym miejscu świadczenia pracy pracowników, wysłana na służbową pocztę elektroniczną lub przekazana przez inny kanał komunikacji ogólnodostępny dla pracowników lub w inny sposób uzgodniony uprzednio z pracownikiem.

2. W związku z przejściem zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę w przypadku, o którym mowa w ust. 1, dotychczasowy pracodawca i nowy pracodawca niezwłocznie przekazują informację, o której mowa w art. 26¹ ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, w sposób umożliwiający zapoznanie się zakładowej lub międzyzakładowej organizacji związkowej z tą informacją. Przekazanie informacji uznaje się za skuteczne w przypadku, gdy informacja ta została wysłana na adres poczty elektronicznej przewodniczącego organizacji związkowej lub została przekazana przez inny dostępny dla organizacji związkowej kanał komunikacji. Niezależnie od poinformowania organizacji związkowej informacja jest przekazywana

pracownikom w sposób określony w ust. 1, przy czym przekazanie informacji pracownikom pozostaje bez wpływu na bieg terminu, o którym mowa w zdaniu pierwszym.

3. W przypadku objęcia CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją przepis art. 41¹ Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio do CCP, wobec którego zastosowano jeden instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub więcej takich instrumentów.

Art. 258h. 1. Instrumenty właścicielskie oraz instrumenty dłużne, w odniesieniu do których Fundusz wydał decyzję o zastosowaniu instrumentu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 rozporządzenia nr 2021/23, stanowiące instrumenty finansowe rejestrowane w depozycie papierów wartościowych, umarza się lub konwertuje według stanu na koniec dnia, w którym decyzja lub informacja o decyzji Funduszu została zamieszczona na stronie internetowej Funduszu. Przepisy art. 212a ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

2. Dzień zamieszczenia decyzji, o której mowa w ust. 1, lub informacji o tej decyzji na stronie internetowej Funduszu jest dniem ustalenia osób uprawnionych z umarzanych lub konwertowanych instrumentów finansowych. Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna dokonuje rozrachunku transakcji w instrumentach finansowych będących przedmiotem umorzenia lub konwersji do końca dnia, w którym decyzja lub informacja o decyzji została zamieszczona na stronie internetowej Funduszu; wszystkie wprowadzone do systemu rozrachunku zlecenia rozrachunku dotyczące nierozrachowanych transakcji w tych instrumentach finansowych tracą ważność z końcem tego dnia.

3. Zamieszczenie decyzji, o której mowa w ust. 1, lub informacji o tej decyzji na stronie internetowej Funduszu zgodnie z art. 72 ust. 3 rozporządzenia nr 2021/23 zastępuje, z zastrzeżeniem art. 72 ust. 4 rozporządzenia nr 2021/23, przekazanie odpisu decyzji:

- 1) akcjonariuszom lub wspólnikom, którzy na podstawie tej decyzji objęli akcje lub udziały w podwyższonym kapitale zakładowym;
- 2) akcjonariuszom lub wspólnikom, których akcje lub udziały zostały umorzone na podstawie tej decyzji;
- 3) obligatariuszom lub posiadaczom innych instrumentów kapitałowych lub finansowych, które podlegają umorzeniu albo konwersji na podstawie tej decyzji.

4. Fundusz w celu ujawnienia w Krajowym Rejestrze Sądowym obniżenia lub podwyższenia kapitału zakładowego CCP niezwłocznie informuje o wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, właściwy sąd rejestrowy i przekazuje mu odpis tej decyzji bez oszacowania i uzasadnienia, z zachowaniem tajemnicy, o której mowa w art. 320 ust. 2, oraz tajemnic, o których mowa w art. 104 ustawy – Prawo bankowe, art. 9e ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych i art. 147 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

5. Odpis decyzji, o której mowa w ust. 1, stanowi podstawę wpisu obniżenia lub podwyższenia kapitału zakładowego CCP do Krajowego Rejestru Sądowego. Podwyższenie albo obniżenie kapitału zakładowego CCP następuje z chwilą doręczenia CCP decyzji Funduszu, o której mowa w ust. 1.

6. W przypadku gdy instrumenty będące przedmiotem umorzenia lub powstałe w wyniku konwersji podlegają zarejestrowaniu w depozycie papierów wartościowych albo w rejestrze akcjonariuszy, Fundusz niezwłocznie informuje Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółkę Akcyjną albo podmiot prowadzący rejestr akcjonariuszy o wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, i przekazuje mu odpis tej decyzji w zakresie niezbędnym do ujawnienia umorzenia akcji w depozycie papierów wartościowych albo w rejestrze akcjonariuszy albo w celu rejestracji w depozycie papierów wartościowych albo w rejestrze akcjonariuszy akcji wyemitowanych w ramach podwyższenia kapitału zakładowego CCP.

Art. 258i. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 40 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 2021/23, Fundusz zawiadamia Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółkę Akcyjną albo podmiot prowadzący rejestr akcjonariuszy CCP o dokonaniu przeniesienia, o którym mowa w ust. 1 tego artykułu.

2. Doręczenie decyzji albo zawiadomienie o wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, stanowią dokonanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 69 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej.

Art. 258j. W przypadkach, o których mowa w art. 40 ust. 1 i art. 42 ust. 1 rozporządzenia nr 2021/23, przepis art. 176 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 258k. W przypadku zastosowania przez Fundusz instrumentu, o którym mowa w art. 40 ust. 1 albo art. 42 ust. 1 rozporządzenia nr 2021/23, przeniesienie następuje w sposób wolny od zobowiązań lub obciążeń dotyczących przenoszonych instrumentów

finansowych, praw majątkowych lub zobowiązań, z zastrzeżeniem art. 67 tego rozporządzenia.

Art. 258l. W przypadku objęcia CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją Fundusz może, w formie uchwały Zarządu, wykonać jedno lub więcej z uprawnień, o których mowa w art. 48 ust. 1 lit. a oraz m, art. 49 ust. 1 lit. c, e oraz f lub art. 58 rozporządzenia nr 2021/23.

Art. 258m. W restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP nie stosuje się:

- 1) przepisów art. 212, art. 223, art. 233, art. 236, art. 237, art. 397, art. 399 § 3, art. 400 i art. 401 oraz przepisów tytułu IV działów I i II Kodeksu spółek handlowych;
- 2) przepisów art. 258 § 1 oraz art. 311–312¹ w związku z art. 431 § 7 i art. 433 § 1 Kodeksu spółek handlowych – do objęcia praw udziałowych na podstawie decyzji o zastosowaniu instrumentu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 rozporządzenia nr 2021/23;
- 3) terminów, o których mowa w art. 238 § 1, art. 402 § 1 i 3 oraz art. 402¹ § 2 Kodeksu spółek handlowych – do zwołania zgromadzenia wspólników lub walnego zgromadzenia CCP w restrukturyzacji;
- 4) przepisów rozdziałów 4a i 4b ustawy o ofercie publicznej;
- 5) przepisów ustawy z dnia 25 kwietnia 2008 r. o uczestnictwie pracowników w spółce powstałej w wyniku transgranicznego połączenia się spółek.

Art. 258n. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 62 rozporządzenia nr 2021/23, różnicę stwierdzoną na podstawie wyceny, o której mowa w art. 61 tego rozporządzenia, Fundusz pokrywa z funduszu statutowego.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 64 rozporządzenia nr 2021/23, środki z tytułu odzyskanych wydatków poniesionych w związku z płatnością, o której mowa w art. 62 tego rozporządzenia, Fundusz przekazuje na fundusz statutowy.”;

- 9) w art. 271 po wyrazach „z tytułu środków gwarantowanych” dodaje się wyrazy „, a także na finansowanie zadań wynikających z rozporządzenia nr 2021/23”;
- 10) w art. 283:
 - a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP;”;
 - b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
„4a) restrukturyzacji banków i kas;”;
- 11) w art. 285:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Rada Funduszu przeznacza zysk netto na zwiększenie funduszu gwarancyjnego banków lub funduszu przymusowej restrukturyzacji banków oraz zwiększenie funduszu gwarancyjnego kas lub funduszu przymusowej restrukturyzacji kas, w proporcji określonej jako stosunek udziału sumy środków zgromadzonych odpowiednio:
- 1) w funduszu gwarancyjnym banków i funduszu przymusowej restrukturyzacji banków,
 - 2) w funduszu gwarancyjnym kas i funduszu przymusowej restrukturyzacji kas – do sumy środków zgromadzonych we wszystkich tych funduszach na dzień bilansowy ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego.”
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
- „1a. Wysokość kwoty zysku netto przeznaczonej na zwiększenie poszczególnych funduszy, wynikającej z zastosowania proporcji określonej w ust. 1, ustala Rada Funduszu.”
- c) w ust. 3 po wyrazach „ust. 1” dodaje się przecinek i wyraz „ust. 1a”;
- 12) w art. 320 w ust. 4 w pkt 2 po wyrazach „właściwych organów w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia nr 575/2013,” dodaje się wyrazy „osobom, organom i podmiotom, o których mowa w art. 73 ust. 5 rozporządzenia nr 2021/23,”;
- 13) w art. 320a w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:
- „11) osobom, organom i podmiotom, o których mowa w art. 73 ust. 5 rozporządzenia nr 2021/23, w zakresie określonym w tym przepisie.”;
- 14) w art. 325:
- a) w ust. 1 po wyrazach „w art. 64 pkt 2 lit. a–d,” dodaje się wyrazy „a także CCP,”
 - b) w ust. 2 wyrazy „oraz firm inwestycyjnych” zastępuje się wyrazami „, , firm inwestycyjnych oraz CCP”;
- 15) w art. 326:
- a) w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „oddziałach banków zagranicznych” dodaje się wyrazy „oraz CCP,”
 - b) w ust. 6:
 - w pkt 1 po wyrazach „o których mowa w art. 64 pkt 2 lit. a–d,” dodaje się wyrazy „a także CCP,”
 - pkt 2 otrzymuje brzmienie:

- „2) analizy dotyczące funkcjonowania sektora bankowego, sektora firm inwestycyjnych, sektora kas oraz CCP;”;
- dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
- „3) informacje dotyczące zmian mających wpływ na zarządzanie ryzykiem CCP, w szczególności zmian właścicielskich, organizacyjnych i prawnych, a także wyniki przeglądu i oceny CCP przeprowadzonych zgodnie z art. 21 rozporządzenia 648/2012.”;
- 16) w art. 330 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Fundusz może uzyskiwać bezpośrednio od podmiotu informacje niezbędne do realizacji zadań Funduszu, w szczególności niezbędne do wykonania oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 1, a także wyceny, o której mowa w art. 24 rozporządzenia nr 2021/23, oraz przygotowania przymusowej restrukturyzacji albo restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, a także żądać wyjaśnień dotyczących uzyskanych informacji w przypadku zobowiązania takiego podmiotu do wdrożenia planu naprawy, podjęcia wobec niego działań wczesnej interwencji lub ustanowienia w nim zarządu komisarycznego lub zarządcy komisarycznego.”;
- 17) art. 338a otrzymuje brzmienie:
- „Art. 338a. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w art. 335, art. 336, art. 337a, art. 338 i art. 340a ust. 1 pkt 4 i 5, stanowią dochód budżetu państwa.”;
- 18) po art. 340 dodaje się art. 340a i art. 340b w brzmieniu:
- „Art. 340a. 1. W przypadku naruszenia obowiązków w zakresie współpracy i przekazywania informacji, o których mowa w art. 13 rozporządzenia nr 2021/23, Fundusz może, w drodze decyzji:
- 1) podać do publicznej wiadomości informację wskazującą osobę fizyczną, CCP lub inną osobę prawną odpowiedzialną za naruszenie, a także wskazującą charakter tego naruszenia;
 - 2) nakazać osobie fizycznej, CCP lub innej osobie prawnej odpowiedzialnym za naruszenie zaprzestanie zachowania skutkującego naruszeniem oraz powstrzymanie się od takiego zachowania w przyszłości;
 - 3) tymczasowo zakazać osobie fizycznej odpowiedzialnej za naruszenie pełnienia funkcji członka organu CCP lub funkcji kierowniczych w CCP;
 - 4) nałożyć na osobę fizyczną odpowiedzialną za naruszenie administracyjną karę pieniężną do wysokości:

- a) 22 500 000 złotych lub
 - b) dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie;
- 5) nałożyć na CCP lub inną osobę prawną odpowiedzialne za naruszenie administracyjną karę pieniężną do wysokości:
- a) 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania – w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej tego CCP lub tej innej osoby prawnej, lub
 - b) dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie.

2. W przypadku gdy CCP lub inna osoba prawna, o których mowa w ust. 1 pkt 5, są podmiotami zależnymi, przy obliczaniu przychodu bierze się pod uwagę przychód wynikający ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla wykazany w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania – prognozowany przychód określony na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej tej jednostki dominującej.

3. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 1, Fundusz uwzględnia okoliczności, o których mowa w art. 85 rozporządzenia nr 2021/23.

4. Egzekucja należności wynikających z decyzji o nałożeniu kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 4 i 5, następuje w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 340b. W przypadku, o którym mowa w art. 340a ust. 1, Fundusz niezwłocznie podaje do publicznej wiadomości, w szczególności przez publikację na swoich stronach internetowych, informację o treści rozstrzygnięcia oraz o rodzaju i charakterze naruszenia, imieniu i nazwisku osoby fizycznej lub o firmie (nazwie) podmiotu, na który została nałożona sankcja zgodnie z art. 83 rozporządzenia nr 2021/23.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1683 i 2436) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 38 w pkt 9 w lit. i średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. j i k w brzmieniu:
„j) wartość nominalną podwyższenia kapitału zakładowego w wyniku zamiany obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2244 oraz z 2023 r. poz. ...), na akcje,

- k) wzmiankę o uchwale o emisji obligacji kapitałowych i akcji przyznawanych w zamian za te obligacje, wskazującą maksymalną wysokość podwyższenia kapitału zakładowego w wyniku zamiany obligacji kapitałowych na akcje;”;
- 2) w art. 44 w ust. 1:
- a) po pkt 1a dodaje się pkt 1b w brzmieniu:

„1b) informacje o objęciu CCP, o którym mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1), z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwanego dalej „CCP”, restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją zgodnie z art. 22 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2021/23”, oraz o zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tego CCP;”;
 - b) po pkt 2b dodaje się pkt 2c w brzmieniu:

„2c) dane o osobie zarządcy nadzwyczajnego, o którym mowa w art. 50 rozporządzenia 2021/23;”;
- 3) w art. 45:
- a) po ust. 1ba dodaje się ust. 1bb w brzmieniu:

„1bb. Po przesłaniu do sądu rejestrowego przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny odpisu decyzji bez oszacowania i uzasadnienia w przedmiocie zastosowania instrumentu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 rozporządzenia 2021/23, wpisów danych, o których mowa w art. 38 pkt 3, pkt 8 lit. a–d i g oraz pkt 9 lit. a–e, h oraz i, w dziale 1 rejestru przedsiębiorców dokonuje się z urzędu.”;
 - b) po ust. 1c dodaje się ust. 1ca w brzmieniu:

„1ca. Po powiadomieniu sądu rejestrowego przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny o objęciu CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją

wykreślenia wpisów w dziale 2 rejestru przedsiębiorców, o których mowa w art. 39 pkt 1 i 3, oraz wpisów w dziale 6 rejestru przedsiębiorców, o których mowa w art. 44 ust. 1 pkt 2, w zakresie danych o osobie likwidatora wraz ze sposobem reprezentacji, dokonuje się z urzędu.”,

c) po ust. 4a dodaje się ust. 4aa w brzmieniu:

„4aa. Po powiadomieniu sądu rejestrowego przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny o objęciu CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją wpisu w dziale 5 rejestru przedsiębiorców o odwołaniu kuratora, o którym mowa w art. 43, oraz wpisów w dziale 6 rejestru przedsiębiorców, o których mowa w art. 44 ust. 1 pkt 1b i 2c, dokonuje się z urzędu.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, 2339, 2640 i 2707 oraz z 2023 r. poz. 180) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11 w ust. 2 po pkt 16 dodaje się pkt 16a w brzmieniu:

„16a) nakazania zaprzestania działań skutkujących naruszeniem art. 127b ust. 1 lub powstrzymania się od takich działań w przyszłości,”;

2) w art. 25 w ust. 4 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) podmiotu, który otrzymał akcje banku w wyniku zamiany instrumentów kapitałowych zakwalifikowanych do funduszy własnych jako instrumenty dodatkowe w Tier I albo instrumenty w Tier II.”;

3) w art. 127 w ust. 1 po wyrazach „Instrumenty kapitałowe” dodaje się wyrazy „, , z wyłączeniem bankowych papierów wartościowych,”;

4) po art. 127 dodaje się art. 127a–127f w brzmieniu:

„Art. 127a. 1. Zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej w celu jej zakwalifikowania do funduszy własnych jako instrument dodatkowy w Tier I wymaga uchwały zarządu banku oraz zgody rady nadzorczej banku.

2. Przedmiotem pożyczki podporządkowanej, o której mowa w ust. 1, mogą być środki pieniężne w wysokości nie niższej niż 400 000 złotych lub równowartość tej kwoty wyrażona w innej walucie, ustalona przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty, ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w ust. 1.

Art. 127b. 1. Umowa pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 127a ust. 1, może być zawarta wyłącznie z podmiotami wymienionymi w art. 3 pkt 39b lit. a–m

ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

2. W umowie pożyczki podporządkowanej określa się ryzyko związane z możliwością wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, oraz ryzyko dokonania umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego, obniżających w całości albo w części kwotę tej pożyczki, a także ryzyko umorzenia odsetek albo części odsetek z tytułu tej pożyczki.

3. Udzielającemu pożyczki podporządkowanej nie przysługuje prawo wypowiedzenia umowy pożyczki podporządkowanej ani odstąpienia od tej umowy.

4. Umowa pożyczki podporządkowanej uprawnia udzielającego pożyczki podporządkowanej do otrzymywania przez czas nieoznaczony odsetek od kwoty udzielonej pożyczki podporządkowanej. Przepisów art. 359 § 2¹–2³, art. 365¹ i art. 395 Kodeksu cywilnego nie stosuje się.

5. Wierzytelność wynikająca z pożyczki podporządkowanej może być przedmiotem przeniesienia wyłącznie między podmiotami wymienionymi w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

Art. 127c. 1. Pożyczka podporządkowana, o której mowa w art. 127a ust. 1, podlega spłacie w przypadku gdy:

- 1) umowa pożyczki podporządkowanej przewiduje jej spłatę,
- 2) bank uzyskał zezwolenie Komisji Nadzoru Finansowego na spłatę pożyczki podporządkowanej oraz
- 3) upłynęło nie mniej niż 5 lat od dnia zawarcia umowy pożyczki podporządkowanej zgodnie z art. 77 rozporządzenia nr 575/2013, z wyjątkiem przypadku określonego w art. 78 ust. 4 tego rozporządzenia.

2. Pożyczka podporządkowana może podlegać spłacie przez bank również w przypadku odmowy wydania zezwolenia przez Komisję Nadzoru Finansowego na jej zakwalifikowanie do funduszy własnych jako instrumentu dodatkowego w Tier I, jeżeli w umowie pożyczki podporządkowanej zostało zawarte uprawnienie banku do spłaty pożyczki podporządkowanej w takim przypadku.

Art. 127d. 1. Zarząd banku może, w drodze uchwały, umorzyć odsetki albo część odsetek z tytułu pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 127a ust. 1. Zarząd banku niezwłocznie informuje o tym umorzeniu udzielającego pożyczkę podporządkowaną.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, umorzenie odsetek nie stanowi niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania lub zwłoki w wykonaniu zobowiązania przez bank.

Art. 127e. 1. W przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, określonego w umowie pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 127a ust. 1, bank dokonuje umorzenia tej pożyczki w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżających w całości albo w części kwotę tej pożyczki.

2. Wysokość odpisu, o którym mowa w ust. 1, określa uchwała zarządu banku.

3. Umowa pożyczki podporządkowanej może przewidywać kryteria, po których spełnieniu bank będzie uprawniony do podwyższenia kwoty tej pożyczki, w przypadku gdy została ona umorzona w formie odpisu tymczasowego obniżającego w części kwotę tej pożyczki w wyniku wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, kwota pożyczki podporządkowanej nie może być wyższa niż kwota z dnia jej zaciągnięcia.

Art. 127f. Roszczenie o spłatę pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 127a ust. 1, staje się wymagalne z chwilą ogłoszenia upadłości albo likwidacji banku.”;

5) w art. 138:

a) po ust. 7e dodaje się ust. 7f i 7g w brzmieniu:

„7f. W przypadku naruszenia art. 127b ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego, zamiast zastosowania środków, o których mowa w ust. 3, może w drodze decyzji:

- 1) nakazać bankowi zaprzestanie działań skutkujących naruszeniem lub powstrzymaniu się od takich działań w przyszłości;
- 2) nałożyć na bank karę pieniężną do wysokości 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym albo dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie;
- 3) nałożyć na osoby odpowiedzialne za zaistniałe naruszenie karę pieniężną do wysokości 2 905 000 zł albo dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie.

7g. W przypadku jednostki dominującej, która sporządza skonsolidowane sprawozdanie finansowe, i jednostki zależnej jednostki dominującej, która sporządza skonsolidowane sprawozdanie finansowe, całkowity roczny przychód, o którym mowa w ust. 7f pkt 2, stanowi kwota całkowitego skonsolidowanego rocznego przychodu jednostki dominującej ujawniona w ostatnim zbadanym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy.”,

b) w ust. 8 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Komisja Nadzoru Finansowego, podejmując decyzje, o których mowa w ust. 3, 3a, 7a i 7f, uwzględnia:”;

6) w art. 142 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) przepisów art. 412 lub art. 413 rozporządzenia nr 575/2013 lub przepisów działu IV rozdziału 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi,”;

7) w art. 158 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do zobowiązań, o których mowa w ust. 1, nie wlicza się wyemitowanych instrumentów kapitałowych i zaciągniętych pożyczek podporządkowanych w celu ich zakwalifikowania, jako instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II zgodnie z art. 127 ust. 1.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1467, 1488, 2280 i 2436) wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule III w dziale II tytuł rozdziału 5 otrzymuje brzmienie:

„Kapitał docelowy

Warunkowe podwyższenie kapitału zakładowego

Podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje”;

2) po art. 454 dodaje się art. 454¹–454⁶ w brzmieniu:

„Art. 454¹. § 1. Walne zgromadzenie może uchwalić podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2244 oraz z 2023 r. poz. ...), na akcje w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w:

1) art. 54 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji

kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.⁷⁾),

- 2) art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2015, str. 1, z późn. zm.⁸⁾)

– zwanego dalej „zdarzeniem inicjującym”, na zasadach określonych w warunkach emisji (podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje).

§ 2. Uchwała walnego zgromadzenia w sprawie podwyższenia kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje zawiera upoważnienie zarządu do podjęcia jednej uchwały lub kilku uchwał o przyznaniu akcji w przypadku wystąpienia zdarzeń, o których mowa w § 1. Udzielenie upoważnienia wymaga zmiany statutu.

§ 3. Zarząd nie może przyznawać akcji uprzywilejowanych ani uprawnień, o których mowa w art. 354.

§ 4. Podwyższenie kapitału zakładowego w celu przyznania akcji w zamian za obligacje kapitałowe może nastąpić wyłącznie w trybie podwyższenia kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje, z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach.

Art. 454². § 1. Uchwała walnego zgromadzenia w sprawie podwyższenia kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje, o której mowa w art. 454¹ § 1, wymaga większości trzech czwartych głosów.

§ 2. Uchwała, o której mowa w § 1, określa w szczególności:

- 1) maksymalną wartość nominalną podwyższenia kapitału zakładowego;

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 208 z 02.08.2013, str. 68, Dz. Urz. UE L 321 z 30.11.2013, str. 6, Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 37, Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 153, Dz. Urz. UE L 20 z 25.01.2017, str. 2, Dz. Urz. UE L 310 z 25.11.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 27, Dz. Urz. UE L 347 z 28.12.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 74 z 16.03.2018, str. 3, Dz. Urz. UE L 111 z 25.04.2019, str. 4, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 204 z 26.06.2020, str. 4, Dz. Urz. UE L 335 z 13.10.2020, str. 20, Dz. Urz. UE L 405 z 02.12.2020, str. 79, Dz. Urz. UE L 84 z 11.03.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 116 z 06.04.2021, str. 25 oraz Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1.

⁸⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 85 z 01.04.2016, str. 6, Dz. Urz. UE L 346 z 20.12.2016, str. 111, Dz. Urz. UE L 236 z 14.09.2017, str. 14, Dz. Urz. UE L 227 z 10.09.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 161 z 18.06.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 289 z 08.11.2019, str. 3, Dz. Urz. UE L 92 z 26.03.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 277 z 02.08.2021, str. 14 oraz Dz. Urz. UE L 2 z 06.01.2022, str. 8.

- 2) cel podwyższenia kapitału zakładowego;
- 3) grono osób uprawnionych do akcji;
- 4) rodzaj emitowanych akcji.

§ 3. Do wkładów wnoszonych przez obligatariuszy obligacji kapitałowych nie stosuje się przepisów dotyczących wkładów niepieniężnych.

§ 4. Nowe akcje przyznane podmiotom uprawnionym na mocy uchwały zarządu nie wymagają objęcia i mogą być przyznane wyłącznie w zamian za obligacje kapitałowe, które zostały w pełni opłacone.

Art. 454³. § 1. Podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje zarząd zgłasza do sądu rejestrowego. Do zgłoszenia należy dołączyć uchwałę w sprawie podwyższenia kapitału zakładowego, uchwałę o emisji obligacji kapitałowych oraz oświadczenie zarządu, że akcje zostały przyznane w zamian za obligacje kapitałowe, które zostały w pełni opłacone.

§ 2. Uchwałę, o której mowa w art. 454¹ § 2, zarząd ogłasza najpóźniej w terminie sześciu tygodni od dnia wpisu do rejestru podwyższenia kapitału zakładowego.

Art. 454⁴. § 1. W terminie 21 dni od dnia wystąpienia zdarzenia inicjującego zarząd podejmuje uchwałę o przyznaniu akcji na zasadach określonych w warunkach emisji obligacji kapitałowych podmiotom uprawnionym na dzień wyrejestrowania tych obligacji z depozytu papierów wartościowych oraz zawiadamia o jej podjęciu podmiot, w którym te obligacje zostały zarejestrowane.

§ 2. Przyznanie akcji staje się skuteczne z chwilą dokonania wpisu w rejestrze akcjonariuszy, a w przypadku spółki, której akcje są zarejestrowane w depozycie papierów wartościowych – z chwilą ich zapisania na rachunku papierów wartościowych lub rachunku zbiorczym.

§ 3. Wraz z przyznaniem akcji następuje nabycie praw z akcji i podwyższenie kapitału zakładowego spółki o sumę równą wartości nominalnej akcji przyznanych na podstawie uchwały, o której mowa w § 1.

§ 4. W terminie 14 dni od dnia przyznania akcji zarząd zgłasza uchwałę o ich przyznaniu do sądu rejestrowego wraz z wykazem przyznanych na jej podstawie akcji. Wykaz zawiera nazwiska i imiona albo firmy (nazwy) akcjonariuszy oraz liczbę przyznanych im akcji.

Art. 454⁵. § 1. W przypadku podjęcia przez zarząd uchwały o przyznaniu akcji uczestnicy depozytu papierów wartościowych przekazują spółce w terminie wskazanym

przez podmiot, w którym obligacje zostały zarejestrowane, nazwiska i imiona albo firmy (nazwy) obligatariuszy oraz adresy ich miejsca zamieszkania albo siedziby albo inne adresy do doręczeń, albo adresy do doręczeń elektronicznych, ze wskazaniem liczby obligacji posiadanych przez każdego z nich. Informacje te są sporządzane według stanu na dzień wyrejestrowania obligacji z depozytu papierów wartościowych.

§ 2. W przypadku gdy ewidencja osób uprawnionych z papierów wartościowych, o której mowa w art. 7a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, nie została jeszcze przekazana do depozytu papierów wartościowych, informacje, o których mowa w § 1, przekazuje spółce agent emisji.

§ 3. W przypadku gdy rejestr osób uprawnionych z papierów wartościowych, o którym mowa w art. 7aa ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, nie został jeszcze wydany innemu systemowi rejestracji zgodnie z art. 5 ust. 1a tej ustawy, informacje, o których mowa w § 1, przekazuje spółce podmiot prowadzący rejestr.

§ 4. W przypadku gdy akcje spółki są rejestrowane w rejestrze akcjonariuszy spółka przekazuje podmiotowi prowadzącemu rejestr akcjonariuszy dane osobowe, o których mowa w § 1, ze wskazaniem liczby akcji, w celu zapisania akcji w tym rejestrze.

Art. 454⁶ § 1. Do podwyższenia kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 4, chyba że przepisy niniejszego rozdziału stanowią inaczej.

§ 2. Przepisy o podwyższeniu kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje nie naruszają kompetencji walnego zgromadzenia do zwykłego podwyższenia kapitału zakładowego w trybie określonym w art. 431 w okresie korzystania przez zarząd z uprawnień określonych w niniejszym rozdziale.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 1520) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11 po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Do zobowiązań pieniężnych, o których mowa w ust. 2, nie wlicza się zobowiązań wynikających z:

1) instrumentów kapitałowych wyemitowanych w celu ich zakwalifikowania do funduszy własnych jako instrumenty:

a) dodatkowe w Tier I zgodnie z art. 52 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów

ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.⁹⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”,

- b) w Tier II zgodnie z art. 63 rozporządzenia nr 575/2013;
- 2) pożyczek podporządkowanych zaciągniętych w celu ich zakwalifikowania do funduszy własnych jako instrumenty dodatkowe w Tier I zgodnie z art. 52 rozporządzenia nr 575/2013.

4b. W przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji do zobowiązań pieniężnych, o których mowa w ust. 2, nie wlicza się zobowiązań wynikających z:

- 1) obligacji kapitałowych wyemitowanych w celu ich zakwalifikowania do środków własnych jako pozycje podstawowych środków własnych kategorii 1 zgodnie z art. 71 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2015, str. 1, z późn. zm.¹⁰⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/35”;
 - 2) pożyczek podporządkowanych zaciągniętych w celu zakwalifikowania ich do środków własnych jako pozycji środków własnych kategorii 1 zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/35.”;
- 2) w art. 342 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku domów maklerskich, o których mowa w art. 95 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, należności, o których mowa w ust. 1, dzieli się na kategorie, o których mowa w pkt 1–4 tego przepisu, a ponadto na:

⁹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 208 z 02.08.2013, str. 68, Dz. Urz. UE L 321 z 30.11.2013, str. 6, Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 37, Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 153, Dz. Urz. UE L 20 z 25.01.2017, str. 2, Dz. Urz. UE L 310 z 25.11.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 27, Dz. Urz. UE L 347 z 28.12.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 74 z 16.03.2018, str. 3, Dz. Urz. UE L 111 z 25.04.2019, str. 4, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 204 z 26.06.2020, str. 4, Dz. Urz. UE L 335 z 13.10.2020, str. 20, Dz. Urz. UE L 405 z 02.12.2020, str. 79, Dz. Urz. UE L 84 z 11.03.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 116 z 06.04.2021, str. 25 oraz Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1

¹⁰⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 85 z 01.04.2016, str. 6, Dz. Urz. UE L 346 z 20.12.2016, str. 111, Dz. Urz. UE L 236 z 14.09.2017, str. 14, Dz. Urz. UE L 227 z 10.09.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 161 z 18.06.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 289 z 08.11.2019, str. 3, Dz. Urz. UE L 92 z 26.03.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 277 z 02.08.2021, str. 14 oraz Dz. Urz. UE L 2 z 06.01.2022, str. 8.

- 1) kategorię piątą – należności z tytułu zobowiązań zaciągniętych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I do funduszy własnych domu maklerskiego, o których mowa w art. 51 rozporządzenia nr 575/2013, wobec których Komisja Nadzoru Finansowego nie udzieliła zgody, o której mowa w art. 110ea ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji;
 - 2) kategorię szóstą – należności z tytułu zobowiązań zakwalifikowanych jako instrumenty w Tier II do funduszy własnych domu maklerskiego, o których mowa w art. 62 rozporządzenia nr 575/2013, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji;
 - 3) kategorię siódmą – należności z tytułu zobowiązań zakwalifikowanych jako instrumenty dodatkowe w Tier I do funduszy własnych domu maklerskiego, o których mowa w art. 51 rozporządzenia nr 575/2013, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji.”;
- 3) w art. 344 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Należności, o których mowa w art. 342 ust. 1 i 7, zaspokajają się dopiero po zaspokojeniu w całości kosztów postępowania, zobowiązań masy upadłości i należności alimentacyjnych zgodnie z art. 343.”;
- 4) w art. 426 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
- „4. Do zobowiązań, o których mowa w ust. 1, nie zalicza się zobowiązań, o których mowa w art. 11 ust. 4a.”;
- 5) w art. 440 po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:
- „2b. W przypadku gdy instrumenty, których dotyczą należności wskazane w ust. 2 pkt 8–10, są jedynie częściowo uznawane za pozycję funduszy własnych banku, należności z tytułu całego instrumentu są traktowane jako należności wynikające z kategorii, do której został zaliczony ten instrument.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1500, 1488, 1933, 2185 i 2640 oraz z 2023 r. poz. 180) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Instrumenty finansowe mogą być zapisywane za pomocą technologii rozproszonego rejestru, wykorzystywanej przez operatora infrastruktury rynkowej opartej na DLT w rozumieniu art. 2 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby

infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1), na zasadach określonych w tym rozporządzeniu.”;

- 2) w art. 3 po pkt 4zd dodaje się pkt 4ze w brzmieniu:

„4ze) rozporządzeniu 2021/23 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1);”;

- 3) w art. 7 w ust. 1 po wyrazach „art. 7a ust. 7a” dodaje się wyrazy „i art. 7aa ust. 5”;
- 4) w art. 7a w ust. 1 wyrazy „W przypadku obligacji emitowanych na podstawie ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r. poz. 454 i 872)” zastępuje się wyrazami „W przypadku obligacji emitowanych na podstawie ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2244 oraz z 2023 r. poz. ...), z zastrzeżeniem art. 27g tej ustawy,”;
- 5) po art. 7a dodaje się art. 7aa w brzmieniu:

„Art. 7aa. 1. Emitent obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27g ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, przed rozpoczęciem proponowania ich nabycia, zawiera z firmą inwestycyjną uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym umowę, której przedmiotem jest przechowywanie dokumentów obligacji kapitałowych oraz prowadzenie rejestru osób uprawnionych z obligacji kapitałowych.

2. Na podstawie umowy, o której mowa w ust. 1, firma inwestycyjna albo bank powierniczy:

- 1) przechowuje dokumenty obligacji kapitałowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do chwili ich wydania innemu systemowi rejestracji, o którym mowa w art. 5 ust. 1a,
- 2) tworzy rejestr osób uprawnionych z obligacji kapitałowych, aktualizuje wpisy w rejestrze na podstawie przedstawionych dokumentów potwierdzających

przeniesienie obligacji oraz wydaje obligatariuszom, na podstawie tego rejestru, zaświadczenia potwierdzające prawa z obligacji

– w sposób rzetelny i niezależny, z zachowaniem należytej staranności wynikającej z profesjonalnego charakteru prowadzonej działalności.

3. Jeżeli zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, wydaje się w celu wykazania prawa do uczestniczenia w zgromadzeniu obligatariuszy, przepis art. 55 ust. 1a ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach stosuje się odpowiednio.

4. Emitent obligacji kapitałowych, niezwłocznie po dokonaniu ich przydziału, wydaje dokumenty obligacji kapitałowych do przechowania firmie inwestycyjnej albo bankowi powierniczemu, z którymi zawarł umowę, o której mowa w ust. 1.

5. Dokumenty obligacji kapitałowych, w formie, w której zostały wydane, zachowują moc prawną po utworzeniu rejestru osób uprawnionych z obligacji kapitałowych.

6. Firma inwestycyjna i bank powierniczy prowadzące rejestr, o którym mowa w ust. 1, przetwarzają w celach prowadzenia rejestru dane osobowe osób wpisanych do tego rejestru. Przepisy art. 83a ust. 4a oraz art. 90 stosuje się odpowiednio.

7. Dane, o których mowa w ust. 6, obejmują:

- 1) imię i nazwisko, adres miejsca zamieszkania, numer PESEL i numery identyfikacji podatkowej;
 - 2) dane określone w art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz dane w zakresie niezbędnym do prawidłowego wykonywania obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;
 - 3) dane w zakresie niezbędnym do prawidłowego wykonania obowiązków, o których mowa w art. 39 ust. 3 oraz art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2647, 2687 i 2745 oraz z 2023 r. poz. 28 i 185).”;
- 6) w art. 7b w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „Emitent papierów wartościowych, o których mowa w art. 7a ust. 1 albo art. 7aa ust. 1, korzystający z uprawnienia, o którym mowa w art. 5 ust. 1a, w terminie 15 dni od dnia dokonania ich emisji przekazuje Krajowemu Depozytowi następujące informacje dotyczące tych papierów wartościowych:”;
- 7) po art. 47e dodaje się art. 47f–47i w brzmieniu:

„Art. 47f. W postępowaniach prowadzonych w sprawach, o których mowa w art. 9–11, art. 18 i art. 19 rozporządzenia 2021/23, Komisja może odstąpić od stosowania art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego także w przypadkach, gdy zastosowanie tego przepisu mogłoby uniemożliwić lub znacznie utrudnić osiągnięcie celów wczesnej interwencji.

Art. 47g. 1. Decyzje wydawane przez Komisję na podstawie art. 9–11, art. 18 i art. 19 rozporządzenia 2021/23 podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

2. Uzasadnienie decyzji, o której mowa w ust. 1, może zostać doręczone w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

3. W przypadku gdy uzasadnienie jest doręczane po doręczeniu decyzji, termin na złożenie wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy biegnie od dnia doręczenia uzasadnienia decyzji.

Art. 47h. Do postępowań przed Komisją prowadzonych na podstawie art. 9–11, art. 18 i art. 19 rozporządzenia 2021/23, nie stosuje się przepisu art. 31 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 47i. 1. Doręczanie przez Komisję pism w postępowaniach prowadzonych na podstawie art. 9–11, art. 18 i art. 19 rozporządzenia 2021/23 następuje za pokwitowaniem przez operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 896, 1933 i 2042) albo na adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 569, 1002 i 2754), CCP, wpisany do bazy adresów elektronicznych, o której mowa w art. 25 tej ustawy.

2. W przypadku ustanowienia pełnomocnika pełnomocnictwo powinno określać adres do doręczeń elektronicznych pełnomocnika, wpisany do bazy adresów elektronicznych. W przypadku braku podania adresu do doręczeń elektronicznych w pełnomocnictwie, doręczenie pisma na adres do doręczeń elektronicznych CCP, który ustanowił pełnomocnika, wpisany do bazy adresów elektronicznych, ma skutek prawny.

3. W przypadku nieodebrania pisma doręczanego na adres do doręczeń elektronicznych wpisany do bazy adresów elektronicznych doręczenie uważa się za dokonane po upływie 2 dni roboczych, licząc od dnia wystawienia dowodu wysłania, o którym mowa w art. 40 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych.”;

8) w art. 106 w ust. 4 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) podmiotu, który otrzymał akcje domu maklerskiego w wyniku zamiany instrumentów kapitałowych zakwalifikowanych do funduszy własnych jako instrumenty dodatkowe w Tier I albo instrumenty w Tier II.”;

9) po art. 110e dodaje się art. 110ea–110eg w brzmieniu:

„Art. 110ea. 1. Instrumenty kapitałowe i pożyczki podporządkowane kwalifikuje się do funduszy własnych jako instrumenty dodatkowe w Tier I, zgodnie z art. 52 rozporządzenia 575/2013, po uzyskaniu zgody Komisji.

2. Komisja udziela zgody, o której mowa w ust. 1, jeżeli są spełnione warunki, o których mowa w art. 52 rozporządzenia 575/2013.

3. Instrumenty kapitałowe i pożyczki podporządkowane kwalifikuje się do funduszy własnych jako instrumenty w Tier II, zgodnie z art. 63 rozporządzenia 575/2013, po zawiadomieniu Komisji.

Art. 110eb. 1. Zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej kwalifikowanej do funduszy własnych jako instrument dodatkowy Tier I wymaga uchwały zarządu domu maklerskiego albo małego domu maklerskiego oraz zgody rady nadzorczej odpowiednio domu maklerskiego albo małego domu maklerskiego.

2. Przedmiotem pożyczki podporządkowanej, o której mowa w ust. 1, mogą być środki pieniężne w wysokości nie niższej niż 400 000 złotych lub równowartość tej kwoty wyrażona w innej walucie, ustalona przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w ust. 1.

Art. 110ec. 1. Umowa pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 110eb ust. 1, może być zawarta wyłącznie z podmiotami wymienionymi w art. 3 pkt 39b lit. a–m w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

2. W umowie pożyczki podporządkowanej określa się ryzyko związane z możliwością wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, oraz ryzyko dokonania umorzenia, w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego, obniżających w całości albo w części kwotę tej pożyczki, a także ryzyko umorzenia odsetek albo części odsetek z tytułu tej pożyczki.

3. Udzielającemu pożyczki podporządkowanej nie przysługuje prawo wypowiedzenia umowy pożyczki podporządkowanej ani odstąpienia od tej umowy.

4. Umowa pożyczki podporządkowanej uprawnia udzielającego pożyczki podporządkowanej do otrzymywania przez czas nieoznaczony odsetek od kwoty

udzielonej pożyczki podporządkowanej. Przepisów art. 359 § 2¹⁻²³, art. 365¹ i art. 395 Kodeksu cywilnego nie stosuje się.

5. Wierzytelność wynikająca z pożyczki podporządkowanej może być przedmiotem przeniesienia wyłącznie między podmiotami wymienionymi w art. 3 pkt 39b lit. a–m.

Art. 110ed. 1. Pożyczka podporządkowana, o której mowa w art. 110eb ust. 1, podlega spłacie, w przypadku gdy:

- 1) umowa pożyczki podporządkowanej przewiduje jej spłatę,
- 2) dom maklerski albo mały dom maklerski uzyskał zezwolenie Komisji na spłatę pożyczki podporządkowanej oraz
- 3) upłynęło nie mniej niż 5 lat od dnia zawarcia umowy zgodnie z art. 77 rozporządzenia 575/2013, z wyjątkiem przypadku określonego w art. 78 ust. 4 tego rozporządzenia.

2. Pożyczka podporządkowana może podlegać spłacie przez dom maklerski albo mały dom maklerski również w przypadku odmowy wydania zezwolenia przez Komisję na jej zakwalifikowanie do funduszy własnych jako instrumentu dodatkowego w Tier I, jeżeli w umowie pożyczki podporządkowanej zostało zawarte uprawnienie domu maklerskiego albo małego domu maklerskiego do spłaty pożyczki podporządkowanej w takim przypadku.

3. Wymogu uzyskania zezwolenia na spłatę pożyczki podporządkowanej, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się w przypadku określonym w art. 9 ust. 3 rozporządzenia 2019/2033.

Art. 110ee. 1. Zarząd domu maklerskiego i małego domu maklerskiego może, w drodze uchwały, umorzyć odsetki albo część odsetek z tytułu pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 110eb ust. 1. Zarząd domu maklerskiego i małego domu maklerskiego niezwłocznie informuje o tym umorzeniu udzielającego pożyczkę podporządkowaną.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, umorzenie odsetek nie stanowi niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania lub zwłoki w wykonaniu zobowiązania przez dom maklerski albo mały dom maklerski.

Art. 110ef. 1. W przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia 575/2013, określonego w umowie pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 110eb ust. 1, dom maklerski i mały dom maklerski dokonuje umorzenia tej pożyczki w formie odpisu trwałego albo odpisu

tymczasowego obniżających w całości albo w części kwotę tej pożyczki podporządkowanej.

2. Wysokość odpisu, o którym mowa w ust. 1, określa uchwała zarządu domu maklerskiego albo małego domu maklerskiego.

3. Umowa pożyczki podporządkowanej może przewidywać kryteria, po których spełnieniu dom maklerski albo mały domu maklerski będzie uprawniony do podwyższenia kwoty tej pożyczki, w przypadku gdy została ona umorzona w formie odpisu tymczasowego obniżającego w części kwotę tej pożyczki w wyniku wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, kwota pożyczki podporządkowanej nie może być wyższa niż kwota z dnia jej zaciągnięcia.

Art. 110eg. Roszczenie o spłatę pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 110eb ust. 1, staje się wymagalne z chwilą ogłoszenia upadłości albo likwidacji domu maklerskiego albo małego domu maklerskiego.”;

10) w art. 150 w ust. 1:

a) po pkt 11a dodaje się pkt 11b w brzmieniu:

„11b) przez Krajowy Depozyt lub spółkę, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1–6, a także przez uczestników Krajowego Depozytu lub tej spółki – spółce, której zarząd podjął uchwałę o przyznaniu akcji na zasadach określonych w warunkach emisji obligacji kapitałowych, w przypadku i zakresie określonych w art. 454⁵ ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych;”,

b) w pkt 15 w lit. d po wyrazach „organów do spraw przymusowej restrukturyzacji” dodaje się wyrazy „oraz organów do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP”,

c) w pkt 21 w lit. b dodaje się przecinek i dodaje się lit. c w brzmieniu:

„c) danych umożliwiających identyfikację osób uprawnionych z papierów wartościowych wskazanych w decyzji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w sprawie objęcia restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją CCP, o której mowa w art. 22 rozporządzenia 2021/23, albo w decyzji w sprawie umorzenia lub konwersji instrumentów właścicielskich oraz instrumentów dłużnych, o której mowa w art. 33 rozporządzenia 2021/23, a także liczby tych papierów

wartościowych posiadanych przez te osoby, na dzień umorzenia lub konwersji określony w tej decyzji”;

11) po art. 169b dodaje się art. 169ba w brzmieniu:

„Art. 169ba. 1. W przypadku naruszenia art. 110ec ust. 1 przez osobę inną niż dom maklerski Komisja może, w drodze decyzji:

- 1) nakazać osobie oferującej podmiotowi innemu niż podmioty wymienione w art. 3 pkt 39b lit. a–m zawarcie umowy pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 110eb ust. 1, zaprzestanie działań skutkujących naruszeniem art. 110ec ust. 1 lub powstrzymanie się od takich działań w przyszłości;
- 2) nałożyć na osobę oferującą podmiotowi innemu niż podmioty wymienione w art. 3 pkt 39b lit. a–m zawarcie umowy pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 110eb ust. 1, karę pieniężną do wysokości nieprzekraczającej:
 - a) w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej:
 - 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym albo
 - dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie,
 - b) w przypadku osoby fizycznej:
 - kwoty 2 905 000 zł albo
 - dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie.

2. Przepisy art. 3h ust. 3–8 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym stosuje się odpowiednio.”;

12) po art. 173d dodaje się art. 173e i art. 173f w brzmieniu:

„Art. 173e. 1. W przypadku naruszenia obowiązków sporządzenia, utrzymywania i aktualizacji planów naprawy, o których mowa w art. 9 rozporządzenia nr 2021/23, lub obowiązku powiadomienia Komisji o wystąpieniu sytuacji, o której mowa w art. 70 ust. 1 tego rozporządzenia, Komisja może, w drodze decyzji:

- 1) podać do publicznej wiadomości informację wskazującą osobę fizyczną, CCP lub inną osobę prawną odpowiedzialną za naruszenie, a także wskazującą charakter tego naruszenia;

- 2) nakazać osobie fizycznej, CCP lub innej osobie prawnej odpowiedzialnym za naruszenie zaprzestanie zachowania skutkującego naruszeniem oraz powstrzymanie się od takiego zachowania w przyszłości;
- 3) tymczasowo zakazać osobie fizycznej odpowiedzialnej za naruszenie pełnienia funkcji członka organu CCP lub funkcji kierowniczych w CCP;
- 4) nałożyć na osobę fizyczną odpowiedzialną za naruszenie administracyjną karę pieniężną do wysokości:
 - a) 22 500 000 złotych lub
 - b) dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie;
- 5) nałożyć na CCP lub inną osobę prawną odpowiedzialną za naruszenie administracyjną karę pieniężną do wysokości:
 - a) 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania – w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej tego CCP lub tej innej osoby prawnej, lub
 - b) dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie.

2. W przypadku gdy CCP lub inna osoba prawna, o których mowa w ust. 1 pkt 5, są podmiotami zależnymi, przy obliczaniu przychodu bierze się pod uwagę przychód wynikający ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla wykazany w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania – prognozowany przychód określony na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej tej jednostki dominującej.

3. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 1, Komisja uwzględnia okoliczności, o których mowa w art. 85 rozporządzenia nr 2021/23.

4. Egzekucja należności wynikających z decyzji o nałożeniu kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 4 i 5, następuje w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 173f. W przypadku, o którym mowa w art. 173e ust. 1, Komisja niezwłocznie podaje do publicznej wiadomości, w szczególności przez publikację na swoich stronach internetowych, informację o treści rozstrzygnięcia oraz o rodzaju i charakterze naruszenia,

imieniu i nazwisku osoby fizycznej lub o firmie (nazwie) podmiotu, na który została nałożona sankcja zgodnie z art. 83 rozporządzenia nr 2021/23.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2554) w art. 73 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Jeżeli przekroczenie progu, o którym mowa w ust. 1, nastąpiło w wyniku zamiany obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2244 oraz z 2023 r. poz. ...), na akcje emitenta, obowiązek, o którym mowa w ust. 1, ma zastosowanie w przypadku, gdy po takim nabyciu akcji udział w ogólnej liczbie głosów uległ dalszemu zwiększeniu. Termin wykonania obowiązku liczy się od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące dalsze zwiększenie udziału w ogólnej liczbie głosów.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 2 w pkt 4 wyrazy „oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1, z późn. zm.)” zastępuje się wyrazami „, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1, z późn. zm.¹²⁾) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1)”;

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 872, 1488, 1692, 2185, 2339 i 2640 oraz z 2023 r. poz. 180.

¹²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 20 z 24.01.2020, str. 26 oraz Dz. Urz. UE L 405 z 02.12.2020, str. 79.

2) po art. 3h dodaje się art. 3ha w brzmieniu:

„Art. 3ha. 1. W przypadku naruszenia art. 27c ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2244 oraz z 2023 r. poz. ...) Komisja może, w drodze decyzji:

- 1) nakazać osobie oferującej podmiotowi innemu niż podmiot wymieniony w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi zawarcie umowy, której przedmiotem jest obligacja kapitałowa, zaprzestanie działań skutkujących naruszeniem art. 27c ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach oraz powstrzymanie się od takich działań w przyszłości;
- 2) nałożyć na osobę oferującą podmiotowi innemu niż podmiot wymieniony w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi zawarcie umowy, której przedmiotem jest obligacja kapitałowa, karę pieniężną do wysokości nieprzekraczającej:
 - a) w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej:
 - 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji kwoty nieprzekraczającej 0,5% składki przypisanej brutto, wykazanej w ostatnim sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, zatwierdzonym przez organ zatwierdzający, albo
 - dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie,
 - b) w przypadku osoby fizycznej:
 - kwoty 2 905 000 zł albo
 - dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie.

2. W przypadku gdy osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, o której mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a, jest jednostką dominującą albo jednostką zależną jednostki dominującej, która ma obowiązek sporządzać skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z ustawą z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, karę pieniężną, o której mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a, ustala się na podstawie przychodów netto ze sprzedaży towarów i usług oraz operacji finansowych, a w przypadku gdy jednostką dominującą lub jednostką zależną jest zakład ubezpieczeń lub

zakład reasekuracji – składki przypisanej brutto, wykazanych w ostatnim rocznym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym zatwierdzonym przez organ zatwierdzający jednostki dominującej.

3. Przepisy art. 3h ust. 4–8 stosuje się odpowiednio.”;

- 3) w art. 12 w ust. 2 w pkt 4 w lit. za skreśla się wyrazy „(Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1, z późn. zm.)”;
- 4) w art. 19e:
 - a) w ust. 1 wyrazy „i art. 3h ust. 2 pkt 2” zastępuje się wyrazami „, , art. 3h ust. 2 pkt 2 i art. 3ha ust. 1 pkt 2”;
 - b) w ust. 2 wyrazy „i art. 3h ust. 2 pkt 2” zastępuje się wyrazami „, , art. 3h ust. 2 pkt 2 i art. 3ha ust. 1 pkt 2”;
- 5) po art. 20b dodaje się art. 20c w brzmieniu:

„Art. 20c. Kto, będąc odpowiedzialnym za informacje zawarte w dokumencie zawierającym kluczowe informacje, podaje nieprawdziwe lub zataja prawdziwe dane wpływające w istotny sposób na treść informacji, podlega grzywnie do 5 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 396) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rekapitalizacja polega na:

 - 1) udzieleniu przez Skarb Państwa gwarancji zwiększenia funduszy własnych instytucji, zwanej dalej „gwarancją ostrożnościową”;
 - 2) pokryciu przez Skarb Państwa niedoborów kapitałowych instytucji.”;
- 2) w art. 2a:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Gwarancja ostrożnościowa i pokrycie niedoborów kapitałowych przez Skarb Państwa, zwane dalej „instrumentami rekapitalizacji”, mogą być zastosowane wyłącznie w odniesieniu do instytucji.”,
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Instrumenty rekapitalizacji mogą być stosowane w celu zapobieżenia poważnym zaburzeniom w gospodarce, o ile zastosowanie tych instrumentów jest

proporcjonalne do skali zagrożenia, ma charakter zapobiegawczy i czasowy, a także nie służy pokryciu strat, które instytucja poniosła lub może ponieść w przyszłości.”;

- 3) tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:

„Instrumenty rekapitalizacji”;

- 4) w art. 3:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Skarb Państwa może zastosować instrumenty rekapitalizacji, w przypadku gdy Komisja Nadzoru Finansowego nakazała instytucji zwiększenie funduszy własnych zgodnie z art. 138 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe albo art. 110y ust. 1 pkt 7 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, a działania podjęte przez instytucję okazały się nieskuteczne.”,

- b) dodaje się ust. 5–7 w brzmieniu:

„5. Pokrycie niedoborów kapitałowych następuje przez nabycie lub objęcie przez Skarb Państwa, na warunkach nieodbiegających od warunków rynkowych, akcji lub obligacji kwalifikowanych do funduszy własnych, zgodnie z art. 52 i art. 63 rozporządzenia 575/2013, jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, instrumenty dodatkowe w kapitale Tier I albo instrumenty w kapitale Tier II, w kwocie nie wyższej niż kwota zwiększenia funduszy własnych ustalona przez Komisję Nadzoru Finansowego w przypadkach określonych w ust. 1.

6. Akcje lub obligacje nabyte lub objęte zgodnie z ust. 5 są kwalifikowane:

- 1) do kapitału podstawowego Tier I, jako instrumenty dodatkowe w kapitale Tier I albo instrumenty w kapitale Tier II instytucji kredytowej, po uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego, o której mowa w art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe;
- 2) do kapitału podstawowego Tier I, jako instrumenty dodatkowe w kapitale Tier I firmy inwestycyjnej, po uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego, o której mowa w art. 110ea ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

7. Pokrycie niedoborów kapitałowych w banku spółdzielczym następuje przez nabycie lub objęcie przez Skarb Państwa obligacji wyemitowanych przez ten bank.”;

- 5) w art. 4:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instrumenty rekapitalizacji stosuje się wyłącznie do instytucji wypłacalnej, jeżeli po złożeniu wniosku o udzielenie gwarancji ostrożnościowej albo wniosku o pokrycie niedoborów kapitałowych Bankowy Fundusz Gwarancyjny poinformuje, że nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2022 r. poz. 2253 oraz z 2023 r. poz. ...), i Komisja Nadzoru Finansowego poinformuje, że nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 101 ust. 3 pkt 1–3 tej ustawy, a w stosunku do akcjonariuszy lub udziałowców oraz wierzycieli podporządkowanych instytucji zostały zastosowane środki podziału obciążeń zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 4 ust. 4 albo zgodnie z planem pokrycia niedoborów kapitałowych, o którym mowa w art. 6 ust. 2a pkt 5.”,
 - b) w ust. 4 po wyrazie „akcjonariuszy” dodaje się wyrazy „, udziałowców”;
- 6) w art. 6:
- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Pokrycie niedoborów kapitałowych może zastosować w imieniu Skarbu Państwa minister właściwy do spraw instytucji finansowych na wniosek instytucji.”,
 - b) w ust. 2:
 - wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wniosek o udzielenie gwarancji ostrożnościowej obejmuje w szczególności:”,
 - w pkt 4 po wyrazach „sprawozdanie finansowe” dodaje się wyrazy „oraz ostatnie zbadane sprawozdanie finansowe”,
 - c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Wniosek o pokrycie niedoborów kapitałowych obejmuje w szczególności:

 - 1) nazwę instytucji;
 - 2) wysokość niedoborów kapitałowych oraz analizę przyczyn ich powstania;
 - 3) wnioskowaną kwotę pokrycia niedoborów kapitałowych;
 - 4) informacje o aktualnej sytuacji ekonomiczno-finansowej instytucji, w tym ostatnie sprawozdanie finansowe oraz ostatnie zbadane sprawozdanie finansowe;
 - 5) plan pokrycia niedoborów kapitałowych, który zawiera co najmniej:

- a) proponowaną strategię prowadzenia działalności oraz informację o dopuszczalnym poziomie i rodzaju ryzyka,
 - b) opis planowanych środków pokrycia niedoborów kapitałowych i związanych z nimi kosztów,
 - c) harmonogram wdrożenia planu pokrycia niedoborów kapitałowych i końcowy termin jego realizacji,
 - d) opis metod i źródeł finansowania pokrycia niedoborów kapitałowych,
 - e) przewidywane zyski i straty w okresie pięciu lat od dnia złożenia planu pokrycia niedoborów kapitałowych, oparte na co najmniej dwóch prognozach finansowych,
 - f) imiona i nazwiska członków zarządu podpisujących plan pokrycia niedoborów kapitałowych;
- 6) warunki emisji obligacji – w przypadku pokrycia niedoborów kapitałowych przez objęcie obligacji.”,
- d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych po zasięgnięciu opinii Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, Prezesa Narodowego Banku Polskiego i Bankowego Funduszu Gwarancyjnego może udzielić gwarancji ostrożnościowej tylko na podstawie umowy, w której określa się warunki udzielenia gwarancji ostrożnościowej oraz jej wysokość.”,
- e) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
- „3a. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych po zasięgnięciu opinii Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, Prezesa Narodowego Banku Polskiego i Bankowego Funduszu Gwarancyjnego może pokryć niedobory kapitałowe tylko na podstawie umowy, w której określa się warunki i wysokość pokrycia niedoborów kapitałowych, określonych na podstawie planu pokrycia niedoborów kapitałowych, o którym mowa w ust. 2a pkt 5.”,
- f) ust. 7 otrzymuje brzmienie:
- „7. Odmowa zastosowania instrumentu rekaptalizacji nie stanowi podstawy roszczeń instytucji ani osób trzecich wobec Skarbu Państwa.”;
- 7) w art. 7:
- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Pokrycie niedoborów kapitałowych następuje z dniem nabycia lub objęcia akcji lub obligacji przez Skarb Państwa jako instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w kapitale Tier I albo instrumentów w kapitale Tier II.”,

- b) w ust. 3 wyrazy „wykonania gwarancji ostrożnościowej” zastępuje się wyrazami „zastosowania instrumentu rekaptalizacji”,
- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do objęcia akcji instytucji przez Skarb Państwa w wyniku zastosowania instrumentów rekaptalizacji nie stosuje się przepisów art. 25 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, art. 69 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2554 oraz z 2023 r. poz. ...) oraz art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.”;

- 8) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. Komisja Nadzoru Finansowego nadzoruje realizację planu pokrycia niedoborów kapitałowych, o którym mowa w art. 6 ust. 2a pkt 5, oraz umów, o których mowa w art. 6 ust. 3 i 3a.”;

- 9) w art. 9:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy instytucja nie wywiązuje się z umowy, o której mowa w art. 6 ust. 3 lub 3a, lub nie realizuje planu, o którym mowa w art. 6 ust. 2a pkt 5, Komisja Nadzoru Finansowego może zastosować wobec tej instytucji środki określone w art. 138 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe albo art. 110y ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi lub wystąpić do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych o umorzenie akcji przez tę instytucję.”,

- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, gdy minister właściwy do spraw instytucji finansowych uzna umorzenie akcji za zasadne – przekazuje zarządowi instytucji wniosek o umorzenie akcji.”,

- c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Umorzenie akcji, o których mowa w ust. 1a, następuje za wynagrodzeniem ustalonym przez zarząd instytucji zgodnie z art. 10 ust. 2.

3. Umorzenia akcji dokonuje zarząd instytucji w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1a. Przepisów art. 359 § 1 zdanie trzecie oraz § 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych nie stosuje się.”;

10) w art. 10:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do sprzedaży akcji instytucji objętych lub nabytych przez Skarb Państwa w wyniku zastosowania instrumentu rekapitalizacji stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933 oraz z 2022 r. poz. 807, 872, 1459, 1512 i 2463).”,

b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli wykup akcji instytucji objętych lub nabytych przez Skarb Państwa w wyniku zastosowania instrumentu rekapitalizacji następuje na podstawie uchwały walnego zgromadzenia o przymusowym wykupie akcji, cena akcji jest nie niższa niż najwyższa z wartości:”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Przypadki wykupu obligacji objętych lub nabytych w ramach pokrycia niedoborów kapitałowych oraz warunki wykupu tych obligacji są określone w warunkach emisji.”;

11) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Art. 10a. 1. Zbycie instrumentów kapitałowych nabytych lub objętych przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych w celu pokrycia niedoborów kapitałowych instytucji może nastąpić tylko na wniosek Komisji Nadzoru Finansowego po zakończeniu realizacji planu pokrycia niedoborów kapitałowych, o którym mowa w art. 6 ust. 2a pkt 5.

2. Przed wystąpieniem do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego zasięga opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz Prezesa Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Opinie stanowią załącznik do wniosku, o którym mowa w ust. 1.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, podejmując decyzję o zbyciu instrumentów, o których mowa w ust. 1, bierze pod uwagę opinie, o których mowa w ust. 2.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 187, 1488 i 2640) w art. 43g w pkt 1 wyrazy „i art. 3h ust. 2 pkt 2” zastępuje się wyrazami „, art. 3h ust. 2 pkt 2 i art. 3ha ust. 1 pkt 2”.

Art. 13. W ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 2283 i 2640) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 82 w ust. 4 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) podmiotu, który otrzymał akcje w wyniku zamiany obligacji kapitałowych na akcje.”;
- 2) po art. 247 dodaje się art. 247a–247e w brzmieniu:

„Art. 247a. 1. Zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej w celu jej zakwalifikowania do środków własnych jako pozycji środków własnych kategorii 1, kategorii 2 albo kategorii 3 wymaga uchwały zarządu zakładu ubezpieczeń albo zarządu zakładu reasekuracji oraz zgody rady nadzorczej zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji, a w przypadku zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji wykonującego działalność w formie spółki europejskiej, w której przyjęto system monistyczny – uchwały rady administrującej.

2. Przedmiotem pożyczki podporządkowanej, o której mowa w ust. 1, mogą być środki pieniężne w wysokości nie niższej niż 400 000 złotych lub równowartość tej kwoty wyrażona w innej walucie, ustalona przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w ust. 1.

Art. 247b. 1. Umowa pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 247a ust. 1, może być zawarta wyłącznie z podmiotami wymienionymi w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

2. W umowie pożyczki podporządkowanej określa się ryzyko związane z możliwością wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 71 ust. 8

rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, oraz ryzyko wstrzymania wypłaty odsetek albo części odsetek z tytułu tej pożyczki.

3. Udzielającemu pożyczki podporządkowanej nie przysługuje prawo wypowiedzenia umowy pożyczki podporządkowanej ani odstąpienia od takiej umowy.

4. Umowa pożyczki podporządkowanej uprawnia udzielającego pożyczki podporządkowanej do otrzymywania przez czas nieoznaczony odsetek od kwoty udzielonej pożyczki podporządkowanej. Przepisów art. 359 § 2¹⁻²³, art. 365¹ i art. 395 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny nie stosuje się.

5. Wierzytelność wynikająca z pożyczki podporządkowanej może być przedmiotem przeniesienia wyłącznie między podmiotami wymienionymi w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

Art. 247c. Zarząd zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji może, w drodze uchwały, wstrzymać wypłatę odsetek albo część odsetek z tytułu pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 247a ust. 1, zaciągniętej w celu zakwalifikowania jej do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1 zgodnie z art. 71 ust. 1 lit. n oraz ust. 4 lit. b, e i f rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.

Art. 247d. 1. Jeżeli warunki umowy pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 247a ust. 1, zaciągniętej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w celu zakwalifikowania jej do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1 przewidują dokonanie odliczeń obniżających kwotę pożyczki podporządkowanej w całości albo w części w razie wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, wysokość odliczeń obniżających określa uchwała zarządu zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji.

2. Umowa pożyczki podporządkowanej może przewidywać kryteria, po których spełnieniu zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji będzie uprawniony do podwyższenia kwoty pożyczki podporządkowanej, w przypadku gdy została ona obniżona w wyniku wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, kwota pożyczki podporządkowanej nie może być wyższa niż kwota z dnia jej zaciągnięcia.

Art. 247e. Roszczenie o spłatę pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 247a ust. 1, staje się wymagalne z chwilą ogłoszenia upadłości albo otwarcia likwidacji zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji.”;

3) po art. 362 dodaje się art. 362a w brzmieniu:

„Art. 362a. 1. W przypadku naruszenia art. 247b ust. 1 organ nadzoru, zamiast zastosowania środków określonych w art. 362 ust. 1, może w drodze decyzji:

- 1) nakazać zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji zaprzestania działań skutkujących naruszeniem lub powstrzymanie się od takich działań w przyszłości;
- 2) nałożyć na zakład ubezpieczeń lub na zakład reasekuracji karę pieniężną w wysokości 0,5 % składki przypisanej brutto wykazanej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w ostatnim przedstawionym organowi nadzoru sprawozdaniu finansowym, o którym mowa w art. 280, a w przypadku gdy zakład nie wykonywał działalności lub uzyskał składkę przypisaną brutto poniżej 20 000 0000 złotych – do wysokości 100 000 złotych albo dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie;
- 3) nałożyć na osobę odpowiedzialną za naruszenie, która w tym okresie pełniła obowiązki członka zarządu karę pieniężną do wysokości 2 905 000 zł albo dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie.

2. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest jednostką dominującą albo jednostką zależną jednostki dominującej, która ma obowiązek sporządzać skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z ustawą z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, karę pieniężną, o której mowa w ust. 1 pkt 2, ustala się na podstawie przychodów netto ze sprzedaży towarów i usług oraz operacji finansowych, a w przypadku zakładu ubezpieczeń – składki przypisanej brutto, wykazanych w ostatnim rocznym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym zatwierdzonym przez organ zatwierdzający jednostki dominującej.

3. Przepis ust. 1 pkt 3 stosuje się do członków rady administrującej w przypadku wykonywania działalności ubezpieczeniowej lub działalności reasekuracyjnej w formie spółki europejskiej, w której przyjęto system monistyczny.

4. Decyzje, o których mowa w ust. 1, są natychmiast wykonalne.

5. Organ nadzoru przekazuje do publicznej wiadomości informacje o treści rozstrzygnięcia, o którym mowa w ust. 1, rodzaju i charakterze naruszenia, imieniu i

nazwisku osoby fizycznej lub firmie (nazwie) podmiotu, na który została nałożona sankcja.

6. Informacje, o których mowa w ust. 5, dotyczące imienia i nazwiska osoby, na którą została nałożona sankcja, organ nadzoru udostępnia na stronie internetowej przez okres 5 lat, licząc od dnia ich udostępnienia.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1710, 1812, 1933 i 2185) w art. 11 w ust. 5 w pkt 11:

- 1) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„związanych z przymusową restrukturyzacją albo umorzeniem lub konwersją instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 101 ust. 7 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, lub związanych z podejmowaniem działań i wykonywaniem uprawnień na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2021/23”, których przedmiotem jest:”;
- 2) lit. a otrzymuje brzmienie:
„a) przeprowadzenie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 1 oraz art. 241 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji,”;
- 3) po lit. a dodaje się lit. aa w brzmieniu:
„aa) przeprowadzenie wyceny, o której mowa w art. 24 ust. 1 rozporządzenia nr 2021/23,”.

Art. 15. Dla funduszu inwestycyjnego otwartego oraz specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego utworzonych przed dniem wejścia w życie art. 2 towarzystwo funduszy inwestycyjnych zarządzające takimi funduszami nie sporządza kluczowych informacji dla inwestorów ani ich nie udostępnia inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni w rozumieniu art. 2 pkt 13c ustawy zmienianej w art. 2, jeżeli w terminie 2

miesiący od dnia wejścia w życie art. 2 przekazać Komisji Nadzoru Finansowego oświadczenie o sporządzaniu dla takich funduszy kluczowych informacji w celu ich udostępniania również inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni.

Art. 16. Do postępowań o wydanie zezwolenia na utworzenie funduszu inwestycyjnego wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie art. 2 stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Wnioskodawca jest obowiązany dostosować wniosek, o którym mowa w art. 22 ustawy zmienianej w art. 2, do przepisów ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie art. 2.

Art. 17. Do umów pożyczek podporządkowanych zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przez:

- 1) bank krajowy i dom maklerski, w celu kwalifikacji do funduszy własnych jako instrumenty dodatkowe w Tier I, zgodnie z art. 52 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.¹³⁾) albo w Tier II, zgodnie z art. 63 tego rozporządzenia,
- 2) krajowy zakład ubezpieczeń oraz krajowy zakład reasekuracji w celu kwalifikacji do środków własnych jako pozycji środków własnych kategorii 1 zgodnie z art. 71 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2015, str. 1, z późn. zm.¹⁴⁾), kategorii 2

¹³⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 208 z 02.08.2013, str. 68, Dz. Urz. UE L 321 z 30.11.2013, str. 6, Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 37, Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 153, Dz. Urz. UE L 20 z 25.01.2017, str. 2, Dz. Urz. UE L 310 z 25.11.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 27, Dz. Urz. UE L 347 z 28.12.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 74 z 16.03.2018, str. 3, Dz. Urz. UE L 111 z 25.04.2019, str. 4, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 204 z 26.06.2020, str. 4, Dz. Urz. UE L 335 z 13.10.2020, str. 20, Dz. Urz. UE L 405 z 02.12.2020, str. 79, Dz. Urz. UE L 84 z 11.03.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 116 z 06.04.2021, str. 25 oraz Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1.

¹⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 85 z 01.04.2016, str. 6, Dz. Urz. UE L 346 z 20.12.2016, str. 111, Dz. Urz. UE L 236 z 14.09.2017, str. 14, Dz. Urz. UE L 227 z 10.09.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 161 z 18.06.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 289 z 08.11.2019, str. 3, Dz. Urz. UE L 92 z 26.03.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 277 z 02.08.2021, str. 14 oraz Dz. Urz. UE L 2 z 06.01.2022, str. 8.

zgodnie z art. 73 tego rozporządzenia albo kategorii 3 zgodnie z art. 77 tego rozporządzenia

– stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 18. Do podziału zysku netto Bankowego Funduszu Gwarancyjnego za rok 2022 stosuje się przepisy art. 285 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz art. 285 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 3.

Art. 19. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 4 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 11 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 4 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 11 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Art. 20. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 października 2023 r., z wyjątkiem art. 2, art. 3, art. 8 pkt 1, 2 i 7, pkt 10 lit. b i c oraz pkt 12, art. 10 pkt 1 i 5, art. 14–16 oraz art. 18, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

CZĘŚĆ OGÓLNA

Projektowana ustawa o zmianie ustawy o obligacjach, ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw ma na celu określenie zasad emisji instrumentów kapitałowych, w tym **nowej kategorii obligacji w postaci obligacji kapitałowych**, kwalifikowanych do kapitału regulacyjnego banków i domów maklerskich albo środków własnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji zgodnie z właściwymi przepisami prawa Unii Europejskiej.

Projektowane rozwiązania zmierzają przede wszystkim do zniesienia barier w odniesieniu do emisji instrumentów, które będą mogły być zaliczane do tzw. kapitału dodatkowego Tier I i Tier II banków i domów maklerskich oraz klasyfikowane do środków własnych jako pozycje tzw. podstawowych środków własnych kategorii 1, kategorii 2 i kategorii 3 – w przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

Proponuje się również doprecyzowanie istniejących rozwiązań prawnych, a także określenie kręgu emitentów uprawnionych do emisji instrumentów, które mogą być zaliczane do ich funduszy własnych albo środków własnych.

Ostrożnościowe wymogi kapitałowe dla banków i domów maklerskich są regulowane w tzw. pakiecie CRD V/CRR II, w skład którego wchodzi:

- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów zwolnionych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału, tzw. CRD V, dalej „**dyrektywa CRD V**”,
- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego

inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012, dalej „**rozporządzenie CRR II**”.

Pakiet CRD V/CRR II stanowi modyfikację tzw. pakietu CRD IV/CRR, w skład którego wchodzi:

- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów zwolnionych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału (Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 253, z późn. zm.),
- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 Tekst mający znaczenie dla EOG (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.), tzw. CRR, dalej „**rozporządzenie nr 575/2013**”.

Pakiet CRD IV/CRR opiera się na zasadach przyjętych na poziomie międzynarodowym w związku z Umową Kapitałową Bazylea III. Ustanawia kapitałową strukturę instytucji finansowych opartą na podziale kapitału na kategorie *Tiers*, umożliwiając kwalifikację określonych finansowych papierów wartościowych o charakterze hybrydowym do tych kategorii.

Zgodnie z rozporządzeniem nr 575/2013, na fundusze własne instytucji składa się suma kapitałów *Tier I* oraz *Tier II*.

Kapitał *Tier I* dzieli się na kapitał CET1 (*Common Equity Tier I*), tj. kapitał najwyższej jakości, oraz kapitał AT1 (*Additional Tier 1*), tj. kapitał dodatkowy. Do pozycji dodatkowych w *Tier I* zgodnie z art. 51 rozporządzenia nr 575/2013 mogą być zaliczane instrumenty kapitałowe, które spełniają warunki i kryteria określone w art. 52 ust. 1 tego rozporządzenia.

Do kategorii kapitału AT1 mogą być zaliczane hybrydowe instrumenty kapitałowe (*contingent convertibles*) wyposażone w mechanizm absorpcji strat.

Klasyfikacja danego instrumentu finansowego do odpowiedniego *Tier* odbywa się, co do zasady, według zdolności tego kapitału do absorpcji strat.

W zakresie funduszy własnych banki powinny utrzymywać minimum regulacyjne dotyczące wymogu I filara w wysokości 8% TREA (*Total risk exposure amount*). Jednocześnie określony

w art. 92 rozporządzenia nr 575/2013 wymagany minimalny poziom najwyższej jakości kapitału CET1, który jest podstawowym instrumentem absorpcji strat, to wymóg 4,5% TREA.

Istniejące obecnie rozwiązania, co do zasady, uwzględniają możliwość zaliczania instrumentów kapitałowych do kategorii *Tier*. Jako przykład można wskazać art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, z późn. zm.), dalej „ustawa – Prawo bankowe”, który stanowi, że instrumenty kapitałowe i pożyczki podporządkowane kwalifikuje się jako instrumenty dodatkowe w *Tier I* oraz instrumenty w *Tier II* po uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego, dalej „KNF”. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu KNF udziela zgody, jeżeli są spełnione warunki, o których mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013, w odniesieniu do instrumentów dodatkowych w *Tier I*, oraz w art. 63 rozporządzenia nr 575/2013, w odniesieniu do instrumentów w *Tier II*.

W określonych przypadkach instrumenty kapitałowe (*contingent convertibles*) mogą być zaliczane do kapitału AT1 albo do *Tier II*.

Na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm.), dalej „**dyrektywa BRRD**”, organy do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają uprawnienia do umorzenia stosownych instrumentów kapitałowych lub ich konwersji na instrumenty właścicielskie instytucji podlegających reżimowi przymusowej restrukturyzacji (mechanizm *bail-in*).

W przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz. Urz. UE L 335 z 17.12.2009, str. 1, z późn. zm.), dalej „**dyrektywa Wypłacalność II**”, określa zasady wykonywania działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej w Unii Europejskiej oraz zasady sprawowania nadzoru grupowego. Szczegółowe przepisy są zawarte w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia

działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2015, str. 1), dalej „**rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/35**”.

Przepisy dyrektywy Wypłacalność II i rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 określają m.in. wymogi kapitałowe dla podmiotów rynku ubezpieczeniowego i zasady klasyfikacji środków własnych do poszczególnych kategorii, a także limity ilościowe dla kwot pozycji środków własnych klasyfikowanych do poszczególnych kategorii.

Dyrektywa Wypłacalność II została implementowana do krajowego porządku prawnego jako ustawa z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 2283, z późn. zm.). Zgodnie z przepisami tej ustawy, zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji są obowiązane posiadać dopuszczone środki własne w wysokości nie niższej niż kapitałowy wymóg wypłacalności (*Solvency Capital Requirement – SCR*) oraz dopuszczone podstawowe środki własne w wysokości nie niższej niż minimalny wymóg kapitałowy (*Minimum Capital Requirement – MCR*).

Przepisy ustawy wyróżniają podstawowe środki własne i uzupełniające środki własne. Pozycje środków własnych są klasyfikowane do trzech kategorii: kategorii 1, kategorii 2 oraz kategorii 3. Klasyfikacja środków własnych do kategorii zależy od stopnia posiadania przez nie cech jakościowych określonych jako stała dostępność i podporządkowanie, przy uwzględnieniu czynników określanych jako czas trwania, brak bodźców do wykupu, brak obowiązkowych kosztów obsługi oraz brak obciążeń. Kategoria 1 jest kategorią najwyższą. Kwoty pozycji środków własnych stanowiących pokrycie wymogów kapitałowych podlegają limitom ilościowym określonym w art. 82 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.

Obecnie obowiązująca ustawa z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2244) w art. 74 ust. 7 uwzględnia możliwość emisji obligacji w celu ich zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych, zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 575/2013. Analogiczne regulacje w przypadku emisji obligacji przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji zawarto w art. 74 ust. 8 tej ustawy. Przewidziane w tych przepisach rodzaje instrumentów finansowych nie posiadają atrybutów instrumentów kapitałowych, które mogłyby zostać zakwalifikowane do kapitału dodatkowego *Tier I*, zgodnie z rozporządzeniem nr 575/2013, albo środków własnych kategorii 1, zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/35.

W celu identyfikacji istniejących barier, na podstawie zarządzenia Ministra Finansów z dnia 14 września 2006 r. w sprawie utworzenia Rady Rozwoju Rynku Finansowego (Dz. Urz. Min. Fin.

poz. 80), powołany został Zespół Roboczy Rady Rozwoju Rynku Finansowego do spraw analizy rozwiązań prawnych dotyczących instrumentów finansowych, które mogły być zaliczane do kapitału AT1. Uczestnikami Zespołu oprócz przedstawicieli Ministerstwa Finansów byli przedstawiciele KNF, Narodowego Banku Polskiego, dalej „NBP”, Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, dalej „BFG”, oraz reprezentanci sektora bankowego i sektora ubezpieczeniowego. W wyniku dyskusji i przeprowadzonych prac Zespół wypracował koncepcję kierunkowych założeń oraz ram prawnych emisji instrumentów zaliczanych do kapitału dodatkowego *Tier I* i *Tier II* albo pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1, kategorii 2 i kategorii 3.

Projekt odzwierciedla wyniki analiz i prac Zespołu, które zostały zakończone w lutym 2020 r. Rozwiązania przyjęte w projekcie tworzą podstawy prawne do emitowania przez banki, domy maklerskie, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji instrumentów kapitałowych wyposażonych w mechanizm absorpcji strat i pozwalają tym podmiotom rynku finansowego na pozyskanie dodatkowego kapitału regulacyjnego zgodnie z wymogami prawa UE, tj. pakietem CRD IV/CRR i pakietem CRDV/CRR II, oraz rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/35.

Na problematykę związaną z uzupełnianiem dodatkowego kapitału instytucji finansowych (banków) przez emisję instrumentów finansowych wskazano m.in. w *Raporcie o stabilności systemu finansowego NBP* z grudnia 2019 r.¹ W raporcie podkreśla się, że pożądane jest umożliwienie bankom zasilania kapitałów regulacyjnych instrumentami dłużnymi AT1. Wskazuje się również, że w warunkach obniżającej się zdolności banków do akumulacji kapitału przez zatrzymane zyski i konieczność spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji (tzw. MREL – minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych) zasadne jest umożliwienie bankom korzystania z innych dostępnych form finansowania, które mogą być zaliczane do funduszy własnych zgodnie z rozporządzeniem nr 575/2013.

Usunięcie istniejących barier w zakresie zwiększania bazy kapitałowej i zaliczanie instrumentów kapitałowych jako dodatkowych składników funduszy własnych lub pozycji podstawowych środków własnych instytucji finansowych regulowanych przedmiotowym projektem będzie pozytywnie oddziaływać na ich konkurencyjność oraz poziom stabilności finansowej.

¹ NBP, *Raport o stabilności finansowej, grudzień 2019 r.*, str. 11, 56 i 74; www.nbp.pl

W związku z powyższym projekt, poza zmianą ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, wprowadza zmiany w następujących ustawach:

- ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1683, z późn. zm.),
- ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe,
- ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1467, z późn. zm.),
- ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 1520),
- ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1500, z późn. zm.),
- ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2554),
- ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660, z późn. zm.),
- ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

Projekt przewiduje także dokonanie zmian w ustawie z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 396) przez rozszerzenie obecnych rozwiązań o instrument w postaci **pokrycia niedoborów kapitałowych przez Skarb Państwa**.

Zmiana ta ma na celu wprowadzenie do ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej trzeciego instrumentu nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego określonego w art. 32 ust. 4 lit. d dyrektywy BRRD, jakim będzie pokrycie niedoborów kapitałowych przez Skarb Państwa. Przepis art. 32 ust. 4 dyrektywy BRRD wymienia trzy instrumenty nadzwyczajnego wsparcia publicznego, których zastosowanie nie wpływa na uznanie instytucji za zagrożoną: gwarancje rządowe w celu wsparcia instrumentów wsparcia płynności udostępnionych przez banki centralne na ich warunkach, gwarancje rządowe dotyczące nowo wyemitowanych zobowiązań oraz zasilenie funduszy własnych lub nabycia instrumentów kapitałowych w celu pokrycia niedoborów kapitałowych.

Pokrycie niedoborów kapitałowych zostało zaimplementowane w art. 101 ust. 13 pkt 3 ustawy o BFG, jednak w celu skutecznego zastosowania przedmiotowego instrumentu niezbędne jest

dodatkowe szczegółowe uregulowanie tego instrumentu w ustawie o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej.

Wprowadzenie instrumentu pokrycia niedoborów kapitałowych wprowadza wsparcie instytucji, która – po zdiagnozowaniu braku spełnienia wymogów kapitałowych – występuje z wnioskiem do Skarbu Państwa o pomoc w osiągnięciu obowiązujących wymogów kapitałowych przez czasowe objęcie akcji lub obligacji tego podmiotu przez Skarb Państwa. Zastosowanie tego typu wsparcia ma charakter zapobiegawczy i czasowy – nakłada na ten podmiot obowiązek realizacji planu mającego na celu działania sanacyjne w celu zapobieżenia ryzyku systemowemu.

Zmiany proponowane w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o **funduszach inwestycyjnych** i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1523, z późn. zm.), dalej: „ustawa o funduszach inwestycyjnych”, służą:

- implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2261 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2009/65/WE w odniesieniu do stosowania dokumentów zawierających kluczowe informacje przez spółki zarządzające przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz. Urz. UE L 455 z 20.12.2021, str. 15), dalej: **„dyrektywa 2021/2261”**,
- uporządkowaniu przepisów ustawy o funduszach inwestycyjnych w związku z bezpośrednim stosowaniem do oferowania jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych od dnia 1 stycznia 2023 r. przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (Dz. Urz. UE L 352 z 09.12.2014, str. 1, z późn. zm.), dalej: **„rozporządzenie 1286/2014”**.

Przepis art. 78 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2009, str. 32, z późn. zm.), dalej: **„dyrektywa 2009/65/WE”**, zobowiązał spółki inwestycyjne i spółki zarządzające do sporządzenia krótkiego dokumentu zawierającego kluczowe informacje na temat podstawowych cech przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe, których jednostki są oferowane inwestorom, dalej: **„kluczowe informacje dla**

inwestorów". Dokument ten ma pozwolić inwestorom na zrozumienie charakteru oraz ryzyka związanego z ofertą inwestowania w jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych typu UCITS oraz podjęcie świadomej decyzji inwestycyjnej. Przepisy te zostały zaimplementowane w ustawie o funduszach inwestycyjnych, która zobowiązuje fundusze inwestycyjne otwarte oraz specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte do publikowania kluczowych informacji dla inwestorów na stronach internetowych wskazanych w statucie funduszu (art. 219 ust. 1) oraz bezpłatnego udostępniania kluczowych informacji dla inwestorów przy zbywaniu jednostek uczestnictwa (art. 222 ust. 1).

W ślad za dyrektywą 2009/65/WE ustawa o funduszach inwestycyjnych określa również podstawowy zakres informacji, jakie mają być zawarte w kluczowych informacjach dla inwestorów oraz wymagania jakie ma spełniać ten dokument (art. 220a). W przeciwieństwie do dyrektywy 2009/65/WE w odniesieniu do funduszy inwestycyjnych otwartych ustawa o funduszach inwestycyjnych nie formułuje natomiast wprost obowiązku sporządzenia dokumentu kluczowych informacji dla inwestorów, niemniej wynika on z przewidzianych w tej ustawie obowiązków w zakresie przekazywania, publikacji lub udostępniania tego dokumentu.

Wymaga podkreślenia, że co prawda dyrektywa 2009/65/WE w krajowym porządku prawnym ma zastosowanie wyłącznie do funduszy inwestycyjnych otwartych, jednak ustawa o funduszach inwestycyjnych przewiduje, że specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte sporządzają kluczowe informacje dla inwestorów (art. 220a ust. 7).

Konieczność umożliwienia inwestorom indywidualnym zrozumienia i porównania kluczowych cech detalicznych produktów inwestycyjnych (PRIIP) i ryzyk z nim związanych spowodowała, że w rozporządzeniu 1286/2014 zobowiązano twórców takich produktów, przed ich udostępnieniem inwestorom indywidualnym, do sporządzenia i publikacji dokumentu zawierającego kluczowe informacje na temat danego produktu, dalej: „**kluczowe informacje**". Detaliczny produkt inwestycyjny (PRIIP) to detaliczny produkt zbiorowego inwestowania oraz ubezpieczeniowy produkt inwestycyjny. Detalicznym produktem inwestycyjnym w rozumieniu rozporządzenia 1286/2014 jest inwestycja, w ramach której – bez względu na jej formę prawną – wysokość kwoty przypadającej do zwrotu inwestorowi indywidualnemu podlega wahaniom z powodu zależności od wartości referencyjnych lub zmian wartości jednego lub większej liczby aktywów, których inwestor indywidualny bezpośrednio nie zakupił, np. produkty strukturyzowane. Ubezpieczeniowy produkt inwestycyjny to produkt ubezpieczeniowy zapewniający wartość w dniu zapadalności lub wartość wykupu w przypadku gdy ta wartość w

dniu zapadalności lub wartość wykupu jest całkowicie lub częściowo narażona, bezpośrednio lub pośrednio, na wahania rynków, np. umowy ubezpieczenia na życie i dożycie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, tzw. polisolokaty.

W związku z tym fundusze inwestycyjne typu UCITS stanowią również PRIIP, w przypadku którego jest wymagany dokument zawierający kluczowe informacje. Jednak zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia 1286/2014 spółki zarządzające, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. b dyrektywy 2009/65/WE, spółki inwestycyjne, o których mowa w art. 27 tej dyrektywy, oraz osoby doradzające w zakresie jednostek funduszy inwestycyjnych typu UCITS, o których mowa w art. 1 ust. 2 tej dyrektywy, lub je sprzedające, były do dnia 31 grudnia 2021 r. zwolnione z obowiązków sporządzania dokumentu zawierającego kluczowe informacje. Termin ten został następnie przedłużony do dnia 31 grudnia 2022 r. rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2259 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 1286/2014 w odniesieniu do przedłużenia okresu obowiązywania przepisu przejściowego dotyczącego spółek zarządzających, spółek inwestycyjnych i osób doradzających w zakresie jednostek przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) i jednostek funduszy innych niż UCITS lub je sprzedających (Dz. Urz. UE L 455 z 20.12.2021, str. 1).

Kluczowe informacje dla inwestorów oraz dokumenty zawierające kluczowe informacje zawierają co do zasady ten sam zakres. Dyrektywa 2021/2261 uznaje dokument zawierający kluczowe informacje za spełniający wymogi dotyczące kluczowych informacji dla inwestorów, co zapobiegne sytuacji, w której inwestorzy indywidualni dokonujący inwestycji w PRIIP w postaci jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego typu UCITS otrzymywaliby, począwszy od dnia 1 stycznia 2023 r., dwa dokumenty dotyczące tego samego produktu finansowego.

Rozporządzenie 1286/2014 ma zastosowanie wyłącznie do oferowania produktów PRIIP inwestorom indywidualnym, podczas gdy jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych typu UCITS mogą być oferowane również innym inwestorom. W związku z tym dyrektywa 2021/2261 przewiduje, że spółki inwestycyjne i spółki zarządzające powinny nadal sporządzać kluczowe informacje dla inwestorów innych niż inwestorzy indywidualni zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE, chyba że podejmą decyzję o sporządzaniu dokumentu zawierającego kluczowe informacje zgodnie z rozporządzeniem 1286/2014.

Fundusze inwestycyjne otwarte i specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte oraz podmioty uczestniczące w oferowaniu jednostek uczestnictwa tych funduszy powinny zatem od 1

stycznia 2023 r. przekazywać inwestorom indywidualnym kluczowe informacje sporządzone zgodnie z rozporządzeniem 1286/2014. Fundusz inwestycyjny będzie decydował, czy nadal będzie sporządzał kluczowe informacje dla inwestorów zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE, ponieważ dyrektywa 2021/2261 uprawnia (a nie zobowiązuje) taki fundusz do przekazywania kluczowych informacji również inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni. Dlatego też w ustawie o funduszach inwestycyjnych zostaną zachowane przepisy odnoszące się do zasad udostępniania oraz sporządzania kluczowych informacji dla inwestorów. Rozporządzenie 1286/2014 zostało uzupełnione rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2017/653 z dnia 8 marca 2017 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) przez ustanowienie regulacyjnych standardów technicznych w zakresie prezentacji, treści, przeglądu i zmiany dokumentów zawierających kluczowe informacje oraz warunków spełnienia wymogu przekazania takich dokumentów (Dz. Urz. UE L 100 z 12.04.2017, str. 1), dalej: „**rozporządzenie 2017/653**”. Zostało ono zmienione rozporządzeniem delegowanym 2021/2268 zmieniającym regulacyjne standardy techniczne określone w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2017/653 w odniesieniu do podstawowej metodyki i prezentacji scenariuszy dotyczących wyników, prezentacji kosztów i metodyki obliczania ogólnych wskaźników kosztów, prezentacji i treści informacji na temat wyników osiągniętych w przeszłości oraz prezentacji kosztów w odniesieniu do PRIIP oferujących wiele wariantów inwestycyjnych, a także dostosowania przepisu przejściowego dla twórców PRIIP oferujących jednostki funduszy, o których mowa w art. 32 rozporządzenia (UE) nr 1286/2014, jako bazowe warianty inwestycyjne do przedłużonego obowiązywania przepisu przejściowego określonego w tym artykule (Dz. Urz. UE L 455 z 20.12.2021, str. 1).

Odrębny obszar zmian zawartych w projekcie obejmuje rozwiązania służące stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1), dalej: „**rozporządzenie nr 2021/23**”.

Ustanawia ono ramy dla działań naprawczych (*recovery*) oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (*resolution*) dla CCP w Unii Europejskiej.

Rozporządzenie nr 2021/23 jest kolejnym krokiem w kierunku zapewnienia stabilności systemu finansowego, z uwagi na pełnione przez CCP funkcje oraz ich powiązania z innymi instytucjami finansowymi i niefinansowymi. Rozwiązania przewidziane w tym rozporządzeniu są wzorowane na podobnych rozwiązaniach, które na mocy dyrektywy BRRD oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/879/UE z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywę 98/26/WE2012 (Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296), dalej „**dyrektywa BRRD2**”, obejmują restrukturyzację i uporządkowaną likwidację instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych.

CCP – inaczej kontrahent centralny, jest instytucją infrastruktury rynku finansowego, której głównym zadaniem jest rozliczanie instrumentów finansowych, w szczególności instrumentów pochodnych. Z uwagi na fakt, że podmioty te pełnią istotną rolę w ograniczaniu ryzyka kredytowego kontrahenta i mitygowaniu ryzyka systemowego ich działalność została uregulowana rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1, z późn. zm.), dalej: „**rozporządzenie EMIR**”. Obecnie na terytorium UE funkcjonuje 13 CCP, które uzyskały zezwolenie na podstawie przepisów rozporządzenia EMIR. W Polsce funkcjonuje jeden CCP autoryzowany na podstawie rozporządzenia EMIR, tj. KDPW_CCP.

Rozporządzenie nr 2021/23 jest bezpośrednio stosowane od dnia 12 sierpnia 2022 r. Nakłada ono na każde państwo członkowskie obowiązek wyznaczenia co najmniej jednego organu właściwego do prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, który musi dysponować wiedzą specjalistyczną, zasobami i możliwościami operacyjnymi do stosowania środków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, tj. instrumentu alokacji pozycji i strat, instrumentu umorzenia i instrument konwersji, instrumentu zbycia działalności oraz instrumentu CCP pomostowego. Proponuje się, aby organem właściwym był BFG, który jest organem właściwym także w zakresie określonym w dyrektywie BRRD i dyrektywie BRRD2.

Zmiany w tym obszarze obejmą ustawę z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2022 r. poz. 2253), dalej: „**ustawa o BFG**”.

W projekcie przewidziano również implementację dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającą dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 349, z późn. zm.), dalej: „**dyrektywa MiFID II**”, w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1), dalej: „**rozporządzenie DLT Pilot**”.

CZĘŚĆ SZCZEGÓŁOWA

Art. 1 projektu – zmiany w ustawie o obligacjach

Zmiana w **art. 21** polega na dodaniu wyłączenia prawa poboru dla obligatariuszy obligacji kapitałowych. Wyłączenie prawa poboru następuje w uchwale walnego zgromadzenia o emisji tych obligacji. Jest to rozwiązanie mające na celu zagwarantowanie obligatariuszom obligacji kapitałowych efektywnej realizacji praw wynikających z nabytych przez nich obligacji. Analogiczne rozwiązanie stosowane jest już obecnie do obligatariuszy obligacji zamiennych i obligacji z prawem pierwszeństwa.

Dodawany **art. 27a** wskazuje, że obligacje mogą być emitowane w ściśle określonym celu związanym z funduszami albo środkami własnymi emitenta, tj. w celu ich zakwalifikowania do funduszy własnych, jako instrumenty dodatkowe w *Tier I* albo *Tier II*, zgodnie z art. 52 lub art. 63 rozporządzenia 575/2013, albo do środków własnych jako pozycje podstawowych środków własnych kategorii 1, kategorii 2 albo kategorii 3, zgodnie z art. 71, art. 73 albo art. 77 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.

Zgodnie z **art. 27b** emitentami obligacji kapitałowych mogą być bank krajowy, dom maklerski, krajowy zakład ubezpieczeń oraz krajowy zakład reasekuracji. Jednocześnie wprowadzono definicje tych podmiotów przez odesłanie do właściwych przepisów ustaw sektorowych.

Obligacja kapitałowa jest instrumentem złożonym i wymaga profesjonalnej wiedzy inwestycyjnej, w tym oceny ryzyka. Dlatego w **art. 27c** proponuje się ograniczenie możliwości inwestowania w obligacje kapitałowe, zarówno na rynku pierwotnym jak i wtórnym, wyłącznie do podmiotów, o których mowa w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Nabywcą obligacji kapitałowych może być zatem wyłącznie klient, który posiada doświadczenie i wiedzę pozwalające na podejmowanie decyzji inwestycyjnych, w tym adekwatną ocenę ryzyka związanego z nabywaniem instrumentów finansowych o podwyższonym ryzyku inwestycyjnym. Skutki prawne niespełnienia wymogu określonego w art. 27c będą oceniane zgodnie z art. 58 Kodeksu cywilnego.

Projektowany **art. 27d** określa minimalną wartość nominalną obligacji kapitałowej. Proponuje się, aby wartość nominalna wynosiła co najmniej 400 000 złotych albo stanowiła równowartość tej kwoty w innej walucie, ustalonej przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia przez emitenta obligacji kapitałowej uchwały o emisji.

Projektowany **art. 27e** określa uprawnienie obligatariusza do otrzymywania odsetek z tytułu obligacji kapitałowych. Zaproponowano również wyłączenie zastosowania art. 365¹ Kodeksu cywilnego. Analogiczne rozwiązanie jest stosowane w odniesieniu do obligacji wieczystych (art. 23 ustawy o obligacjach), co wynika z faktu, że prawa inkorporowane w tego rodzaju obligacjach stanowią zobowiązanie bezterminowe o charakterze ciągłym.

W **art. 27f** odzwierciedlono przepisy art. 52 ust. 1 lit. 1 ppkt iii–v oraz art. 53 rozporządzenia nr 575/2013. Istotą proponowanych rozwiązań jest zagwarantowanie emitentowi możliwości podjęcia decyzji w sprawie umorzenia odsetek z tytułu obligacji kapitałowej w przypadku gdy dokonuje się emisji obligacji kapitałowych w celu ich zakwalifikowania do funduszy własnych jako instrumenty dodatkowe w *Tier I*, albo do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1. Przepis art. 52 ust. 1 lit. 1 ppkt iii rozporządzenia nr 575/2013 stanowi, że przepisy regulujące poszczególne instrumenty kapitałowe powinny zapewniać emitentowi będącemu bankiem albo domem maklerskim pełną swobodę anulowania, w każdym momencie, wypłaty zysków z tytułu instrumentów na czas nieokreślony i na zasadzie nieskumulowanej. Anulowanie wypłaty zysków nie stanowi niewykonania zobowiązania przez emitenta.

Zgodnie z **ust. 1 pkt 2** zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji są uprawnione do wstrzymania wypłaty odsetek lub części odsetek, na zasadach określonych w warunkach emisji. W przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji emitujących obligacje w celu

zakwalifikowania ich do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1, wskazane przepisy odzwierciedlają art. 71 ust. 1 lit. n oraz ust. 4 lit. b, e i f rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 w zakresie uprawnień emitenta do wstrzymania ich wypłaty na czas nieokreślony i na zasadzie nieskumulowanej. Zgodnie z art. 71 ust. 1 lit. n rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 cechy decydujące o klasyfikacji pozycji podstawowych środków własnych do kategorii 1 obejmują pełną elastyczność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w odniesieniu do wypłat pozycji podstawowych środków własnych. Zgodnie z ust. 4 lit. b, e i f tego przepisu pełna elastyczność w odniesieniu do wypłat jest zapewniona, w przypadku gdy zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji zachowują przez cały czas pełną uznaniowość w zakresie wstrzymywania wypłat dotyczących pozycji środków własnych, przez nieograniczony czas oraz na zasadzie niekumulatywnej, a jednocześnie mogą bez ograniczeń wykorzystywać środki z wstrzymanych płatności do zaspokajania swoich wymagalnych zobowiązań. W związku z powyższym w **ust. 2** proponuje się, aby umorzenie odsetek z tytułu obligacji kapitałowych nie stanowiło niewykonania, nienależytego wykonania zobowiązania lub zwłoki w wykonaniu zobowiązania przez emitenta obligacji kapitałowych.

Projektowany **ust. 3 pkt 1 i 2** dotyczy emisji obligacji kapitałowych wyemitowanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w celu ich zakwalifikowania do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1 albo 2. Warunki emisji obligacji kapitałowych będą przewidywać wstrzymanie wypłaty odsetek albo części odsetek w przypadku wystąpienia niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności lub gdy wypłata odsetek prowadziłaby do powstania takiej niezgodności do czasu spełnienia kapitałowego wymogu wypłacalności przez emitenta lub w przypadku gdy wypłata odsetek nie będzie prowadziła do powstania niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności (odpowiednio art. 71 ust. 1 lit. 1 ppkt (ii) oraz ust. 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, art. 73 ust. 1 lit. g ppkt (ii) oraz ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35).

Projektowany **ust. 3 pkt 3** dotyczy emisji obligacji kapitałowych wyemitowanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w celu ich zakwalifikowania do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 3. W przypadku wystąpienia niezgodności z minimalnym wymogiem kapitałowym lub gdy wypłata odsetek prowadziłaby do powstania takiej niezgodności, zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wstrzymuje wypłatę odsetek albo części odsetek do czasu spełnienia minimalnego wymogu kapitałowego przez emitenta lub w przypadku gdy wypłata odsetek nie będzie prowadziła do powstania

niezgodności z minimalnym wymogiem kapitałowym (art. 77 ust. 1 lit. g rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35).

Przepis **art. 27g** dotyczy wymogów związanych z emisją obligacji kapitałowych w formie dokumentu, w tym obowiązków rejestracyjnych w systemie rejestracji zgodnie z art. 5 ust. 1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Na potrzeby emitowania obligacji kapitałowych przewidziano wyjątek od zasady dematerializacji, o której mowa w art. 8 ust. 2 ustawy o obligacjach – mają one podlegać dematerializacji w zagranicznych depozytach papierów wartościowych.

Przepis **art. 27h** określa dodatkowe warunki emisji obligacji kapitałowych w stosunku do wymogów ogólnych zawartych w art. 6 ustawy o obligacjach. Z uwagi na profil ryzyka i złożony charakter tego instrumentu finansowego niezbędne jest, aby warunki emisji w sposób szczegółowy określały czynniki ryzyka związane z określonym mechanizmem pokrycia strat w przypadku wystąpienia przewidzianego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego.

Zgodnie z **ust. 1** warunki emisji będą w sposób szczegółowy określać – zgodnie z rozporządzeniem nr 575/2013 albo rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/35 – uprawnienia emitenta do umorzenia obligacji w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowej lub do konwersji obligacji kapitałowych na akcje w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego określonego w warunkach emisji. W przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji dokonujących emisji obligacji kapitałowych w celu zakwalifikowania ich do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1 warunki emisji będą szczegółowo określać zdarzenie inicjujące, o którym mowa w art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE), oraz mechanizm pokrywania strat stosowany w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego.

Warunki emisji będą także określać uprawnienie emitenta do umorzenia wszystkich odsetek albo odsetek za dany okres odsetkowy (*coupon deferral*) wynikające z art. 52 ust. 1 lit. l (iii) rozporządzenia nr 575/2013 oraz określać zasady, na których takie umorzenie nastąpi. W przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji uprawnienie to wynika z art. 71 ust. 1 lit. n oraz ust. 4 lit. b, e i f rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.

Warunki emisji będą zawierały informację dotyczącą skutków, w tym informację o możliwości wykupu przez emitenta, odmowy wydania zezwolenia KNF na zakwalifikowanie obligacji kapitałowych do funduszy własnych, zgodnie z art. 52 rozporządzenia nr 575/2013 – o ile emitent przewiduje taki wykup (**ust. 2**).

Przepis **ust. 3** przewiduje, że warunki emisji obligacji kapitałowych mogą określać zasady i kryteria podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowych w przypadku, ich umorzenia, w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego, obniżających w części wartość nominalną obligacji kapitałowej albo dokonania odliczeń obniżających w części wartość nominalną obligacji kapitałowej, w następstwie wystąpienia zdarzenia inicjującego. Przepis precyzuje, że podwyższenie wartości nominalnej takich obligacji nie może przewyższać ich wartości nominalnej z dnia emisji.

Istotne wytyczne, którymi powinien kierować się emitent będący bankiem krajowym albo domem maklerskim, określa w szczególności art. 21 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 241/2014 z dnia 7 stycznia 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje (Dz. Urz. UE. L. 74 z 14.03.2014, str. 8, z późn. zm.).

W przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji taka możliwość wynika z wytycznych Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) – „Wytyczne w sprawie klasyfikacji środków własnych” (EIOPA-BoS-14/168 PL)².

Zgodnie z **art. 27i** emitent obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a pkt 1 lit b, może w warunkach emisji wprowadzić mechanizm pokrywania strat, o którym mowa w art. 27h ust. 1 pkt 2 lit, albo przewidzieć uprawnienie do umorzenia odsetek albo część odsetek z tytułu obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 27f ust. 1; może także zawrzeć informację o możliwości wykupu obligacji kapitałowych w przypadku odmowy wydania przez KNF zezwolenia na zakwalifikowanie obligacji kapitałowych do funduszy własnych, zgodnie z art. 63 rozporządzenia nr 575/2013 – jeżeli przewiduje wykup. W przypadku gdy emitent obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a pkt 1 lit. b, wprowadził w warunkach emisji mechanizm pokrywania strat, o którym mowa w art. 27h ust. 1 pkt 2 lit. a, obowiązany jest do określenia w warunkach emisji zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 27h ust. 1 pkt 1. Jeżeli w warunkach emisji wprowadzono mechanizm pokrywania strat, o którym mowa w art. 27h ust. 1 lit. a tiret pierwsze, w warunkach emisji można określić zasady i kryteria podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27h ust. 43 pkt 1.

² https://www.eiopa.europa.eu/sites/default/files/publications/eiopa_guidelines/pl_eiopa_gls_cof_knf_rev.pdf

Zgodnie z projektowanym **art. 27j** w przypadku gdy emitent obligacji kapitałowych zastrzega sobie w warunkach emisji uprawnienie do umorzenia odsetek albo część odsetek z tytułu obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 27f ust. 1, warunki emisji zawierają opis ryzyka związanego z umorzeniem odsetek

Projektowany **art. 27k ust. 1** zapewnia możliwość automatycznej absorpcji strat w wyniku dokonania przez bank krajowy albo dom maklerski odpisu trwałego albo tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowej w całości lub w części (*write-down*) albo konwersję obligacji kapitałowych na akcje (*conversion to equity*) na skutek zaistnienia zdarzenia inicjującego określonego w warunkach emisji. Zgodnie z raportem Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w sprawie monitorowania instrumentów dodatkowych w *Tier I* z dnia 20 lipca 2018 r. (*EBA, Report on the monitoring of Additional Tier 1 Instruments of European Union – Third update, 20 July 2018*) mechanizm odpisu i konwersji powinien mieć charakter automatyczny. Zdarzenie inicjujące określone w warunkach emisji powinno być zgodne z art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013. Istotne wytyczne określa wskazane wyżej rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 241/2014 z dnia 7 stycznia 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje. Zgodnie z art. 54 ust. 5 rozporządzenia nr 575/2013, w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego instytucje podejmują następujące działania:

- niezwłocznie informują właściwe organy,
- informują posiadaczy instrumentów dodatkowych w *Tier I*,
- bezzwłocznie, i nie później niż w terminie jednego miesiąca, dokonują odpisu obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów lub zamieniają te instrumenty na instrumenty w kapitale podstawowym *Tier I*.

Przepis **ust. 2** przewiduje, że w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego określonego w warunkach emisji bank spółdzielczy, dom maklerski w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz bank państwowy dokonuje wyłącznie umorzenia obligacji kapitałowych w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowych w całości albo w części – ze względu na szczególny charakter formy, w jakiej działa bank spółdzielczy, wyłączono możliwość konwersji obligacji kapitałowych na akcje.

Zgodnie z **ust. 3** wysokość odpisu określi uchwała zarządu emitenta obligacji kapitałowych.

Ponadto **ust. 4** przewiduje, że niezwłocznie od daty stwierdzenia wystąpienia zdarzenia inicjującego emitent obligacji kapitałowych będzie obowiązany udostępnić na swojej stronie internetowej informację o wystąpieniu tego zdarzenia.

Przepis art. 50 przewiduje już uprawnienie do zwołania oraz żądania zwołania zgromadzenia obligatariuszy w przypadkach wskazanych w warunkach emisji lub w innych przypadkach, stosownie do własnej oceny sytuacji; w art. 51 zostały uregulowane zasady ogłaszania zwołania zgromadzenia obligatariuszy. W ten sposób będzie zapewniony pełny dostęp obligatariuszy do istotnych informacji. Ponadto emitent obligacji kapitałowych będzie niezwłocznie informował obligatariuszy o podjętej uchwale, na zasadach określonych w warunkach emisji tych obligacji. Emitent będzie także niezwłocznie informował o wydaniu uchwały Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych SA albo podmiot prowadzący rejestr akcjonariuszy.

Zgodnie z **art. 271 ust. 1** zapewniono możliwość automatycznego pokrycia strat przez zastosowanie przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jednego z głównych mechanizmów pokrywania strat przewidzianego w art. 71 ust. 1 lit. e rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35. Mechanizm ten może mieć formę odliczeń obniżających wartość nominalną obligacji kapitałowych w całości albo w części, zamiany obligacji kapitałowych na akcje albo innego głównego mechanizmu pokrywania strat pozwalającego na uzyskanie rezultatu równoważnego do rezultatów dwóch pozostałych głównych mechanizmów pokrywania strat. Główny mechanizm pokrywania strat będzie stosowany w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego określonego w warunkach emisji, tzn. istotnej niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności, o której mowa w art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.

Zgodnie z **ust. 2** w przypadku wyemitowania obligacji kapitałowych przez zakłady ubezpieczeń wykonujących działalność w formie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych oraz zakłady reasekuracji wykonujących działalność w formie towarzystwa reasekuracji wzajemnej i wystąpienia istotnej niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności emitent będzie mógł dokonywać odliczeń obniżających wartość nominalną obligacji kapitałowych w całości albo w części albo stosować inny główny mechanizm pokrywania strat. Proponowany przepis wyklucza możliwość zamiany obligacji kapitałowych na udziały, co wynika ze szczególnej formy i celów działalności tych zakładów.

Zgodnie z **ust. 3** wysokość odliczeń określi uchwała zarządu emitenta obligacji kapitałowych. Przepis **ust. 4** stanowi analogiczny przepis do art. 27k ust. 4. Zgodnie z **pkt 1** zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji poinformuje niezwłocznie obligatariuszy o podjętej

uchwale na zasadach określonych w warunkach emisji tych obligacji. Emitent niezwłocznie poinformuje również Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych SA albo podmiot prowadzący rejestr osób uprawnionych z obligacji kapitałowych o podjęciu uchwały i przekaże odpis uchwały w zakresie niezbędnym do ujawnienia dokonania odliczeń obniżających w całości albo w części wartość nominalną obligacji kapitałowych w tej ewidencji albo w tym rejestrze.

Przepis **pkt 2** przewiduje, że niezwłocznie od daty stwierdzenia wystąpienia zdarzenia inicjującego emitent obligacji kapitałowych będzie obowiązany udostępnić na swojej stronie internetowej informację o wystąpieniu zdarzenia inicjującego.

Proponowany **art. 27m pkt 1** określa organ właściwy do podjęcia decyzji o emisji instrumentów kapitałowych zaliczanych do kapitału *Tier I* w przypadku gdy warunki emisji przewidują możliwość ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowej w całości albo w części. Proponuje się, aby organy emitenta – banku albo domu maklerskiego (zarząd i rada nadzorcza) podejmowały – odpowiednio – uchwałę i wyrażały zgodę w sprawie emisji instrumentów kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w kapitale *Tier I*.

Przepis **pkt 2** określa organ zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji właściwy do podjęcia decyzji o emisji obligacji kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1, w przypadku gdy warunki emisji przewidują możliwość dokonania odliczeń kwoty nominalnej obligacji kapitałowych w całości albo w części. Jest to rozwiązanie analogiczne jak w przypadku banku i domu maklerskiego. Proponuje się, aby rozwiązania miały zastosowanie także w przypadku emisji obligacji kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1, w przypadku gdy warunki emisji przewidują możliwość stosowania innego głównego mechanizmu pokrycia strat przez zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji.

Przepis **art. 27n ust. 1** stanowi, że emisja obligacji kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w kapitale *Tier I* oraz emisja obligacji kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1 wymaga uchwały walnego zgromadzenia emitenta podjętej większością trzech czwartych głosów w przypadku gdy warunki emisji przewidują możliwość zamiany tych instrumentów na akcje. Jest to rozwiązanie analogiczne do art. 415 § 1 Kodeksu spółek handlowych, zgodnie z którym uchwała dotycząca emisji

obligacji zamiennych i obligacji z prawem pierwszeństwa objęcia akcji, zmiany statutu, umorzenia akcji, obniżenia kapitału zakładowego, zbycia przedsiębiorstwa albo jego zorganizowanej części i rozwiązania spółki zapada większością trzech czwartych głosów.

W **ust. 2** określono minimalne elementy uchwały walnego zgromadzenia emitenta, kierując się koniecznością uwzględnienia w tej uchwale generalnych warunków emisji.

Na podstawie **ust. 3** uchwała walnego zgromadzenia emitenta będzie mogła zawierać upoważnienie dla zarządu emitenta do określenia warunków emisji obligacji kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania do funduszy własnych jako instrumenty dodatkowe w *Tier I* albo w celu ich zakwalifikowania do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1 w zakresie innym niż określony przez walne zgromadzenie emitenta zgodnie z ust. 2, w tym wysokości marży w przypadku obligacji o zmiennym oprocentowaniu.

W pozostałym zakresie do obligacji kapitałowych znajdą zastosowanie przepisy ustawy o obligacjach, z wyjątkiem przepisów art. 28–31, art. 36, art. 74 ust. 2–6 oraz art. 76 ust. 2 i 3 tej ustawy (**art. 27o**).

Zmieniany **art. 57 ust. 1** przewiduje, że udzielenie i odwołanie pełnomocnictwa do uczestniczenia w zgromadzeniu obligatariuszy oraz wykonywania prawa głosu wymagają formy pisemnej lub formy elektronicznej, pod rygorem nieważności.

Zmianie ulega **art. 74 ust. 7**, który wyłączy stosowanie ust. 2 tego artykułu, w przypadku gdy obligacje – inne niż obligacje kapitałowe – zostały wyemitowane w celu ich zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 575/2013 i zaliczone do tych funduszy. Oznacza to wyłączenie rozwiązania, zgodnie z którym w przypadku zwłoki emitenta w zakresie wykonania zobowiązań wynikających z obligacji podlegają one, na żądanie obligatariusza, natychmiastowemu wykupowi w części, w jakiej przewidują świadczenie pieniężne. Analogiczne rozwiązanie przyjęto w **ust. 8** tego artykułu w odniesieniu do emisji obligacji innych niż obligacje kapitałowe przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji.

Przepis **art. 74a** określa zasady wykupu obligacji kapitałowych. Emitent będący bankiem krajowym lub domem maklerskim (**ust. 1 pkt 2 lit. a**) będzie mógł dokonać wykupu obligacji kapitałowych, jeżeli w warunkach emisji zastrzegł takie prawo oraz uzyskał zezwolenie KNF, nie wcześniej jednak niż po upływie 5 lat od dnia ich emisji, zgodnie z art. 77 rozporządzenia nr 575/2013. Wbudowana w instrument kapitałowy opcja wykupu (tzw. *call*) będzie mogła być

wykonana wyłącznie w określonym terminie, a przed jego upływem wyłącznie za zgodą właściwego organu i jedynie w przypadkach określonych w art. 78 rozporządzenia nr 575/2013. Emitent będący krajowym zakładem ubezpieczeń lub krajowym zakładem reasekuracji (ust. 1 **pkt 2 lit. b**) będzie mógł dokonać wykupu obligacji, jeżeli w warunkach emisji zastrzegł prawo wykupu oraz uzyskał zezwolenie KNF, zgodnie z art. 71, art. 73 albo art. 77 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35. Jeżeli obligacje kapitałowe zostały wyemitowane w celu zakwalifikowania ich do środków własnych jako pozycje podstawowych środków własnych kategorii 1, kategorii 2 albo kategorii 3, termin wykupu nie może przypadać wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia emisji obligacji kapitałowych.

Zgodnie z **ust. 2** emitentowi przysługuje uprawnienie do wykupu obligacji kapitałowych w przypadku odmowy wydania przez KNF zezwolenia na zakwalifikowanie obligacji kapitałowych do funduszy własnych zgodnie z art. 52 rozporządzenia nr 575/2013, jeżeli w warunkach emisji została zawarta informacja, o której mowa w art. 27h ust. 2, tj. informacja o możliwości wykupu obligacji kapitałowych przez emitenta w przypadku odmowy wydania przez KNF zezwolenia na zakwalifikowanie obligacji kapitałowych do funduszy własnych.

Zgodnie z **ust. 3** wymogu uzyskania zezwolenia na wykup obligacji kapitałowych, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się w przypadku określonym w art. 9 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1, z późn. zm.), tj. w przypadku emitentów posiadających fundusze własne w wysokości wynikającej z rozporządzenia nr 575/2013.

Przepis **art. 74b pkt 1** dotyczy emisji obligacji kapitałowych przez zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji w celu ich zakwalifikowania do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1. W przypadku wystąpienia niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności lub gdy wykup obligacji prowadziłby do powstania takiej niezgodności zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji będzie wstrzymywał wykup obligacji kapitałowych do czasu spełnienia kapitałowego wymogu wypłacalności, także w przypadku gdy wykup obligacji kapitałowych nie będzie prowadził do powstania takiej niezgodności, zgodnie z art. 71 ust. 1 lit. j oraz ust. 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.

Przepis **pkt 2** dotyczy emisji obligacji kapitałowych przez zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji w celu zakwalifikowania ich do środków własnych jako pozycji podstawowych

środków własnych kategorii 2 – zastosowanie znajdą rozwiązania analogiczne jak przypadku środków własnych kategorii 1, zgodnie z art. 73 ust. 1 lit. f oraz ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.

Przepis **pkt 3** dotyczy emisji obligacji kapitałowych przez zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji w celu zakwalifikowania ich do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 3 – zastosowanie znajdą rozwiązania analogiczne jak przypadku środków własnych kategorii 1 i kategorii 2, zgodnie z art. 77 ust. 1 lit. f oraz ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.

Przepis **art. 74c** przewiduje, że obligacje kapitałowe stają się wymagalne w przypadku ogłoszenia upadłości albo otwarcia likwidacji emitenta obligacji kapitałowych.

Art. 2 projektu – zmiany w ustawie o funduszach inwestycyjnych oraz zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi

Zmiany zawarte w **art. 2** mają na celu uzupełnienie zakresu definicji stosowanych w ustawie:

- w **pkt 2l** wprowadzono skrót na oznaczenie rozporządzenia 1286/2014,
- w **pkt 13c** dodano definicję inwestora indywidualnego, która odsyła do art. 4 pkt 6 rozporządzenia 1286/2014,
- w **pkt 42d** dodano definicję kluczowych informacji, które – w odróżnieniu od kluczowych informacji dla inwestorów sporządzanych zgodnie z przepisami dyrektywy 2009/65/WE – są dokumentem w całości regulowanym przepisami rozporządzenia 1286/2014.

Zmiana w **art. 22 ust. 1 pkt 10** ma na celu uzupełnienie wykazu dokumentów przekazywanych wraz z wnioskiem towarzystwa o wydanie zezwolenia na utworzenie funduszu inwestycyjnego o kluczowe informacje.

W przypadku funduszy inwestycyjnych otwartych i specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych kluczowe informacje będą podstawowym dokumentem informacyjnym przekazywanym inwestorom, dlatego też (podobnie jak obecnie w przypadku kluczowych informacji dla inwestorów) powinny być przekazywany KNF, wraz z wnioskiem o utworzenie funduszu.

Rozwiązanie to pozostaje w zgodzie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia 1286/2014, który przewiduje, że każde państwo członkowskie może wymagać uprzedniego przekazania właściwemu organowi przez twórcę PRIIP lub osobę sprzedającą PRIIP dokumentu zawierającego kluczowe informacje w odniesieniu do PRIIP wprowadzanych do obrotu w tym państwie członkowskim.

Zgodnie z dyrektywą 2021/2261 fundusze te będą mogły zdecydować o udostępnianiu kluczowych informacji również inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, a co za tym idzie towarzystwo nie będzie sporządzać kluczowych informacji dla inwestorów.

Zmiany w **art. 27 ust. 2** mają charakter dostosowujący – zobowiązują towarzystwa funduszy inwestycyjnych do udostępniania kluczowych informacji oraz kluczowych informacji dla inwestorów, w przypadku gdy fundusz będzie je udostępniał inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni.

Zmiana **art. 146 ust. 3 pkt 2** zakłada uzupełnienie tego przepisu o kluczowe informacje, które będą mogły udostępniać inwestorom fundusze typu UCITS.

Zmieniany przepis ma zastosowanie do konstrukcji funduszu podstawowego, którego jednostki uczestnictwa mogą być oferowane wyłącznie inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, dlatego fundusz podstawowy będzie mógł nadal sporządzać wyłącznie kluczowe informacje dla inwestorów.

Niezależnie od powyższego w zmienianym przepisie zastąpiono pojęcie prospektu emisyjnego pojęciem prospektu, co wynika ze zmian pojęciowych, jakie zaszły w ostatnim czasie w regulacjach z zakresu ofert publicznych papierów wartościowych.

Zmiany w **art. 169b ust. 2 pkt 2 i ust. 3 pkt 2, art. 169d ust. 1 pkt 2, art. 169p ust. 2 pkt 2 i ust. 7 pkt 2, art. 169s ust. 2 pkt 3 i ust. 7 pkt 2, art. 169w ust. 1 pkt 2 oraz art. 175 ust. 1 i 3** odnoszą się do przepisów regulujących zasady działania funduszy podstawowych i funduszy powiązanych, działających w konstrukcji tzw. *master-feeder* (jest to konstrukcja, w której fundusz – *feeder* inwestuje minimum 85% aktywów w jednostki lub tytuły uczestnictwa innego funduszu – *master*).

Zmiany te przewidują we wskazanych przypadkach uzupełnienie listy dokumentów przekazywanych do KNF o kluczowe informacje.

Zmieniane przepisy stanowią implementację dyrektywy 2009/65/WE i nie zostały wprost zmienione dyrektywą 2021/2261, jednak rozwiązania przewidziane dyrektywą 2021/2261 (umożliwienie sporządzania przez fundusze inwestycyjne typu UCITS wyłącznie kluczowych informacji) sprawiają, że pośrednio zmianie uległy również przepisy odnoszące się do funduszy *master-feeder* w dyrektywie 2009/65/WE.

Zmiany w **art. 204 ust. 3 pkt 6, art. 208a ust. 2, art. 208zd ust. 1 pkt 3, art. 208ze ust. 1 pkt 1 oraz art. 208zzc pkt 3** odnoszą się do przepisów regulujących zasady łączenia funduszy

inwestycyjnych, przewidujących obowiązek udostępniania, przekazywania lub załączania kluczowych informacji dla inwestorów.

Przepisy te uzupełniono w związku z wprowadzeniem kluczowych informacji sporządzanych zgodnie z rozporządzeniem 1286/2014.

Przepisy regulujące zasady połączeń stanowią implementację dyrektywy 2009/65/WE i nie zostały one wprost zmienione dyrektywą 2021/2261, niemniej powinny one ulec zmianie tak jak w przypadku przepisów dotyczących funduszy *master-feeder*.

Dyrektywa 2021/2261 przewiduje obowiązek sporządzenia kluczowych informacji dla inwestorów wyłącznie w przypadku gdy decyzją towarzystwa fundusz inwestycyjny będzie dalej udostępniał ten dokument inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni – w **art. 219 ust. 1** odstąpiono zatem od obligatoryjnego publikowania tego dokumentu na stronach internetowych wskazanych w statucie funduszu inwestycyjnego otwartego oraz specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego.

Obowiązek taki będzie istniał wyłącznie w przypadku gdy fundusze te będą udostępniały inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni kluczowe informacje dla inwestorów.

Obowiązek publikowania kluczowych informacji wynika wprost z art. 5 ust. 1 rozporządzenia 1286/2014, który zobowiązuje twórcę PRIIP do sporządzenia dokumentu kluczowych informacji oraz zamieszczenia go na swojej stronie internetowej przed udostępnieniem PRIIP. W przypadku krajowych funduszy inwestycyjnych sporządzających PRIIP będzie nim towarzystwo funduszy inwestycyjnych – kluczowe informacje zostaną opublikowane na stronie internetowej towarzystwa funduszy inwestycyjnych.

Przepis art. 220a ust. 7 w obecnym brzmieniu stanowi, że specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty sporządza kluczowe informacje dla inwestorów, co stoi w sprzeczności z definicją „twórcy detalicznego produktu zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowego produktu inwestycyjnego” („twórcy PRIIP”) zawartą w art. 4 pkt 4 rozporządzenia 1286/2014, zgodnie z którą jest nim każdy podmiot, który tworzy PRIIP albo wprowadza zmiany do istniejącego PRIIP.

Przepis art. 32 rozporządzenia 1286/2014 wskazuje, że do sporządzenia kluczowych informacji są obowiązane spółki zarządzające UCITS lub funduszami, które na zasadzie prawa krajowego udostępniają kluczowe informacje dla inwestorów. Ponadto z art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji 583/2010 z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE w zakresie kluczowych informacji dla inwestorów i warunków, które należy spełnić w przypadku dostarczania kluczowych informacji dla

inwestorów lub prospektu emisyjnego na trwałym nośniku innym niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej (Dz. Urz. UE L 176 z 10.07.2010, str. 1) wynika, że ma ono zastosowanie do spółki zarządzającej w odniesieniu do każdego zarządzanego przez nią UCITS – oznacza to, że za sporządzenie kluczowych informacji dla inwestorów odpowiedzialne są spółki zarządzające (towarzystwa funduszy inwestycyjnych w krajowym porządku prawnym). W związku z tym projekt przewiduje zmianę **art. 220a ust. 7** polegającą na wskazaniu towarzystwa funduszy inwestycyjnych jako podmiotu właściwego do sporządzania kluczowych informacji dla inwestorów.

Dodanie **art. 220c** ma na celu implementację art. 1 dyrektywy 2021/2261, który dodaje art. 82a w dyrektywie 2009/65/WE.

Proponuje się bezpośrednie wskazanie w **ust. 1**, że towarzystwo funduszy inwestycyjnych sporządza kluczowe informacje dla funduszu inwestycyjnego otwartego, aktualizuje je oraz dokonuje ich tłumaczeń, a także udostępnia je inwestorom indywidualnym na zasadach określonych w rozporządzeniu 1286/2014. W ten sposób kluczowe informacje sporządzane zgodnie z tym rozporządzeniem spełnią wymogi kluczowych informacji dla inwestorów, o których mowa w art. 78–82 i art. 94 dyrektywy 2009/65/WE. Oznacza to również, że na potrzeby udostępniania inwestorom indywidualnym informacji o funduszu inwestycyjnym otwartym nie ma potrzeby sporządzania dodatkowo kluczowych informacji dla inwestorów.

Dodawany przepis będzie miał również zastosowanie do specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych, które w krajowym porządku prawnym co prawda nie podlegają dyrektywie UCITS, niemniej obowiązujące przepisy ustawy o funduszach inwestycyjnych zobowiązują również te fundusze do sporządzania i udostępniania inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów (art. 220a ust. 7).

Dodawany **ust. 2** umożliwi towarzystwu funduszy inwestycyjnych sporządzanie dla funduszy inwestycyjnych otwartych oraz specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych kluczowych informacji – jest to konieczne, ponieważ rozporządzenia 2021/2261 nie stosuje się do informacji przekazywanych inwestorom innymi niż indywidualni. Przewiduje on ponadto, że w przypadku gdy towarzystwo funduszy inwestycyjnych sporządza dla danego funduszu inwestycyjnego otwartego lub specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego kluczowe informacje w celu ich udostępniania również inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, nie musi sporządzać i udostępniać kluczowych informacji dla inwestorów. Sporządzanie kluczowych informacji, ich aktualizacja oraz dokonywanie ich tłumaczeń, a także udostępnianie ich inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni powinno się odbywać na

zasadach określonych w rozporządzeniu 1286/2014. Towarzystwo funduszy inwestycyjnych może sporządzać kluczowe informacje dla każdego funduszu inwestycyjnego otwartego oraz specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego w celu ich udostępnienia uczestnikom funduszu innym niż inwestorzy indywidualni; może je także aktualizować, dokonywać ich tłumaczeń oraz udostępniać uczestnikom innym niż inwestorzy indywidualni na zasadach określonych w rozporządzeniu 1286/2014, po uprzednim dostarczeniu KNF oświadczenia w tym zakresie. Pozwoli to na ustalenie, od kiedy towarzystwo funduszy inwestycyjnych zdecydowało się na sporządzenie kluczowych informacji w celu ich udostępniania inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni – w takim przypadku fundusze nie będą już udostępniać tym inwestorom kluczowych informacji dla inwestorów.

W **ust. 3 i 4** przewidziano, że na funduszach inwestycyjnych będą ciążyły obowiązki osoby sprzedającej PRIIP, o której mowa w art. 4 pkt 5 rozporządzenia 1286/2014, tj. osoby oferującej lub zawierającej umowę dotyczącą PRIIP z inwestorem indywidualnym. Fundusze inwestycyjne należy uznać za osoby sprzedające PRIIP, ponieważ mogą one bezpośrednio zbywać jednostki uczestnictwa lub oferować certyfikaty inwestycyjne.

Zmiana **art. 222 ust. 1** ma na celu ograniczenie tego przepisu do przypadku gdy fundusz inwestycyjny otwarty oraz specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty udostępniają kluczowe informacje dla inwestorów inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni.

Zmiana **ust. 2** i dodanie **ust. 2a** ma na celu sformułowanie obowiązku spoczywającego na towarzystwie funduszy inwestycyjnych w odniesieniu do przekazywania kluczowych informacji, po zmianie związanej z rozróżnieniem zasad ich przekazywania inwestorom indywidualnym oraz inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni.

Zmiana **ust. 3** ma na celu zobowiązanie osób fizycznych pozostających z towarzystwem lub podmiotem dystrybuującym jednostki uczestnictwa w stosunku zlecenia lub innym stosunku prawnym o podobnym charakterze, za pośrednictwem których są składane między innymi oświadczenia woli przystąpienia do funduszu, do udostępniania potencjalnym inwestorom kluczowych informacji.

Przepisy **ust. 4 i 5** uzupełniono o kluczowe informacje – dokument ten stanie się podstawowym dokumentem udostępnianym inwestorom przy zbywaniu jednostek uczestnictwa, dlatego informacje o planowanym zgromadzeniu uczestników oraz planowanym połączeniu funduszu powinny być udostępniane wraz z tym dokumentem. Uwzględniono także w tym przypadku możliwość udostępniania kluczowych informacji dla inwestora przy zbywaniu jednostek uczestnictwa inwestorom innymi niż inwestorzy indywidualni.

Zmiana w **ust. 10 pkt 1, ust. 11 i ust. 12** ma na celu zapewnienie KNF, tak jak w przypadku kluczowych informacji dla inwestorów, dostępu do aktualnych kluczowych informacji sporządzanych przez poszczególne fundusze inwestycyjne, zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia 1286/2014. Należy podkreślić, że o tym, czy fundusz powiązany przekaze do KNF kluczowe informacje czy kluczowe informacje dla inwestorów będzie decydować to, który z tych dokumentów będzie sporządzał fundusz podstawowy.

Przepis **ust. 14** uzupełniono o zastrzeżenie, że fundusz inwestycyjny będzie udostępniać kluczowe informacje dla inwestorów wyłącznie w przypadku, gdy towarzystwo funduszy inwestycyjnych podejmie decyzję o udostępnianiu tego dokumentu inwestorom innymi niż inwestorzy indywidualni.

Zmieniane **art. 253 ust. 4 pkt 3 i ust. 6, art. 254 ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 1b i ust. 2 pkt 1, art. 261 ust. 3 pkt 4 i ust. 5, art. 261a ust. 3 pkt 2, art. 261b ust. 2, art. 272a ust. 2 pkt 8 i ust. 3, art. 272c ust. 1 pkt 6, art. 276c ust. 2 pkt 8 i ust. 4 oraz art. 276e ust. 1 pkt 6** dotyczą zasad prowadzenia przez fundusze inwestycyjne działalności transgranicznej.

Z dniem 1 stycznia 2023 r. fundusze te obowiązane będą do udostępniania w państwie goszczącym kluczowych informacji, a w przypadku gdy fundusz będzie udostępniał inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni kluczowe informacje dla inwestorów – również do udostępniania kluczowych informacji dla inwestorów. Dlatego wymienione przepisy zostały uzupełnione o kluczowe informacje oraz kluczowe informacje dla inwestorów, w przypadku gdy fundusze te będą udostępniać ten dokument inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni.

Art. 3 projektu – zmiany w ustawie o BFG

Zmiana w **art. 1 ust. 1 pkt 4a** ma na celu rozszerzenie zakresu przedmiotowego ustawy, co wynika z zamieszczenia w niej przepisów służących stosowaniu rozporządzeniu nr 2021/23, tj. procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, inaczej kontrahenta centralnego, tj. instytucji infrastruktury rynku finansowego, której głównym zadaniem jest rozliczanie instrumentów finansowych, w szczególności instrumentów pochodnych. Rozwiązanie jest spójne z proponowaną w projekcie zmianą w art. 4 określającą cel działalności BFG.

Zmiany w **art. 2 pkt 2c i 55c** wprowadzają skrót na oznaczenie rozporządzenia nr 2021/23 oraz definicję „CCP w restrukturyzacji”, tj. CCP, wobec którego BFG wydał decyzję o objęciu restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Rozporządzenie nr 2021/23 posługuje się tożsamą terminologią, tj. pojęciem „objęcia” procedurą, m.in. w motywie 6, zgodnie z którym

„(...) Takie ramy powinny również uwzględniać możliwość *objęcia CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją* z przyczyn innych niż niewykonanie zobowiązania przez co najmniej jednego z ich członków rozliczających.”).

Zmiana w **art. 2 pkt 69** wynika z dodania nowej kategorii wydatków, która ma być finansowana z funduszu własnego BFG, w związku z czym zmiany wymaga przepis, który określa definicję „środków systemu gwarantowania depozytów w bankach”. Środki systemu gwarantowania depozytów będą pomniejszane o wartość środków przeznaczonych na pokrycie różnicy, o której mowa w projektowanym art. 242a ust. 1. Proponuje się także, aby decyzja o przeznaczeniu środków na jej pokrycie należała do kompetencji Rady BFG, co pozwoli określić moment tego pomniejszenia i konsekwentnie precyzyjnie określić wartość środków systemu gwarantowania depozytów w bankach. Jest to szczególnie istotne z punktu widzenia określania przez BFG wartości składek na fundusz gwarancyjny banków.

Zmiana w **art. 4** przewiduje, że po wyznaczeniu BFG jako organu właściwego do prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP (projektowany art. 258b) katalog celów działalności BFG ulega odpowiedniemu rozszerzeniu o prowadzenie działań w tym zakresie. Należy także zwrócić uwagę na rozróżnienie terminologiczne – pojęcie „przymusowa restrukturyzacja” będzie odnosić się do banków, firm inwestycyjnych i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, natomiast restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja – do CCP.

Dodanie w **art. 5 ust. 1 pkt 4a** ma charakter wynikowy. Rozszerza katalog zadań realizowanych przez BFG o wykonywanie zadań organu do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, które wynikają z rozporządzenia nr 2021/23.

Dodanie w **art. 8 ust. 1 pkt 9 lit. l** wynika z konieczności uwzględnienia zadań Rady BFG w obszarze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP.

Zmiany w **art. 11 w ust. 4 pkt 16 i 30** mają na celu uwzględnienie w katalogu zadań Zarządu BFG także zadań wynikających ze stosowania rozporządzenia nr 2021/23. Przede wszystkim dotyczy to możliwości stosowania sankcji wymienionych w art. 340a ust. 1 oraz wydawania decyzji w sprawie środków służących usunięciu przeszkód w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, o której mowa w art. 16 rozporządzenia nr 2021/23. Do decyzji BFG wynikających ze stosowania przepisów rozporządzenia nr 2021/23 zostanie zastosowana analogiczna procedura jak w przypadku

decyzji podejmowanych w ramach przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych i kas – będą one podejmowane w formie uchwały Zarządu BFG.

Zmiana **ust. 5** wynika z doświadczeń BFG w obszarze prowadzenia przymusowej restrukturyzacji banków – zasadne jest, aby tryb prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP był tożsamy, m.in. z uwagi na zbieżność stosowanych instrumentów, celów oraz konieczności szybkości i efektywności działania. W związku z tym ust. 5 uzupełniono o rozstrzygnięcia wydawane na podstawie rozporządzenia nr 2021/23.

W tym kontekście należy podkreślić, że art. 7 rozporządzenia nr 2021/23 przewiduje m.in., że przy podejmowaniu decyzji i działań zgodnie z tym rozporządzeniem właściwe organy, tj. organ nadzoru (np. KNF), organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (np. BFG) oraz Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, dalej: „ESMA”, uwzględniają wszystkie wskazane w przepisach zasady i aspekty, w tym konieczność zapewnienia efektywności, terminowości i należytej pilności podejmowania decyzji, kiedy jest to niezbędne, oraz utrzymania kosztów na najniższym możliwym poziomie w chwili podejmowania decyzji i działania, przy jednoczesnym zapewnieniu złagodzenia w jak największym stopniu zakłócenia rynku.

Zgodnie z **ust. 5a** w przypadku gdy w danej sprawie rozporządzenie nr 2021/23 nie określa terminu BFG będzie załatwiać sprawę bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, a w sprawach szczególnie skomplikowanych – nie później niż w terminie roku od dnia wszczęcia postępowania. Tożsame terminy zostały przewidziane i są stosowane w przypadku przymusowej restrukturyzacji banków.

Na podstawie **ust. 6** do postępowania w sprawie skarg na decyzje BFG w zakresie nieuregulowanym w ustawie lub rozporządzeniu nr 2021/23 będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, z późn. zm.), z wyłączeniem art. 61 § 2 i 3 tej ustawy, tj. przepisów dotyczących możliwości wstrzymania wykonania decyzji.

Zmiana brzmienia **art. 15 ust. 5** polega na rozszerzeniu wyłączenia odpowiedzialności BFG i osób działających w jego imieniu za szkodę wynikłą ze zgodnych z przepisami działań lub zaniechań, które pozostają w związku z uprawnieniami i zadaniami BFG jako organu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP – jest to rozwiązanie analogiczne jak w przypadku przymusowej restrukturyzacji banków, firm inwestycyjnych i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych. Praktyczne doświadczenia BFG pokazują, że tego typu wyłączenie jest niezbędne by zapewnić efektywną realizację zadań wynikających z prawa UE.

Dodany **art. 258b** wskazuje BFG jako organ właściwy do realizowania zadań wskazanych w rozporządzeniu nr 2021/23, tj. planowania i prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozwiązanie to jest zbieżne w szczególności z motywem nr 13 rozporządzenia nr 2021/23: „Aby zapewnić skuteczne i efektywne podjęcie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zgodność tych działań z celami w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, państwa członkowskie powinny wyznaczyć jako organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na potrzeby niniejszego rozporządzenia krajowe banki centralne, właściwe ministerstwa, organy administracji publicznej *lub organy, którym powierzono uprawnienia w zakresie administracji publicznej, do wykonywania funkcji i zadań związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, w tym wszelkie istniejące organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.*”.

Podobny zabieg został zastosowany w celu wyznaczenia właściwego ministerstwa, o którym mowa w art. 3 ust. 8 rozporządzenia nr 2021/23. Wskazać jednak należy, że zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o BFG nadzór nad działalnością BFG sprawuje minister właściwy do spraw instytucji finansowych, w związku z tym BFG będzie realizował obowiązki wynikające z rozporządzenia nr 2021/23 wobec ministra właściwego do spraw instytucji finansowych – a nie urzędu obsługującego tego ministra.

Zgodnie z **art. 258c** Zarząd BFG podejmuje uchwały w sprawach związanych z planowaniem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, stosując wprost art. 14 (planowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji), art. 16 (ograniczanie lub usuwanie przeszkód w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) oraz art. 17 (procedura koordynacji mająca na celu ograniczenie lub usunięcie przeszkód w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) rozporządzenia nr 2021/23.

Projektowany przepis stanowi podstawę podejmowania przez Zarząd Funduszu uchwał w sprawach związanych z planowaniem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP. Uchwały dotyczące planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP zostały wyłączone z ogólnego uregulowania zawartego w art. 11 ust. 4 pkt 30 ustawy o BFG.

Dodany **art. 258d ust. 1** przewiduje, że od decyzji BFG o objęciu CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, o której mowa w art. 2 pkt 11 rozporządzenia nr 2021/23, zarząd lub członek zarządu CCP w restrukturyzacji albo rada nadzorcza lub członek rady nadzorczej CCP w restrukturyzacji mogą wnieść skargę do sądu administracyjnego. Przepis art. 23 ust. 1

lit. f rozporządzenia nr 2021/23 stanowi, że: „*następuje wymiana zarządu i kierownictwa wyższego szczebla CCP objętego restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją*, poza tymi przypadkami, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uzna utrzymanie zarządu i kierownictwa wyższego szczebla – w całości lub w części – za konieczne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”. Wszczęcie przymusowej restrukturyzacji wobec CCP, odmiennie niż w przypadku przymusowej restrukturyzacji banków (art. 113 ustawy o BFG), nie prowadzi zatem do automatycznego wygaśnięcia mandatów członków zarządu CCP – decyduje o tym organ do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP.

Zasadne jest także podkreślenie, że uprawnienie to przysługuje wyłącznie członkom władz CCP, którzy pełnili funkcję w momencie wydania decyzji o objęciu CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją (**ust. 2**).

Ponadto zauważyć należy, że w spółkach kapitałowych członkowie rady nadzorczej są powoływani i odwoływani, co do zasady, przez akcjonariuszy tej spółki. W przypadku CCP istnieje jednak możliwość innego ukształtowania zasad powoływania i odwoływania członków organów statutowych – tak jest w przypadku spółki KDPW_CCP, jedyne CCP z siedzibą w Polsce. Ze względu na potrzebę utrzymania odpowiedniego poziomu niezależności w grupie kapitałowej, stosownie do przepisów rozporządzenia EMIR, a także z uwagi na konieczność zabezpieczenia interesów wszystkich interesariuszy, członków rady nadzorczej KDPW_CCP powołuje Skarb Państwa, NBP oraz Giełda Papierów Wartościowych SA. Członkowie zarządu KDPW_CCP są, co do zasady, powoływani spośród członków zarządu akcjonariusza – Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych SA (istnieje także możliwość powołania członka zarządu, który nie pełni jednocześnie funkcji członka zarządu Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych SA).

Zgodnie z art. 74 rozporządzenia nr 2021/23 uprawnionymi do wniesienia skargi do sądu administracyjnego są również wszystkie osoby, na które ma wpływ decyzja o objęciu danego CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

Termin na wniesienie skargi wynosi 14 dni od dnia doręczenia decyzji uprawnionemu podmiotowi.

Zgodnie z **ust. 3** do decyzji BFG będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące decyzji wydawanych w toku przymusowej restrukturyzacji banków (art. 104, art. 105 ust. 1 i 2 i art. 106), w zakresie wnoszenia i rozpatrywania skargi do sądu administracyjnego oraz prowadzenia dokumentacji sprawy z wykorzystaniem technik informatycznych.

Dodawany **ust. 4** ma na celu objęcie odpowiednimi tajemnicami (art. 320 ust. 2 ustawy o BFG, art. 104 ustawy – Prawo bankowe, art. 9e ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych i art. 147 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi) publikacji, o której mowa w art. 72 ust. 3 rozporządzenia nr 2021/23, który przewiduje, że *„kopia zarządzenia lub instrumentu, na mocy którego podejmowane jest działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lub obwieszczenie zawierające streszczenie skutków działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”* mają być opublikowane w określony sposób, w szczególności na stronach internetowych organu do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz CCP objętego restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

Przepis **art. 258e** przewiduje (tak jak dodawany art. 257f), że BFG jest zobowiązany do niezwłocznego powiadomienia sądu rejestrowego o objęciu CCP z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w przypadku, gdy zostaną spełnione przesłanki takiego działania, tj. zgodnie z art. 22 rozporządzenia nr 2021/23. W szczególności chodzi o przypadki, gdy CCP znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, nie istnieje rozsądne prawdopodobieństwo, aby jakiegokolwiek alternatywne środki sektora prywatnego lub działanie o charakterze nadzorczym mogły w rozsądnym czasie zapobiec upadłości CCP lub podjęcie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym a likwidacja CCP w ramach standardowego postępowania upadłościowego nie umożliwiłaby osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w takim samym zakresie.

BFG będzie także zobowiązany do powiadomienia sądu rejestrowego o zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP.

Dodany **art. 258f** nakłada na BFG obowiązek zgłoszenia powołania, odwołania i zmiany zarządcy nadzwyczajnego (art. 50 rozporządzenia nr 2021/23) do Krajowego Rejestru Sądowego, dalej „KRS”. Jest to kolejny przepis (poza np. art. 258e), który realizuje zasadę pewności obrotu gospodarczego.

Dodawany **art. 258g** wynika z doświadczeń BFG w zakresie przymusowej restrukturyzacji banków i jest wzorowany na art. 124. Dotyczy stosowania wobec CCP w restrukturyzacji instrumentu zbycia działalności oraz instrumentu CCP pomostowego, w kontekście realizacji obowiązków wynikających w szczególności z art. 23¹ § 3 Kodeksu pracy i art. 26¹ ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 854) dotyczących przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę w konsekwencji zastosowania jednego z takich instrumentów

Celem proponowanych rozwiązań jest możliwość ochrony miejsc pracy w przedsiębiorstwie CCP objętym przymusową restrukturyzacją na podstawie decyzji administracyjnej BFG.

Zgodnie z art. 41¹ Kodeksu pracy w przypadku ogłoszenia upadłości pracodawcy zastosowania nie znajduje szereg przepisów prawa pracy mających na celu ochronę praw pracowniczych.

Objęcie CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz zastosowanie jednego z instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP jest niewątpliwie lepszym rozwiązaniem z punktu widzenia ochrony praw pracowniczych niż ogłoszenie upadłości dotychczasowego pracodawcy.

Dodany **art. 258h** jest wzorowany na analogicznym rozwiązaniu dotyczącym przymusowej restrukturyzacji banków i kompleksowo reguluje kwestie umarzania, konwersji i emisji instrumentów właścicielskich i instrumentów dłużnych lub innych niezabezpieczonych zobowiązań.

Zgodnie z **ust. 1** w przypadku gdy ww. instrumenty stanowią instrumenty finansowe rejestrowane w depozycie papierów wartościowych, BFG – jako organ restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla CCP – będzie miał uprawnienie do ich umorzenia lub konwersji. Proces ten nastąpi według stanu na koniec dnia, w którym decyzja BFG w sprawie zastosowania tego instrumentu została zamieszczona na jego stronie internetowej; dzień ten będzie także dniem ustalenia osób uprawnionych z umarzanych lub konwertowanych instrumentów finansowych. Przez odpowiednie stosowanie art. 212a ust. 1 i 2 określono elementy decyzji BFG w sprawie umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych oraz zobowiązań kwalifikowalnych. Decyzja zastąpi określone w Kodeksie spółek handlowych czynności związane z obniżeniem lub podwyższeniem kapitału zakładowego, przystąpieniem do spółki, objęciem udziałów lub akcji oraz wniesieniem wkładu, jak również pokryciem straty, tj. – czynności korporacyjne i rejestrowe, których podstawą mogą być regulacje wewnętrzne – statut lub umowa spółki. Decyzja będzie miała charakter konstytutywny – umorzenie instrumentów kapitałowych nastąpi z chwilą jej wejścia do obrotu prawnego, tj. z momentem jej doręczenia. Przepis **ust. 2** stanowi, że decyzja BFG w przedmiocie zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji zamieszczona na stronie internetowej BFG zastępuje przekazanie odpisu decyzji akcjonariuszom lub wspólnikom, którzy na podstawie tej decyzji objęli akcje lub udziały w podwyższonym kapitale zakładowym, akcjonariuszom lub wspólnikom, których akcje lub udziały zostały umorzone na podstawie tej decyzji oraz obligatariuszom lub posiadaczom innych instrumentów kapitałowych lub finansowych, które podlegają umorzeniu albo

konwersji na podstawie tej decyzji. Rozwiązanie to będzie sprzyjać sprawnej realizacji krótkoterminowego celu, jakim jest pokrycie strat i dokapitalizowanie podmiotu.

Przepis **ust. 3** wskazuje, że zamieszczenie decyzji, o której mowa w art. 258 ust. 1 (decyzji dot. umarzania, konwersji i emisji instrumentów właścicielskich i instrumentów dłużnych lub innych niezabezpieczonych zobowiązań), lub informacji o tej decyzji na stronie internetowej Funduszu, zgodnie z art. 72 ust. 3 rozporządzenia nr 2021/23 zastępuje, z zastrzeżeniem art. 72 ust. 4 rozporządzenia nr 2021/23, przekazanie odpisu tej decyzji zainteresowanym grupom interesariuszy. Rozwiązanie jest wzorowane na analogicznym przewidzianym dla banków w procedurze przymusowej restrukturyzacji i ma na celu zapewnienie odpowiedniej szybkości i efektywności działań podejmowanych przez BFG.

Przepis **ust. 4** przewiduje, że BFG niezwłocznie przekazuje odpis decyzji do właściwego sądu rejestrowego bez oszacowania i uzasadnienia, uwzględniając tajemnice zawodowe, w celu ujawnienia obniżenia lub podwyższenia kapitału zakładowego.

Przepis **ust. 5** wskazuje, że informacja o wydaniu przez BFG decyzji stanowi podstawę wpisu obniżenia lub podwyższenia kapitału zakładowego spółki (CCP) do KRS, co przesądza o deklaratoryjnym charakterze wpisu do KRS i konstytutywnym charakterze decyzji BFG.

Zgodnie z **ust. 6** w przypadku instrumentów zarejestrowanych w rejestrze akcjonariuszy, które stają się przedmiotem umorzenia, BFG będzie przekazywać podmiotowi prowadzącemu rejestr akcjonariuszy, którym może być także Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., odpis wydanej decyzji w celu ujawnienia w nim obniżenia lub podwyższenia kapitału zakładowego spółki.

Rozwiązania proponowane w powyższych ustępach mają sprzyjać transparentności i szybkości postępowań oraz ograniczeniu okresu niepewności prawnej, który powstaje (może powstać) w wyniku podejmowanych przez BFG działań naprawczych i dotyczy nie tylko CCP, ale także jego właścicieli i kontrahentów.

Dodawany **art. 258i ust. 1** przewiduje, że w przypadku gdy BFG przeniesie na nabywcę, który nie jest CCP pomostowym, instrumenty właścicielskie wyemitowane przez CCP objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, o wydaniu takiej decyzji zawiadamia Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. albo podmiot prowadzący rejestr akcjonariuszy. Doręczenie decyzji albo zawiadomienie o jej wydaniu będzie jednocześnie stanowić zawiadomienie o przekroczeniu określonego procentu ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu lub udziału w kapitale zakładowym spółki publicznej (**ust. 2**).

Dodawany **art. 258j** stanowi, że do przeniesienia instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez CCP objętego restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz przeniesienia wszelkich aktywów, praw, obowiązków lub zobowiązań CCP objętego restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją stosuje się odpowiednio przepisy art. 176 ust. 5. Są to przepisy dotyczące ujawniania w księgach wieczystych lub innych rejestrach przejęcia przez podmiot przejmujący przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji lub jego praw majątkowych ujawnionych w tych księgach lub rejestrach. Następuje to na wniosek podmiotu przejmującego, bez konieczności uzyskania zgody właścicieli, dłużników lub wierzycieli podmiotu w restrukturyzacji.

Dodawany **art. 258k** jest związany stosowaniem art. 49 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 2021/23 – BFG i przewiduje, że zastosowanie przez BFG instrumentu zbycia działalności albo instrumentu CCP pomostowego nastąpi w sposób wolny od zobowiązań lub obciążeń dotyczących przenoszonych instrumentów finansowych, praw majątkowych lub zobowiązań.

Dodawany **art. 258l** ma na celu zapewnienie, że w przypadku objęcia CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją BFG, na podstawie uchwały Zarządu, będzie mógł stosować uprawnienia o których mowa w art. 48 ust. 1 lit. a, m, art. 49 lit. c, e, f lub art. 58 rozporządzenia nr 2021/23. Przepis stanowi podstawę do wykonywania uprawnień, które nie powinny być wykonywane w formie decyzji administracyjnej z uwagi na konieczność zapewnienia ich skuteczności i efektywności; chodzi np. o uprawnienia do zobowiązania do udzielania informacji czy też przerwania lub zawieszenia dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym lub publicznego obrotu instrumentów finansowych emitowanych przez CCP.

Proponowany art. 258m określa zakres stosowania w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP przepisów Kodeksu spółek handlowych, w sposób analogiczny jak art. 121 ust. 1 pkt 1 dotyczący przymusowej restrukturyzacji banków.

Dodanie **art. 258n** ma na celu wskazanie funduszu BFG właściwego do pokrycia różnicy, o której mowa w art. 62 rozporządzenia nr 2021/23, tj. różnicy pomiędzy stratą, jaką akcjonariusz, członek rozliczający lub inny wierzyciel ponieśli w wyniku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, a którą mogliby ponieść (hipotetycznie) gdyby organ do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podjął działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do danego CCP (tj. w przypadku gdyby CCP został zlikwidowany w ramach postępowania upadłościowego).

Należy zauważyć, że rozporządzenie nr 2021/23 przewiduje rozwiązania mające na celu zapewnienie środków niezbędnych do sfinansowania restrukturyzacji CCP, w tym przepisy dotyczące instrumentu alokacji pozycji i instrumentu alokacji strat (np. art. 31 przewidujący możliwość wezwania przez organ restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla CCP członków rozliczających do wniesienia środków na potrzeby restrukturyzacji) oraz przepisy dotyczące alternatywnych sposobów finansowania (np. art. 44 przewidujący m.in. możliwość zaciągania pożyczek).

Zmiana **art. 271** jest konsekwencją dodania art. 258n – w przeciwieństwie do dyrektywy BRRD rozporządzenie nr 2021/23 nie zawiera przepisów w zakresie finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP z funduszy tworzonych ze składek podmiotów podlegających restrukturyzacji. W związku z czym proponuje się, aby koszty te mogły być finansowane z funduszu statutowego BFG (art. 258n). Wskazanie funduszu statutowego jest uzasadnione tym, że pozostałe fundusze tworzone w BFG pełnią już określone funkcje wynikające m.in. z dyrektywy BRRD – nie mogą zatem być przeznaczone do realizacji celów związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją CCP.

Zmiana **art. 283** ma na celu uzupełnienie katalogu zadań, na finansowanie których przeznacza się środki BFG. Zadanie określone w **pkt 2a** jest nowym zadaniem BFG, związanym ze wskazaniem BFG jako organu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP. Natomiast zadania określone w **pkt 4a** już obecnie są zadaniami BFG (art. 5 ust. 2 i 2a), jednak nie były wskazane w art. 283.

Zmiana w **art. 285 ust. 1 i 3** oraz dodanie **ust. 1a** ma na celu wprowadzenie zmian w zakresie sposobu podziału zysku netto BFG pomiędzy poszczególne fundusze będące w dyspozycji BFG.

W obecnym stanie prawnym Rada Funduszu przeznacza zysk netto na zwiększenie funduszu gwarancyjnego banków, funduszu gwarancyjnego kas, funduszu przymusowej restrukturyzacji banków oraz funduszu przymusowej restrukturyzacji kas, w proporcji określonej jako stosunek środków zgromadzonych w poszczególnych funduszach do sumy środków zgromadzonych we wszystkich tych funduszach na dzień bilansowy ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego. Oznacza to, że wartość środków przeznaczona na zwiększenie każdego z funduszy własnych BFG oparta jest na stanie tych funduszy na koniec poprzedniego roku. W przypadku konieczności wypłaty środków gwarantowanych lub sfinansowania mechanizmu przymusowej restrukturyzacji i istotnego zmniejszenia danego funduszu przed końcem roku,

nie będzie możliwości zasilenia tego funduszu środkami pochodzącymi z podziału zysku netto. Mając na uwadze sposób dochodzenia do poziomów docelowych środków systemu gwarantowania depozytów (art. 287 i art. 288) oraz środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji (art. 296 i art. 297), jednorazowe istotne wykorzystanie funduszy będzie miało wpływ na wartość składek pobieranych od podmiotów na poszczególne rodzaje funduszy własnych pobieranych w kolejnych latach (art. 293 i art. 301).

Zmiana w **ust. 1** przewiduje, że BFG będzie dokonywał podziału zysku netto pomiędzy funduszami sektora banków (fundusz gwarancyjny banków lub fundusz przymusowej restrukturyzacji banków) a funduszami sektora kas (fundusz gwarancyjny kas lub fundusz przymusowej restrukturyzacji kas). Podział ten nastąpi w proporcji określonej jako stosunek udziału sumy środków zgromadzonych odpowiednio w funduszach sektora banków oraz w funduszach sektora kas do sumy środków zgromadzonych we wszystkich tych funduszach na dzień bilansowy ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego.

Zgodnie z **ust. 1a**, po ustaleniu proporcji pomiędzy sektorem banków a sektorem kas Rada Funduszu będzie określać kwotowo podział środków pomiędzy funduszami danego sektora.

Zmiana w **ust. 3** ma charakter wynikowy w związku z dodaniem ust. 1a. Zapewni w ten sposób pełne stosowanie zasad podziału zysku netto do pokrycia straty BFG.

Zmiana w **art. 320 ust. 4 pkt 2** rozszerza katalog podmiotów, którym można udostępnić dane objęte tajemnicą zawodową o osoby i podmioty, o których mowa w art. 73 ust. 5 rozporządzenia 2021/23. Chodzi m.in. o właściwe organy do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, banki centralne, ministerstwa oraz organy nadzoru członków kolegium do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP. Przepis umożliwi BFG prowadzenie efektywnej współpracy z tymi organami wchodzącymi w skład kolegiów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Stworzy to możliwość wymiany informacji stanowiących tajemnicę zawodową z członkami kolegiów oraz członkami grup zarządzania w sytuacji kryzysowego (powoływanymi dla CCP o globalnym znaczeniu).

Dodanie w **art. 320a pkt 11** rozszerza możliwość udostępniania przez BFG informacji stanowiących tajemnicę prawnie chronioną także osobom i podmiotom, o których mowa w art. 73 ust. 5 rozporządzenia nr 2021/23, tj. pracownikom i ekspertom właściwych organów publicznych zaangażowanych w proces restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP (np. NBP, ESMA, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, członkowie kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy potencjalni nabywcy CCP w restrukturyzacji). Będzie to jednak możliwe tylko w zakresie niezbędnym do przygotowania i

prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonywania uprawnień organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP (np. w odniesieniu do sporządzania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP lub stosowania sankcji za nieprzestrzeganie obowiązków informacyjnych lub zaleceń).

Zmiany w **art. 325 ust. 1 i 2** polegają na rozszerzeniu uprawnienia BFG do pozyskiwania informacji posiadanych przez NBP, ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, KNF i Najwyższą Izbę Kontroli także o informacje CCP oraz dają BFG prawo do wykorzystywania tych informacji do opracowywania analiz i prognoz.

Zmiany w **art. 326 ust. 1 i 6** są konsekwencją zmian zaproponowanych w art. 325 – zobowiązują KNF do przekazywania BFG informacji, w tym informacji sprawozdawczych, w zakresie niezbędnym do realizacji przez BFG zadań organu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 2021/23 KNF jest zobowiązany do przekazywania informacji do BFG, jednak dla wykonywania przez BFG zadań jako organu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla CCP istotne jest posiadanie bieżących danych dotyczących funkcjonowania CCP, nie tylko związanych z tworzeniem planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale również takich, które mają istotne znaczenie dla analiz prowadzonych przez BFG w szczególności w zakresie systemu zarządzania ryzykiem w CCP. W związku z tym KNF będzie przekazywać do BFG także informacje dotyczące zmian właścicielskich, organizacyjnych lub prawnych, które mają wpływ na zarządzanie ryzykiem CCP, a także wyników przeglądu i oceny CCP przeprowadzanych zgodnie z art. 21 rozporządzenia nr 648/2012.

Zmiany w **art. 330 ust. 1** umożliwią BFG pozyskiwania informacji i wyjaśnień od CCP, niezbędnych do wykonywania zadań wynikających z rozporządzenia nr 2021/23) i przygotowania ewentualnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Zmiana w **art. 338a** przewiduje, że kary nakładane przez BFG na podstawie art. 340a ust. 1 pkt 4 i 5 stanowią dochód budżetu państwa.

BFG od 2014 r. jest uznany przez Komisję Europejską (Eurostat) za jednostkę sektora *general government*, tj. odpowiednik polskiego sektora finansów publicznych. Od 2015 r. wydatki BFG są uwzględniane w stabilizującej regule wydatkowej, o której mowa w art. 112aa ustawy o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.).

Na podstawie ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1535) BFG został zaliczony do sektora finansów publicznych.

Dodawane art. 340a i art. 340b zapewnią stosowanie art. 81 rozporządzenia nr 2021/23, tj. rozwiązań dotyczących kar administracyjnych i innych środków administracyjnych, które mają zastosowanie w przypadku naruszeń tego rozporządzenia. Chodzi o naruszenia takie jak niedopełnienie obowiązku sporządzenia, utrzymywania i aktualizacji planów naprawy, przedstawienia informacji niezbędnych do opracowania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz powiadomienia właściwego organu, w przypadku gdy CCP znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością.

Zaproponowany w **art. 340a ust. 1** katalog kar oraz podmiotów, na które mogą zostać one nałożone, odpowiada art. 82 ust. 2 lit. a i art. 82 ust. 2 lit. a–g rozporządzenia nr 2021/23. Ponadto uwzględniono treść art. 82 ust. 2 lit. e tego rozporządzenia, który przewiduje, że w przypadku osoby fizycznej administracyjne kary pieniężne ustala się do maksymalnej wysokości 5 000 000 euro lub, w państwach członkowskich, w których euro nie jest oficjalną walutą, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 11 lutego 2021 r. W związku z tym przejęto maksymalną wysokość kary pieniężnej, którą BFG będzie mógł nałożyć na podmioty odpowiedzialne za naruszenia przepisów, na tym właśnie poziomie, jako równowartość kwoty w euro, zgodnie z informacją o kursie wymiany euro opracowaną przez Europejski Bank Centralny (*Euro Foreign Exchange Reference Rates, 11 February 2021*, <http://www.ecb.europa.eu/stats/eurofxref>).

Przepisy **ust. 2 i 3** służą stosowaniu art. 83 i art. 85 rozporządzenia nr 2021/23, które dotyczą nakładania kar administracyjnych i innych środków administracyjnych oraz ich skutecznego stosowania przez właściwy organ nadzoru (KNF) – w przepisach ustawy o nadzorze oraz organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP (BFG) oraz kwestii publikacji tych kar administracyjnych lub tych innych środków administracyjnych.

W **ust. 4** przewidziano stosowanie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji do decyzji BFG o nałożeniu kary pieniężnej.

Na podstawie **art. 340b** – w przypadku, o którym mowa w art. 340a ust. 1, BFG będzie podawał do publicznej wiadomości, w szczególności przez publikację na swoich stronach internetowych, informację o treści rozstrzygnięcia oraz o rodzaju i charakterze naruszenia, imieniu i nazwisku osoby fizycznej lub o firmie (nazwie) podmiotu, na który została nałożona sankcja zgodnie z art. 83 rozporządzenia nr 2021/23.

Art. 4 projektu – zmiany w ustawie o Krajowym Rejestrze Sądowym

Zmiana zaproponowana w **art. 38 pkt 9** jest konsekwencją wprowadzenia w Kodeksie spółek handlowych nowej instytucji – podwyższenia kapitału zakładowego spółki w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje. Niezbędne stało się dodanie w dziale I rejestru przedsiębiorców informacji o wartości nominalnej podwyższenia kapitału zakładowego dokonanego w wyniku zamiany obligacji na akcje oraz wzmianki o emisji obligacji kapitałowych i akcji przyznawanych w zamian za te obligacje, ze wskazaniem maksymalnej wysokości podwyższenia kapitału zakładowego spółki, która wyemitowała obligacje kapitałowe i dokonuje takiej zamiany.

Zmiany w **art. 44 w ust. 1 pkt 1b i 2c** mają na celu wskazanie, że w dziale 6 rejestru przedsiębiorców zamieszcza się także dane o objęciu CCP (wraz ze wskazaniem definicji tego podmiotu) z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, zgodnie z art. 22 rozporządzenia nr 2021/23, oraz o zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, jak również dane o osobie zarządcy nadzwyczajnego, o którym mowa w art. 50 tego rozporządzenia. Zmiany mają zapewnić pewność obrotu gospodarczego.

Zmiany w **art. 45** (dodanie ust. 1bb, 1ca i 4aa) są zmianami wynikowymi w stosunku do zmian w ustawie o BFG, tj. dodania art. 258e, art. 258f i art. 258h ust. 4.

W proponowanych przepisach przewidziano powiadamianie przez BFG sądu rejestrowego o objęciu CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, a także – tak jak w przypadku przymusowej restrukturyzacji banków (art. 45 ust. 1ba, 1c i 4a) – dokonywanie przez sąd rejestrowy wpisów z urzędu w zakresie podwyższenia albo obniżenia kapitału zakładowego w efekcie umorzenia i konwersji instrumentów właścicielskich i instrumentów dłużnych lub innych niezabezpieczonych zobowiązań, objęciu CCP restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz zarządcy nadzwyczajnego.

Konstrukcja wpisów z urzędu jest niezbędna dla zapewnienia szybkości i efektywności postępowania w przedmiocie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP – w przeciwnym razie sąd rejestrowy mógłby jedynie wszcząć postępowanie przymuszające zmierzające do złożenia wniosku o zmianę danych podmiotu w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Art. 5 projektu – zmiany w ustawie – Prawo bankowe

Zmiana w **art. 11 ust. 2 pkt 16a** wprowadzona została w związku z nadaniem uprawnienia KNF (art. 138 ust. 7f pkt 1) do nakazania bankowi zaprzestania działań skutkujących naruszeniem art. 127b ust. 1 lub powstrzymania się od takich działań w przyszłości. Analogicznie do innych decyzji KNF w zakresie nakazów, taka decyzja również będzie miała moc ostatecznej decyzji administracyjnej i będzie podlegała natychmiastowemu wykonaniu.

Proponowane zmiany w **art. 25** uzupełniają regulacje w zakresie obowiązków nabywcy akcji banku krajowego w trybie konwersji obligacji kapitałowej na akcje. Zgodnie z art. 25 **ust. 4 pkt 3** podmiot, który otrzymał akcje banku w wyniku zamiany instrumentów kapitałowych zakwalifikowanych jako instrumenty dodatkowe w *Tier I*, jest obowiązany zawiadomić KNF, zgodnie z ust. 1 tego artykułu. Zmiana ta uzupełnia ust. 4 o szczególny rodzaj nabycia akcji, który następuje (automatycznie) w wyniku konwersji obligacji kapitałowych na akcje.

Zmiana **art. 127 ust. 1** dotyczy bankowych papierów wartościowych, które – jako szczególny rodzaj papierów wartościowych – mogą być emitowane wyłącznie przez banki, na warunkach podawanych do publicznej wiadomości (art. 89 ustawy – Prawo bankowe). Emitowanie bankowych papierów wartościowych jest zaliczane do czynności bankowych (art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy – Prawo bankowe). Bankowy papier wartościowy służy gromadzeniu przez banki środków pieniężnych w złotych lub w innej walucie wymiennej i zawiera w nazwie wyrazy „bankowy papier wartościowy”. Ustawa – Prawo bankowe określa tylko ogólne ramy konstrukcyjne bankowego papieru wartościowego. W celu uniknięcia wątpliwości co do charakteru tego rodzaju instrumentów, w tym możliwości wykorzystania tej instytucji prawnej do emisji podporządkowanych instrumentów zaliczanych do funduszy własnych emitenta, przesądzono, że do instrumentów kapitałowych wskazanych w art. 127 ust. 1 nie zalicza się bankowych papierów wartościowych.

Przepis **art. 127a** wprowadza rozwiązania dotyczące umowy pożyczki podporządkowanej, o której mowa w motywie 24 rozporządzenia CRR II. Wskazuje on, że instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w *Tier I* albo instrumenty w *Tier II* wyłącznie w zakresie, w jakim spełniają kryteria kwalifikowalności. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w ramach wyjaśnień do art. 51 i art. 52 rozporządzenia nr 575/2013 (EBA, *Single Rulebook Q&A, Question ID: 2015_1846*) wskazał, że pożyczka podporządkowana może kwalifikować się jako element pozycji dodatkowych w *Tier I* na mocy art. 51 rozporządzenia nr 575/2013 pod warunkiem, że spełnia wszystkie warunki określone w części drugiej tytułu I w rozdziale trzecim tego rozporządzenia, tj. cechy instrumentu kwalifikującego się do kapitału *Tier I* wynikające z art. 52 rozporządzenia nr 575/2013.

Zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej kwalifikowanej jako instrument dodatkowy *Tier I* wymaga uchwały zarządu banku oraz zgody rady nadzorczej banku (**ust. 1**).

Zgodnie z **ust. 2** przedmiotem pożyczki podporządkowanej mogą być środki pieniężne w wysokości nie niższej niż 400 000 złotych lub równowartość tej kwoty wyrażonej w innej walucie, ustalonej przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez NBP w dniu podjęcia uchwały.

Umowa pożyczki podporządkowanej może być oferowana wyłącznie podmiotom, o których mowa w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, analogicznie jak obligacje kapitałowe (art. 27c ustawy o obligacjach), w formie pisemnej pod rygorem nieważności (**art. 127b ust. 1**). Relacja pomiędzy emitentem, a klientem polega na utrzymywaniu stałych relacji z klientem lub sytuacji gdy ma być świadczona co najmniej jedna z usług określonych w art. 69 ust. 2 lub 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

Przepis **ust. 2** określa niezbędne elementy w zakresie ryzyk związanych z zawarciem umowy pożyczki podporządkowanej.

Zgodnie z **ust. 3** udzielającemu pożyczki podporządkowanej nie będzie przysługiwać prawo do wypowiedzenia ani odstąpienia od tej umowy. Związane jest to z koniecznością zapewnienia bezterminowego charakteru instrumentów zaliczanych do *Tier I*.

Zgodnie z **ust. 4** umowa pożyczki podporządkowanej zaliczanej do kapitału dodatkowego *Tier I* będzie uprawniać udzielającego pożyczkę do otrzymywania odsetek przez czas nieoznaczony. Przewidziano przy tym wyłączenie stosowania art. 365¹ Kodeksu cywilnego, tak jak w proponowanym art. 27e ustawy o obligacjach, mając na uwadze, że jest to instrument zaliczany do kapitału dodatkowego *Tier I*, który musi spełniać wymogi określone w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013. Wyłączono także zastosowanie art. 359 § 2^{1–23} Kodeksu cywilnego dotyczącego wysokości odsetek maksymalnych, ponieważ w praktyce rynkowej wysokość odsetek z tytułu instrumentu dodatkowego *Tier I* może kształtować się na poziomie wyższym niż wskazany w tym przepisie. Wyłączenie zastosowania art. 395 Kodeksu cywilnego jest natomiast związane z zapewnieniem bezterminowego charakteru instrumentów zaliczanych do *Tier I*.

Zgodnie z **ust. 5** wierzytelność wynikająca z pożyczki podporządkowanej może być przedmiotem przeniesienia wyłącznie między podmiotami wymienionymi w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, co jest konsekwencją ust 1. Przepis ten uniemożliwi przeniesienie wierzytelności na podmiot inny niż inwestor (klient) profesjonalny.

Proponowany **art. 127c ust. 1** przewiduje, że pożyczka podporządkowana podlega spłacie wyłącznie w przypadku gdy umowa ta przewiduje jej spłatę, bank uzyskał zezwolenie KNF na spłatę pożyczki podporządkowanej, a ponadto upłynęło nie mniej niż 5 lat od dnia zawarcia umowy, z wyjątkiem przypadku określonego w art. 78 ust. 4 rozporządzenia nr 575/2013. Rozwiązanie jest analogiczne jak w przypadku obligacji kapitałowych (art. 74a ustawy o obligacjach), tj. wynika z przepisów rozporządzenia nr 575/2013. Ponadto pożyczka podporządkowana będzie podlegać spłacie w przypadku odmowy wydania zezwolenia przez KNF na jej zakwalifikowanie do funduszy własnych jako instrumentu dodatkowego w *Tier I*, jeżeli w umowie pożyczki podporządkowanej zostało zawarte uprawnienie banku do spłaty pożyczki podporządkowanej w takim przypadku (**ust. 2**).

Przepisy **art. 127d** odzwierciedlają art. 52 ust. 1 lit. 1 ppkt iii–v oraz art. 53 rozporządzenia nr 575/2013.

Wprowadzono możliwość absorpcji strat przez dokonanie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego kwotę pożyczki podporządkowanej w całości albo w części w razie wystąpienia zdarzenia inicjującego określonego w umowie, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013. Rozwiązanie **art. 127e** jest analogiczne do art. 27i ustawy o obligacjach.

Dodawany **art. 127f** stanowi, że roszczenie o spłatę pożyczki podporządkowanej staje się wymagalne z chwilą ogłoszenia upadłości albo likwidacji banku.

Ze względu na międzysektorowy charakter obligacji kapitałowej, która może być emitowana przez ściśle określony krąg podmiotów nadzorowanych, konieczne jest zamieszczenie przepisu określającego środki nadzorcze, które mogą być stosowane przez KNF w przypadku oferowania obligacji kapitałowych inwestorom inni niż inwestorzy (klienci) profesjonalni. Zgodnie z **art. 138 ust. 7f i 7g** w przypadku naruszenia przepisów art. 127b ust. 1 KNF będzie mógł, w drodze decyzji, nakazać bankowi zaprzestanie działań skutkujących naruszeniem lub powstrzymania się od takich działań w przyszłości, nałożyć na bank lub osoby odpowiedzialne za zaistniałe naruszenie karę pieniężną w określonej wysokości.

Zgodnie ze zmienionym **art. 142 ust. 1 pkt 3** w razie naruszenia przez bank lub wystąpienia niebezpieczeństwa naruszenia przepisów art. 412 lub art. 413 rozporządzenia nr 575/2013, lub przepisów działu IV rozdziału 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi zarząd banku będzie niezwłocznie zawiadamiał o tym KNF i Bankowy Fundusz Gwarancyjny oraz zapewni wdrożenie planu naprawy.

Dodawany w **art. 158 ust. 1a** ma na celu dostosowanie art. 158 prawa bankowego do brzmienia art. 52 ust. 1 lit. m rozporządzenia nr 575/2013 tj. „*instrumenty nie wpływają na ustalenie, czy wartość zobowiązań instytucji przekracza wartość jej aktywów, jeżeli takie ustalenie stanowi test niewypłacalności zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym*”. Obligacje kapitałowe i pożyczki podporządkowane zaliczane do AT1 powinny zatem zostać wyłączone z art. 158 ustawy – Prawo bankowe, aby spełniać kryteria kwalifikacji do zaliczenia do kapitału AT1.

Art. 6 projektu – zmiany w ustawie – Kodeks spółek handlowych

Proponuje się wprowadzenie nowego sposobu podwyższenia kapitału zakładowego, ściśle związanego z możliwością emitowania obligacji kapitałowych przez banki, domy maklerskie oraz zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, tj. podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje, zawierającego elementy zarówno warunkowego, jak i docelowego podwyższenia kapitału zakładowego (**art. 454¹**). Podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje będzie możliwe wyłącznie w przypadku spółek akcyjnych uprawnionych do emitowania obligacji, które będą podlegały zamianie na akcje emitenta po wystąpieniu okoliczności określonych w warunkach emisji tych obligacji jako zdarzenie inicjujące. W zamian za obligacje kapitałowe zarząd nie będzie mógł przyznawać akcji uprzywilejowanych ani uprawnień osobistych, o których mowa w art. 354 Kodeksu spółek handlowych. Wynika to z charakteru samego instrumentu, który ma służyć przede wszystkim poprawie kapitalizacji emitenta.

Zgodnie z dodawanym **art. 454²** podwyższenie kapitału zakładowego będzie mogło nastąpić tylko na podstawie uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy spółki podjętej większością trzech czwartych głosów. Ta sama większość będzie wymagana do upoważnienia zarządu do podjęcia uchwały o przyznaniu obligatariuszom akcji emitenta w zamian za te obligacje w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego.

Akcje przyznane akcjonariuszom na mocy uchwały zarządu w zamian za opłacone obligacje kapitałowe nie będą wymagały ich objęcia. Przyznanie akcji nastąpi automatycznie, na mocy uchwały zarządu spółki.

Zgodnie z **art. 454³** zarząd zgłosi podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje do sądu rejestrowego wraz z uchwałą walnego zgromadzenia akcjonariuszy w sprawie tego podwyższenia oraz uchwałą o emisji obligacji kapitałowych, a

także oświadczenie zarządu, że akcje zostały przyznane w zamian za obligacje kapitałowe, które zostały w pełni opłacone. Przyznanie akcji w zamian za obligacje kapitałowe nastąpi w terminie 21 dni od wystąpienia zdarzenia inicjującego, na mocy uchwały zarządu podjętej w tym czasie i zgłoszonej do sądu rejestrowego. Przyznanie akcji stanie się skuteczne z chwilą dokonania wpisu w rejestrze akcjonariuszy albo zapisania na rachunku papierów wartościowych lub na rachunku zbiorczym – w przypadku spółki publicznej, której akcje są zarejestrowane w depozycie papierów wartościowych.

Wraz z przyznaniem akcji nastąpi nabycie praw z akcji i podwyższenie kapitału zakładowego spółki (**art. 454⁴**).

W **art. 454⁵** znalazły się szczegółowe uregulowania dotyczące trybu podwyższenia kapitału zakładowego, w tym sposobu i terminu przekazania danych obligatariuszy spółce lub podmiotowi prowadzącemu rejestr akcjonariuszy, ze wskazaniem liczby obligacji lub akcji posiadanych przez każdego z obligatariuszy w celu ich zapisania w odpowiednim rejestrze.

Przepis **art. 454⁶** przewiduje, że możliwość szczególnego podwyższenia kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje nie wyłącza uprawnień walnego zgromadzenia do zwykłego podwyższenia kapitału zakładowego spółki.

Art. 7 projektu – zmiany w ustawie – Prawo upadłościowe

Zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. m rozporządzenia nr 575/2013 instrumenty dodatkowe w *Tier I* nie wpływają na ustalenie, czy wartość zobowiązań instytucji przekracza wartość jej aktywów, jeżeli takie ustalenie stanowi test niewypłacalności zgodnie z właściwym prawem krajowym. Zaproponowane brzmienie **art. 11 ust. 4a** przewiduje zatem, że do zobowiązań pieniężnych nie wlicza się zobowiązań wynikających z emisji instrumentów kapitałowych, w tym obligacji kapitałowych wyemitowanych w celu ich zaliczenia do instrumentów dodatkowych w *Tier I*, oraz pożyczek podporządkowanych zaciągniętych w celu ich zaliczenia do instrumentów dodatkowych w *Tier I*. Zgodnie z art. 54 ust. 6 rozporządzenia nr 575/2013 wszystkie niezbędne zezwolenia muszą zostać już uzyskane w terminie emisji takich zamiennych instrumentów dodatkowych w *Tier I*. Przepis art. 11 ust. 4a odwołuje się do celu emisji ze względu na to, że instrument powinien mieć cechy instrumentu AT1 niezbędne do uzyskania zezwolenia w momencie emisji.

Ponadto, zgodnie z art. 11 ust. 4a pkt 1 lit. b, do zobowiązań pieniężnych przekraczających wartość majątku dłużnika nie wlicza się instrumentów kapitałowych wyemitowanych w celu

ich zakwalifikowania do funduszy własnych jako instrumenty w Tier II zgodnie z art. 63 rozporządzenia nr 575/2013. W związku z tym, że projekt ustawy ma umożliwiać także emisję instrumentów posiadających cechy pozwalające zaliczyć je do kapitału Tier II, za zasadne uznano wyłączenie ze zobowiązań uwzględnianych przy ustalaniu stanu niewypłacalności również zobowiązań wynikających z tych instrumentów.

Analogiczne rozwiązania w stosunku do zakładów ubezpieczeń oraz zakładów reasekuracji zawiera projektowany **ust. 4b**.

Przepis **art. 342 ust. 7** określa hierarchię wierzytelności domów maklerskich. Do kategorii piątej zostaną zaliczone należności z tytułu zobowiązań zaciągniętych w celu ich zaliczenia do funduszy własnych domu maklerskiego, o których mowa w art. 51 rozporządzenia nr 575/2013, wobec których KNF nie udzieliła zgody, o której mowa w art. 110ea ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji. Kategoria szósta zawiera należności z tytułu zobowiązań zaliczanych do funduszy własnych domu maklerskiego, o których mowa w art. 62 rozporządzenia nr 575/2013, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji. Kategoria siódma odnosi się do należności z tytułu zobowiązań zaliczanych do funduszy własnych domu maklerskiego, o których mowa w art. 51 rozporządzenia nr 575/2013, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji. Wprowadzenie zmiany w art. 342 ustawy – Prawo upadłościowe ma na celu odpowiednie uwzględnienie podporządkowania wierzytelności w prawie upadłościowym instrumentów kapitałowych zaliczonych do kapitału *Tier I*. Przedstawione regulacje precyzują odpowiednią kolejność zaspokajania należności w przypadku upadłości domu maklerskiego.

W związku z dodaniem ust. 7 w art. 342, zgodnie z którym hierarchia wierzytelności domów maklerskich dzieli się na 7 kategorii, zmiany wymagał również przepis **art. 344 ust. 1**. Przepis został uzupełniony w ten sposób, że należności, o których mowa w art. 342 ust. 7, również zaspokaja się dopiero po zaspokojeniu w całości kosztów postępowania, zobowiązań masy upadłości i należności alimentacyjnych zgodnie z określoną w art. 343 kolejnością zaspokajania z masy upadłości.

Dodawany **art. 426 ust. 4** przewiduje, że do zobowiązań pieniężnych nie będą zaliczane zobowiązania wynikające z emisji instrumentów kapitałowych, w tym obligacji kapitałowych wyemitowanych w celu ich zaliczenia do instrumentów dodatkowych w *Tier I* oraz *Tier II*, oraz pożyczek podporządkowanych zaciągniętych w celu ich zaliczenia do instrumentów dodatkowych w *Tier I* oraz *Tier II* zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 575/2013.

Zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. d rozporządzenia nr 575/2013 w przypadku niewypłacalności instytucji instrumenty dodatkowe w *Tier I* mają niższy stopień uprzywilejowania niż instrumenty w *Tier II*. Instrument dodatkowy w *Tier I*, w przypadku braku zgody KNF na jego zaliczenie do funduszy własnych, powinien być podporządkowany wobec *Tier II*.

Na tle obecnie obowiązujących przepisów istnieją wątpliwości interpretacyjne dotyczące kwalifikacji instrumentu dodatkowego w *Tier I* lub *Tier II* w okresie pomiędzy jego wyemitowaniem i opłaceniem a zaliczeniem do funduszy własnych jako instrumentu kapitałowego do kategorii wierzytelności określonych w art. 440 ust. 2 ustawy – Prawo upadłościowe. Kwalifikacja ta będzie mieć znaczenie w dwóch przypadkach – przymusowej restrukturyzacji oraz po wszczęciu postępowania upadłościowego wobec banku, w przypadku gdy instrumenty nie zostały wcześniej konwertowane albo umorzone zgodnie z warunkami emisji.

Zgodnie z dodawanym **art. 440 ust. 2b** w przypadku gdy instrumenty, których dotyczą należności wskazane w ust. 2 pkt 8–10, są jedynie częściowo uznawane za pozycję funduszy własnych banku, należności z tytułu całego instrumentu są traktowane jako należności wynikające z kategorii, do której został zaliczony ten instrument.

Art. 8 projektu – zmiany w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi

Dodanie **art. 2 ust. 1a** ma na celu implementację dyrektywy MiFID II w zakresie wynikającym z rozporządzenia DLT Pilot. Rozporządzenie DLT Pilot w art. 18 zmienia dotychczasową definicję instrumentu finansowego zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 15 dyrektywy MiFID II przez wskazanie, że za instrumenty finansowe określone w załączniku I sekcja C tej dyrektywy uznaje się również takie instrumenty wyemitowane za pomocą technologii rozproszonego rejestru (*distributed ledger technology* – DLT).

W kontekście nowego brzmienia definicji instrumentu finansowego w dyrektywie MiFID II należy zauważyć, że ustawodawca unijny posłużył się pewnym uproszczeniem terminologicznym niewystępującym w prawodawstwie krajowym. W przypadku emisji papierów wartościowych trudno jednak mówić o ich emisji za pomocą technologii rozproszonego rejestru, gdyż technologia ta może być wykorzystywana do zapisywania lub rejestracji instrumentu finansowego, a nie samej emisji. Ponadto, w przypadku niektórych instrumentów finansowych niebędących papierami wartościowymi, np. instrumentów pochodnych, dochodzi do ich wystawienia, a nie emisji.

W związku z tym dodawany w art. 2 ust. 1a przewiduje umożliwienie zapisania instrumentów finansowych, o których mowa w ust. 1 tego przepisu, za pomocą technologii rozproszonego rejestru. Sprawia to jednocześnie, że instrumenty finansowe zapisane za pomocą tej technologii uznane zostaną za instrumenty finansowe w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, a co za tym idzie zostanie osiągnięty cel zmienionej dyrektywy MiFID II. W kontekście przewidzianego w dodawanym w art. 2 ust. 1a doprecyzowania, że chodzi o instrumenty finansowe zapisywane za pomocą technologii rozproszonego rejestru, wykorzystywanej przez operatora infrastruktury rynkowej opartej na DLT w rozumieniu art. 2 pkt 5 rozporządzenia DLT Pilot, wyjaśnienia wymaga, że wprowadzona przez rozporządzenie DLT Pilot zmiana definicji instrumentu finansowego w dyrektywie MiFID II jest związana bezpośrednio z tym rozporządzeniem. Potwierdza to preambuła rozporządzenia DLT Pilot – pkt 59, który wskazuje, że „obecnie definicja instrumentu finansowego w dyrektywie MiFID II nie uwzględnia wyraźnie instrumentów finansowych wyemitowanych za pomocą technologii rozproszonego rejestru, *dlatego w celu zapewnienia, aby obrót takimi instrumentami finansowymi na rynku był możliwy na podstawie obowiązujących ram prawnych, należy zmienić definicję instrumentów finansowych zawartą w dyrektywie MiFID II, aby uwzględnić takie instrumenty*”.

W **art. 3** dodano **pkt 4z**, tj. skrót na oznaczenie rozporządzenia 2021/23.

Przepisy **art. 7**, **art. 7a** i **art. 7b** zawierają dodatkowe zastrzeżenia w związku ze zmianami zaproponowanymi w kolejnych przepisach.

Zgodnie z **art. 7aa ust. 1–3** w przypadku emitowania obligacji kapitałowych w formie dokumentu emitent będzie dokonywał rejestracji tych obligacji w systemie rejestracji, o którym mowa w art. 5 ust. 1a. Prowadzenie rejestru ma istotne znaczenie dla emitenta, który ze względu na swoje obowiązki informacyjne wobec obligatariuszy wynikające z warunków instrumentów dodatkowych w *Tier I*, powinien mieć też dostęp do aktualnego zestawienia obligatariuszy. Tak jak w przypadku ewidencji osób uprawnionych z papierów wartościowych tworzonej przez agenta emisji na podstawie art. 7a ust. 4 pkt 4 nie zachodzi potrzeba wskazywania zakresu danych objętych rejestrem na poziomie ustawy. Emitent będzie obowiązany zawrzeć z firmą inwestycyjną posiadającą uprawnienie do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo bankiem powierniczym umowę dotyczącą przechowywania dokumentów obligacji kapitałowych i prowadzenia rejestru osób uprawnionych z tych obligacji – do czasu i wydania obligacji systemowi rejestracji, o którym mowa w art. 5 ust. 1a.

Emitent będzie zobowiązany do przekazania obligacji kapitałowych firmie inwestycyjnej posiadającej uprawnienie do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo bankowi powierniczemu niezwłocznie po dokonaniu przydziału obligacji (**ust. 4**).

Dokumenty obligacji kapitałowych, w formie, w której zostały wydane, zachowują moc prawną po utworzeniu rejestru osób uprawnionych z obligacji kapitałowych (**ust. 5**).

Przepisy **ust. 6 i 7** sankcjonują możliwości przetwarzania danych osobowych przez podmioty uprawnione do prowadzenia rejestru osób, na rzecz których papiery wartościowe są zapisane w rejestrze. Udostępnienie danych osobowych jest niezbędne z perspektywy zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku finansowego, zaufania do rynku finansowego, jego bezpieczeństwa, a także zapewnienia ochrony uczestników tego rynku. Udostępnianie tożsamości osoby w rejestrze stanowi niezbędny i proporcjonalny środek, który zapewnia realizację ważnych celów leżących w ogólnym interesie publicznym – jest zgodne z art. 5, art. 6, art. 13–15, art. 23 i art. 35 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych), tzw. RODO (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1), z uwzględnieniem m.in. motywu 50 i 73 preambuły.

Dodawane art. 47f–47i przewidują, że w zakresie nieuregulowanym w przepisach rozporządzenia nr 2021/23 w odniesieniu do postępowań administracyjnych prowadzonych zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 2021/23 będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.).

Jednocześnie, w celu zapewnienia KNF możliwości podejmowania natychmiastowych działań, proponuje się wyłączenie stosowania niektórych przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego oraz nadanie decyzjom KNF rygoru natychmiastowej wykonalności. Zmiany są niezbędne dla osiągnięcia celów rozporządzenia nr 2021/23, tj. konieczności zapewnienia efektywności, terminowości i należytej pilności podejmowania działań i decyzji, kiedy jest to niezbędne, oraz utrzymania kosztów na najniższym możliwym poziomie w chwili podejmowania decyzji i działania, przy jednoczesnym zapewnieniu złagodzenia w jak największym stopniu zakłócenia rynku. Tylko przy spełnieniu tych założeń działania KNF i BFG określone w rozporządzeniu nr 2021/23 mogą być przeprowadzone skutecznie.

Ponadto proponowane regulacje są analogiczne do przepisów dotyczących przymusowej restrukturyzacji firm inwestycyjnych zawartych w art. 110zzd–110zzg ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, co zapewni systemowa spójność proponowanych rozwiązań.

Dodawany **art. 47f** wskazuje, że w postępowaniach dotyczących sporządzenia i oceny nadzorczej planów naprawy, współpracy międzynarodowej, w tym zakresie dla podmiotów prowadzących działalność transgraniczną, a także stosowanych przez KNF środków wczesnej interwencji (m. in. wynikającego z art. 19 rozporządzenia nr 2021/23 uprawnienia do całościowego lub częściowego odwołania kierownictwa wyższego szczebla i zarządu), KNF będzie mógł odstąpić od stosowania art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego, tj. zasady czynnego udziału strony. Wynika to ze specyfiki tych postępowań, a także z faktu uzależnienia ich efektywności i skuteczności od szybkiego przeprowadzenia. Plany naprawy określają działania na wypadek znaczącego pogorszenia sytuacji CCP, natomiast środki wczesnej interwencji mają ten proces zatrzymać. Działania podejmowane w tym zakresie przez KNF następują zatem zgodnie z interesem publicznym i w celu utrzymania stabilności finansowej na rynku, w tym ochrony interesów klientów/ kontrahentów danego CCP. Należy także zwrócić uwagę, że ograniczenie zasady czynnego udziału strony jest ograniczone wyłącznie do przypadków, gdy zastosowanie art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego mogłoby uniemożliwić lub znacznie utrudnić osiągnięcie celów wczesnej interwencji, co w tym przypadku należy także rozumieć jako uniemożliwienie lub znacznie utrudnienie zastosowania prawa Unii Europejskiej.

Proponowany **art. 47g** stanowi kontynuację zmian zaproponowanych w art. 47f oraz realizuje ten sam cel polegający na zapewnieniu skuteczności działań KNF w przedmiocie planów naprawy i realizacji środków wczesnej interwencji.

W **ust. 1** przewidziano, że decyzje KNF w zakresie podlegają natychmiastowej wykonalności, co nie powinno budzić zastrzeżeń z punktu widzenia specyfiki tych procesów. Mają one bowiem w jak najkrótszym czasie skutkować zatrzymaniem pogarszania się sytuacji podmiotu w celu zapobieżenia jego upadłości lub podjęciem radykalnych środków w postaci restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Temu samemu celowi służy określona w **ust. 2 i 3** możliwość dostarczenia uzasadnienia decyzji w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Późniejsze dostarczenie uzasadnienia jest zasadą w tego rodzaju postępowaniach – podobnie jak w przypadku wczesnej interwencji oraz przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych, a wynika to z dynamiki wydarzeń na rynku finansowym i często konieczności natychmiastowej reakcji ze strony KNF.

Dodawany **art. 47h** przewiduje, że do postępowań wskazanych w art. 9–11, art. 18 i art. 19 rozporządzenia nr 2021/23, tj. postępowań w zakresie planów naprawy i środków wczesnej interwencji, KNF nie stosuje także art. 31 Kodeksu postępowania administracyjnego – oznacza to wyłączenie udziału w postępowaniu organizacji społecznej. Nie ulega wątpliwości, że omawiane postępowania cechują się wysoką specjalizacją, mają także duży potencjał oddziaływania na inne podmioty, w szczególności mogą oddziaływać cenotwórczo na rynek czy implikować innego rodzaju skutki destabilizujące rynek. W tym kontekście udział organizacji społecznej, także z uwagi na konieczność szybkości i efektywności postępowania, nie jest wskazany. Jest to rozwiązanie spójne z regulacjami przyjętymi dla wczesnej interwencji i przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych. Należy podkreślić, że zaproponowane przepisy regulują sytuację wyjątkową, dopuszczalną tylko w przypadku, gdy podejmowane działania mają zapobiec niebezpieczeństwu dla rynku finansowego.

Dodawany **art. 47i** dotyczy doręczania pism w postępowaniach prowadzonych na podstawie art. 9–11, art. 18 i art. 19 rozporządzenia nr 2021/23.

Regulacje te są analogiczne do przepisów dotyczących przymusowej restrukturyzacji firm inwestycyjnych zawartych w art. 110zzg ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, co zapewni systemową spójność proponowanych rozwiązań, także w postępowaniach administracyjnych prowadzonych zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 2021/23. Zaproponowane rozwiązania zapewnią bezpieczeństwo i pewność obrotu gospodarczego, a także pozwolą KNF sprawnie i efektywnie realizować kompetencje w sprawach określanych jako wczesna interwencja (tzw. *early intervention*), tj. dbanie o interes wszystkich uczestników rynku finansowego i podejmowanie działań na rzecz poprawy sytuacji podmiotu nadzorowanego zanim ulegnie ona nieodwracalnemu pogorszeniu.

Z uwagi na specyfikę zjawisk występujących na rynku finansowym standardowy termin tzw. fikcji doręczenia mógłby generować określone ryzyka, także (w skrajnych przypadkach) związane z możliwością wystąpienia efektu zarażenia oraz znacznego utrudnienia przez podmiot nadzorowany realizowania przez KNF jego mandatu nadzorcy rynku.

Proponowane zmiany w **art. 106** ust. 4 dotyczą obowiązków nabywcy akcji domu maklerskiego w trybie konwersji obligacji kapitałowej na akcje. Jest to rozwiązanie analogiczne do art. 25 ustawy – Prawo bankowe.

Dodawane **art. 110eb–110eg** wprowadzają regulacje dotyczące pożyczki podporządkowanej. Jest to rozwiązanie analogiczne do art. 127a–127f ustawy – Prawo bankowe.

Zgodnie z dodawanym **art. 150 ust. 1 pkt 11a** nie naruszy tajemnicy zawodowej przekazywanie informacji stanowiących tajemnicę przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych SA lub spółkę, której przekazał on wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1–6, a także przez uczestników Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A. (lub tej spółki) spółce, której zarząd podjął uchwałę o przyznaniu akcji na zasadach określonych w warunkach emisji obligacji kapitałowych, w przypadku i zakresie określonym w art. 454⁵ Kodeksu spółek handlowych. Przepis ma na celu wyłączenie zastosowania tajemnicy zawodowej w przypadku, gdy nastąpi przekazanie określonych w przepisie informacji.

Zmiany w ust. 1 **pkt 15 i 21** mają charakter porządkowy – ich uzupełnienie wynika z konieczności uwzględnienia ustanowienia organu właściwego do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP.

Ze względu na międzysektorowy charakter obligacji kapitałowej, która może być emitowana przez ściśle określony krąg podmiotów nadzorowanych, konieczne jest (analogicznie jak w przypadku art. 138 ust. 7f i 7g ustawy – Prawo bankowe) zamieszczenie przepisu określającego środki nadzorcze, które mogą być stosowane przez KNF w przypadku oferowania obligacji kapitałowych inwestorom inni niż inwestorzy (klienci) profesjonalni. W związku z tym w **art. 169ba** przewidziano, że w przypadku naruszenia art. 110ec ust. 1 przez osobę inną niż dom maklerski KNF będzie mógł, w drodze decyzji, nakazać osobie oferującej zawarcie umowy pożyczki podporządkowanej podmiotowi nieuprawnionemu zaprzestanie działań skutkujących naruszeniem art. 110ec ust. 1 lub powstrzymanie się od takich działań w przyszłości lub nałożyć na taką osobę karę pieniężną wysokości określonej w tym przepisie.

Dodawany art. 173e i art. 173f są analogiczne do zaproponowanych przepisów art. 340a i 340b ustawy o BFG. Określają katalog kar oraz podmiotów, na które mogą zostać one nałożone, co odpowiada treści art. 82 ust. 2 lit. a i art. 82 ust. 2 lit. a–g rozporządzenia nr 2021/23. Ponadto uwzględniono treść art. 82 ust. 2 lit. e tego rozporządzenia, który przewiduje, że w przypadku osoby fizycznej administracyjne kary pieniężne ustala się do maksymalnej wysokości 5 000 000 euro lub, w państwach członkowskich, w których euro nie jest oficjalną walutą, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 11 lutego 2021 r. W związku z tym przejęto maksymalną wysokość kary pieniężnej, którą KNF będzie mógł nałożyć na podmioty odpowiedzialne za naruszenia przepisów, na tym właśnie poziomie, jako równowartość kwoty w euro, zgodnie z informacją o kursie wymiany euro opracowaną przez Europejski Bank

Centralny (*Euro Foreign Exchange Reference Rates*, 11 February 2021, <http://www.ecb.europa.eu/stats/eurofxref>).

Przepisy **art. 173e ust. 2 i 3** służą stosowaniu art. 83 i art. 85 rozporządzenia nr 2021/23, które dotyczą nakładania kar administracyjnych i innych środków administracyjnych oraz ich skutecznego stosowania przez właściwy organ nadzoru (KNF) – w tym przypadku oraz organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP (BFG) – w przypadku analogicznych przepisów w ustawie o BFG oraz kwestii publikacji tych kar administracyjnych lub tych innych środków administracyjnych. W **ust. 4** przewidziano stosowanie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji do decyzji BFG o nałożeniu kary pieniężnej.

Zgodnie z **art. 173f**, w przypadku, o którym mowa w art. 173e ust. 1, KNF będzie podawać do publicznej wiadomości, w szczególności przez publikację na swoich stronach internetowych, informację o treści rozstrzygnięcia oraz o rodzaju i charakterze naruszenia, imieniu i nazwisku osoby fizycznej lub o firmie (nazwie) podmiotu, na który została nałożona sankcja zgodnie z art. 83 rozporządzenia nr 2021/23.

Art. 9 projektu – zmiany w ustawie o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych

Zgodnie z proponowanym **art. 73 ust. 3a**, jeżeli przekroczenie progu ogólnej liczby głosów w spółce publicznej, nastąpiło w wyniku zamiany obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a ustawy o obligacjach, na akcje emitenta, obowiązek, o którym mowa w art. 73 ust. 1 tej ustawy, ma zastosowanie w przypadku, gdy po takim nabyciu akcji udział w ogólnej liczbie głosów uległ dalszemu zwiększeniu. Termin wykonania tego obowiązku liczy się od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące dalsze zwiększenie udziału w ogólnej liczbie głosów.

Art. 10 projektu – zmiany w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym

Zmiana w **art. 1 ust. 2 pkt 4** ma charakter porządkowy – wskazuje, że KNF sprawuje nadzór nad rynkiem kapitałowym także w zakresie rozporządzenia nr 2021/23.

Ze względu na międzysektorowy charakter obligacji kapitałowej, która może być emitowana przez ściśle określony krąg podmiotów nadzorowanych, także w tym przypadku (tak jak pozostałych wskazanych wyżej przypadkach) konieczne jest zamieszczenie przepisu

określającego środki nadzorcze, które mogą być stosowane przez KNF w przypadku oferowania obligacji kapitałowych inwestorom inni niż inwestorzy (klienci) profesjonalni.

Proponowany **art. 3ha** zawiera katalog sankcji, które KNF może nałożyć, w drodze decyzji, w przypadku naruszenia przepisu art. 27c ustawy o obligacjach, tj. zakazu zawierania umów, których przedmiotem są obligacje kapitałowe, z inwestorem innym niż inwestor (klient) profesjonalny; zakaz dotyczy także pośrednictwa w zawarciu takiej umowy. Decyzja KNF będzie natychmiast wykonalna, a informacje o rozstrzygnięciu i danych ukaranych podmiotów będą podawane przez KNF do publicznej wiadomości.

Zmiana w **art. 12 ust. 2 lit. za** ma charakter redakcyjny – jest konsekwencją zmiany brzmienia art. 1 i art. 12.

Zmieniany **art. 19e ust. 1** przewiduje, że wpływy z tytułu kar pieniężnych nakładanych przez KNF na podstawie art. 3ha ust. 1 pkt 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz na podstawie ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2 tej ustawy (w tym na podstawie dodawanego art.173e ustawy o obrocie instrumentami finansowymi) zasilą Fundusz Edukacji Finansowej, tak jak inne kary nakładane przez KNF.

W związku z tym niezbędne jest uzupełnienie katalogu kar pieniężnych nakładanych przez KNF, do których stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2022 r. poz. 2651) oraz przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. 2022 r. poz. 479, z późn. zm.), o kary nakładane na podstawie art. 3ha ust. 1 pkt 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (**ust. 2**).

Dodanie **art. 20c** ma na celu wprowadzenie sankcji karnej dla osób odpowiedzialnych za informacje zawarte w kluczowych informacjach, które podają nieprawdziwe lub zatają prawdziwe dane wpływające w istotny sposób na treść informacji. Przepis ten wzorowany jest na art. 288a ustawy o funduszach inwestycyjnych, dzięki czemu zostanie zachowana analogiczna odpowiedzialność karna za podawanie nieprawdziwych lub zatajanie prawdziwych danych zawartych w analogicznych dokumentach.

Art. 11 projektu – zmiany w ustawie o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej

Proponuje się wprowadzenie instrumentu rekapitalizacji, o którym mowa w art. 32 ust. 4 lit. d dyrektywy BRRD, tj. pokrycie niedoborów kapitału przez zasilenie przez Skarb Państwa

funduszy własnych lub nabycie instrumentów kapitałowych instytucji. Będzie ono polegać na objęciu lub nabyciu przez Skarb Państwa instrumentów w kapitale podstawowym *Tier I* lub instrumentów dodatkowych w kapitale *Tier I*, lub instrumentów w kapitale *Tier II*, na warunkach nieodbiegających od przeciętnych warunków rynkowych. Będzie mogło być zastosowane na wniosek instytucji, jeżeli spełni ona określone warunki oraz złoży plan pokrycia niedoborów kapitałowych, do którego stosowania będzie zobowiązana.

Zmiany **art. 1 ust. 2** i **art. 2a ust. 1** mają na celu rozszerzenie obecnych rozwiązań o instrument w postaci pokrycia niedoborów kapitałowych przez Skarb Państwa.

Dodawany **art. 2a ust. 1a** przewiduje ponadto, że gwarancja ostrożnościowa lub pokrycie niedoborów kapitałowych będą mogły być zastosowane wyłącznie w celu zapobieżenia poważnym zaburzeniom w gospodarce, o ile jest to proporcjonalne do skali zagrożenia, ma charakter zapobiegawczy i czasowy, a także nie służy pokryciu strat, które podmiot poniósł lub może ponieść w bliskiej przyszłości.

Tytuł rozdziału 2 otrzyma nowe brzmienie „Instrumenty rekapitalizacji”, co w sposób odpowiedni odzwierciedli zmienioną treść przepisów.

Zmieniany **art. 3 ust. 1** ma na celu aktualizację przepisów w związku z implementacją art. 104b dyrektywy CRD V, który określa wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych. Należy zauważyć, że zmiana dyrektywy CRD V nie pociągnęła za sobą zmian w dyrektywie BRRD, w tym w art. 32 ust. 5 lit. d, który umożliwia przyznanie nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego. Przepis ten wskazuje, że instrumenty rekapitalizacji mogą być zastosowane dopiero w przypadku gdy KNF nakaże bankowi przestrzeganie dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych na podstawie art. 138 ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo bankowe.

Dodawany **ust. 5** wskazuje moment nabycia lub objęcia instrumentów w kapitale podstawowym *Tier I* lub dodatkowe w *Tier I*, o których mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013, oraz instrumenty w *Tier II*, o których mowa w art. 63 tego rozporządzenia, w ramach pokrycia niedoborów kapitałowych. Określa również maksymalną wysokość pokrycia niedoborów kapitałowych i uzależnia ją od kwoty wskazanej przez KNF zgodnie z ust. 1.

Przepis **ust. 6** przewiduje zakwalifikowanie akcji lub obligacji nabytych lub objętych zgodnie z ust. 5 w kapitale podstawowym *Tier I* albo jako instrumenty dodatkowe w kapitale *Tier I* albo instrumenty w kapitale *Tier II*, po uzyskaniu zgody KNF, o której mowa w art. 127 ustawy – Prawo bankowe.

Dodawany **ust. 7** określa sposób pokrycia niedoborów kapitałowych w bankach spółdzielczych – będzie ono możliwe wyłącznie przez nabycie lub objęcie przez Skarb Państwa obligacji wyemitowanych przez ten bank.

Zmieniany **art. 4 ust. 1** stanowi, że instrumenty rekapitalizacji będą stosowane wyłącznie w przypadku instytucji wypłacalnej, jeżeli w chwili ich zastosowania nie zachodzą przesłanki, na podstawie których podmiot uznaje się za zagrożony upadłością, tj. przesłanki określone w art. 70 ust. 2 lub art. 101 ust. 3 pkt 1–3 ustawy o BFG, a w stosunku do akcjonariuszy lub udziałowców oraz wierzycieli podporządkowanych instytucji zostały zastosowane środki podziału obciążeń zgodnie z rozporządzeniem ministra właściwego do spraw instytucji finansowych wydanym na podstawie art. 4 ust. 4 tej ustawy określającym szczegółowe warunki podziału obciążeń przez akcjonariuszy, udziałowców i wierzycieli podporządkowanych.

Zgodnie z **ust. 4** warunki podziału obciążeń będą dotyczyć również udziałowców, ponieważ pokrycie niedoborów kapitałowych będzie mogło być zastosowane również w bankach spółdzielczych.

W **art. 6 ust. 1a** wskazuje ministra właściwego do spraw instytucji finansowych jako organu właściwego do stosowania instrumentu pokrycia niedoborów kapitałowych w imieniu Skarbu Państwa, na wniosek instytucji.

Zmieniany **ust. 2** doprecyzowuje zakres wniosku o zastosowanie gwarancji ostrożnościowej. Dodawany **ust. 2a** określa zakres wniosku o pokrycie niedoborów kapitałowych i plan niedoborów kapitałowych. Zakres planu pokrycia niedoborów kapitałowych ma przedstawiać możliwości sanacji przedsiębiorstwa oraz pokrycie niedoborów kapitałowych zgodnie z przedstawionym harmonogramem. Przedstawiony plan jest wzorowany na prawie restrukturyzacyjnym.

Zmieniany **ust. 3** przewiduje uzyskanie przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych opinii Przewodniczącego KNF, Prezesa NBP oraz BFG przed udzieleniem gwarancji ostrożnościowej.

Dodawany **ust. 3a** przewiduje uzyskanie opinii Przewodniczącego KNF, Prezesa NBP oraz BFG przez podmiot do pokrycia niedoborów kapitałowych na podstawie planu pokrycia niedoborów kapitałowych.

Zmieniany **ust. 7** wyłącza odpowiedzialność Skarbu Państwa w przypadku odmowy udzielenia gwarancji ostrożnościowej lub pokrycia niedoborów kapitałowych.

Dodawany **art. 7 ust. 1a** wskazuje, że pokrycie niedoborów kapitałowych następuje z dniem nabycia lub objęcia akcji lub obligacji przez Skarb Państwa jako instrumentów w kapitale

podstawowym *Tier I* lub instrumentów dodatkowych w kapitale *Tier I* albo instrumentów w kapitale *Tier II*.”

Zmieniany **ust. 3** dodaje do obecnego brzmienia przepisu instrument pokrycia niedoborów kapitałowych i dlatego została wprowadzona do przepisu nazwa instrumenty rekaptalizacji, która odnosi się do gwarancji ostrożnościowej i pokrycia niedoborów kapitałowych.

Dodawany **ust. 4** wyłącza – w przypadku objęcia akcji instytucji przez Skarb Państwa w wyniku zastosowania instrumentów rekaptalizacji – stosowanie przepisów szczególnych dotyczących obejmowania akcji banków i innych instytucji finansowych. Ma to na celu uniknięcie wątpliwości co do konieczności zawiadamiania KNF przez podmiot, który obejmie akcje, o zamiarze przekroczenia określonego procentu ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu lub udziału w kapitale zakładowym czy przestrzegania innych wymogów – byłoby to sprzeczne z celem, jakiemu służy skorzystanie z instrumentów rekaptalizacji.

Dodawany **art. 7a** nadaje uprawnienia KNF do nadzorowania planu pokrycia niedoborów kapitałowych oraz umowy o gwarancję ostrożnościową.

Zmieniany **art. 9 ust. 1** określa środki prawne przysługujące KNF z tytułu nadzoru nad planem pokrycia niedoborów kapitałowych i umową gwarancji ostrożnościowej. KNF może zastosować środki określone w art. 138 ustawy – Prawo bankowe albo art. 110y ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub złożyć do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych wniosek w sprawie umorzenia akcji objętych lub nabytych przez tę instytucję w ramach instrumentów rekaptalizacji.

Dodawany **ust. 1a** daje uprawnienia ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych do przekazania wniosku o umorzenie akcji do zarządu instytucji, wobec której zastosowane zostało pokrycie niedoborów kapitałowych.

W **ust. 2** przewidziano, że umorzenie akcji następuje za wynagrodzeniem.

Zmieniany **ust. 3** wydłuża termin na umorzenie akcji przez zarząd instytucji do 60 dni od dnia otrzymania wniosku.

Zmieniany **art. 10 ust. 1 i 2** rozszerzają obecne brzmienie przepisów o przypadek pokrycia niedoborów kapitałowych przez Skarb Państwa.

Dodawany **ust. 5** dotyczy wykupu obligacji objętych lub nabytych w ramach pokrycia niedoborów kapitałowych – w tym zakresie odsyła do warunków emisji tych obligacji. Wykup obligacji nastąpi w przypadku złożenia wniosku przez KNF do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych po zrealizowaniu planu pokrycia niedoborów kapitałowych.

Dodawany **art. 10a ust. 1** przewiduje, że zbycie akcji lub obligacji objętych lub nabytych w ramach pokrycia niedoborów kapitałowych następuje na wniosek KNF, po zakończeniu realizacji planu pokrycia niedoborów kapitałowych. Zastosowanie tego instrumentu ma charakter zapobiegawczy i tymczasowy, proporcjonalny do celu, jakim jest ograniczenie skutków poważnych zakłóceń.

Projektowane przepisy zakładają, że przed wystąpieniem z wnioskiem do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych KNF zasięga opinii Prezesa NBP oraz Prezesa BFG; ich opinie stanowią załącznik do wniosku. Jednocześnie właściwym organem do zbycia akcji lub obligacji, o których mowa w art. 10a ust. 1, jest minister właściwy do spraw instytucji finansowych. Rekapitalizacja w formule pokrycia przez Skarb Państwa niedoborów kapitałowych instytucji jest instrumentem stosowanym w celu utrzymania stabilności finansowej – w proces jego zastosowania są zaangażowane instytucje sieci bezpieczeństwa finansowego, tj. minister właściwy do spraw instytucji finansowych, NBP, KNF i BFG. Z tego też względu zasadne jest, aby w uczestniczyły one także w procesie zakończenia jego stosowania (**ust. 2 i 3**).

Art. 12 projektu – zmiana w ustawie o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej

Zmiana w **art. 43g pkt 1** jest związana z art. 19e ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (art. 10 pkt 4 projektu) określającym, które kary pieniężne nakładane przez KNF stanowią przychód Funduszu Edukacji Finansowej – proponowany przepis określa wykaz źródeł pochodzenia przychodów Funduszu Edukacji Finansowej.

Art. 13 projektu – zmiany w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej

Dodawane przepisy mają charakter doprecyzowujący. Obowiązujące przepisy nie stwarzają istotnych barier w odniesieniu do zawierania przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji umów pożyczek podporządkowanych w celu ich zakwalifikowania ich do środków własnych jako pozycji środków własnych kategorii 1, kategorii 2 albo kategorii 3. Możliwość zawierania umów pożyczek podporządkowanych wynika z przepisów zmienianej ustawy oraz przepisów rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, dotyczących środków własnych odnoszących się do zobowiązań podporządkowanych.

Raporty Urzędu KNF oraz podlegające badaniom przez firmy audytorskie sprawozdania o wypłacalności i kondycji finansowej zakładów ubezpieczeń działu II (pozostałe ubezpieczenia

osobowe i ubezpieczenia majątkowe) wskazują, że zakłady ubezpieczeń działu II zawierają umowy pożyczek podporządkowanych w celu zakwalifikowania ich do środków własnych jako pozycji środków własnych kategorii 2 albo kategorii 3. W związku z tym proponuje się jedynie uzupełnienie regulacji dotyczących pożyczek podporządkowanych.

Dodawany **art. 82 ust. 4 pkt 3** określi obowiązki nabywcy akcji zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w wyniku zamiany obligacji kapitałowych na akcje. Jest to rozwiązanie analogiczne do art. 25 ust. 4 pkt 3 ustawy – Prawo bankowe i art. 106 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

Dodawane **art. 247a–247e** wprowadzają regulacje dotyczące pożyczki podporządkowanej. Jest to rozwiązanie analogiczne do art. 127a–127f ustawy – Prawo bankowe oraz art. 110eb–110eg ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

Jak wskazano wyżej, rozwiązania w zakresie kwalifikowania przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji instrumentów kapitałowych (obligacji kapitałowych i pożyczek podporządkowanych) do środków własnych wynikają z przepisów dyrektywy Wypłacalność II oraz przepisów rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, które określają zasady oceny i klasyfikacji pozycji podstawowych środków własnych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji do kategorii 1, 2 albo 3, co odzwierciedla art. 246 ust. 5 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

W celu klasyfikacji pozycji podstawowych środków własnych zakłady stosują wykaz podstawowych środków własnych zgodny z art. 69, art. 72 i art. 76 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 – przepisy te określają, odpowiednio, wykaz pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1, 2 i 3 oraz obejmują zobowiązania podporządkowane wycenione w wartości godziwej.

Przepis art. 79 ust. 2 i 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 określa zasady zatwierdzania przez organy nadzoru oceny i klasyfikacji tych pozycji, dokonanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji. W tym przypadku nie jest zatem wymagane zatwierdzenie przez organ nadzoru w drodze decyzji administracyjnej – wymóg taki dotyczy wyłącznie pozycji nieuwjętych w wykazach określonych w przepisach tego rozporządzenia.

Ze względu na międzysektorowy charakter obligacji kapitałowej, która może być emitowana przez ściśle określony krąg podmiotów nadzorowanych, konieczne jest zamieszczenie przepisu określającego środki nadzorcze, które mogą być stosowane przez KNF w przypadku oferowania obligacji kapitałowych inwestorom inni niż inwestorzy (klienci) profesjonalni – tak jak w pozostałych wskazanych wyżej przypadkach.

Zgodnie z **art. 362a** – w przypadku naruszenia art. 247b ust. 1 – KNF będzie mógł, w drodze decyzji, nakazać zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji zaprzestanie działań skutkujących naruszeniem lub powstrzymanie się od takich działań w przyszłości lub nałożyć karę pieniężną na zakład ubezpieczeń lub na zakład reasekuracji lub na osobę odpowiedzialną za naruszenie, która w tym okresie pełniła obowiązki członka zarządu.

Przepis będzie miał zastosowanie także do członków rady administrującej w przypadku wykonywania działalności ubezpieczeniowej lub działalności reasekuracyjnej w formie spółki europejskiej, w której przyjęto system monistyczny.

Decyzje wydawane przez KNF będą natychmiast wykonalne, a informacje o treści rozstrzygnięcia, rodzaju i charakterze naruszenia, imieniu i nazwisku osoby fizycznej lub firmie (nazwie) podmiotu, na który została nałożona sankcja, będzie przez KNF podawana do publicznej wiadomości.

Art. 14 projektu – zmiana w ustawie prawo zamówień publicznych

Zmieniany **art. 11 ust. 5 pkt 11** rozszerza wyłączenia stosowania ustawy – Prawo zamówień publicznych poniżej progów unijnych wskazanych w art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE (Dz. Urz. UE L 94 z 28.03.2014, str. 65, z późn. zm.) w zakresie dotyczącym czynności związanych z podejmowaniem działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP.

Wyłączenie to ma na celu zwiększenie bezpieczeństwa systemu finansowego oraz zapewnienie wysokiej efektywności czasowej jako czynnika warunkującego skuteczność restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP.

Istotnym aspektem jest również fakt, że zastosowanie przepisów w tym przypadku ustawy – Prawo zamówień publicznych może spowodować upublicznienie informacji dotyczącej sytuacji finansowej podmiotu – w efekcie reakcje rynkowe, w szczególności reakcje klientów CCP, mogą w bardzo krótkim czasie spowodować dalsze bardzo istotne pogorszenie jego sytuacji finansowej.

Należy również podkreślić, że wprowadzone rozszerzenie odnosi się do zamówień poniżej progów określonymi w ww. dyrektywie, a kształtowanie wyłączeń w tym zakresie należy do kompetencji państwa członkowskiego.

Pozostałe przepisy

Proponowany **art. 15 projektu** przewiduje, że towarzystwa funduszy inwestycyjnych zarządzających funduszami inwestycyjnymi otwartymi oraz specjalistycznymi funduszami inwestycyjnymi otwartymi utworzonymi przed wejściem w życie zmian dotyczących sporządzania kluczowych informacji dla inwestora – nie będą miały obowiązku ich sporządzania i udostępniania inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, jeżeli w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie zmian w ustawie o funduszach inwestycyjnych przekażą KNF oświadczenie, że towarzystwo sporządza kluczowe informacje w celu ich udostępniania przy zbywaniu jednostek uczestnictwa funduszu również inwestorom innymi niż inwestorzy indywidualni. Pozwoli to na sprawne dostosowanie działań towarzystw funduszy inwestycyjnych do regulacji dotyczących sporządzania i przekazywania inwestorom nowego rodzaju dokumentu, jakim są kluczowe informacje. KNF uzyska w ten sposób kompletne informacje o rodzajach dokumentów informacyjnych przeznaczonych dla inwestorów poszczególnych funduszy inwestycyjnych.

Celem **art. 16 projektu** jest umożliwienie towarzystwom funduszy inwestycyjnych uzupełnienia wniosków o wydanie zezwolenia na utworzenie funduszu inwestycyjnego, o kluczowe informacje. Dotyczy to wniosków złożonych i nierozpatrzonych przed dniem wejścia w życie zmian w ustawie o funduszach inwestycyjnych. Dzięki takiemu rozwiązaniu dotychczasowe czynności dokonane w toku postępowania prowadzone przez KNF zachowają ważność. Po stronie towarzystwa funduszy inwestycyjnych powstanie jedynie konieczność dostosowania wniosku do nowych wymogów ustawowych, w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie zmian w ustawie o funduszach inwestycyjnych.

Przepis **art. 17 projektu** przewiduje, że do umów pożyczek podporządkowanych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy przez banki, dom maklerski, zakład ubezpieczeń oraz krajowy zakład reasekuracji będą miały zastosowanie przepisy dotychczasowe.

Przepis **art. 18 projektu** przewiduje, że nowe zasady podziału zysku netto BFG będą miały zastosowanie także do podziału zysku netto BFG za rok 2022.

Zgodnie z **art. 19 projektu** dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 4 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 11 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 4 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 11 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Przepis **art. 20 projektu** przewiduje, że ustawa wejdzie w życie z dniem 1 października 2023 r. Wyjątek stanowią przepisy art. 2, art. 3, art. 8 pkt 1, 2 i 7, pkt 10 lit. b i c oraz pkt 12, art. 10 pkt 1 i 5, art. 14–16 oraz art. 18, które wejdą w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia – w tych przypadkach – z uwagi na zakres regulacji – nie istnieje konieczność przedłużania okresu *vacatio legis*.

W odniesieniu do terminu wejścia w życie art. 8 pkt 1 wyjaśnienia wymaga, że zgodnie z art. 18 pkt 2 rozporządzenia DLT Pilot, zmieniającego art. 93 ust. 3a dyrektywy MiFID II, państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy niezbędne do wykonania art. 4 ust. 1 pkt 15 tej dyrektywy, tj. przepisu zmieniającego definicję instrumentu finansowego, do dnia 23 marca 2023 r. Niemniej „*państwa członkowskie, które nie są w stanie przyjąć przepisów niezbędnych do wykonania wskazanych przepisów do dnia 23 marca 2023 r., ponieważ ich krajowe procedury ustawodawcze zajmują więcej niż dziewięć miesięcy, korzystają z przedłużenia o maksymalnie sześć miesięcy od dnia 23 marca 2023 r., pod warunkiem że powiadomią Komisję o potrzebie skorzystania z tego przedłużenia do dnia 23 marca 2023 r.*”. Oznacza to, że ostateczny termin implementacji przypada na dzień 23 września 2023 r.

Określenie daty wejścia w życie ustawy na dzień 1 października 2023 r. wynika z konieczności zapewnienia odpowiedniego czasu na dostosowanie systemów eKRS oraz KRZ – minimalny czas niezbędny na dostosowanie systemów wynosi 6 miesięcy, a zmiany wymagające zmian struktury rejestru są wdrażane z dniem 1 kwietnia i 1 października każdego roku.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), dlatego projekt ustawy nie będzie podlegał procedurze notyfikacji.

Projektowana ustawa nie wymaga przedstawiania organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42), projekt ustawy nie podlega konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbinglej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad ustawą w tym trybie.

Zawarte w projekcie regulacje nie będą miały wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców zgodnie z ustawą z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.).

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o obligacjach, ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Patkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jarosław Niezgoda, Zastępca Dyrektora Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego, tel. 22 694 58 28, e-mail: sekretariat.fn@mf.gov.pl	Data sporządzenia 20.01.2023 r. Źródło: Prawo UE Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm.) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 349, z późn. zm.) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2261 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2009/65/WE w odniesieniu do stosowania dokumentów zawierających kluczowe informacje przez spółki zarządzające przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz. Urz. UE L 455 z 20.12.2021, str. 15) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2015, str. 1, z późn. zm.) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (Dz. Urz. UE L 352 z 09.12.2014, z późn. zm.) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań

	naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1) Nr w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów UC32

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowana ustawa ma na celu przede wszystkim określenie zasad emisji instrumentów kapitałowych, w tym **obligacji kapitałowych jako nowej kategorii obligacji**, kwalifikowanych do kapitału regulacyjnego banków i domów maklerskich oraz środków własnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji zgodnie z właściwymi przepisami prawa Unii Europejskiej. Projektowane rozwiązania zmierzają przede wszystkim do zniesienia barier w odniesieniu do emisji instrumentów, które będą mogły być zaliczane przez banki i domy maklerskie do tzw. kapitału dodatkowego *Tier I* i *Tier II* oraz klasyfikowane do środków własnych jako pozycje tzw. podstawowych środków własnych kategorii 1, kategorii 2 i kategorii 3 – w przypadku podmiotów sektora ubezpieczeniowego.

Proponuje się również doprecyzowanie istniejących rozwiązań prawnych, a także określenie kręgu emitentów uprawnionych do emisji instrumentów, które mogą być zaliczane do ich funduszy własnych albo środków własnych.

Ostrożnościowe wymogi kapitałowe dla **banków i domów maklerskich** są regulowane w tzw. pakiecie CRD /CRR, który obejmuje dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 338, z późn. zm.) (*dyrektywa CRD*) oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (*rozporządzenie nr 575/2013*).

Pakiet CRD/CRR uwzględnia zasady uzgodnione na poziomie międzynarodowym w ramach tzw. Bazylei III. Ustanawia nową strukturę kapitałów instytucji finansowych, która opiera się na dotychczasowym podziale kapitału na kategorie (*Tiers*), ale jednocześnie doprecyzowuje cechy, jakie muszą posiadać poszczególne rodzaje instrumentów, żeby mogły zostać zakwalifikowane do funduszy własnych. Przyczynia się to do istotnego podniesienia jakości składników funduszy własnych i ich możliwości absorpcji strat. Przepisy pakietu CRD/CRR umożliwiają także kwalifikację instrumentów finansowych o charakterze hybrydowym do funduszy własnych.

Zasady wykonywania **działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej** w Unii Europejskiej oraz zasady sprawowania nadzoru grupowego określa dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) (Dz. U. UE L 335 z 17.12.2009, str. 1, z późn. zm.) (*dyrektywa Wyłącalność II*) oraz rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) (*rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/35*).

Przepisy dyrektywy Wyłącalność II i rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 określają m.in. wymogi kapitałowe dla podmiotów rynku ubezpieczeniowego i zasady klasyfikacji środków własnych do poszczególnych kategorii, a także limity ilościowe dla kwot pozycji środków własnych klasyfikowanych do poszczególnych kategorii.

Dyrektywa Wyłącalność II została implementowana do krajowego porządku prawnego ustawą z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 2283, z późn. zm.). Przepisy europejskie i przepisy prawa polskiego odnoszące się do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji umożliwiają tym podmiotom emisję długu podporządkowanego w formie obligacji wyłącznie w celu ich zakwalifikowania do środków własnych jako pozycje podstawowych środków własnych.

Przepisy obowiązującej ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2244) aktualnie nie przewidują emisji instrumentów finansowych posiadających cechy, które pozwoliłyby na ich zakwalifikowanie do kapitału dodatkowego Tier I zgodnie z rozporządzeniem nr 575/2013 albo środków własnych kategorii 1 zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/35.

Zmiany w zakresie **rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej** wynikają z konieczności doprecyzowania stosowania instrumentu pokrycia niedoborów kapitałowych. Przedmiotowe przepisy mają na celu rozszerzenie obecnych rozwiązań o instrument w postaci pokrycia niedoborów kapitałowych przez Skarb Państwa. Instrument ten będzie mógł być wykorzystywany po zidentyfikowaniu problemu braku spełnienia obowiązujących wymogów kapitałowych przez niektóre instytucje, co może prowadzić do poważnych zaburzeń w gospodarce.

Zmiany w zakresie **funduszy inwestycyjnych** służą implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2261 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2009/65/WE w odniesieniu do stosowania dokumentów zawierających kluczowe informacje przez spółki zarządzające przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (*dyrektywa 2021/2261*) oraz uporządkowaniu przepisów ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1523, z późn. zm.) w związku z bezpośrednim stosowaniem do oferowania jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych od dnia 1 stycznia 2023 r. przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (*rozporządzenie 1286/2014*).

Zmiany w zakresie **Bankowego Funduszu Gwarancyjnego** mają za zadanie zapewnienie efektywnego stosowania prawa Unii Europejskiej, w tym przypadku rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (*rozporządzenie nr 2021/23*). W tym celu proponuje się wyznaczenie Bankowego Funduszu Gwarancyjnego jako organu właściwego do spraw prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, tj. kontrahenta centralnego – instytucji infrastruktury rynku finansowego, której zadaniem jest rozliczanie instrumentów finansowych.

Ponadto proponuje się implementację rozwiązań operacyjnych w tym zakresie dotyczących m. in. wydawania decyzji administracyjnych (analogicznych jak dla przymusowej restrukturyzacji banków, firm inwestycyjnych i kas, co ma zapewnić szybkość postępowania), nakładania sankcji czy zasad stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Przepisy mają zapewnić efektywność w prawie krajowym rozwiązań uregulowanych w bezpośrednio stosowanym prawie europejskim.

Zaproponowano także nowe zasady **podziału zysku netto** Bankowego Funduszu Gwarancyjnego – będzie on przeznaczany na poszczególne fundusze własne w zależności od poziomu ich skapitalizowania, z zachowaniem proporcji środków zgromadzonych w sektorze banków i sektorze spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, zamiast obecnie obowiązującego podziału proporcjonalnie między wszystkie fundusze.

W projekcie przewidziano również rozwiązanie mające na celu implementację dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającą dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 349, z późn. zm.), dalej: „dyrektywa MiFID II”, w brzmieniu nadanym przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1), dalej: „**rozporządzenie DLT Pilot**”.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rozwiązania przyjęte w projekcie tworzą podstawy prawne do **emitowania** przez banki, domy maklerskie, zakłady ubezpieczeń oraz zakłady reasekuracji instrumentów kapitałowych wyposażonych w mechanizm absorpcji strat i pozwalają tym podmiotom rynku finansowego na pozyskanie dodatkowego kapitału regulacyjnego, zgodnie z wymogami prawa UE.

Projektowane rozwiązania mają przede wszystkim na celu umożliwić bankom zasilanie kapitałów regulacyjnych wskazanymi instrumentami kapitałowymi. Ich wprowadzenie może wpłynąć na dostosowanie podmiotów rynku finansowego do konieczności spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji (tzw. MREL). Niezbędne jest zatem umożliwienie bankom korzystania z innych dostępnych form finansowania, tj. przez emisję instrumentów, które zgodnie z rozporządzeniem nr 575/2013 mogą być zaliczane do funduszy własnych. Przeprowadzone analizy wykazały, że obligacje kapitałowe mogą być uznane za dobry instrument dywersyfikujący portfel podporządkowanego długu zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji.

Usunięcie istniejących barier i wprowadzenie możliwości zaliczenia odpowiedniej kategorii instrumentów kapitałowych jako dodatkowych składników funduszy własnych lub środków własnych instytucji finansowych przyczyni się do zwiększenia bazy kapitałowej banków, domów maklerskich, zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz może pozytywnie oddziaływać na ich konkurencyjność i poziom stabilności finansowej.

Zwiększenie możliwości pozyskiwania przez podmioty krajowe finansowania dłużnego w celu zakwalifikowania go do składników funduszy własnych (w przypadku banków oraz domów maklerskich) albo do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych (w przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji) wymaga dokonania zmian:

- w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach przez:
 - wprowadzenie zasad emisji obligacji kapitałowych spełniających wymogi art. 52 i art. 63 rozporządzenia nr 575/2013 oraz art. 71, art. 73 i art. 77 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35. Obligacje kapitałowe wyposażone

zostały przede wszystkim w mechanizm warunkowej zamiany na akcje lub umorzenia wartości nominalnej (*write down*) w przypadku wystąpienia określonego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego, na zasadach określonych w rozporządzeniu nr 575/2013 lub rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2015/35,

- określenie katalogu emitentów uprawnionych do emisji obligacji kapitałowych (bank krajowy, dom maklerski, krajowy zakład ubezpieczeń, krajowy zakład reasekuracji),
- w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1683, z późn. zm.) przez umożliwienie wpisu wzmianki o uchwale o emisji obligacji kapitałowych i akcji przyznawanych w zamian za te obligacje, wskazującą maksymalną wysokość podwyższenia kapitału zakładowego w wyniku zamiany obligacji kapitałowych na akcje,
- w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, z późn. zm.) przez:
 - określenie zasad dla pożyczki podporządkowanej spełniającej wymogi art. 52 rozporządzenia nr 575/2013,
 - wyłączenie kategorii bankowych papierów wartościowych z instrumentów kapitałowych,
- w ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1467, z późn. zm.) przez wprowadzenie możliwości podwyższenia kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje,
- w ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 1520) m.in. przez doprecyzowanie hierarchii wierzytelności i ich zaspokojenia,
- w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1500, z późn. zm.) przez:
 - określenie zasad kwalifikacji instrumentów kapitałowych i pożyczek podporządkowanych jako instrumentów dodatkowych w Tier I i Tier II domów maklerskich zgodnie z rozporządzeniem nr 575/2013,
 - wprowadzenie zmian dotyczących zawarcia umowy pożyczki podporządkowanej analogicznych jak w ustawie – Prawo bankowe,
- w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej przez wprowadzenie zmian dotyczących zawarcia umowy pożyczki podporządkowanej w celu zakwalifikowania ich do środków własnych, jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1, 2 albo 3 zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/35.

W obecnym stanie prawnym banki, domy maklerskie oraz zakłady ubezpieczeń mogą emitować obligacje AT1, a fundusze inwestycyjne prowadzące IKE, IKZE i PPE mogą nabywać obligacje AT1 jedynie emitowane na prawie innym niż prawo polskie. W Polsce bez zmian zawartych w niniejszym projekcie nie jest możliwa emisja takich instrumentów.

Projekt ustawy zapewnia stosowanie prawa Unii Europejskiej w ww. zakresie i umożliwia emitowanie takich obligacji na prawie polskim. W konsekwencji kwestie sporne między emitentami a nabywcami będą rozstrzygane przed sądami w Polsce, a nie sądami innych państw członkowskich, co wzmocni ochronę polskich konsumentów w tym zakresie. Wejście w życie projektowanych przepisów usunie występujący arbitraż regulacyjny.

Należy wskazać, że inwestycja bezpośrednia w obligacje kapitałowe zdecydowanie różni się od inwestycji pośredniej za pośrednictwem funduszu inwestycyjnego, gdyż inwestor nabywa jednostki uczestnictwa funduszu, który to fundusz za te środki może nabyć obligacje kapitałowe, przy czym nabycie takie podlega szczegółowym wymogom i limitom inwestycyjnym przewidzianym w ustawie o funduszach inwestycyjnych, inaczej mówiąc inwestor indywidualny mógłby zainwestować całe swoje środki w obligacje kapitałowe jednego emitenta, podczas gdy fundusz inwestycyjny może nabyć obligacje kapitałowe jednego emitenta w kwocie nie większej niż 5% wartości swoich aktywów, a w szczególnych przypadkach 10% (jednocześnie nie może objąć więcej niż 10% obligacji wyemitowanych przez jednego emitenta). Ponadto, w przypadku funduszu inwestycyjnego decyzję co do nabycia obligacji kapitałowych podejmuje podmiot profesjonalny, podlegający nadzorowi KNF oraz szczególnym normom ostrożnościowym, co nie jest zapewnione w przypadku bezpośredniej inwestycji inwestora indywidualnego.

Określone w ustawie przepisy z zakresu polityki inwestycyjnej funduszy inwestycyjnych otwartych wynikają wprost z dyrektywy UCITS - dyrektywa ta nie wyłącza możliwości nabywania przez takie fundusze obligacji kapitałowych. Jak wskazuje NBP, dyrektywa UCITS daje państwom członkowskim możliwość określenia bardziej surowych i dodatkowych wymagań niż te określone w tej dyrektywie, niemniej stanowiłoby to przejaw tzw. gold-platingu, podczas gdy przyjęta przez Radę Ministrów Strategia Rozwoju Rynku Kapitałowego zaleca unikania gold-platingu w regulacjach krajowych, ponadto nałożenie bardziej surowych i dodatkowych wymogów możliwe jest wyłącznie gdy obowiązują one w stosunku do wszystkich podmiotów i nie są sprzeczne z przepisami tej dyrektywy.

W przypadku zakazania krajowym funduszom inwestycyjnym inwestowania w tego rodzaju papiery wartościowe postawi je w pozycji mniej konkurencyjnej w stosunku do funduszy zagranicznych, ponieważ będą mogły inwestować w tego rodzaju instrumenty (prawo krajowe nie może zabronić inwestowania funduszom z siedzibą w innym państwie członkowskim w obligacje kapitałowe wyemitowane przez inne banki europejskie), a które na zasadzie jednolitego paszportu mogą być zbywane na terytorium RP.

Proponuje się dokonanie zmian w ustawie z dnia 12 lutego 2010 r. o **rekapitalizacji** niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 396) przez rozszerzenie obecnych rozwiązań o instrument w postaci pokrycia niedoborów kapitałowych przez Skarb Państwa, tj. wprowadzenie trzeciego instrumentu nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego określonego w art. 32 ust. 4 lit. d dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU.

Przepis art. 32 ust. 4 wskazuje bowiem trzy instrumenty nadzwyczajnego wsparcia publicznego, których zastosowanie nie

wpływa na uznanie instytucji za zagrożoną: gwarancje rządowe w celu wsparcia instrumentów wsparcia płynności udostępnionych przez banki centralne na ich warunkach, gwarancje rządowe dotyczące nowo wyemitowanych zobowiązań oraz zasilenie funduszy własnych lub nabycia instrumentów kapitałowych w celu pokrycia niedoborów kapitałowych.

Wprowadzenie instrumentu pokrycia niedoborów kapitałowych wprowadza wsparcie dla instytucji, która występuje z wnioskiem do Skarbu Państwa o pomoc w osiągnięciu obowiązujących wymogów kapitałowych, przez czasowe objęcie przez Skarb Państwa akcji lub obligacji tego podmiotu. Zastosowanie takiego wsparcia ma charakter zapobiegawczy i czasowy, a ponadto nakłada na instytucję obowiązek realizacji planu mającego na celu jej sanację, a tym samym zapobieżenie poważnym zaburzeniom w gospodarce.

Pokrycie niedoborów kapitałowych zostało zaimplementowane w art. 101 ust. 13 pkt 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. 2022 r. poz. 2253), jednak w celu jego skutecznego stosowania niezbędne są dodatkowe regulacje.

Zmiany przewidziane w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o **funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi** dotyczą stosowania dokumentów informacyjnych w postaci kluczowych informacji dla inwestorów sporządzanych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2009, str. 32, z późn. zm.) (dyrektywa 2009/65/WE) oraz dokumentów zawierających kluczowe informacje (sporządzanych zgodnie z rozporządzeniem 1286/2014).

Wymogi dotyczące ujawniania informacji są zasadniczo zbieżne w przypadku obu rodzajów dokumentów.

Dyrektywa 2021/2261 przewiduje, że inwestorzy indywidualni dokonujący inwestycji w detaliczne produkty zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowe produkty inwestycyjne (PRIIP) w postaci jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego typu otwartego (UCITS) nie będą otrzymywali, począwszy od dnia 1 stycznia 2023 r., dwóch dokumentów dotyczących tego samego produktu finansowego – dokument zawierający kluczowe informacje został uznany za dokument spełniający wymogi dotyczące kluczowych informacji dla inwestorów.

Rozporządzenie 1286/2014 ma zastosowanie wyłącznie do oferowania produktów PRIIP inwestorom indywidualnym, podczas gdy jednostki uczestnictwa funduszy typu UCITS mogą być oferowane również innym inwestorom. Dlatego dyrektywa 2021/2261 przewiduje, że dla inwestorów innych niż inwestorzy indywidualni, spółki inwestycyjne i spółki zarządzające powinny nadal sporządzać kluczowe informacje dla inwestorów zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE, chyba że podejmą one decyzję o sporządzaniu dokumentu zawierającego kluczowe informacje zgodnie z rozporządzeniem 1286/2014. W związku z powyższym od 1 stycznia 2023 r. fundusze inwestycyjne otwarte oraz specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte, a także podmioty uczestniczące w oferowaniu jednostek uczestnictwa tych funduszy powinny przekazywać inwestorom indywidualnym kluczowe informacje sporządzone zgodnie z rozporządzeniem 1286/2014. Natomiast od funduszu inwestycyjnego będzie zależało, czy w dalszym ciągu będzie on sporządzał kluczowe informacje dla inwestorów zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE, co powoduje konieczność zachowania na poziomie krajowym przepisów odnoszących się do zasad udostępniania kluczowych informacji dla inwestorów oraz ich sporządzania.

W zakresie zapewnienia efektywności i skuteczności stosowania **rozporządzenia nr 2021/23** dokonano niezbędnego dostosowania przepisów ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji przez uzupełnienie zakresu zadań realizowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny także o wynikające z tego rozporządzenia, określenie podstawy i trybu wydawania decyzji przez BFG w regulowanym zakresie (na zasadach analogicznych jak w przypadku przymusowej restrukturyzacji banków, firm inwestycyjnych i kas tj. wyłączenie niektórych instytucji postępowania administracyjnego, które mogą uniemożliwić skuteczne i szybkie przeprowadzenie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP), doprecyzowanie kwestii operacyjnych wynikających ze stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP np. reguł stosowania tych instrumentów oraz konsekwencji ich zastosowania (w odniesieniu do pracowników CCP poddanego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, posiadaczy instrumentów kapitałowych, czy innych uczestników obrotu), nakładania sankcji, czy pozyskiwania danych niezbędnych do przeprowadzenia tego procesu. Ponadto zgodnie z przyjętym standardem, uregulowano normy sankcyjne (wynikające z rozporządzenia) także na gruncie krajowy przepisów krajowych (wraz ze wskazaniem organów uprawnionych do stosowania tych sankcji).

Przepisy w zakresie nowych zasad **podziału zysku netto** Bankowego Funduszu Gwarancyjnego pozwolą na to, aby – w przypadku interwencji w zakresie wypłaty środków gwarantowanych lub konieczności sfinansowania przymusowej restrukturyzacji i istotnego zmniejszenia danego funduszu własnego przed końcem roku – była możliwość zasilenia tego funduszu środkami z podziału zysku netto.

Rozporządzenie DLT Pilot w art. 18 zmienia dotychczasową definicję instrumentu finansowego zawartą w art. 4 ust. 1 pkt 15 dyrektywy MiFID II przez wskazanie, że za instrumenty finansowe określone w załączniku I sekcja C tej dyrektywy uznaje się również takie instrumenty wyemitowane za pomocą technologii rozproszonego rejestru (*distributed ledger technology* – *DLT*). Proponowana zmiana ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi umożliwi zapisywanie instrumentów finansowych w rozumieniu tej ustawy za pomocą technologii rozproszonego rejestru. Instrumenty finansowe zapisane za pomocą tej technologii uznane zostaną za instrumenty finansowe w rozumieniu tej ustawy, a co za tym idzie zostanie osiągnięty cel zmienionej dyrektywy MiFID II.

Wynikające z ww. regulacji zmiany o charakterze wynikowym obejmują:

- ustawę z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym,
- ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi,
- ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660, z późn. zm.);
- ustawę z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 187, z późn. zm.);
- ustawę z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1710, z późn. zm.).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Instrumenty zaliczane do kapitału dodatkowego klasy 1 (*Additional Tier I – AT1*) oraz środków własnych kategorii 1 (*Restricted Tier 1 – RT1*) znalazły zastosowanie w krajach **Europejskiego Obszaru Gospodarczego**, przyczyniając się do wzmocnienia bazy kapitałowej oraz podniesienia zdolności absorpcji strat przez funkcjonujące tam podmioty rynku finansowego. Uregulowanie kwestii kapitałów banków i domów maklerskich oraz środków własnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w rozporządzeniach i dyrektywach służy ujednoliceniu zasad kwalifikacji instrumentów AT1 i RT1 w Unii Europejskiej.

Warto wskazać, że Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EBA) w raporcie w sprawie emisji instrumentów AT1, dla których podstawową jest forma obligacji typu *contingent convertibles* (CoCos)² odnotował zwiększenie standaryzacji warunków emisji tych instrumentów wśród banków europejskich, przy czym nadal mają tu istotne zastosowanie wydane w październiku 2016 r. szablony EBA w odniesieniu do niektórych definicji, jak również klauzul³. W ramach monitorowania rynku instrumentów AT1 (od 2015 r. do 2018 r.) EBA dokonał przeglądu łącznie 56 emisji na łączną kwotę 44,7 mld euro.

Według stanu na koniec maja 2018 r. na rynku europejskim 65 emitentów z 14 krajów UE dokonało 165 emisji instrumentów AT1, o łącznej wartości blisko o 141 mld euro⁴ (101 emisji instrumentów typu *write-down*, 64 emisje z opcją zamiany na akcje). Mając na uwadze charakter zdarzenia inicjującego, określanego w odniesieniu do poziomu współczynnika kapitałowego danej instytucji, wyemitowano 94 instrumenty finansowe, których warunki emisji zawierają klauzulę o konwersji lub odpisie w razie spełnienia się warunku w postaci spadku współczynnika kapitału podstawowego Tier 1 (CET1) do wysokości 7% *Risk Weighted Assets – RWA (high trigger)*, oraz 71 instrumentów finansowych zawierających klauzulę o wystąpieniu zdarzenia inicjującego na poziomie 5,125 % (*low trigger*). Największe emisje tych instrumentów miały dotychczas miejsce w Wielkiej Brytanii, Szwajcarii, Francji oraz Hiszpanii⁵. Według danych S&P *Global Ratings* w strukturze inwestorów nabywających obligacje typu *contingent convertibles* emitowane przez europejskie banki dominują zarządzający funduszami inwestycyjnymi/fundusze hedgingowe.⁵

Wśród emisji instrumentów CoCos kwalifikowanych do Tier 2 można wskazać przykłady emisji *Credit Suisse Group AG* czy *Zürcher Kantonalbank* (np. emisja przeprowadzona w 2015 r. o wartości 500 mln euro)⁵ lub duńskiego banku hipotecznego Nykredit.⁶

Obligacje typu *contingent convertibles* mogą być emitowane także w celu ich klasyfikacji do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1, 2 albo 3.

Łączna wartość emisji obligacji RT1 CoCos dokonywanych przez europejskie zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji jest znacznie niższa niż wartość emisji instrumentów AT1 dokonywanych przez banki. Według danych zawartych na platformie *Bloomberg* do dnia 11 marca 2020 r. podmioty europejskiego rynku ubezpieczeniowego dokonały 21 emisji obligacji RT1 CoCos.

Zidentyfikowane emisje przeprowadziło 6 podmiotów z siedzibą w Wielkiej Brytanii, 4 podmioty z siedzibą w Holandii, 2 podmioty z siedzibą w Norwegii, 2 podmioty z siedzibą w Danii, 2 podmioty z siedzibą we Francji oraz 1 podmiot z siedzibą w Belgii, 1 podmiot z siedzibą w Szwecji i 1 podmiot z siedzibą w Luksemburgu.

Wśród przykładowych emisji można wskazać emisję obligacji RT1 CoCos dokonaną we wrześniu 2016 r. *Gjensidige Forsikring ASA* z siedzibą w Norwegii (wartość emisji 1 mld koron).

W 2017 r. obligacje RT1 CoCos zostały wyemitowane przez *ASR Nederland NV* z siedzibą w Holandii (wartość emisji 300 mln euro), *Direct Line* i *RSA Insurance Group PLC* z siedzibą w Wielkiej Brytanii (wartość emisji odpowiednio 2,5 mld koron szwedzkich i 650 mln koron duńskich) oraz *Protector Forsikring ASA* z siedzibą w Norwegii (350 mln koron).

W 2018 r. miały miejsce emisje obligacji RT1 CoCos dokonane przez *Scor SE* i *CNP Assurances S.A.* z siedzibą we Francji (wartość emisji odpowiednio 625 mln dolarów i 500 mln euro), *Tryg Forsikring* z siedzibą w Danii (700 mln koron), *Vivat NV* z siedzibą w Holandii (300 mln euro), *Rothesa Life PLC* i *Phoenix Group* z siedzibą w Wielkiej Brytanii (wartość emisji odpowiednio 350 mln funtów i 500 mln funtów).

W roku 2019 r. emisje obligacji RT1CoCos przeprowadziły *Just Group PLC* i *Pension Insurance Corporation LPC* z siedzibą w Wielkiej Brytanii (wartość emisji odpowiednio 300 mln funtów oraz 450 mln funtów), *Aegon NV* i *Achmea BV* z siedzibą w Holandii (wartość emisji po 500 mln euro) oraz *La Mondial Europartner* z siedzibą w Luksemburgu (500 mln euro) i *Ageas SA/NV* z siedzibą w Belgii (750 mln euro).

W 2020 r. emitentem obligacji RT CoCos była ponownie *Phoenix Group* z siedzibą w Wielkiej Brytanii (wartość emisji 750 mln dolarów).

Emisje obligacji RT1 CoCos w przypadku poszczególnych ubezpieczycieli miały na celu poprawę wskaźników wypłacalności, pokrycie kosztów restrukturyzacji albo sfinansowanie połączenia zakładów lub przejęcia innego zakładu ubezpieczeń⁸.

Powyższe dane pokazują, że dotychczas miały miejsce pojedyncze emisje instrumentów finansowych w celu zakwalifikowania ich do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 2.

Emisji takich instrumentów dokonały m. in. takie podmioty jak Aegon NV z siedzibą w Holandii, *Phoenix Group Holdings PLC* czy *Prudential PLC* z siedzibą w Wielkiej Brytanii.⁹

Wśród przykładów emisji instrumentów finansowych dokonanych przez podmioty ubezpieczeniowe w celu zakwalifikowania ich do środków własnych jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 3 można wskazać emisję *CNP Assurance* z siedzibą we Francji, czy emisje przeprowadzone przez emitentów z Wielkiej Brytanii, tj. *Phoenix Group Holdings PLC* oraz *Just Group PLC*.

W zakresie rozporządzenia nr 2021/23 każdy kraj członkowski UE jest zobowiązany w terminie do 12 sierpnia 2022 r. wyznaczyć organ właściwy do prowadzenia na swoim terytorium działań w zakresie **restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP** oraz zapewnić skuteczność i efektywność bezpośrednio obowiązujących przepisów tego rozporządzenia.

Źródło danych:

¹ *Materiały i Studia No.335, Obligacje typu CoCo i bail-in jako instrumenty rekapitalizacji banków i zwiększenia stabilności finansowej*,

NBP, Warszawa 2019 r.; K. Liberadzki, M. Liberadzki, *Contingent Convertible Bonds, Corporate Hybrid Securities and Preferred Shares*, 2019 r.

² *Report on the monitoring of Additional Tier 1 (AT1) instruments of European Union (EU) Institutions – Third Update*, EBA, July 2018.

³ *Standardised templates for Additional Tier 1 (AT1) instruments – Final*, EBA, October 2016.

⁴ *Materiały i Studia No.335, Obligacje typu CoCo i bail-in .op. cit.*

⁵ <https://www.spglobal.com/ratings/en/research/articles/200422-europe-s-at1-market-faces-the-covid-19-test-bend-not-break-11426208>

⁶ *Contingent convertible bonds: design, regulation, usefulness*, Deutsche Bundesbank, march 2018 r.:

<https://www.bundesbank.de/resource/blob/723800/7dae3af896e09b2f3d0f3f5cc2ad12fd/mL/2018-03-cocos-data.pdf>

⁷ *Instrumenty typu AT1 i RT1 Contingent convertible - doświadczenia międzynarodowe oraz perspektywa polska*

https://www.knf.gov.pl/knf/pl/komponenty/img/Prezentacje_CoCos_14-11-2019_67763.pdf

⁸ RT1: a primer. "Insurance Bulletin, 16 stycznia 2020 r., RaboResearch.

⁹ *European Insurance - Credit Highlights YE2019*", Arun Kumar, Bloomberg.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Komisja Nadzoru Finansowego	1	http://www.knf.gov.pl/	Udzielanie zgody na kwalifikację nowych instrumentów kapitałowych. Realizacja zadań przewidzianych w rozporządzeniu nr 2021/23 dla właściwego organu nadzoru. Monitorowanie prawidłowości sporządzania kluczowych informacji przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych oraz ich udostępniania inwestorom.
Skarb Państwa	1		Czasowe objęcie akcji lub obligacji w ramach pokrycia niedoborów kapitałowych.
Banki w formie spółek akcyjnych	30	Rejestr podmiotów sektora bankowego KNF	Stosowanie nowych instrumentów kapitałowych na zasadach określonych w ustawie.
Banki spółdzielcze	535	Rejestr podmiotów sektora bankowego KNF	jw.
Bank Gospodarstwa Krajowego	1	jw.	jw.
Domy maklerskie	36	Rejestr podmiotów sektora domów maklerskich KNF	jw.
Zakłady ubezpieczeń na życie działające w formie spółek akcyjnych	23	Rejestr podmiotów sektora ubezpieczeniowego KNF	jw.
Zakłady ubezpieczeń na życie działające w formie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych	2	jw.	jw.
Zakłady ubezpieczeń pozostałych ubezpieczeń	22	jw.	jw.

osobowych i majątkowych działające w formie spółki akcyjnej			
Zakłady pozostałych ubezpieczeń osobowych i majątkowych działających w formie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych	7	jw.	jw.
Zakład reasekuracji	1	jw.	jw.
Towarzystwa funduszy inwestycyjnych	65	https://www.knf.gov.pl/podmioty/Podmioty_ryнку_kapitałowego/Fundusze_Inwestycyjne/TFI_i_FI	Sporządzanie i przekazywanie inwestorom nowego rodzaju dokumentu – kluczowych informacji
Inwestorzy funduszy inwestycyjnych	niemożliwa do oszacowania		Odbiór nowego rodzaju dokumentu – kluczowych informacji
Krajowy Rejestr Sądowy	1	https://ekrs.ms.gov.pl/	Rejestracja podwyższenia kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje na zasadach określonych w ustawie
CCP (kontrahenci centralni)	1	http://www.kdpwccp.pl/	Zwiększenie obowiązków informacyjnych.
Bankowy Fundusz Gwarancyjny	1	http://www.bfg.gov.pl/	Wykonywanie zadań organu właściwego do spraw prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Identyfikacja obszarów niezbędnych zmian przepisów była poprzedzona konsultacjami na forum Zespołu Rady Rozwoju Rynku Finansowego do spraw analizy rozwiązań prawnych dotyczących instrumentów finansowych, które mogłyby być zaliczane do kapitału AT1.

Projekt został przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania Narodowemu Bankowi Polskiemu, Komisji Nadzoru Finansowego, Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Prokuraturze Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Związkowi Banków Polskich, Krajowemu Związkowi Banków Spółdzielczych, Bankowi Gospodarstwa Krajowego, Giełdzie Papierów Wartościowych SA, BondSpot SA, Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych SA, Krajowej Izbie Rozliczeniowej SA, Rzecznikowi Finansowemu, Urzędowi Ochrony Danych Osobowych, Związkowi Maklerów i Doradców, Izbie Domów Maklerskich, Stowarzyszeniu Emitentów Giełdowych, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, Radzie Banków Depozytariuszy, Polskiemu Stowarzyszeniu Inwestorów Kapitałowych, Stowarzyszeniu Rynków Finansowych ACI Polska, Federacji Przedsiębiorców Polskich, Izbie Rozliczeniowej Giełd Towarowych SA, Fundacji Polski Instytut Dyrektorów, CFA Society Poland, Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Polskiemu Stowarzyszeniu Aktuariuszy, Towarzystwu Funduszy Inwestycyjnych AGRO SA, NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych, Konfederacji „Lewiatan”, Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej, Związkowi Pracodawców Business Centre Club, Związkowi Rzemiosła Polskiego oraz Związkowi Przedsiębiorców i Pracodawców.

Uwagi zostały zgłoszone przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Narodowy Bank Polski, Komisję Nadzoru Finansowego, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Giełdę Papierów Wartościowych SA, Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych AGRO SA, Izbę Domów Maklerskich, Konfederację „Lewiatan”, Związek Banków Polskich, Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową, Polską Izbę Ubezpieczeń, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych SA, Bank Gospodarstwa Krajowego oraz Karwasiński, Szpringer i Wspólnicy spółka jawna. Uwagi dotyczyły m.in. przeniesienia proponowanych przepisów ustawy o obligacjach do rozdziału 2 tej ustawy, kwestii klienta profesjonalnego, dematerializacji obligacji, a także hierarchii wierzytelności w postępowaniu upadłościowym.

Uwagi były przedmiotem konferencji uzgodnieniowej w dniach 22 i 23 września 2020 r.

W dniu 21 lipca 2021 r. projekt został przekazany do ponownych konsultacji publicznych i opiniowania, w ramach których uwagi zgłosili: Komisja Nadzoru Finansowego, Narodowy Bank Polski, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Związek Banków Polskich, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych, Bank Gospodarstwa Krajowego, Izba Domów Maklerskich, Rzecznik Finansowy, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych. Uwagi dotyczyły m.in. wysokości wartości nominalnej obligacji kapitałowej i pożyczki podporządkowanej, kwestii klienta profesjonalnego, nazwy pożyczki podporządkowanej, definicji podwyższenia kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje, hierarchii wierzytelności w postępowaniu upadłościowym.

Ze względu na krótki termin na wdrożenie dyrektywy 2021/2261 zmiany w ustawie o funduszach inwestycyjnych oraz zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi były przedmiotem roboczych uzgodnień i konsultacji z Urzędem Komisji Nadzoru Finansowego, Izbą Zarządzających Funduszami i Aktywami, Izbą Domów Maklerskich, Związkiem Banków Polskich oraz Radą Banków Depozytariuszy.

Przepisy służące stosowaniu rozporządzenia nr 2021/23 były przedmiotem roboczych uzgodnień i konsultacji z Narodowym Bankiem Polskim, Komisją Nadzoru Finansowego, Bankowym Funduszem Gwarancyjnym, Krajowym Depozytem Papierów Wartościowych SA, KDPW_CCP SA oraz Giełdą Papierów Wartościowych.

Zestawienie zgłoszonych uwag znajduje się w raporcie z konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0 zł
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania	Wejście w życie ustawy nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń													

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Wprowadzane rozwiązania mogą pozytywnie wpłynąć na postrzeganie polskiego systemu finansowego, w szczególności sektora bankowego, firm inwestycyjnych oraz sektora ubezpieczeniowego, przez wzrost ich konkurencyjności i wzmocnienie poziomu zaufania do tych instytucji.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Wejście w życie ustawy nie wpłynie na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Wejście w życie ustawy nie wpłynie na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.						

Niemierzalne		
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie ustawy może wpłynąć na konkurencyjność polskiego rynku finansowego dzięki wyrównaniu szans rozwojowych w stosunku do pozostałych rynków europejskich. Na obecnym etapie nie można jednak dokonać oszacowania skali emisji wprowadzanych instrumentów kapitałowych. Podmiotami zainteresowanymi emisją instrumentów AT1 będą przede wszystkim największe banki komercyjne. Według szacunków potencjał krajowych banków komercyjnych do emisji instrumentów AT1 można oszacować w odniesieniu do poziomu RWA (993,3 mld zł na koniec marca 2018 r.) x 1,5 %, tj. 14,9 mld zł. <i>Źródło danych:</i> Jaworski, P., Kowalski, A., Liberadzki, K., Liberadzki, M., <i>Obligacje typu CoCo i bail-in jako instrumenty rekapitalizacji banków i zwiększenia stabilności finansowej</i>, Narodowy Bank Polski „Materiały i Studia” nr 335, Warszawa, 2019 r. Obecnie utrudnione jest także oszacowanie stopnia zainteresowania (prognozy) podmiotów krajowego rynku ubezpieczeniowego emisją obligacji kapitałowych. Należy oczekiwać, że podmiotami zainteresowanymi emisją obligacji kapitałowych mogą być największe krajowe zakłady ubezpieczeń. Wartość emisji obligacji RT1 CoCos dokonywanych przez europejskie podmioty rynku ubezpieczeniowego jest znacznie mniejsza niż wartość emisji obligacji CoCos dokonywanych przez podmioty rynku bankowego. W przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji pierwsza emisja obligacji RT1 CoCos miała miejsce dopiero pod koniec 2016 r. Według stanu na listopad 2018 r. wielkość rynku instrumentów RT1 wynosiła 4 mln dolarów. Należy jednak oczekiwać, że w kolejnych latach nastąpi rozwój tego rynku. W ocenie specjalistów wielkość tego rynku może wzrosnąć po 2026 r. do 50-75 mld dolarów, a w wariantcie optymistycznym – nawet do 150 mld dolarów. Do 2026 r. trudno oczekiwać dynamicznego wzrostu wartości emisji tych instrumentów finansowych, co wynika z następujących przyczyn: – długiego horyzontu czasowego zapadalności instrumentów wyemitowanych przed dniem 1 stycznia 2016 r., które zgodnie z przepisami przejściowymi (art. 308b ust. 9b dyrektywy Wypłacalność II) mogą być klasyfikowane jako pozycje podstawowych środków własnych kategorii 1 do dnia 31 grudnia 2026 r., – ograniczonej podaży wynikającej z limitu ilościowego określającego udział kwoty podstawowych środków własnych zaliczanych do RT1 w łącznej kwocie pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1 (20% łącznej kwoty), – wysokich wskaźników pokrycia wymogów kapitałowych wykazywanych przez europejskich ubezpieczycieli i reasekuratorów w sprawozdaniach dla organów nadzorczych (średni wskaźnik pokrycia kształtuje się na poziomie ponad 200% kapitałowego wymogu wypłacalności). <i>Źródło danych:</i> The first insurance restricted Tier 1 (RT1) deal was issued in late 2017. Romain Maginiac highlights why investors should consider these instruments and how they differ from traditional bank AT1.
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie ustawy nie wpłynie na rynek pracy.		

10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie ustawy nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary wskazane w pkt 10.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Wykonanie przepisów ustawy nastąpi z dniem jej wejścia w życie.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana przez Komisję Nadzoru Finansowego w ramach prowadzonych działań nadzorczych.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

RAPORT Z KONSULTACJI

projektu ustawy o zmianie ustawy o obligacjach, ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw (UC 32)

Projekt ustawy o zmianie ustawy o obligacjach, ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.), rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2015, str. 1, z późn. zm.) oraz stanowi implementację trzeciego instrumentu nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego określonego w art. 32 ust. 4 lit. d dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm.).

W dniu 13 lipca 2020 r. w ramach opiniowania oraz konsultacji publicznych projekt został przekazany: Prezesowi Narodowemu Bankowi Polskiemu, Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego, Prezesowi Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Prezesowi Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesowi Związku Banków Polskich, Prezesowi Krajowego Związku Banków Spółdzielczych, Prezesowi Banku Gospodarstwa Krajowego, Prezesowi Giełdy Papierów Wartościowych SA, Prezesowi BondSpot SA, Prezesowi Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych SA, Prezesowi Krajowej Izby Rozliczeniowej SA, Rzecznikowi Finansowemu, Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych, Prezesowi Związku Maklerów i Doradców, Prezesowi Izby Domów Maklerskich, Prezesowi Stowarzyszenia Emitentów Giełdowych, Prezesowi Izby Zarządzających Funduszami i Aktywami, Prezesowi Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, Przewodniczącemu Rady Banków Depozytariuszy, Prezesowi Polskiego Stowarzyszenia Inwestorów Kapitałowych, Prezesowi Stowarzyszenia Rynków Finansowych ACI Polska, Przewodniczącemu Federacji Przedsiębiorców Polskich, Prezesowi Izby Rozliczeniowej Giełd Towarowych SA, Prezesowi Fundacji Polski Instytut Dyrektorów, Prezesowi CFA Society Poland, Prezesowi Polskiej Izby Biegłych Rewidentów, Prezesowi Polskiej Izby Ubezpieczeń, Prezesowi Polskiego Stowarzyszenia Aktuariuszy, Prezesowi Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych AGRO SA, NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych, Konfederacji „Lewiatan”, Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej, Związkowi Pracodawców Business Centre Club, Związkowi Rzemiosła Polskiego i Związkowi Przedsiębiorców i Pracodawców.

Uwagi zostały zgłoszone przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Narodowy Bank Polski, Komisję Nadzoru Finansowego, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Giełdę Papierów Wartościowych SA, Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych AGRO SA, Izbę Domów Maklerskich, Konfederację „Lewiatan”, Związek Banków Polskich, Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową, Polską Izbę Ubezpieczeń, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych SA, Bank Gospodarstwa Krajowego oraz Karwasiński, Szpringer i Wspólnicy spółka jawna.

W dniu 6 maja 2021 r. stosownie do postanowień § 48 w zw. z § 127 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. 2022 poz. 348), projekt ustawy został skierowany do ponownych konsultacji publicznych i opiniowania.

W ramach ponownego opiniowania oraz konsultacji publicznych projekt został przekazany: Prezesowi Narodowego Banku Polskiego, Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego, Prezesowi Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Prezesowi Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesowi Związku Banków Polskich, Prezesowi Krajowego Związku Banków Spółdzielczych, Prezesowi Banku Gospodarstwa Krajowego, Prezesowi Giełdy Papierów Wartościowych SA, Prezesowi BondSpot SA, Prezesowi Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych SA, Prezesowi Krajowej Izby Rozliczeniowej SA, Rzecznikowi Finansowemu, Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych, Prezesowi Izby Domów Maklerskich, Prezesowi Związku Maklerów i Doradców, Prezesowi Stowarzyszenia Emitentów Giełdowych, Prezesowi Izby Zarządzających Funduszami i Aktywami, Prezesowi Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, Prezesowi Polskiego Stowarzyszenia Inwestorów Kapitałowych Przewodniczącemu Federacji Przedsiębiorców Polskich, Prezesowi Stowarzyszenia Rynków Finansowych ACI Polska, Prezesowi Izby Rozliczeniowej Giełd Towarowych SA, Prezesowi CFA Society Poland, Prezesowi Polskiej Izby Biegłych Rewidentów, Prezesowi Polskiej Izby Ubezpieczeń, Prezesowi Polskiego Stowarzyszenia Aktuariuszy, Prezesowi Fundacji Polski Instytut Dyrektorów, Prezesowi Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych AGRO SA, Prezesowi Polskiego Funduszu Rozwoju, NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych, Konfederacji „Lewiatan”, Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej, Związkowi Pracodawców Business Centre Club, Związkowi Rzemiosła Polskiego, Związkowi Przedsiębiorców i Pracodawców, Federacji Przedsiębiorców Polskich.

W toku ponownych konsultacji publicznych i opiniowania uwagi zgłosiły następujące podmioty: Komisja Nadzoru Finansowego, Narodowy Bank Polski, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Związek Banków Polskich, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych, Bank Gospodarstwa Krajowego, Izba Domów Maklerskich, Rzecznik Finansowy, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych.

Zgłoszone do projektu uwagi zostały poddane szczegółowej analizie oraz w miarę możliwości uwzględnione w projekcie lub uzasadnieniu. Uwagi nieuwzględnione zostały wskazane w poniższych tabelach.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów. Zgodnie natomiast z art. 5 tej ustawy oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji

Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji – numer z wykazu UC32. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie tej ustawy.

A. Uwagi zgłoszone w pierwszej turze konsultacji publicznych i opiniowania				
UWAGI OGÓLNE				
L.p.	Jednostka redakcyjna	Jednostka zgłaszająca	Treść uwagi	Stanowisko MF
1.	Uwaga ogólna	BFG	W pierwszej kolejności należy wskazać, że Bankowy Fundusz Gwarancyjny („Fundusz”) zdecydowanie popiera inicjatywę wprowadzenia do krajowych przepisów rozwiązań umożliwiających bankom krajowym oraz firmom inwestycyjnym emisję instrumentów dodatkowych w Tier I. Z punktu widzenia Funduszu, jako organu przymusowej restrukturyzacji, kluczowe wydaje się zapewnienie podmiotom krajowym możliwości zaciągania zobowiązań wynikających ze wszystkich rodzajów instrumentów, które zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012, (Dz. Urz. UE. L. 173 z 12.06.2014 r.,	Uwaga uwzględniona

			str. 190, z późn. zm., „BRRD”) uznaje się za kwalifikowalne na potrzeby obowiązku utrzymywania minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych („MREL”). Należy przy tym podkreślić, że instrumenty AT1 spełniają warunki tworzenia efektywnych i skutecznych mechanizmów transferu strat w ramach grup transgranicznych z podmiotów zależnych do podmiotu dominującego, które to mechanizmy stanowią warunek wstępny dla zabezpieczenia interesów państw goszczących w strategii <i>single point of entry</i> . Z zadowoleniem przyjmujemy również, że przedłożony przez Ministra Finansów do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji publicznych projekt antycypuje uzgodnienia kierunkowe poczynione przez Zespół Roboczy Rady Rozwoju Rynku Finansowego ds. analizy rozwiązań prawnych dotyczących instrumentów finansowych, które mogłyby być zaliczane do kapitału Additional Tier I.	
2.	Uwaga ogólna	GPW	GPW zwraca jedynie uwagę, iż obligacje kapitałowe jako instrument złożony i wymagający profesjonalnej wiedzy inwestycyjnej, w tym oceny ryzyka, zgodnie z Projektem może być oferowany wyłącznie klientom profesjonalnym w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Tym samym należy podkreślić, że ewentualne notowanie tych obligacji w obrocie zorganizowanym wymagać może uprzednich zmian o charakterze regulacyjnym i funkcjonalnym, zarówno po stronie systemów obrotu, jak i najprawdopodobniej również po stronie członków tych systemów (firm inwestycyjnych).	Uwaga uwzględniona
3.	Uwaga ogólna	IDM	Brak wyraźnego wskazania w projekcie ustawy czym jest pożyczka podporządkowana w relacji do przepisów dotyczących adekwatności kapitałowej instytucji. Z projektu ustawy można wnioskować, że pożyczka podporządkowana, o której niej mowa, może być	Uwaga uwzględniona

			zaliczana do kapitału AT1 (świadczą o tym m.in. następujące czynniki: zgoda na wykup, projektowane zmiany w art. 11 ust. 8 pkt 1 – 2 Prawa upadłościowego, gdzie w pkt 1 przewidziano, że obligacja korporacyjna może być zaliczona zarówno do kapitału AT1 i Tier 2, a pkt 2 odnosi się do pożyczek podporządkowanych zaliczanych do AT1), ale nie jest to wprost wskazane, co może powodować wątpliwości w przypadku emitowania pożyczki podporządkowanej, którą zgodnie z przepisami o adekwatności kapitałowej zaliczamy do Tier 2. Wskazane jest doprecyzowanie w powyższym zakresie.	
4.	Art. 5 projektu – ustawa o obrocie instrumentami finansowymi	UKNF	Analizując zapisy ustawy o obrocie instrumentami finansowymi w zakresie nazewnictwa ustawy – Kodeks spółek handlowych nie zidentyfikowaliśmy wprowadzenia skrótu dla tejże ustawy. Jednakże proponowany w aktualnych zmianach skrót jest konsekwentnie stosowany od ok. art. 100 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.	Uwaga uwzględniona
5.	Art. 127 ust. 1 ustawy - Prawo bankowe Art. 77i ustawy o obligacjach Art. 77a ustawy o obligacjach Art. 110ea ustawy o obrocie instrumentami finansowymi	BFG	<u>Należy jednak zaznaczyć na wstępie, iż istnieją według Funduszu wątpliwości co do stosowania w systemie prawa krajowego pojęć „instrument dodatkowy w Tier I”, „pozycja dodatkowa w Tier I” oraz „instrument w Tier II” i „pożyczka w Tier II”.</u> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm., „CRR”) rozróżnia pojęcia „instrument w Tier II” oraz „pożyczka w Tier II”, gdzie pierwsze określenie odnosi się do instrumentów spełniających warunki określone w art. 63, natomiast drugie obejmuje tę część wynikającego z instrumentu zobowiązania, która jest ujmowana w funduszach regulacyjnych. W jednoznaczny sposób wynika to z art. 64 CRR określającego zasady amortyzacji instrumentów w Tier II.	Uwaga nieuwzględniona Przepisy w zaproponowanym brzmieniu, których dotyczy ww. uwaga, nie powinny budzić wątpliwości interpretacyjnych biorąc pod uwagę konstrukcję projektu oraz ratio legis wprowadzanych zmian.

			Przyjmując, że intencją regulatora krajowego jest, aby zaliczenie zobowiązań wynikających z <i>instrumentów dodatkowych w Tier I</i> oraz <i>instrumentów w Tier II</i> do funduszy własnych następowało po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego, w kontekście powyższego wydaje się, że organ nadzoru powinien udzielać zgody na zakwalifikowanie instrumentów jako <i>pozycji</i> w odpowiedniej kategorii funduszy własnych, a nie jak obecnie – na zakwalifikowanie wyemitowanych instrumentów dłużnych jako <i>instrumentów dodatkowych w Tier I</i> lub <i>instrumentów w Tier II</i>. Biorąc powyższe pod uwagę, wydaje się, że brzmienie obecnie obowiązującego art. 127 ust. 1 ustawy - Prawo bankowe powinno zostać zmienione w następujący sposób: „Art. 127. 1. Instrumenty kapitałowe i pożyczki podporządkowane kwalifikuje się jako ~~instrumenty~~ <u>pozycje</u> dodatkowe w Tier I, o których mowa w art. 52 51 lit. a rozporządzenia nr 575/2013, oraz ~~instrumenty~~ <u>pozycje</u> w Tier II, o których mowa w art. 63 62 lit. a rozporządzenia nr 575/2013, po uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego.” Powyższa zmiana ma istotne znaczenie dla interpretacji m.in. projektowanego art. 77i ustawy o obligacjach. Zgodnie z projektem ustawy umorzenia lub konwersji obligacji kapitałowych dokonuje się w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego określonego w prospekcie emisyjnym zgodnie z art. 54 ust. 1 CRR, gdzie art. 54 rozporządzenia CRR odnosi się do <i>instrumentów dodatkowych w Tier I</i>. W przypadku utrzymania obowiązującego brzmienia art. 127 ustawy - Prawo bankowe zaistnienie zdarzenia inicjującego określonego dla instrumentu zamiennego, wobec którego KNF nie zakończył postępowania w przedmiocie wydania zgody, o której mowa w przywołanym powyżej przepisie, dojdzie do sytuacji, w której powstanie wątpliwość, czy zobowiązanie z tytułu wyemitowanych obligacji kapitałowych będzie podlegało umorzeniu lub konwersji czy nie, ze względu na to, że w ramach prawa krajowego do czasu uzyskania zgody KNF obligacja kapitałowa nie jest <i>instrumentem dodatkowym w Tier I</i>.	

			W przypadku przyjęcia podejścia, zgodnie z którym o zakwalifikowaniu danej obligacji kapitałowej jako <i>instrumentu dodatkowego</i> w Tier I lub <i>instrumentu</i> w Tier II rozstrzyga spełnienie warunków określonych odpowiednio w art. 52 (1) lub 63 CRR, zaś do zakwalifikowania ich jako <i>pozycji</i> w odpowiednich kategoriach funduszy wymagana jest zgoda KNF, wówczas zasadna wydaje się również odpowiednia zmiana do projektowanego art. 77a ustawy o obligacjach. Powyższa uwaga znajduje zastosowanie również do projektowanego art. 110ea ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.	
6.	Art. 77c ustawy o obligacjach Art. 77d ustawy o obligacjach Art. 127c ust. 1 i 3 ustawy - Prawo bankowe	BFG	Druga kwestią, którą Fundusz pragnie poruszyć to kategorie inwestorów, którzy mogliby być nabywcami instrumentów dodatkowych w Tier I oraz instrumentów Tier II. Zgodnie z przyjętymi ustaleniami na konferencjach uzgodnieniowych projektu ustawy o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw (UC23) implementującego BRRD2 intencją projektodawcy, popieraną przez interesariuszy, jest skorzystanie z opcji narodowej określonej w art. 44a (5) BRRD i określenie minimalnej nominalnej wartości jednostkowej instrumentu, z którego wynika zobowiązanie kwalifikowalne, na poziomie 100 000 EUR. Realizacja tego postulatu miałaby zostać zrealizowana poprzez dodanie art. 3h ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym nakładającego ograniczenia na sprzedawców takich instrumentów. Przedstawiona w trakcie uzgodnień przez UKNF propozycja zakłada jednak, że instrumenty te mogłyby być oferowane klientom detalicznym, o ile ich wartość nominalna jest nie niższa niż 100 000 EUR. W przypadku klientów profesjonalnych limit ten — zgodnie z projektowanym art. 3h ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym — miałby nie obowiązywać. W związku z powyższym w ocenie Funduszu, istnieje potrzeba uspoźnienia wskazanych projektów ustaw i uzgodnienia treści powyższego przepisu z projektowanymi art. 77c i 77d ustawy o obligacjach.	Uwaga kierunkowo uwzględniona w zakresie projektowanej minimalnej wartości nominalnej obligacji kapitałowej - spójnej z wymogami art. 3h obowiązującej ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Analogiczne rozwiązanie zostało przyjęte w odniesieniu do przewidzianej w projekcie minimalnej wysokości pożyczki podporządkowanej.

			W związku z powyższym należałoby przeanalizować, czy warunki sprzedaży obligacji kapitałowych i innych instrumentów dłużnych, z których wynikają zobowiązania kwalifikowalne mają być różnicowane. Należy jednak podkreślić, że w zakresie instrumentów MREL innych niż AT1 i T2, w opinii Funduszu, limit 100 000 EUR powinien dotyczyć wszystkich instrumentów, w tym również niezależnie od rodzaju inwestora i powinien być jedynym ograniczeniem, tj. instrumenty takie mogłyby być oferowane zarówno klientom detalicznym jak i instytucjonalnym. Powyższe uwagi dotyczą również zmiany ustawy — Prawo bankowe i wprowadzanego w projekcie ustawy art. 127 c ust. 1 i 3 ustawy — Prawo bankowe, który stanowi, iż bank może zawrzeć umowę pożyczki podporządkowanej wyłącznie z klientem profesjonalnym, a przedmiotem pożyczki podporządkowanej mogą być środki pieniężne w wysokości nie niższej niż 100.000 EUR lub równowartość tej kwoty wyrażonej w innej walucie, ustalonej przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia uchwały.	
7.	uwaga generalna - wypłata odsetek z pozycji podlegających podziałowi	ZBP	Stosownie do art. 52 ust. 1 lit. 1 pkt (i) Rozporządzenia CRR wypłaty zysków w ramach instrumentów zaliczanych do AT 1 spełniają m. in. następujący warunek: są one dokonywane z pozycji podlegających podziałowi. Pozycje podlegające podziałowi zostały z kolei zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 128 Rozporządzenia CRR. Projekt w żaden sposób nie implementuje powyższego wymogu. Wskazać tu należy, że zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. a pkt (i) Rozporządzenia CRR każda wypłata odsetek z tytułu instrumentów dodatkowych zaliczonych do AT 1 (np. obligacji kapitałowych) powinna obniżać kwotę podlegającą podziałowi. Powyższy wymóg można by zaimplementować np. poprzez wskazanie w Prawie bankowym, że w przypadku banków kwoty podlegające podziałowi o których mowa w art. 348 Kodeksu spółek	Uwaga nieuwzględniona Zmiany nie wydają się konieczne ze względu na bezpośrednie zastosowanie rozporządzenia CRR.

			handlowych pomniejsza się o wypłaty z tytułu instrumentów wyemitowanych w celu ich zaliczenia do AT 1.	
8.	Uwaga dodatkowa dot. Projektu	IDM	Z uwagi na okoliczność, że przedmiotowy projekt zmienia między innymi ustawę o obligacjach, zasadnym jest przy tej okazji doprecyzowanie tej ustawy poprzez wyraźne wskazanie, że możliwość przenoszenia praw z obligacji po terminie wykupu, przewidziana w art. 8 ust. 5 i n. ustawy o obligacjach, dotyczy również obligacji niemających formy dokumentu, które zostały wyemitowane w czasie, gdy obowiązywały przepisy wykluczające taki obrót, tj. przed 30 listopada 2019 r. (dotyczy to zarówno obligacji zarejestrowanych w KDPW, jak i istniejących w formie zapisu elektronicznego w ewidencji prowadzonej przez upoważnione do tego podmioty). Obowiązujące przepisy w tym zakresie są niejednoznaczne i powodują wątpliwości interpretacyjne w zakresie prawnej możliwości przenoszenia praw z takich obligacji po terminie wykupu. Należy jednak podkreślić, że różnicowanie obrotu obligacjami niemającymi formy dokumentu, których termin zapadalności upłynął, oparte wyłącznie o kryterium daty emisji i uznanie, że regulacja przewidziana w obecnie obowiązującym art. 8 ust. 5-8 ustawy o obligacjach ma zastosowanie wyłącznie do obligacji niemających formy dokumentu wyemitowanych po 30 listopada 2019 r. (tj. po wejściu przepisów ustawy z dnia 16 października 2019 r. o zmianie ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2019 r. poz. 2217 – „Ustawa nowelizująca z 2019 r.”), nie znajduje uzasadnienia. Celem uchwalenia przepisów umożliwiających pod pewnymi warunkami obrót obligacjami po terminie zapadalności było stworzenie inwestorom posiadającym takie obligacje możliwości „wyjścia” z inwestycji, co wprost wynika z treści uzasadnienia do Ustawy nowelizującej z 2019 r. i stanowiło odpowiedź ustawodawcy na postulaty zgłaszane przez środowisko rynku kapitałowego. Porządek prawny powinien zapewniać traktowanie osób znajdujących się w	Uwaga uwzględniona

			podobnej sytuacji prawnej w taki sam sposób. Praktyka stosowania ww. przepisów ustawy o obligacjach pokazuje, że obecnie rozwiązania legislacyjne takiej gwarancji nie dają, nie są bowiem precyzyjne. Wprawdzie nie wykluczają wprost stosowania przepisów art. 8 ust. 5 – 8 ustawy o obligacjach do obligacji niemających formy dokumentu wyemitowanych i nieumorzonych przed 30 listopada 2019 r. (tj. przed wejściem w życie Ustawy nowelizującej z 2019 r.), ale zarazem nie przewidują wyraźnie takiej możliwości. Zróznicowanie reżimu prawnego obligacji wyemitowanych i nieumorzonych przed i po dniu 30 listopada 2019 r. prowadzi do niesłusznego pokrzywdzenia obligatariuszy z tej pierwszej kategorii obligacji i stoi w sprzeczności z wyraźną wolą ustawodawcy. Z uwagi na istotę problemu, postulujemy jak najszybszą zmianę przepisów ustawy o obligacjach, celem jednoznacznego potwierdzenia dopuszczalności przenoszenia praw z obligacji niemających formy dokumentu po terminie zapadalności, bez względu na datę, w jakiej obligacje zostały wyemitowane. Dalsze utrzymywanie niepewności prawnej w powyższym zakresie może skutkować realną i wymierną szkodą po stronie obligatariuszy, którzy pomimo deklaracji ze strony ustawodawcy, nie będą mogli wyjść z takich inwestycji wskutek odmowy przeniesienia praw z takich obligacji ze strony podmiotów prowadzących rachunki papierów wartościowych lub ewidencje, w przypadku przyjęcia przez nie niekorzystnej dla obligatariuszy interpretacji ww. przepisów.	
9.	art. 249g ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej	KDPW	W świetle przepisów ustawy o obligacjach nie jest jasna konstrukcja umorzenia obligacji w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowej w całości lub w części. Dokonanie jakichś zapisów w księgach rachunkowych podmiotu albo dokonanie przez podmiot innych odliczeń, czy też nawet podjęcie w tym zakresie uchwały przez zarząd podmiotu, który nie dokonał nabycia obligacji własnych, nie może skutkować umorzeniem albo obniżeniem wartości nominalnej obligacji ze skutkiem wobec posiadaczy takich	Uwaga kierunkowo uwzględniona Przepisy projektu zobowiązują emitenta do poinformowania obligatariuszy o podjętej uchwale dotyczącej umorzenia obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowych.

			papierów i wobec osób trzecich. Umorzenie papieru wartościowego zasadniczo następuje w wyniku realizacji wynikającego z tego papieru zobowiązania albo w wyniku nabycia papieru wartościowego przez jego wystawcę w wyniku tzw. <i>confusio</i> (czyli połączenia w jednej osobie przymiotu dłużnika i wierzyciela). Prawu papierów wartościowych nie jest znana konstrukcja, w myśl której zobowiązanie z papieru wartościowego wygasa w drodze jednostronnej czynności wewnętrznej wystawcy papieru wartościowego. Wydaje się, że wprowadzenie takiej konstrukcji do ustawy, jeżeli jest konieczne, powinno być uwarunkowane co najmniej powiadomieniem posiadacza papieru o wygaśnięciu praw z posiadanego przez niego papieru wartościowego. Ponadto takie uprawnienie emitenta obligacji, powinno wynikać z treści papieru (a nie z celu jego emisji). Odnosnie umorzenia obligacji w części i obniżenia wartości nominalnej niewykupionej częściowo obligacji, wskazujemy, że zmiana treści prawa, które jest inkorporowane w papierze wartościowym wymaga zmiany warunków emisji obligacji, zgodnie z art. 7 ustawy o obligacjach oraz pozbawienia mocy prawnej papieru wartościowego wydane go w formie dokumentu i zastąpienie go innym dokumentem o zmienionej treści (w przypadku obniżenia wartości nominalnej wydanej w formie dokumentu obligacji bez dokonania jej wykupu) albo odzwierciedlenia zmiany treści wyemitowanych obligacji w systemie rejestracji. Nie jest jasne, czy celem projektowanych zapisów jest wprowadzenie w tym zakresie regulacji szczególnych, czy też mają się stosować zasady ogólne. Powstaje przy tym wątpliwość, czy jeśli system rejestracji papierów wymaga złożenia obligacji wydanych w formie dokumentu (mowa o zagranicznych CSD), to czy dematerializacji w tym systemie podlega papier wartościowy, czy tylko obrót papierem. W przypadku dematerializacji samego obrotu, zmiana treści praw wynikająca ze złożonego w depozycie dokumentu wymagałaby unieważnienia złożonych dokumentów obligacji i ich zastąpienia dokumentami o zmienionej treści	

10.	Propozycja dodania art. 5a do projektu ustawy oraz zmian w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach	Kasa Krajowa SKOK	Podjęta inicjatywa legislacyjna ma na celu określenie zasad emisji instrumentów kapitałowych kwalifikowanych do kapitału regulacyjnego banków i domów maklerskich lub środków własnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, w tym emisji nowej kategorii obligacji kapitałowych przez te podmioty rynku finansowego, zgodnie z właściwymi przepisami Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 oraz Rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Jak wskazano w uzasadnieniu projektowane rozwiązania zmierzają przede wszystkim do zniesienia barier w odniesieniu do emisji instrumentów, które będą mogły być zaliczane do tzw. kapitału dodatkowego Tier I i Tier II oraz klasyfikowane do środków własnych jako pozycje tzw. podstawowych środków własnych kategorii 1, kategorii 2 i kategorii 3 – w przypadku podmiotów sektora ubezpieczeniowego w celu umożliwienia dostosowania się przez wybrane, wskazane powyżej, podmioty rynku finansowego do konieczności spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji. Należy zauważyć, że cele jakie legły u podstaw podjętej inicjatywy legislacyjnej, zbieżne są co do istoty i kierunku ze zgłaszanymi w ostatnich latach przez Kasę Krajową postulatami wprowadzenia także dla spółdzielczych kas nowych instrumentów służących ich dokapitalizowaniu. Wielokrotnie prezentowane przez Kasę Krajową propozycje legislacyjne były inicjatywą zmierzającą do wprowadzenia odpowiednich zmian w art. 74 i art. 75 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach i miały na celu wyeliminowanie istniejącej dyskryminacji tego sektora. O ile	Uwaga nieuwzględniona Uwaga ma charakter systemowy. Stosowanie proponowanych instrumentów w przypadku sektora SKOK-ów wymagałoby wprowadzenia systemu obliczeń posiadanych instrumentów bezpośrednio w ciężar kapitału AT1 albo CET1, takiego jaki funkcjonuje w bankach (CRR).

		bowiem, w dotychczasowym stanie prawnym, podmioty rynku bankowego, kapitałowego i ubezpieczeniowego, zainteresowane emisją długu podporządkowanego w formie obligacji mają, na gruncie obowiązujących przepisów, możliwość zwiększenia wysokości posiadanych funduszy własnych stanowiących pokrycie wymogów kapitałowych, to w przypadku spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych realizacja takiego uprawnienia jest istotnie utrudniona. Brak przepisów stanowiących odpowiednik art. 74 ust. 7 i 8 oraz art. 75 ust. 4 i 5 ustawy o obligacjach powodował zatem nierówne traktowanie podmiotów rynku finansowego, a zawarte w konsultowanym projekcie rozwiązania, które ponownie pomijają w swych regulacjach spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, tę nierówność pogłębiają. Mając na uwadze zakres zmian przewidzianych w procedowanym projekcie ustawy o zmianie ustawy o obligacjach oraz niektórych innych ustaw, poniżej pozwalam sobie przedstawić propozycję zapisów, których celem jest zapewnienie także spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym możliwości zasilania kapitałów własnych, w tym ich zasilania nowymi instrumentami pomocowymi, analogicznych do zawartych w projekcie rozwiązań adresowanych do innych instytucji finansowych. Podobnie jak w przypadku pozostałych podmiotów sektora rynku finansowego (banków, domów maklerskich, zakładów ubezpieczeń oraz zakładów reasekuracji) rozwiązanie to przyczyniłoby się do zwiększenia bazy kapitałowej spółdzielczych kas – co niewątpliwie pozytywnie oddziaływałoby na ich konkurencyjność oraz poziom stabilności finansowej zarówno samego sektora kas, jak i całego sektora finansowego w Polsce. I. W projekcie z dnia 3 lipca 2020 r. ustawy o zmianie ustawy o obligacjach oraz niektórych innych ustaw: 1) w art. 1: po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:	

			„2a) w art. 75 po ust. 5 dodaje się ust. 6 w brzmieniu: „6. Jeżeli spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa jako emitent w warunkach emisji postanowi, iż obligacje są emitowane w celu ich zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 2412, z późn. zm.) oraz wyemitowane obligacje zostały zaliczone do takich funduszy, przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się.”; w pkt 3 w dodawanym Rozdziale 6a: - w dodawanym art. 77a pkt 1 po lit. b dodaje się lit. c w brzmieniu: „c) zobowiązanie podporządkowane zgodnie z art. 24 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych”, - w dodawanym art. 77b po pkt 4 dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa”, - w dodawanym art. 77c w ust. 2 na końcu dodaje się wyrazy: „albo w art. 24h ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych”, - w dodawanym art. 77g w pkt 2 po lit. b dodaje się lit. c w brzmieniu: „c) nie wcześniej niż po upływie 5 lat o dnia ich emisji, zgodnie z art. 24 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych w przypadku emitenta obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 77b pkt 5”, - w dodawanym art. 77i po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: „3a. Do emitenta obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 77b pkt 5 w przypadku wystąpienia w emisji zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 24h ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych ust. 3 stosuje się odpowiednio.”, - w dodawanym art. 77k po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:	

		„3. Postanowienia ust. 2 stosuje się odpowiednio do obligacji kapitałowych emitowanych przez emitenta, o którym mowa w art. 77b pkt 5.”, 2) w art. 4 w pkt 1 po dodawanych w art. 11 ust. 8 i 9 dodaje się ust. 10 w następującym brzmieniu: „ 10. W przypadku spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do zobowiązań pieniężnych nie wlicza się zobowiązań wynikających z: 1) emisji obligacji kapitałowych wyemitowanych w celu ich zaliczenia do funduszy własnych, 2) pożyczek podporządkowanych zaciągniętych w celu ich zaliczenia do funduszy własnych, 3) zobowiązań podporządkowanych zaciągniętych w celu ich zaliczenia do funduszy własnych.”; po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu: „Art. 5a. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2412 z późn. zm.): w art. 24 w ust. 2 w pkt 4 po lit. c dodaje się lit. d i e w brzmieniu: „d) z tytułu emisji obligacji kapitałowych, o których mowa w rozdziale 6a ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020, poz. 1208 z późn. zm.), e) po art. 24 dodaje się art. 24a - art. 24g w brzmieniu: „Art. 24a. 1. Emisja obligacji kapitałowych emitowanych w celu ich zaliczenia do funduszy własnych, o których mowa w art. 24 ust. 2 wymaga uchwały walnego zgromadzenia kasy podjętej większością trzech czwartych głosów. 2. Uchwała, o której mowa w ust. 1, może zawierać upoważnienie dla zarządu kasy do określenia warunków emisji obligacji	

			kapitałowych emitowanych w celu ich zaliczenia do funduszy własnych w zakresie określonym przez walne zgromadzenie kasy. Art. 24b. 1. Kasa może zawrzeć umowę pożyczki podporządkowanej wyłącznie z klientem profesjonalnym w rozumieniu art. 3 pkt 39b ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. (udzielający pożyczki). 2. Zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej wymaga uchwały zarządu kasy. Uchwała jest podejmowana po wyrażeniu przez radę nadzorczą kasy zgody na zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej w wysokości wnioskowanej przez zarząd. 3. Przedmiotem pożyczki podporządkowanej mogą być środki pieniężne w wysokości nie niższej niż 100.000 euro lub równowartość tej kwoty wyrażonej w innej walucie, ustalonej przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w ust. 2. 4. Umowa pożyczki podporządkowanej wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności. 5. Umowa pożyczki podporządkowanej określa ryzyko związane z możliwością wystąpienia zdarzenia inicjującego, umorzenia poszczególnych odsetek lub części odsetek z tytułu pożyczki podporządkowanej albo wstrzymania ich wypłaty oraz możliwością dokonania umorzenia w formie odpisu trwałego lub tymczasowego obniżającego w całości lub w części kwotę pożyczki podporządkowanej. Art. 24c. Umowa pożyczki podporządkowanej uprawnia udzielającego pożyczkę podporządkowaną do otrzymywania odsetek przez czas nieoznaczony. Przepisów art. 359, art. 365¹ i art. 395 Kodeksu cywilnego nie stosuje się. 2. Stronom pożyczki podporządkowanej nie przysługuje prawo do wypowiedzenia tej umowy. Art. 24d. Pożyczka podporządkowana podlega spłacie wyłącznie w przypadku gdy: umowa pożyczki podporządkowanej przewiduje jej spłatę;	

			kasa uzyskała zezwolenie Komisji Nadzoru Finansowego na spłatę pożyczki podporządkowanej nie wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia zawarcia umowy. Art. 24e. 1. Zarząd kasy może, w drodze uchwały, umorzyć wszystkie odsetki albo odsetki za dany okres odsetkowy z tytułu pożyczki podporządkowanej albo wstrzymać ich wypłatę na czas nieokreślony. 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, umorzenie odsetek lub wstrzymanie ich wypłaty nie stanowi niewykonania, nienależytego wykonania zobowiązania lub zwłoki w wykonaniu zobowiązania przez kasę. Art. 24f. 1. W przypadku wystąpienia określonego w umowie pożyczki podporządkowanej zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 24h, kasa dokonuje jej umorzenia w formie odpisu trwałego lub odpisu tymczasowego obniżającego kwotę pożyczki podporządkowanej w całości lub w części. 2. Wysokość odpisu określa uchwała zarządu kasy. Art. 24g. W przypadku upadłości albo likwidacji kasy: roszczenie o spłatę pożyczki podporządkowanej staje się wymagalne, wierzytelności z tytułu pożyczki podporządkowanej są zaspokajane zgodnie z odpowiednio stosowanym art. 440 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 498, z późn. zm.). Art. 24h. Zdarzenie inicjujące oznacza obniżenie wyrażonego procentowo stosunku funduszy własnych do wartości aktywów poniżej 1%.”. Ponadto należy zauważyć, że aktualny stan prawny , w którym kasy – pomimo przysługującego im uprawnienia do emisji obligacji w tym obligacji wieczystych nie mają możliwości powiększania funduszy własnych o środki pochodzące z ich emisji w formie zobowiązania podporządkowanego jest w istocie regulacją będącą przejawem nierówności w traktowaniu podmiotów rynku finansowego.	

			W przypadku nie uwzględnienia poprawek proponowanych wyżej w pkt I, Kasa Krajowa podtrzymuje swoją dotychczasową propozycję zmian do art. 74 i art. 75 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach w następującym brzmieniu: II. W ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach wprowadza się następujące zmiany: w art. 74 po uchylanych ust. 7 i 8 dodaje się ust. 9 w następującym brzmieniu: „9. Jeżeli spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa jako emitent w warunkach emisji postanowi, iż obligacje są emitowane w celu ich zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 2412, z późn. zm.) oraz wyemitowane obligacje zostały zaliczone do takich funduszy, przepisu ust. 2 nie stosuje się.”, w art. 75 po ust. 5 dodaje się ust. 6 w brzmieniu: „6. Jeżeli spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa jako emitent w warunkach emisji postanowi, iż obligacje są emitowane w celu ich zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz wyemitowane obligacje zostały zaliczone do takich funduszy, przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się.”. Zapisy w powyższym brzmieniu pozwoliłyby bowiem przynajmniej na zaliczanie do funduszy własnych kasy, po spełnieniu wymogów określonych dla zobowiązania podporządkowanego, środków pochodzących z emisji obligacji, w tym obligacji wieczystych wyemitowanych przez kasy.	

UWAGI SZCZEGÓŁOWE

Art. 1 projektu – zmiana ustawy o obligacjach

11.	Dodatkowa propozycja do art. 1 projektu ustawy	UKNF	Zlikwidowano zapisy w projekcie ustawy o obligacjach dotyczące wyłączenia możliwości objęcia obligacji kapitałowych poprzez zamianę, potrącenie, przelew lub potrącenie wierzytelności tj. usunięto dla wszystkich rodzajów emitentów (banków, domów maklerskich i zakładów ubezpieczeń/reasekuracji) stosowne zapisy zakazujące wykonywanie tego typu czynności. Ponadto, usunięto dla banków zapis o płatności za obligacje kapitałowe wyłącznie w formie pieniężnej. Jak również niezależnie od rodzaju emitenta usunięto zapis dot. niestosowania przepisów ustawy - Kodeks spółek handlowych dotyczących wkładów niepieniężnych. Może to powodować, że kapitały własne banków należące do kategorii AT1 lub środki własne zakładów ubezpieczeń i reasekuracji zaliczane do RT1 nie będą opłacane gotówką tylko wierzytelnościami wątpliwej jakości.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga nie została powtórzona podczas II tury konsultacji. Zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. r rozporządzenia CRR 2: „instrumenty nie podlegają uzgodnieniom dotyczącym potrącenia lub kompensowania, które obniżałyby ich zdolność do pokrycia strat.” Zastosowanie znajdują bezpośrednio przepisy rozporządzenia CRR 2.
12.	Dodatkowa propozycja zmiany (art. 4 ust. 1 ustawy o obligacjach)	Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych AGRO	Dokonać zmiany w art. 4 [Pojęcia], tak aby ust. 1 otrzymał następujące brzmienie: „1. Obligacja jest papierem wartościowym emitowanym w serii, w którym emitent stwierdza, że jest dłużnikiem właściciela obligacji, zwanego dalej „obligatariuszem”, i zobowiązuje się wobec niego do spełnienia świadczenia określonego w warunkach emisji”.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.
13.	Dodatkowa propozycja zmiany (art. 6 ust. 1 ustawy o obligacjach)	Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych AGRO	Dokonać zmian w art. 6 [Treść warunków emisji], tak aby w ust. 1 pkt 5 i 6 otrzymały następujące brzmienie: „5) wartość nominalną i maksymalną liczbę obligacji proponowanych do nabycia, z zastrzeżeniem ust. 2 pkt 9); 6) opis świadczeń emitenta wynikających z obligacji, wysokość tych świadczeń lub sposób, w jaki będzie ona ustalana, oraz termin,	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.

			miejsce i sposób ich spełniania, a także określenie dni, według których ustala się uprawnionych do świadczeń, z zastrzeżeniem ust. 2 pkt 8);”.	
14.	Dodatkowa propozycja zmiany (art. 6 ust. 1 ustawy o obligacjach)	Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych AGRO	Dokonać zmian w art. 6. ust. 2 [Treść warunków emisji], tak aby dodać pkt 8), 9) i 10) o następującym brzmieniu: „8) obligacje są emitowana w celu zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, określenie, czy oprocentowanie lub wypłata udziału w zyskach emitenta mogą zostać anulowane przez emitenta lub odłożone w czasie; 9) obligacje są emitowana w celu zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, określenie, czy emitent będzie miał prawo bez zgody obligatariuszy obniżyć wartość nominalną obligacji w sposób trwały lub tymczasowy, w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego, określonego w art. 52 ust. 1 lit. n) Rozporządzenia CRR; 10) obligacje są emitowana w celu zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, określenie, czy zobowiązanie wynikające z takich obligacji może być podporządkowane innym zobowiązaniom emitenta.”	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.
15.	Dodatkowa propozycja zmiany (art. 8 ust. 1 ustawy o obligacjach)	UKNF	w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. <i>Obligacje nie mogą mieć formy dokumentu, z zastrzeżeniem art. 77e.</i>” Zastrzeżenie wyjątku (por. art. 77e) od sformułowanej w art. 8 ustawy o obligacjach zasady dematerializacji obligacji. Jednocześnie należy podkreślić, że odstępstwo od formy zdematerializowanej	Uwaga nieuwzględniona Kwestia ma charakter stricte legislacyjny.

			obligacji powinno występować wyłącznie w przypadku, gdy emitent obligacji kapitałowych zamierza je zdematerializować w „innym systemie rejestracji” tj. zagranicznym.	
16.	Dodatkowa propozycja zmiany (art. 22 ust. 1 ustawy o obligacjach)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> - brak <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>art. 22 1. Emitent w warunkach emisji może postanowić, że wierzytelności wynikające z emitowanych przez niego obligacji, jeżeli nie zostały zabezpieczone, w przypadku upadłości lub likwidacji, będą zaspokojone po zaspokojeniu innych wierzytelności wobec tego emitenta, z zastrzeżeniem, że w przypadku gdy emitentem jest bank zaspokojenie odbywa się na zasadach określonych w art. 440 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz.U. 2003 Nr 60 poz. 535).</i> <u>UWAGI:</u> Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy o obligacjach: „emitent w warunkach emisji może postanowić, że wierzytelności wynikające z emitowanych przez niego obligacji, jeżeli nie zostały zabezpieczone, w przypadku upadłości lub likwidacji, będą zaspokojone po zaspokojeniu wszystkich innych wierzytelności przysługujących wierzycielom wobec tego emitenta”. Obecne brzmienie przepisu wskazuje, że obligacje podporządkowane, o których mowa w art. 22 ustawy o obligacjach, są podporządkowane wszystkim innym wierzytelnościom emitenta. W przypadku banków kolejność zaspokajania roszczeń powinno określać Prawo upadłościowe. Pozostawienie powyższego przepisu bez zmiany rodziłoby wątpliwości w zakresie wzajemnych relacji pomiędzy obligacjami kapitałowymi a obligacjami podporządkowanymi (Tier II). Można by bowiem argumentować, że zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy o obligacjach obligacje podporządkowane są podporządkowane „wszystkim innym	Uwaga nieuwzględniona Wskazaną relację w sposób wystarczający określa hierarchia wierzytelności - art. 440 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe.

			wierzytelnościom emitenta” w tym obligacjom kapitałowym. W takim przypadku obligacje kapitałowe nie spełniałyby wymogu o którym mowa w art. 52 ust. 1 lit. d) Rozporządzenia CRR („w przypadku niewypłacalności instytucji instrumenty te mają niższy stopień uprzywilejowania niż instrumenty w Tier II”) co nie pozwalałoby na ich zaliczenie do AT 1.	
17.	Dodatkowa propozycja zmiany (art. 23 ust. 1 ustawy o obligacjach)	Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych AGRO	Dokonać zmian w art. 23 [Wieczyste] w ten sposób, aby obecny zapis zmienić w art. 23 ust. 1 o następującym brzmieniu: „Emitent może emitować obligacje niepodlegające wykupowi, z zastrzeżeniem art. 75 ust. 2 oraz (...), uprawniające obligatariusza do otrzymywania odsetek, bądź udziału w zyskach emitenta, przez czas nieoznaczony, zwane dalej „obligacjami wieczystymi”. Przepisu art. 365 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2019 r. poz. 1145 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 875) nie stosuje się.”	Uwaga nieuwzględniona Nie ma konieczności zmiany definicji obligacji, o której mowa w art. 23 ustawy o obligacjach.
18.	Dodatkowa propozycja zmiany (art. 23 ust. 2 ustawy o obligacjach)	Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych AGRO	Dodać kolejny ustęp w art. 23 [Wieczyste]: „2. Jeżeli emitent w warunkach emisji postanowi, iż obligacje są emitowane w celu zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, oraz wyemitowane obligacje zostały zaliczone do takich funduszy, wypłata oprocentowania lub udziału w zyskach emitenta może zostać anulowana przez emitenta lub odłożona w czasie.”	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.
19.	Dodatkowa propozycja zmiany (art. 29 oraz art. 31 ust. 4 ustawy o obligacjach)	Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych AGRO	Dodatkowo, przy okazji tej nowelizacji, należałoby doprecyzować kwestie dotyczące pozycji administratora hipoteki lub zastawu w przypadku obligacji zabezpieczonych. Obecnie zgodnie z art. 29 oraz art. 31 ust. 4 Ustawy to emitent przed rozpoczęciem emisji zawiera umowę z administratorem hipoteki. Z uwagi na fakt, iż administrator związany jest umową cywilnoprawną z emitentem i to emitent zapewnia i wypłaca mu wynagrodzenie mogą zachodzić obawy, co do skuteczności i szybkości czynności podejmowanych przez niego w interesie wierzycieli. Naszym zdaniem taka umowa z	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.

			administratorem hipoteki powinna podlegać rejestracji , a jej warunki winny być kontrolowane przez właściwy urząd, np. Urząd Komisji Nadzoru Finansowego. Ponadto zwracamy uwagę na konieczność należytego umocowania, np. na płaszczyźnie takiej umowy z administratorem, organu w postaci Zgromadzenia Obligatariuszy, gdyż np. w przypadku upadłości emitenta (wtedy najczęściej korzysta się z zabezpieczeń rzeczowych) lub jego złej woli czy obstrukcji w spełnieniu świadczeń obligatariuszy, mogą oni mieć bardzo utrudnioną ścieżkę dochodzenia wierzytelności (np. emitent może wypowiedzieć umowę z administratorem hipoteki lub zaprzestać uiszczania należnego mu wynagrodzenia).	
20.	Art. 1 pkt 1 i 2 projektu ustawy (art. 74 ust. 7 i 8 oraz art. 75 ust. 4 i 5 ustawy o obligacjach)	BFG	W projekcie ustawy uchyla się art. 74 ust. 7 i 8 ustawy o obligacjach co sugeruje, iż obligacje kapitałowe mają mieć charakter obligacji wieczystych. Brak jest jednak szczegółowego uzasadnienia co do zasadności uchylecia tych przepisów W związku z powyższym prosimy o przeprowadzenie dodatkowej analizy zasadności uchylecia w art. 74 ust. 7 i 8, ze szczególnym uwzględnieniem obligacji, niebędących obligacjami wieczystymi, emitowanych w celu zaliczenia do pozycji w Tier II. Propozycja zmiany do art. 75 ust. 4 i 5 ustawy o obligacjach wskazuje, że przepis art. 75 może się stosować do wieczystych obligacji emitowanych w celu zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych. W konsekwencji można domniemywać, że projektodawca przyjął, że instrumenty AT1 jako wieczyste, podlegają normie art. 75 i w związku z tym uznał za uzasadnione uchylene w art. 74 ust. 7 i 8 . Należy jednak zauważyć, że art. 74 ust. 2 — przyjmując, że interpretacja wskazana powyżej jest poprawna - swoim zakresem przedmiotowym będzie obejmował obligacje wyemitowane w celu zaliczenia do pozycji w Tier II. Zgodnie z art. 63 lit. j rozporządzenia CRR w przypadku instrumentów w Tier II „(...) wbudowaną w instrumenty opcję wykupu można wykonać, a instrumenty wykupić, spłacić lub odkupić przed terminem wyłącznie w przypadku gdy spełnione <u>zostały warunki określone w art. 77</u>, i nie	Uwaga uwzględniona

			wcześniej niż pięć lat po dniu emisji, z wyjątkiem sytuacji gdy spełnione zostały warunki określone w art. 78 ust. 4 (...)". Zatem zwracamy uwagę na potencjalną kolizję przepisów art. 74 ust. 2 ustawy o obligacjach i art. 77g pkt 2 projektu ustawy o obligacjach. Rozumiemy jednak, że art. 77g pkt 2 projektu ustawy o obligacjach ma charakter przepisu szczególnego w stosunku do art. 74 ust. 2 ustawy o obligacjach. W związku z powyższym, jeśli tak jest, to wydaje się, iż przedmiotowa kwestia powinna być wyraźniej zaadresowana w projekcie ustawy, w celu niknięcia wątpliwości na etapie stosowania w/w przepisów.	
21.	Art. 1 pkt 1 projektu ustawy (art. 74 ust. 7 ustawy o obligacjach)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu</u> 1) w art. 74 uchyla się ust. 7 i 8 <u>Proponowane brzmienie Projektu</u> - brak regulacji <u>UWAGI:</u> <u>Uwaga o zasadniczym znaczeniu dla bezpieczeństwa systemu finansowego w Polsce.</u> Projekt zakłada usunięcie z ustawy art. 74 ust. 7 i 8 ustawy o obligacjach. Wskazane przepisy stanowią, że do obligacji emitowanych w celu zaliczenia ich do funduszy własnych banku (czyli także Tier II) nie stosuje się ust. 2 analizowanego artykułu, tj. zwłoka w wypłacie odsetek od tego typu obligacji nie stanowi przesłanki ich wcześniejszego wykupu. Usunięcie ust. 7 i 8 skutkować będzie powrotem do zasad ogólnych – zwłoka będzie przesłanką wcześniejszego żądania wykupu obligacji emitowanych w celu ich zaliczenia do Tier II. Stosownie do art. 63 lit. 1) Rozporządzenia CRR regulującego wymagania co do instrumentów Tier II „przepisy regulujące dane instrumenty lub pożyczki podporządkowane, stosownie do przypadku, nie dają posiadaczowi prawa do przyspieszenia	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			<i>planowanej przyszłej płatności odsetek lub kwoty głównej w innych przypadkach niż niewypłacalność lub likwidacja danej instytucji</i>”. Uchylenie art. 74 ust. 7 i 8 ustawy o obligacjach spowoduje, że dotychczas wyemitowane przez banki obligacje zaliczone do Tier II przestaną spełniać wymóg o którym mowa w art. 63 lit. 1) Rozporządzenia CRR. To z kolei doprowadzi do wyłączenia wszystkich dotychczas wyemitowanych przez banki obligacji Tier II z funduszy własnych. <u>Skutkować to będzie ogromnymi spadkami współczynników kapitałowych wszystkich banków w Polsce.</u> Przyjęcie przepisu w proponowanym brzmieniu uniemożliwi również przyszłe emisje obligacji Tier II, ponieważ tego typu instrumenty nie będą spełniać art. 63 lit. 1) Rozporządzenia CRR. <u>W związku z powyższym konieczne jest pozostawienie art. 74 ust.7 i 8 ustawy o obligacjach w obecnym brzmieniu.</u>	
22.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 75 ust. 4 i 5 ustawy o obligacjach)	NBP	Proponujemy uchylenie art. 75 ust. 4 i ust. 5 <i>ustawy o obligacjach</i> podobnie jak uchylane są przepisy art. 74 ust. 7 i ust. 8. Przepisy te były bowiem wprowadzone do ustawy o obligacjach w ramach przepisów regulujących funkcjonowanie obligacji wieczystych, wyłącznie na potrzeby implementacji pakietu CRDIV/CRR z myślą o instrumentach w kapitale dodatkowym Tier I oraz implementacji dyrektywy (UE) 2009/138/WE (Wypłacalność II) z myślą o hybrydowych instrumentach dłużnych mogących wchodzić w skład środków własnych zakładów ubezpieczeń. Projektowana ustawa wprowadza analogiczne przepisy w ramach rozdziału 6a dotyczącego obligacji kapitałowych, które mają być instrumentami zaliczanymi do kapitału dodatkowego Tier I banków, i środków własnych zakładów ubezpieczeń, więc wydaje się, że nie ma potrzeby ich utrzymywania w rozdziale dotyczącym obligacji wieczystych. (art. 1 pkt 2 projektu).	Uwaga nieuwzględniona Uchylenie przepisu art. 75 ust. 4 i 5 nie wydaje się konieczne ze względu na to, że regulują one kwestię braku zastosowania przepisu ust. 1 pkt 2 tego artykułu w zakresie obligacji wieczystych.
23.				

24.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art.75 ustawy o obligacjach)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> 2) w art. 75 ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie: „4. Jeżeli emitent w warunkach emisji postanowi, iż obligacje są emitowane w celu ich zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.)), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”, oraz wyemitowane obligacje zostały zaliczone do takich funduszy, przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się. 5. Jeżeli emitent w warunkach emisji postanowi, że obligacje są emitowane w celu ich zakwalifikowania jako pozycje środków własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) (Dz. Urz. L 12 z 17.1.2015, str. 1, z późn. zm.)), zwanego dalej „rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/35”, oraz wyemitowane obligacje zostały zaliczone do środków własnych zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się.” <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> 2) w art. 75 uchyla się ust. 4 i ust. 5. <u>UWAGI:</u> Zgodnie z Projektem obligacja kapitałowa będzie oddzielnym rodzajem obligacji. <u>Obligacja kapitałowa nie jest obligacją wieczystą w rozumieniu Projektu ustawy</u>, a zatem nie stosuje się do niej przepisów dot. obligacji wieczystych.	Uwaga nieuwzględniona Uchylenie przepisu art. 75 ust. 4 i 5 nie wydaje się konieczne ze względu na to, że regulują one kwestię braku zastosowania przepisu ust. 1 pkt 2 w zakresie obligacji wieczystych.

			Art. 75 ust. 4 ustawy o obligacjach, zarówno w brzmieniu obecnym, jak i zaproponowanym przez Projektodawców, należy usunąć. Projekt ustawy w zakresie obligacji kapitałowych zakłada całościowe i samodzielne regulacje dotyczące wykupu czy też ewentualnych roszczeń obligatariuszy w przypadku zwłoki emitenta. Nie jest w tym zakresie konieczne zmienianie art. 75 ust. 4 ustawy o obligacjach. Przepis nie znajduje również zastosowania do obligacji emitowanych w celu zaliczenia do Tier II. Rozporządzenie CRR nie wymaga aby instrumenty Tier II miały wieczysty charakter, a art. 75 reguluje właśnie takie obligacje. Podobne uwagi można poczynić w zakresie art. 75 ust. 5 ustawy o obligacjach.	
25.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 75 ustawy o obligacjach)	Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych AGRO	Dokonać zmiany w art. 75 [Wymagalność obligacji wieczystych] w ten sposób, że dodaje się ust. 4a o następującym brzmieniu: „4a. Jeżeli emitent w warunkach emisji postanowi, iż obligacje są emitowane w celu zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, oraz wyemitowane obligacje zostały zaliczone do takich funduszy, emitent będzie miał prawo bez zgody obligatariuszy obniżyć wartość nominalną obligacji w sposób trwały lub tymczasowy, w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego, określonego w art. 52 ust. 1 lit. n Rozporządzenia CRR.”	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres regulacji

26.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 75 ustawy obligacjach)	Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych AGRO	Dokonać zmiany w art. 75 [Wymagalność obligacji wieczystych] w ten sposób, że dodaje się ust. 4b o następującym brzmieniu: „4b. Jeżeli emitent w warunkach emisji postanowi, iż obligacje są emitowane w celu zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, oraz wyemitowane obligacje zostały zaliczone do takich funduszy, zobowiązanie wynikające z takich obligacji może być podporządkowane innym zobowiązaniom emitenta”.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres regulacji.
27.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy	NBP	Pod rozważę poddajemy wprowadzenie ograniczeń lokowania środków w obligacje kapitałowe oraz udzielania pożyczek podporządkowanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji. Należałoby również rozważyć wprowadzenie zakazu inwestowania przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w obligacje kapitałowe wyemitowane przez podmioty sektora ubezpieczeń, jak również zakaz udzielania pożyczek podporządkowanych innym podmiotom tego sektora. Jednocześnie ze względu na regulacje systemu Solvency II sugerujemy wprowadzenie zakazu lub ograniczeń inwestowania przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w obligacje kapitałowe wyemitowane przez podmioty z grupy kapitałowej zakładu ubezpieczeń, jak i udzielania im pożyczek podporządkowanych. Dodatkowo, można rozważyć wprowadzenie odpowiednich limitów inwestycji dla zakładów ubezpieczeń w tego rodzaju instrumenty emitowane przez podmioty spoza sektora ubezpieczeń w relacji do kapitałów własnych danej instytucji oraz limitów inwestycji przypadających na pojedynczego emitenta (pożyczkobiorcę). Ze względu na brak symetrii między regulacjami ubezpieczeniowymi i bankowymi w zakresie odliczeń od środków własnych ubezpieczycieli i funduszy własnych instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych istnieje bowiem możliwość podwójnego wykorzystywania tego samego kapitału do pokrycia ryzyka w	Uwaga nieuwzględniona Przepis art. 132 dyrektywy Wypłacalność II, a w konsekwencji art. 276 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie wprowadza ograniczeń kwotowych lub procentowych dotyczących lokat w określone kategorie aktywów ani zakazu lokat w określone kategorie aktywów. Zgodnie z art. 276 ust. 1 zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji lokują środki finansowe wyłącznie w aktywa, , których ryzyka można właściwie określić, mierzyć, monitorować, którymi można właściwie zarządzać, kontrolować i prowadzić sprawozdawczość w zakresie ryzyka i które mogą właściwie ocenić przy ocenie ogólnych potrzeb w zakresie wypłacalności. Zgodnie z art. 276 ust. 3 zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji są obowiązane lokować środki finansowe, w szczególności aktywa stanowiące pokrycie SCR i aktywa stanowiące pokrycie MCR w taki sposób, aby osiągnąć jak największy stopień bezpieczeństwa, jakości

			przypadku inwestycji przez zakład ubezpieczeń w instrument stanowiący środki własne innego zakładu. Zgodnie z przepisami dyrektywy (UE) 2009/138/WE (Wypłacalność II)¹ oraz rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/35 inwestycje w instrumenty stanowiące składniki środków własnych innych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji nie podlegają odliczeniom od środków własnych zakładu, który dokonał takiej inwestycji. Pomniejszane są tylko inwestycje w instrumenty emitowane przez instytucje podlegające rozporządzeniu (UE) 575/2013², o ile przekraczają one 10% podstawowych środków własnych kategorii 1 zakładu ubezpieczeń (pojedynczo lub łączne zaangażowanie w tę klasę aktywów). W przeciwieństwie do podmiotów sektora ubezpieczeń, podmioty sektora bankowego dokonują odliczeń takich inwestycji, zarówno w instrumenty wchodzące w skład kapitału banków, jak i zakładów ubezpieczeń. Brak symetrycznych regulacji w sektorze ubezpieczeń stanowi zatem ryzyko „sztucznego” zawyżania środków własnych, zwłaszcza zakładów powiązanych kapitałowo. W rezultacie, wprowadzenie możliwości nabywania obligacji kapitałowych oraz udzielenia pożyczek podporządkowanych przez zakłady ubezpieczeń oraz zakłady reasekuracji bez adekwatnych limitów może powodować zagrożenie dla stabilności sektora ubezpieczeń w sytuacji, gdyby inwestycje te przybrały znaczną skalę. (art. 1 pkt 3 projektu)	i rentowności, przy równoczesnym zachowaniu płynności środków. Umiejscowienie aktywów zapewnia ich dostępność. Zgodnie z art. 276 ust. 4 pkt 3 ustawy aktywa są zróżnicowane i odpowiednio rozproszone, tak aby umożliwiały właściwe reagowanie przez zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji na zmiany w otoczeniu gospodarczym, w szczególności na zmiany na rynkach finansowych i rynkach nieruchomości lub wystąpienie zdarzeń katastroficznych. Zgodnie z art. 276 ust. 4 pkt 6 ustawy zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji są obowiązane różnicować aktywa w taki sposób, aby uniknąć nadmiernego uzależnienia od jednego, określonego składnika aktywów, emitenta lub grupy emitentów powiązanych ze sobą lub określonego obszaru geograficznego oraz nadmiernej akumulacji ryzyka w całym portfelu, a lokaty w aktywach wyemitowanych przez tego samego emitenta lub grupę emitentów powiązanych ze sobą nie mogą narażać zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji na nadmierną koncentrację ryzyka. W świetle brzmienia powyższych regulacji, propozycje NBP pozostają w sprzeczności z art. 276 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, stanowiącej implementację art. 132 dyrektywy Wypłacalność II (określającego zasadę ostrożnego inwestora; ang.:prudent person), a w konsekwencji z przepisami dyrektywy Wypłacalność II.

28.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77a ustawy o obligacjach)	ZBP	Projekt ustawy zakłada utworzenie nowego rodzaju papieru wartościowego – obligacji kapitałowej – który spełniałby wymogi przewidziane przez Rozporządzenie CRR w stosunku do instrumentów AT 1. W tym celu postulowane jest przyjęcie nowego rozdziału w ustawie o obligacjach, tj. rozdziału 6a. Wyodrębnienie przepisów w osobnym rozdziale rzeczywiście służyć będzie jasności i przejrzystości przyjętych regulacji. Wydaje się jednak, że z legislacyjnego punktu widzenia lepszym rozwiązaniem niż wprowadzanie „rozdziału 6a – obligacje kapitałowe” było dodanie do ustawy „rozdziału 2a – obligacje kapitałowe”, tj. <u>przesunięcie proponowanych przepisów do wcześniejszej części</u> (dodanie art. 27a i następnych). Rozdział 2 ustawy o obligacjach reguluje różne rodzaje obligacji przewidziane przez ustawę. Obligacja kapitałowa jest jednym z rodzajów obligacji, a regulacje jej dotyczące powinny znaleźć się bezpośrednio po tym rozdziale. Zamieszczenie regulacji w zakresie obligacji kapitałowych po rozdziale 6 – wykup, umorzenie i odtworzenie obligacji zaburza systematykę ustawy o obligacjach.	Uwaga nieuwzględniona Regulacje zostały przeniesione do rozdziału 2 ustawy o obligacjach.
29.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77a pkt 1 lit b ustawy o obligacjach)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77a. Obligacje mogą być emitowane w celu ich zakwalifikowania:</i> <i>1) do funduszy własnych jako:</i> <i>a) instrumenty dodatkowe w Tier I, zgodnie z art. 52 rozporządzenia nr 575/2013,</i> <i>b) instrumenty w Tier II, zgodnie z art. 63 rozporządzenia nr 575/2013;</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u>	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się, aby projekt dotyczył również instrumentów w Tier II.

			<i>Art. 77a. Obligacje mogą być emitowane w celu ich zakwalifikowania do funduszy własnych jako instrumenty dodatkowe w Tier I, zgodnie z art. 52 rozporządzenia nr 575/2013.;</i> <u>UWAGI:</u> Projekt ustawy przewiduje, że obligacje kapitałowe mogą być emitowane między innymi w celu zaliczenia ich do kapitału Tier II. Kolejne przepisy Projektu odnoszące się w taki sam sposób do wszystkich obligacji kapitałowych (a zatem zarówno do AT 1, jak i do Tier II). Znaczna część przepisów dotyczących obligacji kapitałowych nie może być jednak stosowana do instrumentów zaliczanych do Tier II. Dla przykładu: 1) zgodnie z art. 77d ust. 1 wartość nominalna obligacji kapitałowej (w tym zaliczanej do Tier II) nie może być niższa niż 100 000 EUR – ta kwestie regulowana już jest w art. 22 ust. 2 ustawy o obligacjach; 2) zgodnie z 77f obligacja kapitałowa ma wieczysty charakter – Rozporządzenie CRR nie przewiduje takiego wymogu w stosunku do instrumentów Tier II; 3) art. 77h ust 1 przewiduje możliwość umorzenie przez zarząd emitenta odsetek od obligacji kapitałowych – Rozporządzenie CRR nie przewiduje takiego wymogu w stosunku do instrumentów Tier II; 4) art. 77j przewiduje obowiązek umorzenia lub konwersji obligacji w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego – Rozporządzenie CRR nie przewiduje takiego wymogu w stosunku do instrumentów Tier II. Wydaje się, że nie jest konieczne przyjmowanie regulacji zmieniających zasady funkcjonowania instrumentów zaliczanych do Tier II w Polsce. <u>Obecnie przepisy w tym zakresie funkcjonują poprawnie i nie stwarzają problemów interpretacyjnych.</u>	

30.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77a ustawy o obligacjach)	KDPW	nie wydaje się poprawna konstrukcja prawna, w której obligacja kapitałowa jest definiowana jako obligacja wyemitowana w określonym celu, a nie jako papier wartościowy o określonej treści. Nie wydaje się uzasadnione, aby cel emisji obligacji powodował tak daleko idące odstępstwa w zakresie konstrukcji prawnej obligacji, jak brak wykupu, czy możliwość dowolnego umorzenia zobowiązań wynikających z obligacji przez jej emitenta. Jednocześnie z projektowanych zapisów dotyczących obligacji kapitałowych wynika, że mogą mieć one charakter prawny obligacji zamiennych albo wieczystych, co jednak nie zostało wprost w projekcie wskazane. W związku z tym projektowana konstrukcja prawna obligacji kapitałowej jest niejasna i wywołuje wątpliwości	Uwaga częściowo uwzględniona Uwzględniona w zakresie określenia warunków emisji obligacji kapitałowych. Uwaga nieuwzględniona w zakresie określenia, że obligacje kapitałowe mają charakter prawny obligacji zamiennych albo wieczystych, ponieważ obligacje kapitałowe to odrębny rodzaj obligacji.
31.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77b pkt 1 ustawy o obligacjach)	UKNF	Podnieść należy, czy BGK powinien mieć możliwość emitowania AT1 CoCos? BGK podlega pod wymogi w zakresie filara I określone w art. 92 CRR – w szczególności AT1 natomiast artykuł 2 CRD wskazuje, iż BGK nie podlega pod przepisy CRD określające wymogi w zakresie filara II (art.104a). Prosimy o rozstrzygnięcie. Dodatkowo ze względu na to, że BGK jest wymieniony w OSR prosimy o odniesienie się czy BGK jest/czy nie jest Bankiem Krajowym w rozumieniu art. 4 Prawa Bankowego.	Uwaga kierunkowo uwzględniona
32.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77b pkt 1 i 2 ustawy o obligacjach)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77b. Emitentem obligacji, o których mowa w art. 77a, zwanych dalej „obligacjami kapitałowymi”, może być wyłącznie:</i> 1) bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 2357 oraz z 2020 r. poz. 284, 288, 321 i 1086); 2) dom maklerski w rozumieniu art. 110a ust. 1 pkt 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;	Uwaga nieuwzględniona Regulacje dotyczą podmiotów krajowych.

		3) krajowy zakład ubezpieczeń, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 18 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2020 r. poz. 895 i 1180); 4) krajowy zakład reasekuracji, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77b. Emitentem obligacji, o których mowa w art. 77a, zwanych dalej „obligacjami kapitałowymi”, może być wyłącznie:</i> 1) bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz.U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm., zwanej dalej: „Prawo bankowe”), 2) instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 Prawa bankowego, 3) dom maklerski w rozumieniu art. 110a ust. 1 pkt 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, 4) zagraniczna firma inwestycyjna w rozumieniu art. 110a pkt 17 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;” 5) krajowy zakład ubezpieczeń, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 18 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2020 r. poz. 895 i 1180); 6) krajowy zakład reasekuracji, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.” <u>UWAGI:</u> Zgodnie z proponowanym brzmieniem Projektu, zdolność emisyjna obligacji kapitałowych (instrumentów kapitałowych zaliczanych do	

			AT1) przyznana została wyłącznie podmiotom z siedzibą w Polsce. Stosownie do art. 49 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej zakazane jest ustanawianie przez państwa członkowskie Unii Europejskiej przepisów prawnych, które prowadziłyby do gorszego traktowania przedsiębiorców pochodzących z innych krajów Unii Europejskiej, niż przedsiębiorców z własnego kraju. Mając na uwadze powyższe, konieczne jest zapewnienie możliwości emitowania obligacji kapitałowych, rządzonych prawem polskim, odpowiednim podmiotom mającym siedzibę w innych krajach UE, będącym odpowiednikami m.in. banków, tj. instytucjom kredytowym.	
33.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77c ustawy o obligacjach)	UKNF	Zwracamy uwagę, że w ramach implementacji art. 44a BRRD2 do polskiego porządku prawnego, zaproponowano skorzystanie z opcji zawartej w art. 44a ust. 5 BRRD2, tj. wprowadzenie obowiązkowej minimalnej wartości nominalnej instrumentów MREL, Tier 2 i AT1 na poziomie 100 000 tys euro. Rozstrzygnięcie w zakresie tego artykułu zależy od rozstrzygnięcia przyjętego w przepisach implementujących BRRD2 (projektowany art. 3h ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym). Przepisy te powinny być zbieżne ze względu na to że obligacje kapitałowe emitowane przez banki i domy maklerskie będą stanowiły jednocześnie instrumenty objęte przepisem implementującym art. 44a BRRD2. Zwracamy jeszcze uwagę, że przepis implementujący art. 44a BRRD2 nie obejmuje swym zakresem obligacji kapitałowych emitowanych przez zakłady ubezpieczeń. Powyższe dotyczy również art. 127c ust. 1 ustawy – Prawo bankowe i art. 110ed ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Niezależnie od implementacji zapisów BRRD2, przy utrzymaniu obecnie proponowanego brzmienia art. 77c. ust. 1 projektu, postuluje się dookreślenie ograniczenia możliwości oferowania/zbywania obligacji kapitałowych zarówno na rynku pierwotnym jak i wtórnym.	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			Klient profesjonalny zdefiniowany jest art. 3 pkt 39b ustawy o obrocie.	
34.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77c ust. 1 ustawy o obligacjach)	NBP	W proponowanym brzmieniu art. 77c ust. 1 ustawy o obligacjach wprowadzono odwołanie do art. 3 pkt 39c ustawy o obrocie, zamiast do art. 3 pkt 39b tej ustawy (art. 1 pkt 3 projektu);	Uwaga uwzględniona
35.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77c ust. 1 ustawy o obligacjach)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77c. 1. Obligacje kapitałowe mogą być oferowane wyłącznie klientom profesjonalnym o których mowa art. 3 pkt 39c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77c. 1. Obligacje kapitałowe mogą być oferowane wyłącznie klientom profesjonalnym o których mowa w art. 3 pkt 39b lit. a) – n) ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</i> <u>UWAGI:</u> W art. 3 pkt 39c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi zdefiniowano pojęcie inwestora detalicznego, definicja inwestora profesjonalnego znajduje się w pkt 39b ww. ustawy. Konieczne jest zatem odesłanie do tego punktu, a nie do pkt 39c. Dodatkowo, za celowe należy uznać wskazanie konkretnych podmiotów którym mogą być oferowane obligacje kapitałowe, poprzez odesłanie do lit. a –n art. 3 pkt 39b ustawy o obrocie. Pierwsza część przepisu art. 3 pkt 39b ustawy o obrocie wymienia cechy jakie powinien spełniać klient profesjonalny, wymieniając następnie w lit. a – n kategorie tych klientów (banki, firmy inwestycyjne, zakłady ubezpieczeń). Jak rozumiemy celem	Uwaga kierunkowo uwzględniona Wprowadzono odwołanie do art. 3 pkt 39b lit. a)–m).

			projektowanego art. 77c ust. 1 o obligacjach ma być wskazanie, że obligacje kapitałowe mogą być oferowane tylko tym podmiotom.	
36.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77c ust. 1 ustawy o obligacjach)	BGK	Zgodnie z Ustawą, w projektowanych zmianach do ustawy o obligacjach, art. 77c ust. 1 ma następującą treść: „1. <i>Obligacje kapitałowe mogą być oferowane wyłącznie klientom profesjonalnym w rozumieniu <u>art. 3 pkt 39c</u> ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</i>” Tymczasem katalog klientów profesjonalnych został określony w 3 art. 3 pkt 39b ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, podczas gdy pkt 39c odnosi się do klientów detalicznych. Z uwagi na treść przepisu oraz uzasadnienie, z których bezpośrednio wynika, że wprowadzane instrumenty kapitałowe są dedykowane klientom profesjonalnym, uważamy że powyższe wskazanie na pkt. 39c stanowi oczywistą omyłką pisarską. Wskazujemy przy tym na wysokie znaczenie wyjaśnienia tej kwestii w ramach prac legislacyjnych – krąg odbiorców obligacji kapitałowych nie powinien pozostawiać żadnych wątpliwości.	Uwaga uwzględniona
37.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77c ust. 1 ustawy o obligacjach)	IDM	1) Przepis art. 3 pkt 39c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, do którego następuje odwołanie w projektowanym art. 77c ust. 1 ustawy o obligacjach, zawiera definicję klienta detalicznego, a nie klienta profesjonalnego. O kliencie profesjonalnym jest mowa w art. 3 pkt 39b ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. 2) Prosimy o wyjaśnienie, czy intencją powołanego przepisu jest wprowadzenie ogólnego zakazu nabywania obligacji kapitałowych przez podmioty niebędące klientami profesjonalnymi, czy też jedynie zakaz oferowania takich obligacji innym podmiotom aniżeli klienci profesjonalni. Powyższe zmierza do ustalenia dopuszczalności nabycia obligacji kapitałowych na rynku wtórnym przez podmiot nieposiadający statusu klienta profesjonalnego w sytuacji, gdy	Uwaga uwzględniona

			nabycie będzie następować z inicjatywy takiego podmiotu, a nie w wyniku zaoferowania mu takich obligacji.	
38.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77c ust. 1 ustawy o obligacjach)	Konfederacja Lewiatan	Proponowana następująca zmiana art. 77c ust. 1 ustawy o obligacjach: <i>Art. 77c. 1. Obligacje kapitałowe mogą być oferowane wyłącznie klientom profesjonalnym w rozumieniu art. 3 pkt 39b lit a)-n) ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</i> Proponowana następująca zmiana art. 127c ust. 1 prawa bankowego: <i>Art. 127c. 1. Bank może zawrzeć umowę pożyczki podporządkowanej w celu jej zakwalifikowania jako instrument dodatkowy w Tier I wyłącznie z podmiotem wskazanym w art. 3 pkt 39b lit a)-n) ustawy o obrocie instrumentami finansowym, jako klient profesjonalny (udzielający pożyczki).</i> Proponowane zmiany pozwalają określić krąg podmiotów zgodnie z uzasadnieniem Projektu tj. ograniczyć go do klientów profesjonalnych, gdyż „<i>Obligacja kapitałowa jest instrumentem złożonym i wymaga profesjonalnej wiedzy inwestycyjnej, w tym oceny ryzyka</i>”. Wskazany w Projekcie art. 77c ust. 1 ustawy o obligacjach wskazuje na art. 3 pkt 39c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, czyli klienta detalicznego.	Uwaga nieuwzględniona Zaproponowano zmiany redakcyjne przepisu.
39.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77c ust. 2 ustawy o obligacjach)	BGK	Pragniemy również zwrócić uwagę na następującą kwestię. Art. 77c ust. 2 projektowanej zmiany ustawy o obligacjach stanowi: „<i>Warunki emisji zawierają informację o ryzyku związanym z nabyciem obligacji kapitałowej, w szczególności o możliwości umorzenia wszystkich odsetek albo odsetek za dany okres odsetkowy oraz o możliwości wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 lub art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.</i>”	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie jest konieczne. Zgodnie z art. 83h ust. 6 pkt 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi za instrumenty nieskomplikowane nie uznaje się obligacji i dłużnych papierów wartościowych, które mają wbudowany instrument pochodny lub których struktura utrudnia klientowi lub potencjalnemu klientowi

			W kontekście tej regulacji powstaje pytanie jaki charakter pod względem regulacyjnym w kontekście klasyfikacji instrumentów finansowych wskazanych jako instrumenty nieskomplikowane w art. 83h ust. 6 pkt 5 Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi będzie miała obligacja kapitałowa - czy będzie to instrument nieskomplikowany w rozumieniu tego przepisu. W świetle Dyrektywy MIFID II należy mieć na uwadze, że obligacje <i>per se</i> są instrumentami tzw. <i>non complex</i>, a więc nieskomplikowanymi, z którym wiąże się możliwość odstąpienia od przeprowadzania testu adekwatności w tzw. trybie <i>execution only</i>. Być może biorąc pod uwagę profil ryzyka i charakter tego instrumentu finansowego, zasadnym byłoby wyłączenie ich <i>explicite</i> z katalogu instrumentów nieskomplikowanych. Powstaje tu też pytanie czy w kontekście Uzasadnienia do projektu Ustawy, a konkretnie uzasadnienia do art. 77g projektowanej ustawy o obligacjach, obligacji kapitałowej nie należałoby rozumieć jako obligacji z wbudowaną opcją (instrumentem pochodnym). Nasza uwaga dotyczy następującego fragmentu uzasadnienia: <i>„(...) Wskazane warunki powinny zostać spełnione łącznie. Wbudowana w instrument kapitałowy opcja wykupu (tzw. call) może zostać wykonana wyłącznie w określonym terminie. Wykonanie opcji call przed upływem wskazanego terminu jest możliwe tylko za zgodą właściwego organu i jedynie w przypadkach ograniczonych przepisami rozporządzenia 575/2013.”</i> Przyjęcie takiego założenia pozwalałoby uznawać obligacje kapitałowe jako instrumenty niekwalifikujące się do katalogu z art. 83h ust. 6 pkt 5 Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi ze wszystkimi tego konsekwencjami. Dlatego też wskazujemy na zasadność podjęcia tej kwestii w ramach konsultacji publicznych do projektowanej ustawy.	zrozumienie ryzyka związanego z tymi instrumentami finansowym.
40.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77d ust. 1 i 2	UKNF	W obecnej redakcji art. 77d ust. 1 mówi o minimalnej wartości nominalnej bez sprecyzowania, że chodzi jedynie o moment emisji, a więc można domniemywać, że przepis ten obejmuje cały czas	Uwaga uwzględniona

	ustawy o obligacjach)		trwania instrumentu. Taki przepis uniemożliwia write-down, co niweczy mechanizm, o którym mowa w art. 77d ust. 2. Taki przepis w praktyce uniemożliwia write-down, a w konsekwencji i następujący write-up, uregulowany w art. 21 Rozporządzenia Delegowanego KE 241/2014, z uwagi na limit dolny 100 tys euro, który uniemożliwi spisanie strat w ciężar instrumentów.	
41.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77d ust.1 ustawy o obligacjach)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77d. 1. Wartość nominalna obligacji kapitałowej nie może być niższa niż 100 000 euro albo równowartość tej kwoty wyrażona w innej walucie ustalona przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia przez emitenta obligacji kapitałowej uchwały o emisji.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77d. 1. Wartość nominalna obligacji kapitałowej wynosi co najmniej 100 000 euro albo równowartość tej kwoty wyrażona w innej walucie ustalona przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia przez emitenta obligacji kapitałowej uchwały o emisji.</i> <u>UWAGI:</u> Proponowana zmiana ma charakter legislacyjno-techniczny. Polega ona na zastąpieniu zwrotu: „nie może być niższa niż” zwrotem „wynosi co najmniej”. Służy ona dostosowaniu brzmienia przepisu do m.in. Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE, które również używa zwrotu „co najmniej 100.000 EUR” m.in. w art. 1 ust. 4 lit. d.	Uwaga nieuwzględniona Próg wartości nominalnej został zmieniony na 400.000 złotych ze względu na art. 3h ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

42.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77d ust. 2 ustawy o obligacjach)	UKNF	Proponujemy rozważenie doprecyzowania, że podwyższenie wartości nominalnej może mieć miejsce jedynie po jej wcześniejszym obniżeniu wskutek zaistnienia zdarzenia inicjującego.	Uwaga uwzględniona
43.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77d ust. 2 ustawy o obligacjach)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77d ust. 2. Warunki emisji mogą przewidywać warunki, po spełnieniu których emitent obligacji kapitałowej będzie uprawniony do podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowej.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77i ust. 2 W przypadku gdy w wyniku wystąpienia zdarzenia inicjującego w rozumieniu art. 54 rozporządzenia nr 575/2013 wartość nominalna obligacji kapitałowych została w części umorzona, warunki emisji mogą przewidywać kryteria, po spełnieniu których emitent będzie uprawniony do podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowych.</i> <i>3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 wartość nominalna obligacji kapitałowej nie może być wyższa niż jej wartość nominalna z dnia emisji.</i> - należy również zmienić numerację kolejnych ustępów przepisu. <u>UWAGI:</u> W art. 77d ust. 2 ustawy o obligacjach implementuje się do polskiego porządku prawnego art. 52 ust. 1 lit. n) Rozporządzenia CRR, stosownie do którego: „przepisy regulujące dane instrumenty wymagają, z chwilą wystąpienia zdarzenia inicjującego, dokonania trwałego lub tymczasowego odpisu obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów lub zamiany tych instrumentów na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I”.	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			Przepis w zaproponowanym w Projekcie brzmieniu pozwala na podwyższenie wartości nominalnej obligacji w każdym czasie, a nie tylko w przypadku tymczasowego obniżenia jego wartości nominalnej. Wydaje się również, że przepis powinien zostać umieszczony w jednostce redakcyjnej ustawy, po przepisach regulujących obniżenie wartości nominalnej obligacji kapitałowej.	
44.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77d ust. 2 ustawy o obligacjach)	IDM	Zgodnie z powołanym przepisem „ <i>Warunki emisji mogą przewidywać warunki, po spełnieniu których emitent obligacji kapitałowej będzie uprawniony do podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowej.</i> ” Podwyższenie wartości nominalnej obligacji następuje w drodze zmiany warunków emisji obligacji, dokonywanej na zasadach określonych w art. 7 ust. 1 ustawy o obligacjach. Powstaje wątpliwość o stosunek ww. przepisów względem siebie. Czy intencją projektowanego przepisu jest to, aby w przypadku braku wskazania w warunkach emisji obligacji warunków, po spełnieniu których emitent obligacji kapitałowej będzie uprawniony do podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowej, podwyższenie takie nie mogło nastąpić nawet w przypadku zmiany warunków emisji w jeden ze sposobów przewidzianych w art. 7 ust. 1 ustawy o obligacjach? Czy w przypadku wprowadzenia do warunków emisji obligacji kapitałowych warunków, po spełnieniu których emitent obligacji kapitałowej będzie uprawniony do podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowej, podwyższenie takie może nastąpić w drodze jednostronnego oświadczenia woli emitenta, a tym samym art. 7 ust. 1 ustawy o obligacjach nie ma mieć tutaj zastosowania? W przypadku, gdy odpowiedź na drugie z powyższych pytań będzie twierdząca, wskazane jest jednoczesne wprowadzenie zmiany w art. 7 ust. 2 ustawy o obligacjach poprzez rozszerzenie tego przepisu na dodatkowy przypadek jednostronnej zmiany warunków emisji, wynikający z art. 77d ust. 2 i doprecyzowanie tego przepisu, tak aby nie budził on zasygnalizowanych powyżej wątpliwości.	Uwaga kierunkowo uwzględniona Dodano przepis dotyczący informowania obligatariuszy.

45.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77d ust. 2 ustawy o obligacjach)	KDPW	nie jest jasne, na jakich zasadach ma być dokonywane podwyższenie wartości nominalnej już wyemitowanych obligacji. W odniesieniu do wyemitowanych obligacji, zmiana treści praw wynikających z takich obligacji może nastąpić wyłącznie poprzez zmianę warunków emisji obligacji, na zasadach określonych w art. 7 ustawy o obligacjach. Zasadniczo, zmiana treści wyemitowanego papieru wartościowego nie może nastąpić bez zgody jego posiadacza. Zmiana treści prawa, które jest inkorporowane w papierze wartościowym wydanym w formie dokumentu, wymaga dodatkowo pozbawienia ważności wyemitowanego papieru wartościowego i wymiany go na nowy, a w przypadku papieru istniejącego w formie zdematerializowanej - odzwierciedlenia zmiany wartości nominalnej papieru w systemie jego rejestracji. Nie jest jasne, czy celem projektowanych zapisów jest wprowadzenie w tym zakresie regulacji szczególnych, czy też mają się stosować wskazane powyżej zasady ogólne	Uwaga kierunkowo uwzględniona Zgodnie z projektowanymi przepisami warunki emisji określają zasady i kryteria podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowych.
46.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77e ustawy o obligacjach)	IDM	1) Zgodnie z powołanym przepisem „<i>W przypadku, o którym mowa w art. 5 ust. 1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, obligacja kapitałowa może mieć formę dokumentu i podlega zarejestrowaniu w terminie 6 miesięcy od dnia emisji.</i>” Powyższy przepis, ani żaden inny przepis projektowanej ustawy, nie określają jednak skutku uchybienia ww. terminowi, tj. co dzieje się, czy też winno się zadziać w sytuacji, gdy obligacja kapitałowa mająca formę dokumentu nie zostanie zarejestrowana w terminie 6 miesięcy od dnia emisji. W szczególności, czy w takim przypadku obligacja kapitałowa powinna podlegać umorzeniu? 2) Czy forma dokumentu jest zastrzeżona tylko i wyłącznie dla obligacji, o których mowa w art. 5 ust. 1a ustawy o obligacjach? Jeżeli tak, uregulowanie to nie jest spójne z innymi przepisami, np. z: (i) projektowanym art. 7aa ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, z którego wynika, że w	Uwaga nieuwzględniona Projektodawca nie zdecydował się na doprecyzowanie w przedstawionych obszarach.

			każdym przypadku emitent obligacji kapitałowych o których mowa w art. 77a pkt 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, przed rozpoczęciem proponowania ich nabycia, zawiera z firmą inwestycyjną uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym umowę, której przedmiotem jest przechowywanie dokumentów obligacji kapitałowych oraz prowadzenie rejestru, (ii) projektowanym art. 7aa ust. 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, z którego wynika, że emitent obligacji kapitałowych, przed zawarciem umowy, o której mowa w ust. 1, ma obowiązek złożenia dokumentów obligacji kapitałowych do depozytu prowadzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez firmę inwestycyjną albo bank powierniczy, o których mowa w ust. 1, - których zakres wydaje się być szerszy, aniżeli wynikający z art. 5 ust. 1a ustawy o obligacjach. 3) w przypadku wyemitowania obligacji kapitałowych w formie dokumentu – z jaką chwilą na gruncie wprowadzanych zmian dochodzi do powstania praw z takich obligacji, a w szczególności czy do takich obligacji ma zastosowanie zasada przewidziana w projektowanym art. 7aa ust. 5 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, zgodnie z którą prawa z obligacji kapitałowych powstają z chwilą dokonania zapisu w rejestrze osób uprawnionych z tych obligacji prowadzonego przez firmę inwestycyjną albo bank powierniczy, o których mowa w ust. 1, i przysługują osobom wskazanym w tym rejestrze jako osoby uprawnione?	
47.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77e ustawy o obligacjach)	KDPW	przepis nie precyzuje, w jakim systemie obligacje kapitałowe powinny zostać zarejestrowane. Brak jest uzasadnienia do wyłączenia w odniesieniu do banków ustawowego obowiązku rejestracji obligacji niepublicznych w depozycie papierów wartościowych prowadzonym przez Krajowy Depozyt albo w	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się pozostawienie terminu 6 miesięcznego.

			zagranicznym CSD. Należałoby zatem wyraźnie wskazać, że w przepisie tym chodzi o obowiązek rejestracji zgodnie z art. 7a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi albo na podstawie art. 5 ust. 1a tej ustawy. 6 miesięczny termin na dokonanie rejestracji jest zbyt długi. Uprzywilejowanie banków w zakresie terminu wykonania obowiązku rejestracji niepublicznych obligacji, nie znajduje uzasadnienia i byłoby zaprzeczeniem w zasady równości podmiotów wobec prawa	
48.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77g pkt 2b ustawy o obligacjach)	UKNF	DODATKOWA UWAGA do art. 77 g pkt 2b) – okres do wykupu obligacji kapitałowych kategorii 2 Projektowany art. 77g pkt 2b) stanowi, że obligacje kapitałowe, o których mowa w art. 77a pkt 2 lit. b) projektowanej ustawy, tj. zakwalifikowane do środków własnych kategorii 2, podlegają wykupowi „nie wcześniej niż po upływie 10 lat od dnia ich emisji, zgodnie z art. 73 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35”. Obligacje kapitałowe zakwalifikowane do środków własnych kategorii 2 (tj. obligacje kapitałowe, o których mowa w art. 77a pkt 2 lit. b) projektowanej ustawy), zgodnie z art. 73 ust 1 pkt c) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) podlegają wykupowi nie wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia emisji, przy czym art. 73 ust 1 pkt e) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 20115/35 dopuszcza taką konstrukcję podstawowych środków własnych, gdzie ich wykup lub spłata może nastąpić po upływie 10 lat od daty emisji ale dotyczy to takich pozycji, które zawierają ograniczone bodźce do spłaty lub wykupu; (czyli: obligacja kapitałowa zaklasyfikowana do kategorii 2 środków własnych może zawierać ograniczone bodźce do wykupu lub spłaty, tylko wtedy, gdy ich wykup lub spłata nie nastąpi przed	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			upływem 10 lat od daty emisji). <i>Dla odróżnienia: Obligacja kapitałowa kategorii 1 środków własnych nie może zawierać bodźców do wykupu lub spłaty (art. 71.1 pkt i)).</i> <u>Proponujemy modyfikację art. 77g pkt 2b)</u> projektowanej ustawy o obligacjach w kierunku następującym: Obligacje kapitałowe, o których mowa w art. 77a pkt 2 lit. b) (tj. zakwalifikowane do środków własnych kategorii 2) podlegają wykupowi nie wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia emisji, zgodnie art. 73 ust 1 pkt c) z zastrzeżeniem art. 73 ust 1 pkt e) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.	
49.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77g pkt 1 ustawy o obligacjach)	UKNF	Proponujemy rozważenie dodania na końcu art. 77 g pkt 1 „oraz”, by niewątpliwym było, że warunki z pkt 1 i z pkt 2 muszą być spełnione łącznie.	Uwaga uwzględniona
50.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77g pkt 1 ustawy o obligacjach)	NBP	W projektowanym art. 77g pkt 1) <i>ustawy o obligacjach</i> , po wyrazach „obligacji kapitałowych” proponujemy zawrzeć spójnik „oraz” tak, aby z projektowanego przepisu jasno wynikało, że warunki, o których mowa w art. 77g pkt 1 i 2 <i>ustawy o obligacjach</i> winny zostać spełnione łącznie. (art. 1 pkt 3 projektu).	Uwaga uwzględniona
51.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77g ustawy o obligacjach)	Karwasiński Szpringer i Wspólnicy spółka jawna	Brzmienie projektowanego art. 77g ustawy o obligacjach zdaje się nie przesądzać, czy wskazane w tym artykule warunki muszą wystąpić kumulatywnie, czy też w celu wykupu wystarczy zajście jednego ze wskazanych zdarzeń. W celu zapewnienia pewności stosowania projektowanych przepisów, a tym samym ochrony interesów potencjalnych obligatariuszy w zakresie ustalania na	Uwaga uwzględniona

			podstawie analizy warunków emisji obligacji praw przysługujących ich emitentowi postuluje się doprecyzowanie projektowanego ich brzmienia.	
52.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77g ust. 1 ustawy o obligacjach)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> Art. 77g. 1. Obligacje kapitałowe podlegają wykupowi w przypadku gdy emitent obligacji kapitałowych: 1) w warunkach emisji zastrzegł prawo wykupu obligacji kapitałowych (...) <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> Art. 77g. 1. Obligacje kapitałowe podlegają wykupowi w przypadku gdy emitent obligacji kapitałowych: 1) w warunkach emisji zastrzegł prawo wykupu obligacji kapitałowych oraz (...) <u>UWAGI:</u> Uwaga techniczno-legislacyjna. Proponujemy dodanie słowa „oraz” po pkt 1, aby wskazać, że oba warunki muszą być spełnione równocześnie.	Uwaga uwzględniona
53.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77g pkt 2 lit. a ustawy o obligacjach)	UKNF	Art. 78.4 CRR zezwala na wykup przed upływem 5 lat w określonych sytuacjach. Projektowane przepisy powinny zostać uzupełnione o odesłanie do CRR. Należałoby dodać również odniesienie do art. 78, ponieważ nie tylko określa on warunki takiego wykupu, ale w ust. 4 przywołuje przypadki, w których taki wykup może być dokonany przed upływem 5 lat od daty emisji	Uwaga uwzględniona
54.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u>	Uwaga kierunkowo uwzględniona

	(art. 77g pkt 2 lit. a ustawy o obligacjach)	<i>Art. 77g. Obligacje kapitałowe podlegają wykupowi w przypadku gdy emitent obligacji kapitałowych: (...)</i> <i>2) uzyskał zezwolenie Komisji Nadzoru Finansowego na wykup obligacji kapitałowych:</i> <i>a) nie wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia ich emisji, zgodnie z art. 77 rozporządzenia nr 575/2013 – w przypadku emitenta obligacji kapitałowej, o którym mowa w art. 77b pkt 1 i 2,</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu</u> <i>Art. 77g. 1. Obligacje kapitałowe podlegają wykupowi w przypadku gdy emitent obligacji kapitałowych:</i> <i>2) uzyskał zezwolenie Komisji Nadzoru Finansowego na wykup obligacji kapitałowych:</i> <i>a) nie wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia ich emisji, z wyjątkiem sytuacji określonej w art. 78 ust. 4 rozporządzenia 575/2013 – w przypadku emitenta obligacji kapitałowej, o którym mowa w art. 77b pkt 1 – 4;</i> <i>2. Emitent w warunkach emisji zastrzec może, że obligacje kapitałowe podlegają wykupowi w przypadku nieuzyskania, w określonym terminie, zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego na zakwalifikowanie obligacji kapitałowych jako instrumentów dodatkowych w Tier I, o których mowa w art. 52 rozporządzenia 575/2013.</i> <u>UWAGI:</u> <i>Stosownie do art. 52 ust.1 lit. i) Rozporządzenia CRR: „wbudowaną w instrumenty opcję wykupu można wykonać, a instrumenty wykupić lub odkupić wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 77, i nie wcześniej niż po upływie pięciu lat od daty emisji, chyba że spełnione zostały warunki określone w art. 78 ust. 4”.</i>	

			Co do zasady, opcję wykupu instrumentów zaliczonych do AT 1 można wykonać po upływie 5 lat od dnia ich emisji. Rozporządzenie CRR przewiduje jednak w tym zakresie wyjątek – w art. 78 ust. 4. Nie jest zatem właściwe dopuszczenie możliwości wykupu tylko po upływie 5 lat. Konieczne jest również uwzględnienie wskazanego wyżej wyjątku wskazanego w art. 78 ust. 4 Rozporządzenia CRR. Wydaje się również, że ustawa powinna przewidywać możliwość wykupu obligacji kapitałowych w przypadku negatywnej decyzji KNF co do zakwalifikowania obligacji kapitałowych do AT 1. Emitent w takiej sytuacji nie powinien być zobowiązany do płacenia znacznych odsetek w sytuacji gdy nie osiągnie celu emisji. Podobne rozwiązania funkcjonują obecnie na rynku w zakresie obligacji emitowanych w celu ich zaliczenia do Tier II.	
55.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (Art. 77g pkt 2b ustawy o obligacjach)	UKNF	Zwracamy uwagę, że ostatnie zdanie po myślniku w pkt b) powinno być rozumiane jako odnoszące się tylko do przypadków wymienionych w pkt b). Obecna redakcja może budzić wątpliwości czy ostatnie zdanie po myślniku na końcu przepisu nie znajduje zastosowania również wobec lit a). Brzmienie pkt 2b powinno być następujące: b) nie wcześniej niż po upływie: – 5 lat od dnia ich emisji, zgodnie z art. 71 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, w przypadku, o którym mowa w art. 77a pkt 2 lit. a, – 10 lat od dnia ich emisji, zgodnie z art. 73 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, w przypadku, o którym mowa w art. 77a pkt 2 lit. b, – 5 lat od dnia ich emisji, zgodnie z art. 77 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, w przypadku, o którym mowa w art. 77a pkt 2 lit. c, w przypadku emitenta obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 77b pkt 3 i 4.	Uwaga nieuwzględniona Obecna konstrukcja przepisu nie powinna budzić wątpliwości, gdyż kategorie emitentów zostały wskazane odrębnie w literze a i b.

56.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77g pkt 2 lit. b ustawy o obligacjach)	PIU	Ponadto Polska Izba Ubezpieczeń prosi o rozważenie, czy nie należy dokonać korekty brzmienia art. 77g pkt 2 lit. b) ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, który dotyczy możliwości wykupu obligacji kategorii 2. W uzasadnieniu do Projektu czytamy, że w przypadku, gdy obligacje kapitałowe zostały wyemitowane w celu zakwalifikowania ich do środków własnych jako pozycje podstawowych środków własnych kategorii 2 termin wykupu nie może przypadać wcześniej niż po upływie 10 lat od dnia emisji obligacji. Naszym zdaniem powinno to być jednak nie 10 a 5 lat. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 73 ust. 1 pkt c) Rozporządzenia 2015/35, cechą środków własnych kategorii 2 jest to, że pozycja podstawowych środków własnych nie posiada określonego terminu wymagalności lub jej pierwotny termin wymagalności wynosi co najmniej 10 lat, jednak pierwsza dopuszczona umową sposobność do splaty lub wykupu pozycji podstawowych środków własnych nie wystąpi przed upływem 5 lat od daty emisji. Ponadto, o ile w powyższym kontekście wątpliwości legislatora wzbudziło brzmienie art. 73 ust. 1 pkt e) Rozporządzenia 2015/35 (w polskiej wersji językowej to „pozycja podstawowych środków własnych może obejmować ograniczone bodźce do spłaty lub wykupu, przy zastrzeżeniu, że spłata lub wykup nie nastąpią przed upływem 10 lat od daty emisji”) zwracamy uwagę, że w wersji angielskiej brzmi ono: „the basic own-fund item may include limited incentives to repay or redeem that basic own-fund item, provided that these do not occur before 10 years from the date of issuance”. W konsekwencji 10 lat w tym miejscu Aktu Delegowanego nie dotyczy spłaty lub wykupu, a raczej zachęt (bodźców) do spłaty lub wykupu.	Uwaga kierunkowo uwzględniona
57.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77g ustawy o obligacjach)	KDPW	W kontekście definicji obligacji kapitałowych, zawartej w art. 77a, oraz brzmienia art. 77g i art. 23 ustawy o obligacjach, powstaje wątpliwość, czy niektóre obligacje kapitałowe nie będą miały charakteru obligacji wieczystych. Stosownie bowiem do art. 23 ustawy o obligacjach, „emitent może emitować obligacje niepodlegające wykupowi, z zastrzeżeniem art. 75 ust. 2,	Uwaga nieuwzględniona Obligacje kapitałowe jest to oddzielny rodzaj obligacji.

			uprawniające obligatariusza do otrzymywania odsetek przez czas nieoznaczony, zwane dalej „obligacjami wieczystymi”. Przepisu art. 365 ¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 875) nie stosuje się.” W związku z definicją obligacji kapitałowych poprzez cel ich emisji a nie poprzez ich treść, zasadne byłoby zatem stosowania wobec obligacji kapitałowych, których charakter prawny odpowiada obligacjom wieczystym, przepisów dotyczących obligacji wieczystych, poprzez wyraźne wskazanie, że obligacje kapitałowe mogą zostać wyemitowane jako obligacje wieczyste	
58.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77h ust. 1 ustawy o obligacjach)	UKNF	Przepis ten należy przeanalizować pod kątem regulacji zawartych w ustawie o nadzorze makroostrożnościowym, w kontekście zakazu wypłaty MDA w przypadku naruszenia przez bank wymogu połączonego bufora. Przy zaproponowanym brzmieniu powstałaby wątpliwość, czy bank również musi podjąć uchwałę o wstrzymaniu wypłat w celu dostosowania się do ograniczeń wypłat wynikających z ustawy o nadzorze makroostrożnościowym. Z jednej strony bank miałby obowiązek wstrzymania/ograniczenia wypłat (ustawa o nadzorze makroostrożnościowym), z drugiej strony, niniejszy projekt przewiduje konieczność podjęcia uchwały. Czyli de facto bank w celu zapewnienia zgodności z ustawą o nadzorze makroostrożnościowym będzie musiał przy przekroczeniu bufora podejmować uchwałę. Proponujemy zatem wskazać wyłączenia w tym przepisie, że stosuje się go z zastrzeżeniem przepisów dotyczących wypłaty MDA, o których mowa w ustawie o nadzorze makroostrożnościowym (w przypadku ograniczeń wynikających z MDA ograniczenie wypłat powinno być automatyczne i nie wymagać uchwały).	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się usunięcie przepisu.
59.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u>	Uwaga kierunkowo uwzględniona

	(art. 77h ust. 1 ustawy o obligacjach)	Art. 77h. 1. Zarząd emitenta obligacji kapitałowej może, w drodze uchwały, umorzyć wszystkie odsetki albo odsetki za dany okres odsetkowy z tytułu obligacji kapitałowej albo wstrzymać ich wypłatę na czas nieoznaczony: 1) na zasadzie nieskumulowanej – w przypadku, o którym mowa w art. 77a pkt 1 lit. a i pkt 2 lit. a; 2) w przypadku, o którym mowa w art. 77a pkt 1 lit. b. <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Emitent może umorzyć odsetki lub część odsetek za dany okres odsetkowy przysługujące obligatariuszom z tytułu obligacji kapitałowej.</i> <u>UWAGI:</u> Proponowany przepis wskazuje, że emitentowi przysługuje prawo umorzenia: (i) wszystkich odsetek oraz (ii) odsetek za dany okres odsetkowy. W tym kontekście nie jest jasne do jakich odsetek odnosi się pojęcie „wszystkich odsetek” – czy chodzi tu o zaległe odsetki, czy też przyszłe odsetki? Wydaje się, że zamiarem Projektodawców było wprowadzenie podziału na całości odsetek oraz ich części, na co wskazuje art. 52 ust. 1 lit. l) pkt (iii) Rozporządzenia CRR. Wątpliwości budzi również posługiwanie się w Projekcie pojęciem „na zasadzie nieskumulowanej”, zaczerpniętym bezpośrednio z Rozporządzenia CRR. „Na zasadzie nieskumulowanej” na gruncie polskiego prawa znaczy tyle co umorzenie, bowiem umorzenie prowadzi do niekumulowania roszczeń. Równocześnie przyjęta regulacja w zakresie obligacji kapitałowych nie powinna odnosić się do instrumentów zaliczanych do Tier II – nie ma zatem potrzeby odsyłania do art. 77a pkt 1 lit. b. w którym mowa o instrumentach zaliczanych do Tier II. Przepis nie powinien również przewidywać możliwości „wstrzymania” odsetek. Art. 52 ust. 1 lit. l) pkt (iii) Rozporządzenia CRR wskazuje, że anulowanie wypłaty powinno charakteryzować	

			się „brakiem skumulowania” oraz powinno być na czas „nieokreślony”. Powyższe cechy na gruncie polskiego prawa odpowiadają instytucji umorzenia.	
60.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77h ust. 1 pkt 2 ustawy o obligacjach)	BFG	Zgodnie z projektowanym przepisem zarząd emitenta może nie tylko wstrzymać płatności odsetkowe z tytułu instrumentów wyemitowanych w celu zaliczenia do pozycji w Tier II, ale również umorzyć wszystkie odsetki lub odsetki za dany okres. Powyższe uprawnienie do umorzenia budzi naszą wątpliwość w kontekście normy art. 63 lit. m CRR, zgodnie z którą w przypadku instrumentów Tier II „(...) wysokość płatności odsetek lub dywidendy — stosownie do przypadku — należnych z tytułu instrumentów nie będzie zmieniana w zależności od zdolności kredytowej instytucji lub jej jednostki dominujące (...).	Uwaga kierunkowo uwzględniona
61.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77h ust. 1 ustawy o obligacjach)	KDPW	wyda się, że przewidziane w tym przepisie uprawnienie zarządu emitenta obligacji kapitałowej jest zbyt uznaniowe i powinno zostać uzależnione od obiektywnych przesłanek (biorąc pod uwagę zasadę <i>pacta sunt servanta</i>). Ponadto, w przypadku gdyby odnosiło się do odsetek jeszcze nie ustalonych (zmiana warunków emisji w zakresie kuponów odsetkowych), to powstawałoby pytanie o relację tego przepisu do art. 7 ustawy o obligacjach i do przepisów o papierach wartościowych. Nie jest bowiem dopuszczalna zmiana treści papieru wartościowego po jego wyemitowaniu, zwłaszcza bez zgody uprawnionego posiadacza papieru. Zmiana treści papieru wiąże się z koniecznością wymiany dokumentu (w przypadku gdy papier został wydany w formie dokumentu) a w przypadku obligacji – ze zmianą warunków emisji. Nie jest jasne, czy celem projektowanych zapisów jest wprowadzenie w tym zakresie regulacji szczególnych, czy też mają się stosować zasady ogólne	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. l rozporządzenia CRR - instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I wyłącznie, jeżeli spełnione są poniższe warunki: (...) l) wypłaty zysków w ramach danych instrumentów spełniają następujące warunki: (i) są one dokonywane z pozycji podlegających podziałowi; (ii) poziom wypłaty zysków z tytułu instrumentów nie będzie zmieniany w oparciu o zdolność kredytową instytucji lub jej jednostki dominującej;

				(iii) przepisy regulujące dane instrumenty dają instytucji pełną swobodę uznania w każdym momencie, jeżeli chodzi o anulowanie wypłaty zysków z tytułu instrumentów na czas nieokreślony i na zasadzie nieskumulowanej; instytucja może wykorzystywać takie anulowane płatności w sposób nieograniczony w celu wypełniania swoich zobowiązań w terminach ich wymagalności; (iv) anulowanie wypłaty zysków nie stanowi przypadku niewykonania zobowiązania przez instytucję; (v) anulowanie wypłaty zysków nie nakłada żadnych ograniczeń na instytucję; Art. 71 ust. 3 lit. e)-g) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 dopuszcza możliwość umorzenia odsetek w każdym momencie przez zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji (jako cechę pozycji środków własnych kategorii 1).
62.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77i ustawy o obligacjach)	UKNF	W ustawie mamy „lub” w uzasadnieniu „albo”. Nie może być umorzenia i zamiany na akcje jednocześnie przy zastosowaniu „lub”. Należy zastosować „albo” jako wybór jednego z rozwiązań.	Uwaga uwzględniona
63.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77i ust. 1 pkt 1 ustawy o obligacjach)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77i. 1. W przypadku wystąpienia określonego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, emitent obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 77b pkt 1 i 2, dokonuje:</i>	Uwaga nieuwzględniona Podwójne odesłanie do art. 54 rozporządzenia 575/2013 nie wydaje się konieczne.

			1) <i>ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowej w całości lub w części lub (...)</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77i. 1. W przypadku wystąpienia określonego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, emitent obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 77b pkt 1 i 2, dokonuje:</i> 1) <i>ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowej w całości lub w części zgodnie z art. 54 Rozporządzenia 575/2013 lub (...)</i> <u>UWAGI:</u> Uwaga legislacyjno-techniczna. Proponujemy odesłanie do art. 54 Rozporządzenia CRR w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych. Dodatkowo art. 54 wskazuje na skutki umorzenia lub konwersji, co będzie pomocne przy określeniu skutków tych dwóch zdarzeń.	
64.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77i ust. 3 ustawy o obligacjach)	BGK	W Ustawie, przedłożony projekt zmiany ustawy o obligacjach, w art. 77i, wskazuje na dwie możliwości podjęcia działań przez emitenta obligacji kapitałowych, w przypadku wystąpienia określonego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, tj.: 1) umorzenia obligacji kapitałowych w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowej w całości lub w części lub 2) zamiany obligacji kapitałowych na akcje. Powyższy katalog działań odnosi się do emitentów określonych w art. 77b pkt 1) i pkt 2) projektowanej ustawy, tj. do domów maklerskich, w rozumieniu art. 110a ust. 1 pkt 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz do banków krajowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. –	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			Prawo bankowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 2357 oraz z 2020 r. poz. 284, 288, 321 i 1086). W świetle zatem tego przepisu, każdy bank krajowy może dokonać zamiany obligacji kapitałowych na akcje, w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego, określonego w warunkach emisji. Powyższe założenie nie uwzględnia faktu, iż Bank Gospodarstwa Krajowego (bank państwowy) nie posiada akcjonariatu oraz akcji. Nie ma zatem możliwości zamiany obligacji kapitałowych na akcje. Stąd bank państwowy, podobnie jak banki spółdzielcze, powinien być explicite wyłączony spod dyspozycji projektowanego przepisu art. 77i ust. 1 pkt 2) ustawy o obligacjach, na zasadach i z powodów podobnych do banków spółdzielczych³. Proponujemy zatem zmianę przedmiotowego przepisu art. 77i ust. 3 ustawy o obligacjach w następujący sposób: <i>„3. Emitent obligacji kapitałowych będący bankiem spółdzielczym lub bankiem państwowym niebędącym spółką akcyjną, dokonuje wyłącznie ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowych w całości lub w części.”.</i>	
65.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77i ust. 5 ustawy o obligacjach)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu</u> - brak <u>Proponowane brzmienie Projektu</u> <i>5. W przypadku gdy warunki emisji przewidują możliwość zamiany obligacji kapitałowych na instrumenty kwalifikowane jako instrumenty podstawowe w Tier I, o której mowa w ust. 1 pkt 2, obligacje te nie mogą być obejmowane poniżej ich wartości nominalnej ani wydawane przed pełną wpłatą.</i> <u>UWAGI:</u>	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się nie wprowadzanie przepisu.

³ Z uzasadnienia do Ustawy: „Ze względu na szczególny charakter formy, w jakiej działa bank spółdzielczy, wyłączono możliwość konwersji obligacji kapitałowych na akcje.”

			W przypadku gdy warunki emisji obligacji kapitałowych przewidują możliwość zamiany ww. papierów wartościowych na instrumenty podstawowe w Tier I, nie powinny one być obejmowane poniżej ich wartości nominalnej. Możliwość objęcia obligacji kapitałowych poniżej ich wartości nominalnej jest generalnie dopuszczalna na podstawie rozporządzenia nr 575/2013 i powinna zostać dopuszczona w przypadku obligacji kapitałowych przewidujących ich umorzenie w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowej w całości lub w części. W przypadku jednak obligacji kapitałowych, które przewidują możliwość zamiany obligacji kapitałowych na instrumenty kwalifikowane jako instrumenty podstawowe w Tier I, takie rozwiązanie uniemożliwiłoby i lub znacznie utrudniło przeprowadzenie ich konwersji na instrumenty podstawowe w Tier I (akcje). Jest to rozwiązanie analogiczne jak funkcjonujące obecnie na tle obligacji zamiennych (art. 19 ust. 2 ustawy o obligacjach).	
66.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77i ust. 1 i 3 i art. 77j ustawy o obligacjach)	KDPW	w świetle przepisów ustawy o obligacjach nie jest jasna konstrukcja umorzenia obligacji w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowej w całości lub w części. Dokonanie jakichś zapisów w księgach rachunkowych podmiotu albo dokonanie przez podmiot innych odliczeń, czy też nawet podjęcie w tym zakresie uchwały przez zarząd podmiotu, który nie dokonał nabycia obligacji własnych, nie może skutkować umorzeniem albo obniżeniem wartości nominalnej obligacji ze skutkiem wobec posiadaczy takich papierów i wobec osób trzecich. Umorzenie papieru wartościowego zasadniczo następuje w wyniku realizacji wynikającego z tego papieru zobowiązania albo w wyniku nabycia papieru wartościowego przez jego wystawcę w wyniku tzw. <i>confusio</i> (czyli połączenia w jednej osobie przymiotu dłużnika i wierzyciela). Prawu papierów wartościowych nie jest znana konstrukcja, w myśl której zobowiązanie z papieru wartościowego wygasa w drodze jednostronnej czynności wewnętrznej wystawcy papieru	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			wartościowego. Wydaje się, że wprowadzenie takiej konstrukcji do ustawy, jeżeli jest konieczne, powinno być uwarunkowane co najmniej powiadomieniem posiadacza papieru o wygaśnięciu praw z posiadanego przez niego papieru wartościowego. Ponadto takie uprawnienie emitenta obligacji, powinno wynikać z treści papieru (a nie z celu jego emisji). Odnosnie umorzenia obligacji w części i obniżenia wartości nominalnej niewykupionej częściowo obligacji, wskazujemy, że zmiana treści prawa, które jest inkorporowane w papierze wartościowym wymaga zmiany warunków emisji obligacji, zgodnie z art. 7 ustawy o obligacjach oraz pozbawienia mocy prawnej papieru wartościowego wydanego w formie dokumentu i zastąpienie go innym dokumentem o zmienionej treści (w przypadku obniżenia wartości nominalnej wydanej w formie dokumentu obligacji bez dokonania jej wykupu) albo odzwierciedlenia zmiany treści wyemitowanych obligacji w systemie rejestracji. Nie jest jasne, czy celem projektowanych zapisów jest wprowadzenie w tym zakresie regulacji szczególnych, czy też mają się stosować zasady ogólne. Powstaje przy tym wątpliwość, czy jeśli system rejestracji papierów wymaga złożenia obligacji wydanych w formie dokumentu (mowa o zagranicznych CSD), to czy dematerializacji w tym systemie podlega papier wartościowy, czy tylko obrót papierem. W przypadku dematerializacji samego obrotu, zmiana treści praw wynikająca ze złożonego w depozycie dokumentu wymagałaby unieważnienia złożonych dokumentów obligacji i ich zastąpienia dokumentami o zmienionej treści	
67.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77i ust. 1 i 4 ustawy o obligacjach)	KDPW	zgodnie z projektowanym art. 77i ust. 1, w przypadku wystąpienia określonego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, emitent obligacji kapitałowych, o którym mowa w art. 77b pkt 1 i 2, dokonuje: 1) ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowej w całości lub w części lub	Uwaga kierunkowo uwzględniona Uwzględniona w zakresie określenia warunków emisji obligacji kapitałowych. Uwaga nieuwzględniona w zakresie określenia, że obligacje kapitałowe mają charakter prawny obligacji zamiennych albo wieczystych ze względu na to że mają one odmienne cechy od tych obligacji.

			2) zamiany obligacji kapitałowych na akcje. Pragniemy podkreślić, że treść praw wynika z wyemitowanych papierów wartościowych, dlatego warunki emisji obligacji kapitałowych powinny wskazywać, czy emitowane są obligacje kapitałowe o charakterze obligacji wieczystych, czy też obligacje o charakterze obligacji zamiennych. <u>Zdefiniowanie obligacji kapitałowych poprzez cel emisji tych obligacji bez ustawowego określenia treści tych papierów czy to wprost, czy poprzez odesłanie do istniejących typów obligacji (wieczyste/zamienne) powoduje, że takie obligacje nie spełniają cech nazwanych papierów wartościowych, gdyż nie jest możliwe określenie ich <i>essentialia negotii</i>.</u> Należy też podkreślić, że papier wartościowy inkorporuje prawa przysługujące posiadaczowi papieru. Tymczasem projektowany przepis przyznaje określone prawa emitentowi papieru względem posiadacza obligacji kapitałowych (prawo zamiany na akcje). Powoduje to wątpliwość, czy projektowana konstrukcja prawna powinna mieścić się w formule papieru wartościowego. Odnośnie projektowanego brzmienia art. 77i ust. 4 wskazujemy, że w przypadku papierów zamiennych, możliwość zamiany papieru na inny papier oraz zasady zamiany powinny wynikać z treści papieru, a nie być określany później, w drodze jednostronnego aktu wystawcy papieru; w przeciwnym razie papier wartościowy w postaci obligacji kapitałowej nie inkorporuje żadnych określonych praw, których posiadacz mógłby dochodzić wobec wystawcy papieru	
68.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77j ust. 1 ustawy o obligacjach)	UKNF	Proponujemy wstawienie „lub” pomiędzy pkt 1 i 2 oraz pomiędzy pkt 2 i 3, gdyż są to alternatywne rozwiązania (alternatywa łączna). Projektowany art. 77j ust. 4, w zakresie w jakim dotyczy zamiany obligacji kapitałowych na akcje, posługuje się określeniem „<i>sposób i limit kwotowy przeliczania obligacji kapitałowych na akcje</i>”. Przyjęta w analizowanym projekcie terminologia nie jest tożsama z terminologią określoną w art. 71 ust. 6 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35. Rozporządzenie w powołanym artykule 71	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			ust. 6 określa bowiem, że elementami postanowień regulujących zamianę na kapitał są: „współczynnik zamiany”, „limit dozwolonej kwoty zamiany” oraz „zakres, w jakim instrumenty zostaną zamienione na pozycję podstawowych środków własnych”. W ocenie UKNF terminologia przyjęta w projekcie może wymagać ujednolicenia z terminologią przyjętą na gruncie powołanego art. 71 ust. 6 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35. Zwracamy uwagę, iż projektowany art. 77j ust. 1 odnosi się wprost do „zdarzenia inicjującego”, określonego w art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35. Podkreślenia wymaga, iż na gruncie powołanego art. 71 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 mechanizm pokrywania strat, który jest uruchamiany na skutek „zdarzenia inicjującego” (tj. w przypadku niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności), dotyczy wyłącznie środków własnych kategorii 1. W konsekwencji, mając na uwadze obecną treść projektowanego art. 77j ust. 1, uznać należy, iż nie przewiduje on, aby w mechanizm pokrywania strat znalazł zastosowanie względem obligacji kapitałowych zakwalifikowanych jako środki własne kategorii 2, zgodnie z art. 73 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 lub jako środki własne kategorii 3, zgodnie z art. 77 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35. Zwracamy uwagę, iż projektowany art. 77j ust. 1 definiując „zdarzenie inicjujące”, odnosi się jedynie do art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35. W ocenie UKNF: określając zdarzenie inicjujące w projektowanym art. 77j, dotyczącym obligacji kapitałowych zakwalifikowanych do kategorii 1 podstawowych środków własnych należy przywołać też art. 71 ust. 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 a nie tylko ust. 8. Ust. 9 mówi o sytuacjach, w których odnieść się należy do niezgodności z minimalnym wymogiem kapitałowym	

			ilekroć niezgodność z minimalnym wymogiem kapitałowym wystąpi przed wystąpieniem niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności. Sytuacja taka może dotyczyć małych zakładów ubezpieczeń, dla których kluczowy jest minimalnym wymóg kapitałowy (w przypadku małej skali działalności kapitałowy wymóg wypłacalności może być niższy od minimalnego wymogu kapitałowego); • mając na uwadze obecną treść projektowanego art. 77j ust. 1, można wywnioskować, iż nie przewiduje on, aby mechanizm pokrywania strat znalazł zastosowanie względem obligacji kapitałowych zakwalifikowanych jako środki własne kategorii 2, zgodnie z art. 73 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 lub jako środki własne kategorii 3, zgodnie z art. 77 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35. Brakuje zatem uregulowania w zakresie obligacji kapitałowych zakwalifikowanych jako środki własne kategorii 2 i oraz kategorii 3, poprzez odniesienie do stosownych przepisów rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 dotyczących postępowania (w tym zawieszenia/wstrzymania spłat i wypłat) w przypadku zdarzeń inicjujących (tj. niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności lub minimalnym wymogiem kapitałowym).	
69.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77j ustawy o obligacjach)	UKNF	Zwracamy uwagę, że projekt ustawy o obligacjach w części dotyczącej obligacji kapitałowych (uwagi do art. 77j.) (...) nie regulują obligacji kapitałowych innych niż zaliczane do kategorii 1 środków własnych, chociaż projektowana ustawa dopuszcza ich emisję.	Uwaga uwzględniona Uzupełnienie o regulacje dotyczące stosowanych mechanizmów pokrywania strat w przypadku, gdy obligacje kapitałowe zostały emitowane w celu zakwalifikowania ich jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 2 oraz pozycji podstawowych środków własnych kategorii 3.

70.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77k ust. 1 ustawy o obligacjach)	UKNF	Poddajemy pod rozagę projektodawcy uzupełnienie przepisu o odwołania do konkretnych przepisów ustaw, regulujących likwidację.	Uwaga nieuwzględniona Redakcja przepisu ma charakter ogólny w stosunku do różnych emitentów obligacji kapitałowych.
71.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77k ust. 1 ustawy o obligacjach)	BFG	Zgodnie z art. 54 rozporządzenia CRR zobowiązanie wynikające z instrumentu dodatkowego w Tier I powinno podlegać umorzeniu lub konwersji najpóźniej w sytuacji obniżenia współczynnika kapitałowego instytucji dotyczącego kapitału podstawowego Tier I poniżej poziomu 5,125%. Zdarzenie takie ma miejsce przed osiągnięciem przez podmiot niewypłacalności bilansowej, która została wskazana w art. 158 ustawy - Prawo bankowe jako przesłanka wystąpienia przez KNF do sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości. W związku z powyższym poddajemy pod rozagę, czy w przypadku obligacji kapitałowych, o których mowa w projektowanym art. 77a pkt 1 lit a ustawy o obligacjach, ogłoszenie upadłości emitenta powinno skutkować sytuacją, w której zobowiązanie staje się wymagalne czy realizacją przez syndyka masy upadłościowej uprawnienia zarządu emitenta określonego w art. 77i. Uwaga znajduje zastosowanie również do projektowanego art. 110ei ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie jest konieczne.
72.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77k ust. 1 ustawy o obligacjach)	IDM	Zgodnie z powołanym przepisem „ <i>Obligacje kapitałowe stają się wymagalne w przypadku ogłoszenia upadłości albo otwarcia likwidacji emitenta obligacji kapitałowych.</i> ” Powyższy przepis jest niespójny z przepisem art. 77g ustawy o obligacjach, który wprowadza możliwość wcześniejszego wykupu obligacji kapitałowych, a tym samym zdarzenia wskazane w art. 77k ust. 1 nie są jedynymi, które powodują wymagalność takich obligacji.	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się pozostawienie obecnej redakcji przepisu.

73.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77k ust. 2 ustawy o obligacjach)	IDM	Postulujemy wprowadzenie zmiany redakcyjnej, tj. z obecnego brzmienia: <i>„Obligacje kapitałowe emitowane przez emitenta, o którym mowa w art. 77b pkt 1 i 2, są zaspokajane zgodnie z art. 440 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 498, z późn. zm.).”</i> na brzmienie które będzie spójne z nomenklaturą stosowaną w prawie upadłościowym, tj. <i>„Należności z tytułu obligacji kapitałowych emitowanych przez emitenta, o którym mowa w art. 77b pkt 1 i 2, są zaspokajane zgodnie z art. 440 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 498, z późn. zm.).”</i>	Uwaga nieuwzględniona Usunięto odesłanie do art. 440 ust. 2. Redakcja przepisu ma charakter ogólny w stosunku do różnych emitentów obligacji kapitałowych.
74.	Art.1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77k ust. 2 ustawy o obligacjach)	KDPW	wydaje się, że odesłanie do art. 440 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe jest zbyt szerokie i należałoby wskazać określoną kategorię wierzytelności, do której powinny zostać zaliczone takie obligacje.	Uwaga nieuwzględniona Usunięto odesłanie do art. 440 ust. 2. Redakcja przepisu ma charakter ogólny w stosunku do różnych emitentów obligacji kapitałowych.
75.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 77l ustawy o obligacjach)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77l. Do obligacji kapitałowych nie stosuje się art. 36, rozdziału 3, art. 74 ust. 2–6 i art. 76.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 77l. Do obligacji kapitałowych nie stosuje się art. 28 – 31, art. 36, art. 74 ust. 2–6 i art. 76 ust. 2-3.</i> <u>UWAGI:</u> W Projekcie przewidziano wyłączenie stosowania całego art. 76 Ustawy o obligacjach. Do obligacji kapitałowych powinien jednak znaleźć zastosowanie art. 76 ust. 1 ustawy o obligacjach, stosownie	Uwaga uwzględniona

			do którego „emitent może nabywać własne obligacje jedynie w celu ich umorzenia”. Wskazany przepis stanowi podstawę do umorzenia obligacji po ich wykupie. Dodatkowo bardziej poprawnym rozwiązaniem legislacyjnym byłoby odsyłanie do konkretnych przepisów ustawy, nie natomiast do rozdziałów ustawy.	
76.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 771 ustawy o obligacjach)	KDPW	nie jest jasne, jakie są przyczyny wyłączenia art. 76 ustawy o obligacjach i czy emitent obligacji kapitałowych może je nabywać.	Uwaga nieuwzględniona Wyłączono zastosowanie art. 76 ust. 2-3 ustawy o obligacjach.
Art. 2 projektu – zmiana ustawy – Prawo bankowe				
77.	Art. 2 pkt 1 projektu ustawy (art. 25 ust. 4 pkt 3 ustawy – Prawo bankowe)	NBP	W projektowanym art. 25 ust. 4 pkt 3 ustawy <i>Prawo bankowe</i> należy dookreślić pojęcie „instrumenty dodatkowe w Tier I” poprzez odpowiednie odesłanie do rozporządzenia (UE) 575/2013 (por. art. 127 ust. 1 ustawy <i>Prawo bankowe</i>). Powyższa uwaga dotyczy również projektowanego art. 127a tej samej ustawy. (art. 2 pkt 1 i 3 projektu).	Uwaga nieuwzględniona Odesłanie nie wydaje się konieczne. Kwestia ma charakter legislacyjny.
78.	Art. 2 pkt 1 projektu ustawy (art. 25 w ust. 4 pkt 3 ustawy - Prawo bankowe)	Konfederacja Lewiatan	Proponowana następująca zmiana art. 25 w ust. 4 pkt 3 prawa bankowego: 3) <i>podmiotu, który otrzymał akcje banku w wyniku zamiany instrumentów kapitałowych zakwalifikowanych jako instrumenty dodatkowe w Tier I, przy czym obowiązek zawiadomienia Komisji Nadzoru Finansowego powstaje w takim przypadku niezwłocznie po powzięciu przez taki podmiot informacji o zamianie instrumentów kapitałowych na akcje banku.</i> Proponowana zmiana wynika z faktu, że zamiana obligacji kapitałowych na akcje może mieć źródło w czynnikach zewnętrznych wobec obligatariusza (proponowany w Projekcie art.	Uwaga nieuwzględniona Zdaniem projektodawcy należy dokonać zmiany w art. 25 ust. 4 pkt 2 ze względu na obowiązek zawiadomienia.

			77i ustawy o obligacjach), które z zasady powinny mieć charakter automatyczny. Tym samym zamiana ta co do zasady nie jest zależna od intencji, a przy tym wiedzy obligatariusza. W tym kontekście, należy rozważyć, czy w ogóle należy zmieniać art. 25 ust. 4 prawa bankowego, a jeżeli tak, to czy analogiczne doprecyzowanie nie powinno zostać ujęte w art. 25r prawa bankowego.	
79.	Art. 2 pkt 2 projektu ustawy (art. 127 ust.1 ustawy – Prawo bankowe)	UKNF	Wbrew uzasadnieniu taka redakcja powoduje możliwość interpretacji, że bankowy papier wartościowy może kwalifikować się za instrument dodatkowy Tier I albo instrument Tier II bez zgody KNF. Zmiana jest sprzeczna z intencją projektodawcy. Dodatkowo należy wskazać, że 127 ust. 1 Prawa bankowego nie zawiera „wstępu do wyliczenia”.	Uwaga kierunkowo uwzględniona W zakresie korekty technicznej – uwaga uwzględniona
80.	Art. 2 pkt 2 projektu ustawy (art. 127 ust.1 ustawy - Prawo bankowe)	NBP	art. 127 ust. 1 ustawy <i>Prawo bankowe</i> nie zawiera wprowadzenia do wyliczenia. Cały ten ustęp składa się z jednego zdania (art. 2 pkt 2 projektu);	Uwaga uwzględniona
81.	Art. 2 pkt 2 projektu ustawy (art. 127 ust.1 ustawy - Prawo bankowe)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> w art. 127 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „instrumenty kapitałowe” dodaje się przecinek i wyrazy: „z wyłączeniem bankowych papierów wartościowych, ”, <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> w art. 127 dodaje się ust. 3 o następującym brzmieniu: „Art.127. 3. W przypadku gdy warunki emisji instrumentów kapitałowych przewidują możliwość zamiany tych instrumentów na instrumenty kwalifikowane jako instrumenty podstawowe w Tier I, zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. n) rozporządzenia nr 575/2013, zgoda Komisji Nadzoru Finansowego na zaliczenie tych instrumentów jako	Uwaga nieuwzględniona Zdaniem projektodawcy powinno nastąpić wyłączenie bankowych papierów wartościowych, aby doprecyzować tę kwestię. W celu uniknięcia wątpliwości co do charakteru tego rodzaju instrumentów, w tym możliwości wykorzystania tej instytucji prawnej do emisji podporządkowanych instrumentów zaliczanych do funduszy własnych emitenta, przesądzono, że do instrumentów kapitałowych wskazanych w art. 127 ust. 1 nie zalicza się bankowych papierów wartościowych.

			<i>instrumenty dodatkowe w Tier I stanowi również zgodę na zakwalifikowanie instrumentów kapitałowych jako instrumentów podstawowe w Tier I, w przypadku ich zamiany.</i> <u>UWAGI:</u> Zgodnie z art. 54 ust. 6 Rozporządzenia CRR, w przypadku gdy instrumenty dodatkowe w kapitale Tier I przewidują opcję ich zamiany na akcje, instytucja powinna uzyskać wszystkie wymagane zezwolenia już na etapie emisji tych instrumentów. Równocześnie, stosownie do art. 26 ust. 3 Rozporządzenia CRR, kwalifikacja emisji instrumentów kapitałowych jako instrumentów w kapitale podstawowym Tier I następuje dopiero po uzyskaniu zezwolenia od właściwego organu, tj. KNF. Uwzględnienie powyższego wymogu wymaga odpowiedniej modyfikacji art. 127 ust. 1 Prawa bankowego.	
82.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127a ust. 1 ustawy – Prawo bankowe)	UKNF	W projektowanym przepisie wprowadza się wymóg podjęcia uchwały przez walne zgromadzenie banku (emisja instrumentów kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I) większością trzech czwartych głosów. Nie negując zasadności takiego rozwiązania, jednocześnie wskazujemy na potrzebę jego uzasadnienia (dlaczego $\frac{3}{4}$ głosów?). Proponujemy zatem rozszerzenie uzasadnienia do ustawy w tym zakresie.	Uwaga uwzględniona
83.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127a ust. 1 ustawy - Prawo bankowe)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>„Art. 127a. 1. Emisja instrumentów kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I wymaga uchwały walnego zgromadzenia banku podjętej większością trzech czwartych głosów.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu</u>	Uwaga kierunkowo uwzględniona

		„Art. 127a. 1. Emisja instrumentów kapitałowych, emitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I, w przypadku gdy warunki emisji przewidują możliwość zamiany tych instrumentów na akcje, wymaga uchwały walnego zgromadzenia banku podjętej większością trzech czwartych głosów. <u>UWAGI:</u> Projektodawcy zakładają konieczność podjęcia uchwały walnego zgromadzenia banku większością 3/4 głosów dla każdej emisji instrumentów AT 1, nawet w przypadku gdy warunki danej emisji nie będą zawierały możliwości konwersji instrumentów kapitałowych na akcje. <u>Ustanowienie powyższego wymogu wydaje się niecelowe w odniesieniu do instrumentów AT 1 przewidujących tylko umorzenie wartości nominalnej instrumentów.</u> Co do zasady, zarząd banku może zaciągnąć zobowiązania bez zgody walnego zgromadzenia, nie jest zatem jasne czemu emisja instrumentów AT 1 (bez prawa konwersji) wymagałaby takiej zgody. Co więcej, tego typu instrumenty nie generują znacznego ryzyka dla akcjonariuszy, bowiem bank będzie miał prawo do umorzenia odsetek lub wartości nominalnej danego instrumentu (a więc do funduszy spółki). W powyższym zakresie nie jest zatem potrzebny udział walnego zgromadzenia w czynnościach podejmowanych przez zarząd banku. W przypadku pożyczki podporządkowanej, która przewiduje jedynie umorzenie bez prawa konwersji (art. 127c ust. 5 Projektu), brak jest wymogu podjęcia przez walne zgromadzenie uchwały wyrażającej zgodę na zaciągnięcie takiej pożyczki. Konsekwentnie taki wymóg nie powinien mieć zastosowania do emisji instrumentów kapitałowych zaliczanych do AT 1 w razie braku możliwości ich konwersji na akcje. Warto tu jeszcze zaznaczyć, że z projektowanego brzmienia art. 127a ust. 1 Prawa bankowego wynika, że przepis znajdzie zastosowanie	

			nie tylko do emisji obligacji kapitałowych, ale do wszelkich emisji instrumentów kapitałowych emitowanych w celu zaliczenia ich do AT 1, również na prawie obcym. Przyjęcie zatem art. 127a ust. 1 Prawa bankowego w proponowanym brzmieniu będzie prowadziło do powstania konfliktów pomiędzy prawem zagranicznym, całościowo regulującym kwestię emisji danych instrumentów, a prawem polskim. Jest to dodatkowy argument przemawiający za modyfikacją ww. przepisu.	
84.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127a ustawy - Prawo bankowe)	BGK	W zakresie możliwości ewentualnej emisji instrumentów kapitałowych na kapitał dodatkowy Tier I, projekt Ustawy w zakresie zmiany ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, przewiduje dodanie następującego artykułu: <i>„Art. 127a. 1. Emisja instrumentów kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I wymaga uchwały walnego zgromadzenia banku podjętej większością trzech czwartych głosów.</i> <i>2. Uchwała, o której mowa w ust. 1, może zawierać upoważnienie dla zarządu banku do określenia warunków emisji instrumentów kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I w zakresie określonym przez walne zgromadzenie banku”.</i> W związku z charakterem banku państwowego, który nie posiada walnego zgromadzenia, proponujemy zmiany przedmiotowego postanowienia na następujący, mający uniwersalne brzmienie: <i>„Art. 127a. 1. Emisja instrumentów kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I wymaga uchwały organu banku upoważnionego do zatwierdzania sprawozdań finansowych, podjętej większością trzech czwartych głosów.</i> <i>2. Uchwała, o której mowa w ust. 1, może zawierać upoważnienie dla zarządu banku do określenia warunków emisji instrumentów kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania jako</i>	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z projektem bank państwowy może emitować obligacje kapitałowe z możliwością dokonania ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowych w całości albo w części.

			instrumenty dodatkowe w Tier I w zakresie określonym przez ~~walnego zgromadzenia banku~~ organ, o którym mowa w ust. 1.”.	
85.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127a ust. 1 ustawy - Prawo bankowe)	Konfederacja Lewiatan	Proponowana następująca zmiana art. 127a ust. 1 prawa bankowego: <i>Art. 127a. 1. Emisja instrumentów kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I wymaga uchwały walnego zgromadzenia banku podjętej większością trzech czwartych głosów, z zastrzeżeniem że w przypadku instrumentów kapitałowych, które przewidywać będą w warunkach emisji wyłącznie ich umorzenie w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną takiego instrumentu kapitałowego w całości lub w części, ich emisja wymagać będzie wyłącznie uchwały zarządu banku oraz wyrażania zgody przez radę nadzorczą banku.</i> Proponuje się ograniczenie konieczności uzyskania uchwały walnego zgromadzenia na emisję obligacji kapitałowych, które w warunkach emisji posiadać będą wyłącznie cechę umorzenia (bez zamiany na akcje). Takie rozwiązanie jest spójne z obecnym uregulowaniem kodeksu spółek handlowych w zakresie emisji obligacji zamiennych (<i>a contrario</i>). Proponowana zmiana zakłada, aby decyzje korporacyjne emitenta obligacji kapitałowych wyłącznie z cechą umorzenia podejmowane były w sposób analogiczny dla umowy pożyczki podporządkowanej.	Uwaga uwzględniona
86.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127a ust. 1 oraz art. 127c ust. 2 ustawy - Prawo bankowe)	IDM	Wyemitowanie obligacji kapitałowej (zaliczanej do AT 1) wymaga zgody walnego zgromadzenia banku wyrażonej większością 3/4 głosów, podczas gdy zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej (która jak rozumiemy też może zostać zaliczona do AT 1) wymaga uchwały zarządu i zgody rady nadzorczej. Efektywnie to może być ten sam kapitał z punktu widzenia ryzyka, a poziom decyzyjny zupełnie odmienny. Analogiczna regulacja jest projektowana dla domów maklerskich.	Uwaga uwzględniona

87.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127a ust. 2 ustawy - Prawo bankowe)	Konfederacja Lewiatan	Proponowana następująca zmiana art. 127a ust. 2 prawa bankowego: <i>2. Zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej wymaga uchwały zarządu banku oraz wyrażenia przez radę nadzorczą banku zgody na zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej w wysokości określonej w uchwale zarządu.</i> W stosunku do Projektu proponowana zmiana przyspiesza regulowaną procedurę - redukuje możliwe dwie uchwały zarządu banku (o wyrażenie zgody na zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej i dotyczącej zaciągnięcia pożyczki) do jednej.	Uwaga kierunkowo uwzględniona
88.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127b ust. 1 i 2 ustawy - Prawo bankowe)	BFG	Zgodnie z projektowanym art. 77i ustawy o obligacjach w przypadku zaistnienia zdarzenia inicjującego emitent obligacji kapitałowej dokonuje: i. trwałego odpisu wartości, ii. tymczasowego odpisu wartości, iii. konwersji na akcje. Wydaje się, że projektowany art. 127b ust. 1 i 2 ustawy - Prawo bankowe powinien zostać przeformułowany w taki sposób, aby wskazywać, że podjęcie uchwały o warunkowym podwyższeniu kapitałowego oraz o wyłączeniu praw poboru są podejmowane obligatoryjnie w przypadku wyemitowania przez podmiot obligacji kapitałowych, dla których w warunkach emisji przewidziana została możliwość konwersji. Uwaga znajduje zastosowanie również do projektowanego art. 110ec ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.	Uwaga nieuwzględniona Projekt dopuszcza możliwość wyłączenia prawa poboru, a nie jego obligatoryjny charakter ze względu na stanowisko EBA określone w punktach 61-64 raportu z dnia 20 lipca 2018 r. dotyczącym monitorowania instrumentów dodatkowych w Tier I.
89.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy	NBP	Projektowane artykuły 127b ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe⁴ (dalej: „ustawa Prawo bankowe”), art. 110ec ust.	Uwaga nieuwzględniona

	(art. 127b ust. 2 ustawy – Prawo bankowe)		2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi⁵ (dalej: „ustawa o obrocie”) oraz art. 247b ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej⁶ (dalej: „ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”) przewidują możliwość wyłączenia w drodze uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy prawa poboru nowych akcji, ale nie wskazują, jaką większością głosów taka uchwała miałaby być podejmowana. Intencja wprowadzenia tych przepisów nie jest do końca jasna. Jeżeli, jak wynika z uzasadnienia do projektu, wspomniane wyłączenie miałoby nastąpić zgodnie z art. 433 § 2 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych⁷ (dalej: „Kodeks spółek handlowych”), to w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych sugerujemy usunąć projektowane przepisy. Jeżeli jednak intencją projektodawcy jest, żeby wyłączenie prawa poboru następowało w drodze uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy przyjętej inną większością głosów niż wskazana w art. 433 § 2 <i>Kodeksu spółek handlowych</i> (co najmniej cztery piąte głosów), to projektowane artykuły należy uzupełnić o wskazanie wymaganej większości i wyłączenie stosowania przywołanego artykułu <i>Kodeksu spółek handlowych</i> (art. 2 pkt 3, art. 5 pkt 7 oraz art. 6 pkt 2 projektu)	Przyjęto koncepcję uregulowania podniesionych kwestii w Kodeksie spółek handlowych.
90.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127b ust. 3 ustawy – Prawo bankowe)	NBP	W treści projektowanych art. 127b ust. 3 ustawy <i>Prawo bankowe</i>, art. 110ec ust. 3 ustawy <i>o obrocie</i> oraz 247b ust. 3 ustawy <i>o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej</i> przewiduje się wyłączenie stosowania art. 452 § 2 – 4 <i>Kodeksu spółek handlowych</i>. W rezultacie, w proponowanych przepisach zdaje się brakować postanowień dotyczących obowiązku zgłoszenia do sądu	Uwaga nieuwzględniona Przyjęto koncepcję uregulowania podniesionych kwestii w Kodeksie spółek handlowych.

			rejestrowego faktu przyznania akcji posiadaczom instrumentów kapitałowych podlegających zamianie na akcje (zgodnie z art. 451 § 1 <i>Kodeksu spółek handlowych</i>) w związku z procedurą warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego. Zgodnie z właściwymi przepisami <i>Kodeksu spółek handlowych</i> z chwilą wydania dokumentów akcji dochodzi do podwyższenia kapitału zakładowego, co oznacza, że dotychczasowa wysokość kapitału zakładowego ujawniona w rejestrze nie odpowiada aktualnej wysokości kapitału zakładowego. Dlatego też konieczne jest dostosowanie wysokości ujawnionego w rejestrze KRS kapitału zakładowego spółek do jego faktycznej wysokości. Proponowane na gruncie projektowanych przepisów wyłączenie art. 452 § 2 – 4 <i>Kodeksu spółek handlowych</i> doprowadzi do powstania luki prawnej, która może spowodować, że faktyczna wysokość kapitału zakładowego spółek po jego podwyższeniu w projektowanym trybie warunkowego podwyższenia nie będzie odpowiadała wysokości ujawnionej w rejestrze. W rezultacie, proponujemy uzupełnienie projektowanych przepisów poprzez doprecyzowanie obowiązku zgłoszenia do sądu rejestrowego przez właściwe organy emitentów obligacji kapitałowych faktu przyznania akcji obligatariuszom obligacji kapitałowych. (art. 2 pkt 3, art. 5 pkt 7 oraz art. 6 pkt 2 projektu)	
91.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127b ust. 3 ustawy - Prawo bankowe)	KDPW	należałoby wskazać, że przepis odnosi się do obligacji kapitałowych, które mają charakter obligacji zamiennych (w przypadku jednak przyjęcia konstrukcji, że prawo do zamiany przysługuje posiadaczowi papieru, a nie emitentowi). Stosowanie art. 438 § 1 k.s.h. do obligacji zamiennych zostało wyłączone w ustawie o obligacjach, na mocy art. 19 ust. 7 tej ustawy. Z kolei wyłączenie art. 431 § 2 k.s.h. wydaje się bezzasadne, gdyż w tym zakresie przepis art. 448 k.s.h. stanowi <i>lex specialis</i> (przepisy rozdziału 4 stosuje się do warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego <u>odpowiednio</u>). Z kolei wyłączając przepisy art. 448 § 3, art. 449 § 1 pkt 3, art. 451 i art. 452 § 2–4 <i>Kodeksu spółek handlowych</i>	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzenie szczególnego trybu podwyższenia kapitału zakładowego w Kodeksie spółek handlowych. Zamiana obligacji kapitałowych na akcje powinna następować w sposób automatyczny w momencie wystąpienia zdarzenia inicjującego.

			należałoby określić, na jakich zasadach posiadacze obligacji kapitałowych, które mają charakter obligacji zamiennych, mają objąć akcje w warunkowo podwyższonym kapitale (chyba, że postanowimy, że obligacje kapitałowe mogą mieć charakter obligacji zamiennych i w związku z tym, w tym zakresie, zastosowania znajdzie art. 19 ust. 7 ustawy o obligacjach). Należy zwrócić uwagę, że ustawa o obligacjach nie wyłącza zastosowania art. 448 § 3, art. 449 § 1 pkt 3, art. 451 i art. 452 § 2–4 w odniesieniu do obligacji zamiennych, stąd projektowane wyłączenia mogą budzić zastrzeżenia ze względów systemowych. Nie jest też jasne czy i na jakich zasadach należałoby zgłosić dokonane podwyższenie kapitału zakładowego do KRS. Należy też zauważyć, że niewyłączony art. 452 § 1 K.s.h. odsyła do wyłączonych paragrafów art. 451 K.s.h. Jednocześnie wydaje się, że należałoby uwzględnić obligacje kapitałowe w przepisie art. 448 ust. 2 pkt 1 K.s.h. i zaproponować w tym zakresie zmiany do ustawy Kodeks spółek handlowych. W tym miejscu zwracamy uwagę, że w doktrynie prawa i w orzecznictwie wskazuje się, że zmiana treści zamiennego papieru wartościowego np. warrantów subskrypcyjnych), po jego wyemitowaniu na podstawie uchwały WZ, nie może nastąpić wyłącznie na podstawie zmiany uchwały WZ o emisji tych papierów. Uchwała WZ zmieniająca uchwałę WZ o emisji papierów zamiennych, podjęta po dniu emisji, nie może bowiem skutecznie zmienić treści wyemitowanych już (wydanych) papierów. W odniesieniu do obligacji zamiennych, zmiana treści papieru, obok uchwały WZ wymagałaby zatem zmiany warunków emisji obligacji, dokonanej za zgodą obligatariuszy.	
92.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127b ust. 2 - 9 ustawy - Prawo bankowe)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>2. Walne zgromadzenie banku może wyłączyć prawo poboru nowych akcji przysługujące akcjonariuszom.</i>	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzenie szczególnego trybu podwyższenia kapitału zakładowego w Kodeksie spółek handlowych.

		3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepisów art. 431 § 2, art. 438, art. 448 § 3, art. 449 § 1 pkt 3, art. 451 i art. 452 § 2–4 Kodeksu spółek handlowych nie stosuje się. <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> 2. Jeżeli akcjonariuszom przysługuje prawo poboru nowych akcji, prawo to należy wyłączyć w uchwale o emisji obligacji kapitałowych, z zachowaniem odrębnych przepisów, w zakresie niezbędnym do wykonania uprawnień obligatariuszy. 3. Objęcie nowych akcji banku może nastąpić wskutek zamiany instrumentów kapitałowych wyemitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe Tier I na akcje. 4. Do podwyższenia kapitału zakładowego banku w drodze zamiany instrumentów kapitałowych wyemitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I nie stosuje się przepisów dotyczących wkładów niepieniężnych. 5. Do warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 448 § 3, 449 § 1 pkt 3), art. 450 § 1, art. 451 oraz art. 452 § 2 – 4 Kodeksu spółek handlowych. 6. Do instrumentów kapitałowych emitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I, w tym obligacji kapitałowych art. 433 § 6 Kodeksu spółek handlowych nie stosuje się. 7. Warunkowe podwyższenie kapitału zakładowego utworzonego w celu umożliwienia bankowi zamiany instrumentów kapitałowych na akcje zarząd banku zgłasza do sądu rejestrowego załączając uchwałę walnego zgromadzenia, o której mowa w ust. 1 oraz uchwałę walnego zgromadzenia o emisji instrumentów kapitałowych. 8. Nie później niż w terminie 21 dni od dnia wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 zarząd emitenta zgłasza warunkowe podwyższenie kapitału, do którego doszło w wyniku zamiany instrumentów	

			kapitałowych na akcje do sądu rejestrowego, załączając dokumenty określone w art. 441 § 2 pkt 3 i 4 Kodeksu spółek handlowych oraz uchwałę o zamianie instrumentów kapitałowych na akcje. 9. Po zamianie instrumentów kapitałowych wyemitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I na akcje, zarząd wydaje dokumenty akcji zgodnie z uchwałą w sprawie zamiany instrumentów kapitałowych na akcje. W przypadku zdematerializowanych akcji spółki publicznej za wydanie dokumentów akcji uważa się zapisanie ich na rachunku papierów wartościowych lub rachunku zbiorczym, zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowym.” - brzmienie ust. 9 od dnia 1 marca 2021 r. Art. 9. Art. 127b ust. 9 otrzymuje brzmienie: 9. Po zamianie instrumentów kapitałowych wyemitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I na akcje, zarząd przyznaje akcje zgodnie z uchwałą. Przyznanie akcji staje się skuteczne z chwilą dokonania wpisu w rejestrze akcjonariuszy, a w przypadku spółki, której akcje są zarejestrowane w depozycie papierów wartościowych –z chwilą ich zapisania na rachunku papierów wartościowych lub rachunku zbiorczym. Art. 10. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, za wyjątkiem art. 9, który wchodzi w życie z dniem 1 marca 2021 r. <u>UWAGI:</u> W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że w przypadku obligacji kapitałowych wyłączenie prawa poboru powinno być obligatoryjnym elementem uchwały stanowiącej o ich emisji, tak samo jak w przypadku uchwały o emisji obligacji zamiennych. W innym przypadku może zaistnieć techniczna niemożliwość realizacji praw obligatariuszy w przypadku przymusowej zamiany obligacji na	

			akcje. Zaproponowane brzmienie wzorowane jest na już obowiązującej regulacji w zakresie obligacji zamiennych. W celu umożliwienia bankom emisji instrumentów kapitałowych AT 1 konieczna jest znaczna modyfikacja przepisów Kodeksu spółek handlowych regulujących warunkowe podwyższenie kapitału. 1) Po pierwsze, nie wystarczy jedynie wyłączyć art. 431 § 2 Kodeksu spółek handlowych regulującego sposoby objęcia akcji, należy stworzyć wyraźny przepis pozwalający na objęcie akcji banku w wyniku zamiany AT 1 na akcje (proponowana treść art. 127b ust. 3 Prawa bankowego). 2) Po drugie, konieczne jest wyłączenie art. 433 § 6 Kodeksu spółek handlowych w odniesieniu do instrumentów emitowanych w celu ich zaliczenia do AT 1, w przypadku gdy warunki emisji przewidują możliwość konwersji instrumentów na akcje. W przeciwnym razie akcjonariusze banku będą dysponować prawem poboru do instrumentów AT 1 <u>(do samych instrumentów AT 1, nie tylko do akcji)</u>. Przyznanie akcjonariuszom prawa poboru instrumentów AT1 powodowałoby zagrożenie dla bezpieczeństwa obrotu gospodarczego, pozwalając objąć takie instrumenty klientom detalicznym w rozumieniu w rozumieniu art. 3 pkt 39c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, a nawet inwestorom indywidualnym (proponowana treść art. 127b ust. 6 Prawa bankowego). 3) Po trzecie nie jest celowe wyłączenie art. 438 Kodeksu spółek handlowych regulującego zapisy na akcje (subskrypcję), ponieważ akcje obejmowane w wyniku konwersji instrumentów AT 1 nie będą subskrybowane (proponowana treść art. 127b ust. 5 Prawa bankowego). 4) Po czwarte, należy wyłączyć zastosowanie art. 450 § 1 Kodeksu spółek handlowych regulującego zgłaszanie do sądu rejestrowego warunkowego podwyższenia kapitału i przyjąć oddzielną regulację w powyższym zakresie. Art. 450 § 1 Kodeksu spółek handlowych nie	

			jest dostosowany do emisji instrumentów AT 1 (proponowana treść art. 127b ust. 5 i 7 Prawa bankowego). 5) Po piąte, w przypadku wyłączenia art. 451 Kodeksu spółek handlowych konieczne jest przyjęcie regulacji dotyczącej wydawania akcjonariuszom akcji w przypadku konwersji AT 1 na akcje (proponowana treść art. 127b ust. 9 Prawa bankowego). 6) Po szóste, należy wyłączyć zastosowanie przepisów o wkładach niepieniężnych do instrumentów emitowanych w celu ich zaliczenia do AT 1, tak jak w przypadku obligacji zamiennych czyni to art. 449 § 2 Kodeksu spółek handlowych. W przeciwnym razie objęcie akcji w przypadku konwersji wymagałoby przeprowadzenia całej procedury przewidzianej przez Kodeks spółek handlowych związanej z podwyższeniem kapitału zakładowego z wkładów niepieniężnych (proponowana treść art. 127b ust. 4 Prawa bankowego). 7) Po siódme, w związku z wyłączeniem art. 452 § 2 Kodeksu spółek handlowych należy przyjąć również odpowiednią procedurę aktualizowania danych dotyczących wysokości kapitału zakładowego w rejestrze sądowym (proponowana treść art. 127b ust. 8 Prawa bankowego). Z dniem 1 marca 2021 r. w życie wchodzi ustawa z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1798). Wskazany akt prawny wprowadza do polskiego systemu obowiązkową dematerializację wszystkich akcji. W związku z powyższym ust. 9 projektowanego przepisu powinien uwzględniać powyższe i otrzymać nowe brzmienie wchodzące w życie z dniem 1 marca 2021 r.	
93.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127c ust. 1)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u>	Uwaga kierunkowo uwzględniona

	ustawy - Prawo bankowe)	<i>Art. 127c. 1. Bank może zawrzeć umowę pożyczki podporządkowanej wyłącznie z klientem profesjonalnym (udzielający pożyczki).</i> <i>2. Zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej wymaga uchwały zarządu banku. Uchwała jest podejmowana po wyrażeniu przez radę nadzorczą banku zgody na zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej w wysokości wnioskowanej przez zarząd.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 127c ust. 1. Bank może zawrzeć umowę pożyczki podporządkowanej zaciąganej w celu jej zakwalifikowania do funduszy własnych jako instrumenty dodatkowe w Tier I, wyłącznie z klientem profesjonalnym (udzielającym pożyczki), o którym mowa w art. 3 pkt 39b lit. a) – n) ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</i> <i>2. Zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej zaciąganej w celu jej zakwalifikowania do funduszy własnych jako instrumenty dodatkowe w Tier I wymaga uchwały zarządu banku oraz zgody rady nadzorczej banku.</i> <i>- od art. 127c do art. 127h Prawa bankowego konieczna jest zamiana pojęcia „pożyczka podporządkowana” na „pożyczka podporządkowana zaciągnięta w celu jej zakwalifikowania do instrumentów dodatkowych Tier I”.</i> <u>UWAGI:</u> Obecne brzmienie przepisu wskazuje, że proponowana zmiana przepisów ma zastosowanie do wszystkich pożyczek podporządkowanych, nie tylko do tych zaciąganych w celu ich zaliczenia do AT 1. Banki zaciągają pożyczki podporządkowane również w celu ich zaliczenia do kapitału Tier II. W przypadku tego typu pożyczek Rozporządzenie CRR nie wymaga określenia np. katalogu zdarzeń inicjujących (art. 127g ust. 1 Prawa bankowego). Podobnie w przypadku pożyczek podporządkowanych zaliczanych do Tier II brak możliwości po stronie banku jednostronnego	

			umorzenia odsetek od takiej pożyczki. Zmiany zaproponowane w przepisach art. od 127c do 127h powinny zostać ograniczone jedynie do „pożyczki podporządkowanej zaciągniętej w celu jej zakwalifikowania do instrumentów dodatkowych w Tier I”. Dodatkowo, w zakresie ust. 2 wskazujemy, że obecne brzmienie Projektu w praktyce może oznaczać konieczność podjęcia dwóch uchwał zarządu: pierwszej skierowanej do rady nadzorczej o wyrażenie zgody na zaciągnięcie pożyczki i drugiej dotyczącej zaciągnięcia pożyczki. Powyższe wydaje się niepotrzebnym formalizmem – w tym zakresie wystarczy jedna uchwała zarządu oraz jedna uchwała rady nadzorczej.	
94.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127c ust. 1 ustawy - Prawo bankowe)	Konfederacja Lewiatan	Proponowana następująca zmiana art. 127c ust. 1 prawa bankowego: <i>Art. 127c. 1. Bank może zawrzeć umowę pożyczki podporządkowanej w celu jej zakwalifikowania jako instrument dodatkowy w Tier I wyłącznie z podmiotem wskazanym w art. 3 pkt 39b lit a)-n) ustawy o obrocie instrumentami finansowym, jako klient profesjonalny (udzielający pożyczki).</i> Proponowana następująca zmiana art. 77c ust. 1 ustawy o obligacjach: <i>Art. 77c. 1. Obligacje kapitałowe mogą być oferowane wyłącznie klientom profesjonalnym w rozumieniu art. 3 pkt 39b lit a)-n) ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</i> Proponowane zmiany pozwalają określić krąg podmiotów zgodnie z uzasadnieniem Projektu tj. ograniczyć go do klientów profesjonalnych, gdyż „Obligacja kapitałowa jest instrumentem złożonym i wymaga profesjonalnej wiedzy inwestycyjnej, w tym oceny ryzyka”. Wskazany w Projekcie art. 77c ust.1 ustawy o obligacjach wskazuje na art. 3 pkt 39c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, czyli klienta detalicznego.	Uwaga nieuwzględniona (vide uwaga nr 37) Kwestie mają charakter redakcyjny.

95.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127c ust. 2 ustawy – Prawo bankowe)	UKNF	Proponujemy modyfikację ust. 2 i nadanie mu brzmienia: <i>„2. Zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej wymaga uchwały zarządu banku. Uchwała jest podejmowana po wyrażeniu przez radę nadzorczą banku zgody na zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej, w wysokości wnioskowanej przez Zarząd. Rada Nadzorcza może wyrazić zgodę, o ile pożyczka spełnia warunki o jakich mowa w ust. 5.”</i> Celem propozycji jest zapewnienie radzie nadzorczej pełnej informacji o umowie, na zawarcie której wyraża zgodę.	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie wydaje się konieczne, uwaga nie została powtórzona.
96.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127c ust. 3 ustawy - Prawo bankowe)	BFG	Warunek, o którym mowa w projektowanym art. 127c ust. 3 ustawy Prawo bankowe, zdecydowanie powinien mieć zastosowanie w odniesieniu do pożyczek zaciąganych w celu zaliczenia do pozycji dodatkowych w Tier I lub pozycji w Tier II albo w celu zaliczenia do zobowiązań kwalifikowalnych (zgodnie z projektowanym przepisem implementującym art. 44a BRRD). Do dyskusji pozostaje jednak, czy warunek ten powinien się stosować do wszystkich pożyczek podporządkowanych, np. pożyczek krótkoterminowych na pokrycie potrzeb płynnościowych zaciąganych przez banki spółdzielcze. Uwaga powyższa znajduje zastosowanie również do projektowanego art. 110ed ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.	Uwaga nieuwzględniona Instytucja pożyczki podporządkowanej jest kompleksowo regulowana w projekcie ustawy, a regulacje dotyczą pożyczki podporządkowanej kwalifikowanej jedynie jako instrument dodatkowy Tier I.
97.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127c ust. 4 ustawy - Prawo bankowe)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> art. 127c. 4. Umowa pożyczki podporządkowanej wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności. <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> art. 127c. 4. Umowa pożyczki podporządkowanej wymaga formy pisemnej lub formy elektronicznej (podpis kwalifikowany) pod rygorem nieważności. <u>UWAGI:</u>	Uwaga nieuwzględniona Forma pisemna jest wystarczająca.

			Wydaje się, że w przypadku umowy pożyczki podporządkowanej należy dopuścić możliwość zawarcia umowy w formie elektronicznej. Forma ta będzie szczególnie przydatna podczas pandemii COVID-19.	
98.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127d ust. 1 ustawy – Prawo bankowe)	UKNF	Skoro w art. 127c ust. 1 podmiot udzielający pożyczki podporządkowanej jest już zdefiniowany jako „udzielający pożyczki”, to należy się tego terminu trzymać, a zatem w art. 127d ust. 1 należy wykreślić słowo „podporządkowaną”. Poddajemy pod rozagę wyłączenie nie całego art. 359 k.c., a jedynie art. 359 § 2(1)-2(3). Wątpliwe jest by w tak profesjonalnych relacjach „zapomniano” o ustaleniu stopy oprocentowania, ale warto pozostawić wentyl bezpieczeństwa (choćby na wypadek ustalenia przez strony zmiennego oprocentowania uzależnionego od wskaźnika, który może przestać istnieć w trakcie „życia” pożyczki).	Uwaga kierunkowo uwzględniona Zmiana redakcji i wyłączenia art. 359 § 2¹-2³ Kodeksu cywilnego.
99.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127d ust. 1 zdanie drugie ustawy – Prawo bankowe)	NBP	W projektowanych art. 127d ust. 1 zdanie drugie <i>ustawy Prawo bankowe</i>, art. 110ee ust. 1 zd. 2 <i>ustawy o obrocie</i> oraz art. 247d ust. 1 zd. 2 <i>ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej</i> przewiduje się wyłączenie stosowania między innymi art. 569 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny⁸ (dalej: „Kodeks cywilny”). Wyłączenie w ww. przepisach stosowania całego art. 359 <i>Kodeksu cywilnego</i> wydaje się niezgodne z intencją projektodawcy. W uzasadnieniu wyjaśniono bowiem, że w praktyce rynkowej wysokość odsetek z tytułu AT1 może kształtować się na poziomie wyższym niż wskazany w tym przepisie. O odsetkach maksymalnych jest mowa w art. 359 § 2¹-2³ <i>Kodeksu cywilnego</i>, a zatem to ewentualnie zastosowanie tych przepisów należy wyłączyć. (art. 2 pkt 3, art. 5 pkt 7 oraz art. 6 pkt 2 projektu).	Uwaga uwzględniona

⁸ Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 z późn. zm.).

100.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127d ustawy - Prawo bankowe)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 127d. 1. Umowa pożyczki podporządkowanej uprawnia udzielającego pożyczkę podporządkowaną do otrzymywania odsetek przez czas nieoznaczony. Przepisów art. 359, art. 365¹ i art. 395 Kodeksu cywilnego nie stosuje się.</i> <i>2. Stronom pożyczki podporządkowanej nie przysługuje prawo do wypowiedzenia tej umowy.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 127d ust. 1 Umowa pożyczki podporządkowanej zaciąganej w celu jej zakwalifikowania do instrumentów dodatkowych w Tier I, uprawnia udzielającego pożyczkę podporządkowaną do otrzymywania odsetek przez czas nieoznaczony. Przepisów art. 359, art. 365¹, art. 395 i art. 723 Kodeksu cywilnego nie stosuje się.</i> <i>2. Udzielającemu pożyczki podporządkowanej zaciąganej w celu jej zakwalifikowania do instrumentów dodatkowych w Tier I nie przysługuje prawo do wypowiedzenia albo odstąpienia od umowy.</i> <u>UWAGI:</u> Wyłączenia przewidziane przez przepis należy rozszerzyć o art. 723 kodeksu cywilnego, stosownie do którego: „jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę”. Ograniczenie co do wypowiedzenia pożyczki powinno odnosić się tylko do podmiotu udzielającego pożyczki, ponieważ bank który ją zaciąga może ją wypowiedzieć (spłacić) po uzyskaniu decyzji KNF. Należy również wyłączyć prawo odstąpienia od umowy przez udzielającego pożyczki.	Uwaga kierunkowo uwzględniona Uwaga nieuwzględniona w zakresie wyłączenia art. 723 Kodeksu cywilnego.

101.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127e pkt 1 ustawy – Prawo bankowe)	UKNF	Uwaga legislacyjna (identyczna jak do art. 77g ustawy o obligacjach) Dla pełnej jasności należy na końcu art. 127e pkt 1 dopisać „oraz”, by niewątpliwym było, że warunki z pkt 1 i z pkt 2 muszą być spełnione łącznie.	Uwaga uwzględniona
102.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127e ust. 1 ustawy - Prawo bankowe)	BFG	Przyjmując, że intencją projektodawcy nie jest ograniczenie celu zaciągania pożyczek podporządkowanych przez bank przeznaczonych do zaliczenia do pozycji dodatkowych w Tier I lub zaliczenia do pozycji w Tier II, pożyczki mogłyby być zaciągane jako inne zobowiązanie podporządkowane zaliczane do kategorii siódmej, o której mowa w art. 440 ust. 2 ustawy - Prawo upadłościowe, np. w celu pokrycia wymogu MREL. Wymagałoby to jednak zmiany projektowanego art. 127e pkt 2 ustawy — Prawo bankowe i dookreślenia, że wymóg uzyskiwania zgody odpowiedniego organu na wcześniejszy wykup dotyczy tylko określonych sytuacji. Analogicznie w przypadku obligacji kapitałowej w formie instrumentu Tier II, który zgodnie z art. 64 CRR przestał być zaliczany do funduszy własnych i którego rezydualny termin zapadalności wynosi poniżej 1 roku, to wydaje się, że decyzja o wcześniejszym wykupie powinna być dyskrecyjnym rozstrzygnięciem emitenta, bez konieczności uzyskiwania zgody właściwego organu. Zwracamy przy tym uwagę na konieczność zapewnienia zgodności regulacji z przepisem art. 77 CRR, zgodnie z którym wcześniejszy wykup podporządkowanych instrumentów dłużnych, z których wynikają zobowiązania kwalifikowalne niezaliczone do funduszy własnych emitenta, wymaga uzyskania zgody organu przymusowej restrukturyzacji. Powyższa uwaga znajduje zastosowanie również do projektowanego art. 110ef ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. W tym punkcie należy zauważyć, że konieczność uzyskania zgody organu przymusowej restrukturyzacji wystąpi w przypadku wcześniejszego	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie wydaje się konieczne.

			wykupu amortyzowanej części Tier II wyemitowanego w formie obligacji kapitałowej o rezydualnym terminie zapadalności powyżej 1 roku. Zobowiązanie, które zgodnie z art. 64 CRR przestało być zaliczane do funduszy własnych, może nadal być wliczane do zobowiązań kwalifikowalnych.	
103.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127e ustawy - Prawo bankowe)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> Art. 127e. Pożyczka podporządkowana podlega spłacie wyłącznie w przypadku gdy: 1) umowa pożyczki podporządkowanej przewiduje jej spłatę; 2) bank uzyskał zezwolenie Komisji Nadzoru Finansowego na spłatę pożyczki podporządkowanej nie wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia zawarcia umowy zgodnie z art. 77 rozporządzenia nr 575/2013. <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 127e. 1. Umowa pożyczki podporządkowanej zaciągniętej w celu jej zakwalifikowania do instrumentów dodatkowych w Tier I może zostać spłacona na warunkach określonych w art. 77 rozporządzenia nr 575/2013.</i> <i>2. Spłaty pożyczki podporządkowanej zaciągniętej w celu jej zakwalifikowania do instrumentów dodatkowych w Tier I można dokonać nie wcześniej niż po upływie 5 lat od daty jej zaciągnięcia, z wyjątkiem sytuacji określonej w art. 78 ust. 4 rozporządzenia nr 575/2013.</i> <i>3. Bank w umowie pożyczki podporządkowanej zaciąganej w celu jej zakwalifikowania do instrumentów dodatkowych w Tier I zastrzec może, że pożyczka podlega spłacie w przypadku nieuzyskania, w określonym terminie, zgody Komisji Nadzoru Finansowego na jej zakwalifikowanie do instrumentów dodatkowych w Tier I.</i> <u>UWAGI:</u>	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			Stosownie do art. 52 ust.1 lit. i) Rozporządzenia CRR: „wbudowaną w instrumenty opcję wykupu można wykonać, a instrumenty wykupić lub odkupić wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 77, i nie wcześniej niż po upływie pięciu lat od daty emisji, chyba że spełnione zostały warunki określone w art. 78 ust. 4”. Co do zasady, opcję wykupu instrumentów zaliczonych do AT 1 można wykonać po upływie 5 lat od dnia ich emisji. Rozporządzenie CRR przewiduje jednak w tym zakresie wyjątek – w art. 78 ust. 4. Nie jest zatem właściwe dopuszczenie możliwości spłaty tylko po upływie 5 lat. Konieczne jest również uwzględnienie wyjątku wskazanego w art. 78 ust. 4 Rozporządzenia CRR. Wydaje się również, że ustawa powinna przewidywać możliwość spłaty pożyczki w przypadku negatywnej decyzji KNF co do zakwalifikowania obligacji kapitałowych do AT 1. Pożyczkobiorca w takiej sytuacji nie powinien być zobowiązany do płacenia znacznych odsetek w sytuacji gdy nie osiągnie celu emisji. Podobne rozwiązania funkcjonują obecnie na rynku w zakresie obligacji emitowanych w celu ich zaliczenia do Tier II.	
104.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127e pkt 2 ustawy – Prawo bankowe)	UKNF	Analogiczna uwaga jak w przypadku art. 77g pkt 2 lit. a ustawy o obligacjach. Art. 78.4 CRR zezwala na wykup przed upływem 5 lat w określonych sytuacjach. Projektowane przepisy powinny zostać uzupełnione o odesłanie do CRR. Należałoby dodać również odniesienie do art. 78, ponieważ nie tylko określa on warunki takiego wykupu, ale w ust. 4 przywołuje przypadki, w których taki wykup może być dokonany przed upływem 5 lat od daty emisji.	Uwaga uwzględniona
105.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127f ustawy - Prawo bankowe)	BFG	Zgodnie z projektowanym przepisem zarząd banku może nie tylko wstrzymać płatności odsetkowe z tytułu pożyczki podporządkowanej zaliczonej do pozycji w Tier II, ale również umorzyć wszystkie odsetki lub odsetki za dany okres. Powyższe uprawnienie do umorzenia budzi naszą wątpliwość w kontekście art. 63 lit. m CRR,	Uwaga uwzględniona

			zgodnie z którym w przypadku instrumentów Tier II „(...) wysokość płatności odsetek lub dywidendy — stosownie do przypadku — należnych z tytułu instrumentów nie będzie zmieniana w zależności od zdolności kredytowej instytucji lub jej jednostki dominujące (...).	
106.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127f ust. 1 ustawy – Prawo bankowe)	UKNF	Analogiczna uwaga jak w przypadku art. 77h ust. 1 ustawy o obligacjach. Proponujemy dodać zastrzeżenie dotyczące stosowania przepisów ustawy o nadzorze makroostrożnościowym, dotyczących zakazu wypłat MDA. Proponujemy dodać „na zasadzie nieskumulowanej lub skumulowanej”. <i>„Zarząd banku może, w drodze uchwały, umorzyć wszystkie odsetki albo odsetki za dany okres odsetkowy na zasadzie nieskumulowanej lub skumulowanej z tytułu pożyczki podporządkowanej albo wstrzymać ich wypłatę na czas nieokreślony”.</i>	Uwaga nieuwzględniona w zakresie MDA. Proponuje się nie wprowadzenie przepisu. Uwaga nieuwzględniona w zakresie dodania określenia „na zasadzie niekumulowanej lub skumulowanej. Kwestia ma charakter redakcyjny.
107.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art.127f ust. 1 ustawy - Prawo bankowe)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 127f. 1. Zarząd banku może, w drodze uchwały, umorzyć wszystkie odsetki albo odsetki za dany okres odsetkowy z tytułu pożyczki podporządkowanej albo wstrzymać ich wypłatę na czas nieokreślony.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 127f. ust. 1. Zarząd banku może w drodze uchwały umorzyć odsetki lub część odsetek za dany okres odsetkowy z tytułu pożyczki podporządkowanej zaciągniętej w celu jej zakwalifikowania do instrumentów dodatkowych w Tier I.</i> <u>UWAGI:</u>	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			Proponowany przepis wskazuje, że bankowi przysługuje prawo umorzenia: (i) wszystkich odsetek oraz (ii) odsetek za dany okres odsetkowy. W tym kontekście nie jest jasne do jakich odsetek odnosi się pojęcie „wszystkich odsetek” – czy chodzi tu o zaległe odsetki, czy też przyszłe odsetki? Wydaje się, że zamiarem Projektodawców było wprowadzenie podziału na całość odsetek oraz ich części. Przepis nie powinien również przewidywać możliwości „wstrzymania” odsetek. Art. 52 ust. 1 lit. l) pkt (iii) Rozporządzenia CRR wskazuje, że anulowanie wypłaty powinno charakteryzować się „brakiem skumulowania” oraz powinno być na czas „nieokreślony”. Powyższe cechy na gruncie polskiego prawa odpowiadają instytucji umorzenia.	
108.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127f ust. 1 ustawy - Prawo bankowe)	KDPW	wydaje się, że przewidziane w tym przepisie uprawnienie zarządu jest zbyt uznaniowe i powinno zostać uzależnione od jakichś obiektywnych przesłanek	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. l rozporządzenia CRR - instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I wyłącznie, jeżeli spełnione są poniższe warunki: (...) l) wypłaty zysków w ramach danych instrumentów spełniają następujące warunki: (i) są one dokonywane z pozycji podlegających podziałowi; (ii) poziom wypłaty zysków z tytułu instrumentów nie będzie zmieniany w oparciu o zdolność kredytową instytucji lub jej jednostki dominującej; (iii) przepisy regulujące dane instrumenty dają instytucji pełną swobodę uznania w każdym momencie, jeżeli chodzi o anulowanie wypłaty zysków z tytułu instrumentów na czas nieokreślony i na zasadzie

				nieskumulowanej; instytucja może wykorzystywać takie anulowane płatności w sposób nieograniczony w celu wypełniania swoich zobowiązań w terminach ich wymagalności. Art. 71 ust. 3 lit. e)-g) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 dopuszcza możliwość umorzenia odsetek w każdym momencie przez zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji (jako cechę pozycji środków własnych kategorii 1).
109.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127g ustawy - Prawo bankowe)	BFG	Jeżeli pożyczka podporządkowana może zostać zaciągnięta również w celu zaliczenia do pozycji w Tier II, to w takim przypadku wystąpienie zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 CRR pozostanie bez wpływu na kwotę główną pożyczki, to wydaje się, że istnieje potrzeba wprowadzenia do projektowanego art. 127g wyraźnego odwołania do instrumentów dodatkowych w Tier I bądź rozszerzenia uzasadnienie do tego artykułu. Uwaga znajduje zastosowanie również do projektowanego art. 110eh ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.	Uwaga uwzględniona
110.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127g ust. 1 ustawy – Prawo bankowe)	UKNF	Poddajemy pod rozagę dodanie przepisu analogicznego do art. 77d ust.2 ustawy o obligacjach, umożliwiającego późniejszy „write-up”. W ustawie jest użyte zamiast „lub” „albo”. Zapisy powinny być takie same w obu dokumentach w zależności od wersji którą proponuje ustawodawca.	Uwaga uwzględniona
111.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127g ust. 1)	KDPW	nie jest jasne, na czym ma polegać umorzenie pożyczki podporządkowanej w formie odpisu trwałego lub odpisu tymczasowego. <i>De facto</i> chodzi chyba o wygaśnięcie zobowiązań pożyczkodawcy wynikających z umowy pożyczki w całości lub w	Uwaga kierunkowo uwzględniona

	ustawy - Prawo bankowe)		części. Zwracamy uwagę, że umowa pożyczki podporządkowanej jest umową cywilnoprawną. Jakakolwiek zmiana lub wygaśnięcie tej umowy, w związku z okolicznościami leżącymi po stronie pożyczkodawcy, nie może się więc dokonywać wyłącznie na poziomie pożyczkodawcy, ale wymaga oświadczenia złożonego pożyczkobiorcy. Dopiero z takim oświadczeniem ustawa może łączyć określone skutki prawne	
112.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127g ust. 3 i 4 ustawy - Prawo bankowe)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> - brak <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 127g. 3. W przypadku gdy w wyniku wystąpienia zdarzenia inicjującego kwota pożyczki podporządkowanej zaciągniętej w celu jej zakwalifikowania do instrumentów dodatkowych w Tier I została obniżona, umowa pożyczki może przewidywać kryteria, po spełnieniu których bank będzie uprawniony do podwyższenia wartości pożyczki.</i> <i>4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 wartość pożyczki nie może być wyższa niż jej wartość z dnia zaciągnięcia.</i> <u>UWAGI:</u> Zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. n) Rozporządzenia CRR: „przepisy regulujące dane instrumenty wymagają, z chwilą wystąpienia zdarzenia inicjującego, dokonania trwałego lub tymczasowego odpisu obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów lub zamiany tych instrumentów na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I”. Mając na uwadze powyższe Projekt powinien przewidywać możliwość podwyższenia kwoty pożyczki po jej obniżeniu w związku z wystąpieniem zdarzenia inicjującego.	Uwaga kierunkowo uwzględniona

113.	Art. 2 pkt 3 projektu ustawy (art. 127h ustawy - Prawo bankowe)	KDPW	wydaje się, że w odniesieniu do wierzytelności z tytułu pożyczki podporządkowanej należałoby odesłać do art. 440 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe	Uwaga nieuwzględniona Wykreślono odwołanie do art. 440. Kwestia ma charakter redakcyjny.
114.	Art. 2 pkt 4 projektu ustawy (art. 130a ustawy - Prawo bankowe). (uchyla się ten artykuł - przepis art. 130a jest uchylany ze względu na brzmienie art. 127b)	UKNF	Zgodnie z art. 127b: <i>„1. Walne zgromadzenie banku może, większością trzech czwartych głosów, podjąć uchwałę o warunkowym podwyższeniu kapitału zakładowego banku w celu zamiany instrumentów kapitałowych na akcje.</i> <i>2. Walne zgromadzenie banku może wyłączyć prawo poboru nowych akcji przysługujące akcjonariuszom.</i> <i>3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepisów art. 431 § 2, art. 438, art. 448 § 3, art. 449 § 1 pkt 3, art. 451 i art. 452 § 2–4 Kodeksu spółek handlowych nie stosuje się.”</i> Art. 130a jest regulacją o szerszym zakresie niż art. 127b, dlatego też proponujemy, aby ponownie przeanalizować zasadność uchylenia w całości art. 130a, który ujmuje zagadnienie szerzej dopuszczając możliwość podjęcia uchwały (bez wymogu większości kwalifikowanej) o warunkowym podwyższeniu kapitału zakładowego banku, w celu dokonania konwersji, zobowiązań banku z instrumentów finansowych, które przewidują konwersję zobowiązania na akcje (zobowiązania sensu largo) w przypadku zdarzenia powiązanego z sytuacją finansową, wypłacalnością, pozycją kapitałową lub poziomem funduszy własnych banku (instrumenty przymusowo zamienne), na kapitał zakładowy.	Uwaga uwzględniona
115.	Art. 2 pkt 5 projektu ustawy (art. 142 ust. 3 pkt 9 ustawy – Prawo bankowe)	UKNF	Proponujemy aby przedmiotowy przepis został umieszczony w art. 138 ust. 2 ustawy Prawo bankowe, gdyż stanowi on de facto wdrożenie przepisu art. 104 ust. 1 lit i Dyrektywy CRD. Przepisy przedmiotowego artykułu są wdrażane właśnie w art. 138, przy czym możliwość nakazania bankowi określonego zachowania, w formie odpowiedniej decyzji zawiera ust 2. Art. 142 ust. 3 stanowi	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie jest konieczne.

			wdrożenie przepisów art. 27 ust. 1 Dyrektywy BRRD, który nie zawiera takiego narzędzia. Ponadto wdrożenie tego przepisu wymaga wyjaśnienia/uzasadnienia, które powinny znaleźć się w uzasadnieniu do projektu. Proponujemy uzupełnienie treści uzasadnienia w tym zakresie. Argumentem za taką zmianą jest fakt, że działania określone w art. 142 ust. 3 KNF podejmuje po spełnieniu przesłanek o których mowa w ust. 1 i 2 tego przepisu. Natomiast tego rodzaju działanie może być konieczne na wcześniejszym etapie. Ponadto proponujemy zastosować analogiczne sformułowania i zakres przedmiotowy przepisu, jaki jest stosowany w odniesieniu do przepisów uprawniających emitenta do wstrzymania wypłat. Innymi słowy władztwo KNF do stosowania zakazu powinno odnosić się do tego samego zakresu działań co nadane uprawnienia dla emitenta, w tym przypadku banku krajowego. Należy również uzupełnić – odpowiednio - katalog decyzji, o których mowa w art. 11 ustawy Prawo bankowe.	
116.	Art. 2 pkt 5 projektu ustawy (art. 142 ust. 3 ustawy – Prawo bankowe)	NBP	Propozycja zmiany art. 142 ust. 3 ustawy <i>Prawo bankowe</i>, która dodaje pkt 9 dający KNF uprawnienie do zakazania bankowi wypłaty odsetek z tytułu pożyczki podporządkowanej zaliczanej do kapitału dodatkowego Tier I oraz z tytułu obligacji kapitałowej, wydaje się nadmiarowa. Poddajemy pod rozagę rezygnację z takiego rozszerzania uprawnień KNF lub jego ograniczenie do sytuacji, kiedy plan naprawy musi zostać uruchomiony przez bank w związku z wystąpieniem przesłanek, o których mowa w art. 142 ust. 1 pkt 2 – 4 ww. ustawy. Wystąpienie przesłanek do wdrożenia przez bank planu naprawy, o których mowa w art. 142 ust. 1 pkt 1 ustawy <i>Prawo bankowe</i>, w praktyce zawsze będzie poprzedzone niespełnieniem przez bank wymogu połączonego bufora i aktywacją ograniczeń MDA, o których mowa w art. 55 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym ⁹ . (art. 2 pkt 5 projektu).	
117.	Art. 2 pkt. 6 projektu ustawy (art. 158 ust. 10 ustawy - Prawo bankowe)	UKNF	Proponowana zmiana może budzić wątpliwości interpretacyjne i poddawać w wątpliwość zasadność i okoliczności stosowania nie tylko dodawanego przepisu, ale całego artykułu 158 ustawy Prawo bankowe, jak również przepisów dotyczących wszczęcia przymusowej restrukturyzacji i stosowania narzędzi przymusowej restrukturyzacji. Z tego względu proponujemy usunięcie tego przepisu z projektu ustawy. Wydaje się, że intencją projektodawcy było wyłączenie z przesłanek zawieszenia działalności banku, o których mowa w art. 158 ust. 1 i 2, sytuacji w której bank nie płaci odsetek od wyemitowanych instrumentów kapitałowych (nie branie tego pod uwagę przy teście niewypłacalności banku) i nie traktowanie tego zdarzenia jako przejaw nieregulowania przez bank wymagalnych zobowiązań, tj. umożliwienie obligacji kapitałowej spełnienia tzn. testu wypłacalności, stanowiący podstawę zastosowania przewidzianego w art. 158 środka. Natomiast zaproponowana konstrukcja nie odzwierciedla tej intencji. Instrumenty powinny zapewniać spełnienie wymogu: „instrumenty nie wpływają na ustalenie, czy wartość zobowiązań instytucji przekracza wartość jej aktywów, jeżeli takie ustalenie stanowi test niewypłacalności zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym;” Proponujemy rozważenie zastosowania rozwiązania polegającego na wskazaniu, że do zobowiązań o których mowa w ust. 1 i 2 nie zalicza się obligacji kapitałowych i pożyczek podporządkowanych o których mowa w (...). W uzasadnieniu powinien także znaleźć się cel przepisu. Ponadto zwracamy uwagę na błędne odesłanie. Wydaje się, że powinno być „2”, ponieważ art. 127 Prawa bankowego nie ma ust. 3	Uwaga kierunkowo uwzględniona Przepis został usunięty.

⁹ Ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2019 r., poz. 483 z późn. zm.).

118.	Art. 2 pkt. 6 projektu ustawy (art. 158 ust. 10 ustawy Prawo bankowe)	NBP	w projektowanym art. 158 ust. 10 ustawy <i>Prawo bankowe</i> , odesłanie do art. 127 ust. 1 i 3 wydaje się nieprawidłowe; przywołany przepis nie zawiera ust. 3 (art. 2 pkt 6 projektu);	Uwaga nieaktualna Usunięto zmianę przepisu.
Art. 3 projektu – zmiana ustawy – Kodeks spółek handlowych				
119.	Art. 3 projektu ustawy (art. 393 pkt 5 kodeksu spółek handlowych)	NBP	Wzorem proponowanego brzmienia art. 393 pkt 5 <i>Kodeksu spółek handlowych</i> , proponujemy wprowadzenie zmiany w treści art. 448 § 2 pkt 1 <i>Kodeksu spółek handlowych</i> poprzez nadanie mu następującego brzmienia: <i>„przyszanania praw do objęcia akcji przez obligatariuszy obligacji zamiennych, obligacji kapitałowych lub obligacji z prawem pierwszeństwa albo”.</i> (art. 3 projektu).	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzono art. 454 ¹ –454 ⁶ <i>Kodeksu spółek handlowych</i> . Ponadto nabycie praw przez obligatariuszy następuje po automatycznym zajściu zdarzenia inicjującego, a nie w sposób określony w art. 448 § 2 pkt 1 <i>Kodeksu spółek handlowych</i> .
120.	Art. 3 projektu ustawy (art. 393 pkt 5 kodeksu spółek handlowych)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>5) emisja obligacji zamiennych lub z prawem pierwszeństwa, emisja obligacji kapitałowych i emisja warrantów subskrypcyjnych, o których mowa w art. 453 § 2;</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> - brak regulacji <u>UWAGI:</u> Projektodawcy proponują modyfikację <i>Kodeksu spółek handlowych</i> poprzez wskazanie, że uchwały walnego zgromadzenia wymaga między innymi emisja obligacji kapitałowych. Powyższy zabieg nie wydaje się poprawny. Zgodnie z przyjętą techniką legislacyjną określania norm szczególnych w ustawach sektorowych, powyższą kwestię regulować będą odpowiednie ustawy sektorowe. Nie ma potrzeby modyfikować w tym zakresie przepisów <i>Kodeksu spółek</i>	Uwaga uwzględniona

			handlowych. Ponadto jeszcze raz należy podkreślić, że uchwały walnego zgromadzenia powinna wymagać jedynie emisja takich instrumentów kapitałowych, których warunki emisji przewidują możliwość zamiany tych instrumentów na akcje.	
121.	art. 448 ust. 2 pkt 1 Kodeksu spółek handlowych	KDPW	w ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych należałoby rozważyć wprowadzenie jeszcze jednej zmiany - w art. 448 ust. 2 pkt 1 K.s.h., który powinien otrzymać brzmienie: § 2. Uchwała o warunkowym podwyższeniu kapitału zakładowego może zostać powzięta w celu: „1) przyznania praw do objęcia akcji przez obligatariuszy obligacji zamiennych, obligacji z prawem pierwszeństwa lub obligacji kapitałowych, które mają charakter obligacji zamiennych albo”	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzono art. 454¹–454⁶ Kodeksu spółek handlowych. Ponadto nabycie praw przez obligatariuszy następuje po automatycznym zajściu zdarzenia inicjującego, a nie w sposób określony w art. 448 § 2 pkt 1 Kodeksu spółek handlowych.
Art. 4 projektu – zmiana ustawy – Prawo upadłościowe				
122.	Art. 4 projektu ustawy (art. 11 ust. 8 pkt 1 Prawo upadłościowe)	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 11. 8. Do zobowiązań pieniężnych nie wlicza się zobowiązań wynikających z:</i> 1) emisji instrumentów kapitałowych, w tym obligacji kapitałowych, wyemitowanych w celu ich zakwalifikowania do instrumentów dodatkowych w Tier I oraz Tier II zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013” <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u>	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			<i>Art. 11. 8. Do zobowiązań pieniężnych nie wlicza się zobowiązań wynikających z:</i> <i>1) pożyczek podporządkowanych oraz emisji instrumentów kapitałowych, w tym obligacji kapitałowych, wyemitowanych lub zaciągniętych w celu ich zakwalifikowania do instrumentów dodatkowych w Tier I zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.)), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”</i> <u>UWAGI:</u> Stosownie do art. 52 ust. 1 lit. m) Rozporządzenia CRR: „instrumenty nie wpływają na ustalenie, czy wartość zobowiązań instytucji przekracza wartość jej aktywów, jeżeli takie ustalenie stanowi test niewypłacalności zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym”. Projektodawcy w analizowanym przepisie implementują ww. wymóg. W przypadku instrumentów kapitałowych zaliczanych do Tier II Rozporządzenie CRR nie przewiduje podobnego wymogu. Mając na uwadze powyższe, brak przesłanek pozwalających na wyłączenie instrumentów Tier II z zobowiązań pieniężnych, o których mowa w przepisie.	
123.	Art. 4 pkt 1 projektu ustawy (art. 11 ust. 8 pkt 2 ustawy - Prawo upadłościowe)	BFG	Analogicznie jak w przypadku instrumentów kapitałowych, o których mowa w projektowanym art. 11 ust. 8 pkt 1 ustawy - Prawo upadłościowe, wyłączenie ze zobowiązań pieniężnych powinno dotyczyć zarówno pożyczek podporządkowanych zaciąganych w celu zaliczenia do pozycji dodatkowych w Tier I jak i zaciąganych w celu zaliczenia do pozycji w Tier II.	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. m rozporządzenia CRR: Instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I wyłącznie, jeżeli spełnione są poniższe warunki: (...) instrumenty nie wpływają na ustalenie, czy wartość zobowiązań instytucji przekracza wartość jej aktywów, jeżeli takie ustalenie stanowi test

				niewypłacalności zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. Brak jest analogicznego przepisu w odniesieniu do Tier II.
124.	Art. 4 pkt 1 projektu ustawy (art. 11 ust. 9 pkt 1 ustawy – Prawo upadłościowe)	UKNF	Proponujemy poniższą poprawkę redakcyjną: „9. W przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji do zobowiązań pieniężnych nie wlicza się zobowiązań wynikających z: 1) emisji obligacji kapitałowych wyemitowanych w celu ich zaliczenia do środków własnych jako pozycje podstawowych środków własnych kategorii 1, zgodnie z przepisami rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz. Urz. L 12 z 17.01.2015, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2015/35”;	Uwaga nieuwzględniona Kwestia ma charakter redakcyjny.
125.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art.440 pkt 8 lit. b i c oraz pkt 9 lit. b ustawy – Prawo upadłościowe)	UKNF	Projektowane przepisy są, w naszej ocenie, sprzeczne z art. 48.7 BRRD, który nakazuje, aby wszystkie roszczenia wynikające z pozycji funduszy własnych miały w przepisach krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe niższy stopień uprzywilejowania niż wszelkie inne roszczenia niewynikające z pozycji funduszy własnych. Tymczasem projektowane przepisy umieszczają w tej samej kategorii roszczeń zarówno instrumenty kapitałowe, jak wielkości nie zaliczone do funduszy własnych, gdyż nie otrzymały stosownej zgody KNF na ich zaliczenie lub które nie kwalifikują się do pozycji funduszy własnych banku (Tier II). Proponujemy: 1) „przesunąć” lit. b) i c) do kategorii siódmej; albo 2) zalecić bankom, by w warunkach emisji określały podporządkowanie instrumentów wymienionych w lit. b) i c) jako	Uwaga nieuwzględniona Dodawany w art. 48 – ust. 7 BRRD2 stanowi, aby wszystkie roszczenia wynikające z pozycji funduszy własnych miały, w przepisach krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe, niższy stopień uprzywilejowania niż wszelkie inne roszczenia niewynikające z pozycji funduszy własnych. Intencją przepisu jest zapewnienie, aby podmioty nie mogły utrzymywać zobowiązań w najniższej kategorii kapitałów instrumentów, które a) nie są funduszami własnymi, czyli takie które nie zostały tak zakwalifikowane po spełnieniu warunków z rozporządzenia CRR;

			kategoria siódma, które po otrzymaniu zgody KNF trafiałyby do kategorii ósmej. Takie rozwiązanie wymagałoby równoległej zmiany w art. 127 ust. 2 pkt. 2 Prawa bankowego, umożliwiającej wydanie KNF zgody na zaliczenie instrumentu do Tier 2 przy założeniu, że warunek klasyfikacji instrumentu do Tier 2 określony w art. 63 lit. (d) CRR będzie spełniony z chwilą wydania zgody KNF na zaliczenie instrumentu do Tier 2. Uwaga legislacyjna Błędne odwołanie do art. 127 ust. 4 prawa bankowego. Ten artykuł nie ma ust. 4. Zdaje się, że intencją było odesłanie do art. 127 ust. 2.	b) utraciły status prawny funduszy własnych (przestały spełniać przesłanki z rozporządzenia CRR), ale nie została dokonana zmiana ich kategorii (tzn. przesunięcie do kategorii niższej). Instrumenty AT1 (kategoria 9) oraz Tier II (kategoria 8) nie mogą uzyskać w trakcie wydawania zgody przez KNF statusu zobowiązania podporządkowanego (kategoria 7). Zobowiązania te byłyby uprzywilejowane w stosunku do zobowiązań, które już uzyskały zgodę KNF. Celem art. 48 ust. 7 BRRD2 jest uniknięcie zasady poszkodowania wierzycieli, w stopniu wyższym niż w postępowaniu upadłościowym. Przepis art. 48 ust. 7 BRRD2 ma odnosić się do wypadku zmiany kwalifikacji prawnej funduszy własnej po ich zaliczeniu a nie do instrumentów, które są w trakcie uzyskiwania tej kwalifikacji prawnej. W zakresie odwołania – uwaga uwzględniona
126.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 440 ust. 2 pkt 8 lit. a oraz art. 440 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy – Prawo upadłościowe)	UKNF	Art. 440 ust. 2 pkt 8 lit. a) <i>„a) zaliczanych do funduszy własnych banku albo domu maklerskiego, o których mowa w art. 62 rozporządzenia nr 575/2013, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji,”</i> Art. 440 ust. 2 pkt 9 lit. a: <i>„a) zaliczanych do funduszy własnych banku albo domu maklerskiego, o których mowa w art. 51 rozporządzenia nr 575/2013, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji,”</i> Niezbędne jest uwzględnienie w przepisie prawa upadłościowego domów maklerskich, tak aby instrumenty kapitałowe domów maklerskich w ATI lub Tier II spełniały warunki określone w rozporządzeniu CRR w zakresie podporządkowania. Muszą one	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			analogicznie jak w przypadku banków należeć do odpowiedniej grupy podporządkowania, jedyna różnica polega na tym, że instrumenty w Tier II domy maklerskie mogą kwalifikować bez konieczności uzyskania zgody KNF.	
127.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 440 ust. 2 pkt 8 lit. b ustawy – Prawo upadłościowe)	NBP	w zmienianym art. 440 ust. 2 pkt 8 lit. b) ustawy <i>Prawo upadłościowe</i> odesłanie do art. 127 ust. 4 ustawy <i>Prawo bankowe</i> wydaje się nieprawidłowe; przywołany przepis nie zawiera ust. 4 (art. 4 pkt 2 projektu);	Uwaga uwzględniona
128.	Art. 4 projektu ustawy	UKNF	Zaproponowane we wcześniejszym projekcie zmiany do ustawy – Prawo upadłościowe dot. kolejności zaspokajania wierzytelności dot. zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji zawarte w art. 478 ² projektu z dnia 26 lutego 2020 r. zostały w obecnej wersji projektu usunięte. Tym samym usunięto zapis stanowiący, iż przypadku upadłości lub likwidacji zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji obligacje kapitałowe zaspokajane są w zależności od ich przynależności do warstwy kapitałowej, co nie jest zgodne z ideą wcześniejszego projektu. UKNF zwraca uwagę, że w obecnym projekcie zawarte są zapisy dot. kolejności zaspokajania wierzytelności dot. banków, określone w art. 440 ustawy - Prawo upadłościowe, natomiast nie wprowadzono odpowiednich zapisów dla innych emitentów obligacji kapitałowych tj. zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji.	Uwaga nieuwzględniona Brzmienie art. 440 Prawa upadłościowego, określającego kolejność zaspokojenia wierzytelności i należności od upadłego banku wynika z implementacji przepisów dyrektyw unijnych, w tym z art. 108 dyrektywy nr 2014/59/UE BRRD oraz art. 1 pkt 2 dyrektywy nr 2017/2399 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym, dokonującego zmiany w art. 108 dyrektywy nr 2014/59/UE BRRD. W odróżnieniu od wskazanych dyrektyw regulujących działalność podmiotów sektora bankowego, dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) nie zawiera przepisów szczegółowo określających kolejność zaspokojenia wierzytelności i należności od upadłego zakładu ubezpieczeń i upadłego zakładu reasekuracji. Z

				kolei przepisy art. 71 ust. 1 lit. a rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 uzupełniającego dyrektywę Wypłacalność II odnoszą się do stopnia uprzywilejowania roszczeń z tytułu pozycji środków własnych kategorii 1, w tym zobowiązań podporządkowanych, w przypadku likwidacji zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji.
Art. 5 projektu – zmiana ustawy o obrocie instrumentami finansowymi				
129.	Art. 5 pkt 1 - 3 projektu ustawy (art. 7 ust. 1, art. 7a art. 7aa ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	KDPW	Propozycje zmian do ustawy o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 89, 284, 288, 568 i 622), w szczególności w art. 7 ust. 1, art. 7a art. 7aa, zawierają regulacje, które są wewnętrznie niespójne oraz niespójne z założeniami, które zostały przedstawione w uzasadnieniu. Wewnętrzna niespójność polega na tym, że dopóki obligacja istnieje w formie dokumentu, do jej przenoszenia stosują się przepisy k.c. o papierach wartościowych. Dopiero pozbawienie mocy prawnej dokumentów obligacji umożliwia wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą prawa z obligacji powstają z chwilą jej zapisania na rachunku, czy też w rejestrze mającym charakter rejestru praw podmiotowych. Tymczasem projekt zakłada, że firma inwestycyjna albo bank powierniczy przechowuje dokumenty obligacji kapitałowych do czasu ich wydania innemu systemowi rejestracji zgodnie z art. 5 ust. 1a, a jednocześnie - zgodnie z projektowanymi zapisami - do chwili zarejestrowania obligacji kapitałowych w innym systemie rejestracji zgodnie z art. 5 ust. 1a: „1) umowa zobowiązująca do przeniesienia obligacji kapitałowych przenosi je z chwilą dokonania wpisu w rejestrze osób uprawnionych z tych obligacji, wskazującego ich nabywcę oraz liczbę nabytych przez niego obligacji kapitałowych;	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie jest konieczne.

			2) w przypadku gdy nabycie obligacji kapitałowych nastąpiło na podstawie zdarzenia prawnego powodującego ich przeniesienie na nabywcę z mocy ustawy firma inwestycyjna albo bank powierniczy, o których mowa w ust. 1, dokonują wpisu w rejestrze osób uprawnionych z tych obligacji na żądanie nabywcy. Firma inwestycyjna albo bank powierniczy, o których mowa w ust. 1, tworzy rejestr osób uprawnionych z obligacji kapitałowych.” Konstrukcja jednoczesnego istnienia obligacji w formie dokumentu i konstrukcja istnienia obligacji w formie zapisu w rejestrze prowadzonym przez firmę inwestycyjną lub bank powierniczy, wzajemnie się wykluczają. Dopuszczalna jest co najwyżej dematerializacja obrotu wydanymi w formie dokumentu obligacjami. W tym zakresie zwracamy jednak uwagę, że względy bezpieczeństwa obrotu legły u podstaw obowiązku dematerializacji akcji, która wyklucza zdematerializowany obrót akcjami wydanymi w formie dokumentu - na co wyraźnie wskazano w uzasadnieniu do ustawy z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw, która przewiduje przymusową dematerializację akcji. Niespójność z założeniami, które zostały przedstawione w uzasadnieniu polega na tym, że jako uzasadnienie dla art. 77e ustawy o obligacjach wskazano zamiar rejestracji obligacji kapitałowych w zagranicznych systemach depozytowych, które wymagają złożenia wyemitowanych papierów wartościowych w formie dokumentu. Skoro tak, to brak jest uzasadnienia do tego, aby obligacje te były emitowane w formie dokumentu a następnie zapisywane w rejestrze prowadzonym przez firmę inwestycyjną uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo przez bank powierniczy i żeby korzystały z wyjątku w zakresie przymusu dematerializacji przez okres 6 miesięcy. Projektowana regulacja wskazuje, że wbrew uzasadnieniu, jej jedynym celem wcale nie jest rejestracja obligacji kapitałowych w zagranicznym CSD.	

			Zwracamy także uwagę na fakt, że zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniającym dyrektywę 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1), emitent papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym lub wielostronnej platformie obrotu, ma prawo wyboru centralnego depozytu papierów wartościowych z siedzibą w dowolnym państwie członkowskim, w którym zarejestrowane zostaną jego papiery (art. 49 rozporządzenia CSDR). Jednocześnie każde CSD rejestrujące papiery wartościowe wyemitowane na podstawie przepisów prawa innego państwa członkowskiego, ma obowiązek stosowania środków zapewniających emitentom tych papierów stosowanie przepisów prawa krajowego (art. 23 rozporządzenia CSDR). W naszej opinii zatem to zagraniczne CSD, rejestrujące papiery wartościowe wyemitowane na podstawie przepisów prawa polskiego, będzie mieć obowiązek dostosowania swoich wymogów do przepisów tego prawa. CSD nie może wymagać od emitenta dostosowania formy emitowanych papierów wartościowych do swoich wymogów, które byłyby sprzeczne z przepisami prawa krajowego emitenta. Jednocześnie zwracamy uwagę, że przyjęcie reguły, która umożliwi emisję obligacji w formie dokumentów w przypadku, gdyby miały one być przedmiotem rejestracji w zagranicznym systemie depozytowym, wymagałoby dodatkowo przesądzenia na gruncie ustawy, jakie skutki prawne dla wymaganej formy tych obligacji będzie miała okoliczność braku rejestracji tych obligacji w zagranicznym CSD. Czy takie obligacje powinny pozostać w formie dokumentowej, czy też powinny zostać zdematerializowane i w jakim terminie. Naszym zdaniem, zaproponowane wyłączenie banków spod obowiązku dematerializacji wyemitowanych przez nie obligacji kapitałowych, zdefiniowanych jako obligacje emitowane w	

		określonym celu (co jest formułą niezwykle pojemną i obejmuje zarówno obligacje o charakterze obligacji wieczystych, jak też obligacji zamiennych) byłaby nie tylko sprzeczne z założeniami ustawodawcy wyrażonymi w uzasadnieniach do projektów: ustawy z dnia 9 listopada 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku oraz ustawy z dnia 30 sierpnia 2029 r. o zmianie ustawy kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw, ale także prowadziłoby do nieuzasadnionego uprzywilejowania banków kosztem pozostałych emitentów o mniejszych kapitałach i skali działalności; Mając to na uwadze, postulujemy skreślenie zmian zaproponowanych w art. 5 pkt 1 i 3 projektu ustawy o zmianie ustawy o obligacjach oraz niektórych innych ustaw. Dodatkowo, naszym zdaniem, projektowana zmiana przepisu art. 7a ust. 1 powinna otrzymać brzmienie: „1. W przypadku obligacji emitowanych na podstawie ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208), z zastrzeżeniem obligacji, o których mowa w art. 77e tej ustawy, które zostały wyemitowane w formie dokumentu i które mają zostać zarejestrowane w systemie rejestracji, o którym mowa w art. 5 ust. 1a, oraz listów zastawnych emitowanych na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415), z zastrzeżeniem art. 5a ust. 2 tej ustawy, w odniesieniu do których emitent nie zamierza ubiegać się o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym ani o wprowadzenie do ASO, a także w przypadku certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez fundusz inwestycyjny zamknięty, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym zamkniętym, przed zawarciem umowy, której przedmiotem jest rejestracja tych papierów wartościowych w depozycie papierów wartościowych, emitent zawiera umowę o wykonywanie funkcji agenta emisji tych papierów wartościowych z firmą inwestycyjną	

			uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym.”; Aby przepis był spójny z projektowanym art. 77e ustawy o obligacjach oraz założeniami, które legły u podstaw regulacji zawartej w art. 7a ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, powinien wyłączać zasadę przymusu rejestracji obligacji kapitałowych w KDPW wyłącznie w zakresie obligacji kapitałowych, o których mowa w projektowanym art. 77e ustawy o obligacjach, które zostaną wyemitowane w formie dokumentu w celu ich rejestracji w systemie rejestracji, o którym mowa w art. 5 ust. 1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Należy zwrócić uwagę na fakt, że projektowany przepis art. 77e ustawy o obligacjach przewiduje możliwość emisji obligacji w formie dokumentu, w celu rejestracji obligacji w podmiocie prowadzącym system rejestracji, o którym mowa w art. 5 ust. 1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.	
130.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa–7ae o obrocie instrumentami finansowymi)	UKNF	W pkt 3, we wprowadzeniu należy pozostawić tylko art. 7aa. W projekcie nie wprowadza się dalszych artykułów po art. 7aa.	Uwaga uwzględniona
131.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa–7ae o obrocie instrumentami finansowymi)	NBP	zgodnie z art. 5 pkt 3 projektu w <i>ustawie o obrocie</i> dodany został tylko art. 7aa, projekt wskazuje natomiast na dodanie art. 7aa-7ae (art. 5 pkt 3 projektu);	Uwaga uwzględniona

132.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa–7ae o obrocie instrumentami finansowymi)	ZBP	Art. 5 pkt 3 Projektu stanowi, że do ustawy o obrocie dodaje się art. 7aa – 7ae, podczas gdy w projekcie uwzględniony został tylko art. 7aa ustawy o obrocie. Wydaje się, że modyfikacji wymaga przepis wprowadzający Projektu art. 5 pkt 3.	Uwaga uwzględniona
133.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	UKNF	<i>„1. Emitent obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 77e pkt 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, przed rozpoczęciem proponowania ich nabycia, zawiera z firmą inwestycyjną uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym umowę, której przedmiotem jest przechowywanie dokumentów obligacji kapitałowych oraz prowadzenie rejestru.”</i> Zgodnie z uzasadnieniem do ustawy zmieniającej, art. 7aa dotyczy obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 77e (tj. w formie dokumentów), kiedy emitent postanawia dokonać ich materializacji w zagranicznym systemie rejestracji.	Uwaga nieuwzględniona Zastosowano odpowiednie odwołanie.
134.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	NBP	w projektowanym art. 7aa ust. 1 ustawy o obrocie wydaje się, iż powinno być odwołanie do art. 77e zamiast art. 77a pkt 1 ustawy o obligacjach (art. 5 pkt 3 projektu);	Uwaga nieuwzględniona Zastosowano odpowiednie odwołanie.
135.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa–7ae o obrocie instrumentami finansowymi)	PUODO	Zgodnie z art. 7aa ust. 7 firma inwestycyjna albo bank powierniczy, o których mowa w ust. 1, tworzy rejestr osób uprawnionych z obligacji kapitałowych (...). Zgodnie zaś z art. 7aa ust. 9 określającym zakres danych osobowych gromadzonych w tym rejestrze: w związku z prowadzeniem rejestru osób uprawnionych z obligacji kapitałowych firma inwestycyjna albo bank powierniczy, o	Uwaga nieuwzględniona Przedstawiono odpowiednią analizę z zakresu ochrony danych osobowych przy uwadze nr 105 w zakresie II tury konsultacji.

		których mowa w ust. 1, są uprawnione do przetwarzania danych osobowych osób wpisanych do tego rejestru, obejmujących imiona i nazwiska takich osób, adresy miejsc ich zamieszkania, <u>numery PESEL lub numery identyfikacji podatkowej</u>, a także <u>inne dane określone w art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2020 r. poz. 971)</u>, w zakresie niezbędnym do prawidłowego wykonywania obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, a także <u>dane w zakresie niezbędnym do prawidłowego wykonania obowiązków, o których mowa w art. 39 ust. 3 oraz art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1387, z późn. zm.)</u>. Do przetwarzania tych danych przez firmę inwestycyjną albo bank powierniczy <u>przepisy art. 83a ust. 4a oraz art. 90 stosuje się odpowiednio</u>. W pierwszej kolejności sformułowanie „numery PESEL lub numery identyfikacji podatkowej” jest nieprecyzyjne. Czy w sytuacji kiedy osoba ma nadany zarówno numer PESEL oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) obie te dane będą umieszczane w rejestrze? Jeśli dla projektodawcy w przypadku nowoprojektowanych rejestrów istotne jest kryterium identyfikacji podatkowej, to w rejestrach tych powinien znajdować się numer PESEL albo numer NIP. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2020 r. poz. 170) numer PESEL jest identyfikatorem w przypadku podatników będących osobami fizycznymi objętymi rejestrem PESEL nieprowadzących działalności gospodarczej lub niebędących zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług. Zgodnie zaś z art. 3 ust. 1 pkt. 2 tej ustawy numer NIP jest numerem identyfikacji podatkowej w przypadku pozostałych podmiotów podlegających obowiązkowi ewidencyjnemu. Niekwestionując zasadności przetwarzania w rejestrach, o których mowa 7aa ust. 9, danych niezbędnych do prawidłowego wykonywania obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz danych podatników	

			związanych z wypełnianiem obowiązków wobec urzędów skarbowych, wskazuję że projektowany art. 7aa ust. 7 powinien enumeratywnie określać jakie będą to dane. Dane te są co do zasady objęte tajemnicą bankową i podatkową, mają więc sensytywny charakter dla osób, których dotyczą. Wskazuję również, że art. 7aa ust. 9 nie wskazuje źródła, z którego te dane mają pochodzić. Nie wiadomo czy będą one pochodzić wyłącznie z informacji, które bank powierniczy lub firma inwestycyjna pozyskała w związku z nabyciem uprawnień z obligacji kapitałowych, czy też również danych pozyskanych przez bank powierniczy lub firmę inwestycyjną z innych źródeł – czy to zewnętrznych czy związanych z dotychczas posiadanymi informacjami o kliencie. Wyjaśnienie powyższych kwestii jest konieczne dla zapewnienia zgodności projektowanego przepisu z zasadą minimalizacji danych wyrażoną w art. 5 ust. 1 lit. c RODO¹⁰ oraz zasadą zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości wyrażoną w art. 5 ust. 1 lit. a RODO¹¹. Nowoprojektowany 7aa ust. 9 zdanie ostatnie stanowi, że do przetwarzania tych danych przez firmę inwestycyjną albo bank powierniczy przepisy art. 83a ust. 4a oraz art. 90 stosuje się odpowiednio. Art. 90 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi odnosi się do zasad archiwizowania dokumentów oraz innych nośników informacji przez firmy inwestycyjne. W pierwszej kolejności wskazuję, że przepis nie odnosi się do archiwizacji prowadzonej przez banki powiernicze, a zapis o odpowiednim stosowaniu nie oznacza, że banki powiernicze będą automatycznie podlegały tym samym zasadom archiwizacji dokumentów, gdyż pierwotny adresat normy jest inny. Tym samym	

¹⁰ Zgodnie z zasadą minimalizacji danych dane osobowe muszą być adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego co niezbędne do celów, w których są przetwarzane.

¹¹ Zgodnie z zasadą zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości dane osobowe muszą być przetwarzane zgodnie z prawem, rzetelnie i w sposób przejrzysty dla osoby, której dane dotyczą.

			przepis powinien zostać tak przeredagowany aby odnosić się również do zasad archiwizacji dokumentów przez banki powiernicze. Wskazuję również, że art. 90 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi odnosi się do dokumentów oraz innych nośników informacji związanych z prowadzeniem działalności firmy inwestycyjnej, która zaprzestała prowadzenia działalności maklerskiej. O ile przyjąć, że rejestr osób uprawnionych z obligacji kapitałowych zalicza się do kategorii dokumentów, o których mowa w tym przepisie, to informacje w nim zawarte będą usuwane jedynie po zaprzestaniu działalności po okresie 5 lat. Jak już wyżej wskazano art. 90 tej ustawy nie odnosi się do banków powierniczych, co powoduje, że w przypadku tych podmiotów okres retencji danych w rejestrze osób uprawnionych z obligacji kapitałowych nie jest w ogóle określony. Wyjaśnienie powyższych kwestii jest konieczne dla zapewnienia zgodności projektowanego przepisu z zasadą minimalizacji danych wyrażoną w art. 5 ust. 1 lit. c RODO oraz z zasadą ograniczenia przechowywania wyrażoną w art. 5 ust. 1 lit. e RODO¹².	
136.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa–7ae ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Konfederacja Lewiatan	Wskazana regulacja została ograniczona do przypadku emitowania obligacji kapitałowych w formie dokumentu.	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie jest niezbędne.
137.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa ust. 1 ustawy o obrocie	BGK	W Ustawie, w przedłożonym projekcie zmiany ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, art. 7aa ust. 1 ma następującą treść: „1. <i>Emitent obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 77a pkt 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, przed rozpoczęciem proponowania ich nabycia, zawiera z firmą inwestycyjną</i>	Uwaga kierunkowo nieuwzględniona Doprecyzowanie nie jest niezbędne.

	instrumentami finansowymi)	<i>uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym umowę, której przedmiotem jest przechowywanie dokumentów obligacji kapitałowych oraz prowadzenie rejestru.”</i> Należy w tym miejscu zauważyć, że zgodnie z przedłożonymi projektami zmiany ustawy o obligacjach i innych ustaw, obligacja kapitałowa co do zasady nie posiada formy dokumentowej, jak każdy inny rodzaj obligacji zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o obligacjach (Dz. U. 2015 poz. 238). Nowowprowadzane przepisy dopuszczają jednak możliwość emisji obligacji kapitałowej zgodnie z art. 5 ust. 1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, stanowiąc wprost: <i>”Art. 77e. W przypadku, o którym mowa w art. 5 ust. 1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, obligacja kapitałowa może mieć formę dokumentu i podlega zarejestrowaniu w terminie 6 miesięcy od dnia emisji.”</i> Powyższa sytuacja, jak rozumiemy, ma jedynie charakter wyjątkowy, jednakże dopuszczając możliwość emisji obligacji kapitałowej w formie dokumentu, należało wprowadzić przepis dot. obowiązku zawarcia umowy z firmą inwestycyjną lub innym podmiotem, w przedmiocie przechowywania dokumentów obligacji kapitałowych oraz prowadzenia rejestru, co też uczynił art. 5 ust 3 projektu. W związku jednak z faktem, że przepis ten odnosi się do sytuacji, która – jak rozumiemy – nie jest regułą w emisji obligacji kapitałowych, a jedynie dopuszczalną możliwością, zapis ten powinien naszym zdaniem wyartykułować wprost, że obowiązek zawarcia umowy z firmą inwestycyjną (lub innym podmiotem) dotyczy wyłącznie obligacji kapitałowych mających postać dokumentu. W związku z powyższym, proponujemy doprecyzowanie przedmiotowego przepisu Art. 7aa ust. 1, ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, w następujący sposób: „Art. 7aa. 1. Emitent obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 77a pkt 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, które mają formę dokumentu, przed rozpoczęciem proponowania ich nabycia,	

			zawiera z firmą inwestycyjną uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym umowę, której przedmiotem jest przechowywanie dokumentów obligacji kapitałowych oraz prowadzenie rejestru.”	
138.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa ust. 1 pkt 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	UKNF	Należy wykreślić słowo „obligacji” po słowie „zarejestrowana”.	Uwaga uwzględniona
139.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	UKNF	„2. Obowiązki firmy inwestycyjnej i banku powierniczego, o których mowa w ust. 1, obejmują: 1) weryfikację zgodności dokumentacji emisyjnej i ofertowej obligacji kapitałowych i ~~oświadczeń przedstawionych przez emitenta obligacji kapitałowych z wymogami dotyczącymi oferowania papierów wartościowych~~ prawa, których spełnienie jest niezbędne dla powstania praw i obrotu tymi obligacjami, 2) utworzenie i prowadzenie rejestru osób uprawnionych z obligacji kapitałowych oraz wydawanie zaświadczeń, o których mowa w art. 55 ust. 1a ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, 3) przechowywanie dokumentów obligacji kapitałowych do czasu ich wydania innemu systemowi rejestracji, ~~chwili ich zarejestrowania obligacji w innym systemie rejestracji~~ zgodnie z art. 5 ust. 1a – w sposób rzetelny i niezależny, z zachowaniem należytej staranności wynikającej z profesjonalnego charakteru prowadzonej działalności.”	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			W zakresie pkt 1 wydaje się zasadne doprecyzowanie, iż obowiązki weryfikacyjne dokumentacji dotyczą wymogów dotyczących powstania praw z obligacji, a nie w szerszym zakresie. W zakresie projektowanego art. 7aa ust. 2 pkt 3 ustawy o obrocie: w praktyce konieczne może być przekazanie dokumentu obligacji wcześniej, tak jak w przypadku KDPW, które wymaga dołączenia dokumentu do wniosku. Dodatkowo dotychczasowe brzmienie pozostawało w sprzeczności z projektowanym art. 7aa ust. 10 ustawy o obrocie („przechowuje dokumenty obligacji kapitałowych do czasu ich wydania”)	
140.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa ust. 2 pkt 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	NBP	proponujemy, aby w projektowanym art. 7aa ust. 2 pkt 3 ustawy o obrocie sformułowanie „przechowywanie dokumentów obligacji kapitałowych do chwili ich zarejestrowania obligacji w innym systemie rejestracji” zastąpić następującym „przechowywanie dokumentów obligacji kapitałowych do chwili zarejestrowania tych papierów w innym systemie rejestracji” (art. 5 pkt 3 projektu);	Uwaga nieuwzględniona Art. 7aa ust. 2 pkt 3 został usunięty.
141.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	NBP	w numeracji ustępów projektowanego art. 7aa ustawy o obrocie pominięto ust. 3 (po ustępie 2 następuje ustęp 4). W rezultacie, sugerujemy wprowadzenie odpowiedniej korekty numeracji ustępów w proponowanym przepisie (art. 5 pkt 3 projektu);	Uwaga uwzględniona
142.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa ust. 4 ustawy o	UKNF	„4. Emitent obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 77e, ~~przed zawarciem umowy, o której mowa w ust. 1, składa dokumenty obligacji kapitałowych do depozytu prowadzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez firmę inwestycyjną albo bank powierniczy, o których mowa w ust. 1, najpóźniej w chwili zawarcia umowy, o której mowa w ust. 1.~~”	Uwaga kierunkowo uwzględniona Usunięcie sformułowania „przed zawarciem umowy, o której mowa w ust. 1”

	obrocie instrumentami finansowymi)		Art. 7aa ust. 4 znajdzie zastosowanie jedynie do obligacji w formie dokumentu. Z przyczyn praktycznych, należy umożliwić złożenie dokumentu do depozytu na terytorium RP najpóźniej w chwili zawarcia umowy o przechowywanie dokumentów obligacji kapitałowych oraz prowadzenie rejestru.	
143.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa ust. 9 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	IDM	Postulujemy rozszerzenie wskazanej w tym przepisie podstawy przetwarzania danych i informacji o sytuację, w której będzie prowadzony depozyt dokumentów obligacji kapitałowych. W związku z powyższym proponujemy następujące brzmienie komentowanego przepisu: „ <i>W związku z prowadzeniem depozytu lub rejestru osób uprawnionych z obligacji kapitałowych firma inwestycyjna albo bank powierniczy, o których mowa w ust. 1, są uprawnione do przetwarzania danych osobowych osób wpisanych do tego rejestru, obejmujących imiona i nazwiska takich osób, adresy miejsc ich zamieszkania, numery PESEL lub numery identyfikacji podatkowej, a także inne dane określone w art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2020 r. poz. 971), w zakresie niezbędnym do prawidłowego wykonywania obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, a także dane w zakresie niezbędnym do prawidłowego wykonania obowiązków, o których mowa w art. 39 ust. 3 oraz art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1387, z późn. zm.). Do przetwarzania tych danych przez firmę inwestycyjną albo bank powierniczy przepisy art. 83a ust. 4a oraz art. 90 stosuje się odpowiednio.</i> ”	Uwaga nieuwzględniona Kwestia ma charakter redakcyjny.
144.	Art. 5 pkt 4 projektu ustawy (art. 7b ustawy o obrocie)	KDPW	przepis powinien odnosić się wyłącznie do emitentów, o których mowa w art. 7a ust. 1. Art. 7a ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi odnosi się bowiem do wszystkich emitentów, których obligacje niepubliczne podlegają obowiązkowi dematerializacji.	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowane we wskazanym zakresie nie jest niezbędne.

	instrumentami finansowymi)		Dodatkowo, biorąc pod uwagę ryzyko związane z inwestycją w obligacje kapitałowe, zasadne wydaje się wyłączenie możliwości inwestowania w takie obligacje nie tylko przez zakłady ubezpieczeń, ale także przez fundusze, których jednostki uczestnictwa albo certyfikaty inwestycyjne są oferowane klientom nieprofesjonalnym, zwłaszcza przez fundusze, które inwestują środki klientów w ramach III filaru emerytalnego.	
145.	Art. 5 pkt 5 projektu ustawy (art. 8 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	NBP	w zmienianym art. 8 ustawy o obrocie proponuje się skreślenie numeru dziennika promulgacyjnego „(Dz. U. poz. 238)” w art. 8 ust. 1 w pkt 3). Pragniemy zauważyć, że w tym artykule nie występuje pkt 3 (art. 5 pkt 5 projektu);	Uwaga uwzględniona
146.	Art. 5 pkt 6 projektu ustawy (art. 106 ust. 4 pkt 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	UKNF	6) w art. 106 w ust. 4 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu: „3) podmiotu (...)” Zmiana na dopełniacz rzeczownika „podmiot” („4. Obowiązek zawiadomienia (...) dotyczy także:”).	Uwaga uwzględniona
147.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ea ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	UKNF	7) po art. 110e dodaje się art. 110ea–110ehg w brzmieniu: „Art. 110ea. 1. Instrumenty kapitałowe i pożyczki podporządkowane Komisja kwalifikuje się jako instrumenty dodatkowe w Tier I, o których mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013, po uzyskaniu zgody Komisji. 2. Komisja udziela zgody, o której mowa w ust. 1, jeżeli są spełnione warunki, o których mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013 . 3. Instrumenty kapitałowe i pożyczki podporządkowane kwalifikuje się jako instrumenty w Tier II, o których mowa w art. 63 rozporządzenia nr 575/2013, po notyfikacji wcześniejszym zawiadomieniu Komisji.”	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			1. Obecnie projekt zawiera art. od 110ea do 110eh. 2. Podmiot, nie Komisja, kwalifikuje instrumenty dodatkowe w Tier I. Zaproponowana zmiana odpowiada brzmieniu art. 127 ust. 1 ustawy Prawo bankowe. 3. Zgodnie z art. 3 ust. 4d ustawy o obrocie: „rozporządzenie 575/2013” (podobnej zmiany wymagają również projektowane: art. 110ef pkt 2 oraz art. 110eh ust. 1 ustawy o obrocie) Ustawa o obrocie posługuje się pojęciem „zawiadomienia”, nie „notyfikacji”. Dookreślenie zawiadomienia jako „wcześniejszego” służy uniknięciu ewentualnych wątpliwości uczestników rynku.	
148.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ea – 110ei ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	NBP	zgodnie z art. 5 pkt 7 projektu w <i>ustawie o obrocie</i> dodane zostały art. 110ea-110ei, projekt wskazuje natomiast na dodanie jedynie art. 110ea-110eg (art. 5 pkt 7 projektu);	Uwaga uwzględniona
149.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ea ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	IDM	W naszej ocenie w projektowanym przepisie jest błąd. W wyróżnionym miejscu zamiast do Komisji powinno być odniesienie do domu maklerskiego. Jest: „Art. 110ea 1. Instrumenty kapitałowe i pożyczki podporządkowane Komisja kwalifikuje jako AT1, o którym mowa w art. 52 CRR po uzyskaniu zgody Komisji”. Powinno być: „ <i>Art. 110ea 1. Instrumenty kapitałowe i pożyczki podporządkowane dom maklerski kwalifikuje jako AT1, o którym mowa w art. 52 CRR po uzyskaniu zgody Komisji.</i> ”	Uwaga kierunkowo uwzględniona
150.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ea ust 3 ustawy o obrocie)	NBP	Odnosząc się do projektowanego art. 110ea ust. 3 <i>ustawy o obrocie</i> , w naszej ocenie, w przypadku domów maklerskich brak jest uzasadnienia dla odmiennego niż	Uwaga nieuwzględniona

	instrumentami finansowymi)		w bankach uregulowania kwestii zaliczania do funduszy własnych instrumentów w kapitale dodatkowym Tier I i w kapitale Tier II. Przepisy art. 127 <i>ustawy Prawo bankowe</i> wymagają od banków uzyskania zgody KNF na zaliczenie wyemitowanego instrumentu do kapitału dodatkowego Tier I lub kapitału Tier II, podczas gdy proponowane przepisy art. 110ea <i>ustawy o obrocie</i>, w przypadku instrumentów emitowanych w celu ich zaliczenia do kapitału Tier II wymagają od domów maklerskich jedynie notyfikacji do KNF. Postulujemy ujednolicenie podejścia w przypadku banków i domów maklerskich. Pragniemy jednocześnie zauważyć, że przepisy rozporządzenia (UE) 575/2013 w artykułach określających warunki jakie muszą spełniać instrumenty zaliczane do kapitału dodatkowego Tier I lub kapitału Tier II nie zawierają wymogu ich uprzedniej akceptacji przez organ nadzoru. Jak wynika z wykonanego przez NBP przeglądu rozwiązań funkcjonujących w innych krajach UE, wymóg zgody nadzorczej dla zaliczenia instrumentu do kapitału dodatkowego Tier I lub kapitału Tier II, poza Polską istnieje jeszcze tylko w jednym kraju, a w pozostałych wprowadzono szereg rozwiązań związanych z uprzednimi notyfikacjami zamiaru emisji instrumentu, po których organ nadzoru uzyskuje odpowiednią wiedzę do szybkiej weryfikacji w toku inspekcji „zza biurka” czy wyemitowane instrumenty spełniają warunki zaliczenia ich do funduszy własnych. Możliwym rozwiązaniem, ułatwiającym proces emisji kapitału dodatkowego Tier I przy zachowaniu odpowiedniego bezpieczeństwa i jakości funduszy własnych mogłoby być też utrzymanie wymogu zgody organu nadzoru przy pierwszej emisji instrumentu według określonego wzorca warunków emisji, a w przypadku kolejnych emisji opartych na tym samym wzorcu wymaganie jedynie uprzedniej notyfikacji. (art. 5 pkt 7 projektu).	Przyjęto koncepcję, aby domy maklerskie dokonywały zawiadomienia w zakresie instrumentów zaliczanych do Tier II.
151.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ea ust 3	Karwasiński Szpringer i	Brzmienie projektowanego art. 110ea ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi przewiduje obowiązek notyfikacji do Komisji Nadzoru Finansowego zaliczenia przez dom maklerski	Uwaga nieuwzględniona

	ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Wspólnicy spółka jawna	(kwalifikacji) instrumentów kapitałowych i pożyczek podporządkowanych jako instrumentów w Tier II. W tym zakresie postuluje się rezygnację z obowiązku notyfikacji, gdyż wydaje się on zbędny (Komisja Nadzoru Finansowego otrzymuje informację o kwalifikacji wraz z raportem stanowiącym element sprawozdawczości ostrożnościowej), a także projektowany zapis powoduje wątpliwości w zakresie ewentualnego skutku braku dopełnienia obowiązku notyfikacji - czy skutkuje on brakiem uznania kwalifikacji instrumentów w Tier II, czy też stanowi wyłącznie naruszenie przez dom maklerski wymogów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Interes domów maklerskich wymaga, aby nakładane obowiązki były w pełni uzasadnione i celowe, a także by przepisy prawa w sposób nie pozostawiający wątpliwości określały m.in. moment ujęcia zobowiązań wynikających z zaciągniętych pożyczek lub wyemitowanych instrumentów w rachunku funduszy własnych, w szczególności w przypadku problemów ze spełnianiem norm adekwatności kapitałowej przez dom maklerski.	Przyjęto koncepcję, aby domy maklerskie dokonywały zawiadomienia w zakresie instrumentów zaliczanych do Tier II.
152.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (Art. 110eb ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	UKNF	UKNF wskazuje, że przepisy dotyczące obligacji kapitałowych nie przewidują emitowania ich przez domy maklerskie będące spółkami z ograniczoną odpowiedzialnością. Analiza przepisów ksh wskazuje, że biorąc pod uwagę przepisy dotyczące podwyższania kapitału zakładowego w sp. z o.o., zastosowanie instrumentu jakim jest obligacja kapitałowa spełniająca warunki określone w CRR dla AT1, m.in. ze względu na brak rozwiązania analogicznego jak warunkowe podwyższenie kapitału w przypadku spółek akcyjnych, nie ma możliwości emitowania przez domy maklerskie w formie sp. z o.o. obligacji kapitałowych. Powoduje to, że część domów maklerskich nie będzie mogła korzystać z tego rozwiązania, jednakże wynika to z konstrukcji prawnej dla spółek z o.o.	Uwaga kierunkowo uwzględniona
153.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy	IDM	Wyemitowanie obligacji kapitałowej (zaliczanej do AT 1) wymaga zgody walnego zgromadzenia banku wyrażonej większością 3/4	Uwaga uwzględniona

	(art. 110eb ust. 1 oraz art.110ed ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)		głosów, podczas gdy zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej (która jak rozumiemy też może zostać zaliczona do AT 1) wymaga uchwały zarządu i zgody rady nadzorczej. Efektywnie to może być ten sam kapitał z punktu widzenia ryzyka, a poziom decyzyjny zupełnie odmienny. Analogiczna regulacja jest projektowana dla domów maklerskich.	
154.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ec ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	NBP	Projektowane artykuły 127b ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (dalej: „ustawa Prawo bankowe”), art. 110ec ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (dalej: „ustawa o obrocie”) oraz art. 247b ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (dalej: „ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”) przewidują możliwość wyłączenia w drodze uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy prawa poboru nowych akcji, ale nie wskazują, jaką większością głosów taka uchwała miałaby być podejmowana. Intencja wprowadzenia tych przepisów nie jest do końca jasna. Jeżeli, jak wynika z uzasadnienia do projektu, wspomniane wyłączenie miałyby następować zgodnie z art. 433 § 2 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (dalej: „Kodeks spółek handlowych”), to w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych sugerujemy usunąć projektowane przepisy. Jeżeli jednak intencją projektodawcy jest, żeby wyłączenie prawa poboru następowało w drodze uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy przyjętej inną większością głosów niż wskazana w art. 433 § 2 <i>Kodeksu spółek handlowych</i> (co najmniej cztery piąte głosów), to projektowane artykuły należy uzupełnić o wskazanie wymaganej większości i wyłączenie stosowania przywołanego artykułu <i>Kodeksu spółek handlowych</i> (art. 2 pkt 3, art. 5 pkt 7 oraz art. 6 pkt 2 projektu)	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzono art. 454¹–454⁶ Kodeksu spółek handlowych.

155.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ec ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	NBP	W treści projektowanych art. 127b ust. 3 ustawy <i>Prawo bankowe</i>, art. 110ec ust. 3 ustawy o obrocie oraz 247b ust. 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej przewiduje się wyłączenie stosowania art. 452 § 2 – 4 <i>Kodeksu spółek handlowych</i>. W rezultacie, w proponowanych przepisach zdaje się brakować postanowień dotyczących obowiązku zgłoszenia do sądu rejestrowego faktu przyznania akcji posiadaczom instrumentów kapitałowych podlegających zamianie na akcje (zgodnie z art. 451 § 1 <i>Kodeksu spółek handlowych</i>) w związku z procedurą warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego. Zgodnie z właściwymi przepisami <i>Kodeksu spółek handlowych</i> z chwilą wydania dokumentów akcji dochodzi do podwyższenia kapitału zakładowego, co oznacza, że dotychczasowa wysokość kapitału zakładowego ujawniona w rejestrze nie odpowiada aktualnej wysokości kapitału zakładowego. Dlatego też konieczne jest dostosowanie wysokości ujawnionego w rejestrze KRS kapitału zakładowego spółek do jego faktycznej wysokości. Proponowane na gruncie projektowanych przepisów wyłączenie art. 452 § 2 – 4 <i>Kodeksu spółek handlowych</i> doprowadzi do powstania luki prawnej, która może spowodować, że faktyczna wysokość kapitału zakładowego spółek po jego podwyższeniu w projektowanym trybie warunkowego podwyższenia nie będzie odpowiadała wysokości ujawnionej w rejestrze. W rezultacie, proponujemy uzupełnienie projektowanych przepisów poprzez doprecyzowanie obowiązku zgłoszenia do sądu rejestrowego przez właściwe organy emitentów obligacji kapitałowych faktu przyznania akcji obligatariuszom obligacji kapitałowych. (art. 2 pkt 3, art. 5 pkt 7 oraz art. 6 pkt 2 projektu)	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzono art. 454¹–454⁶ <i>Kodeksu spółek handlowych</i>.
156.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ec ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	KDPW	należałoby wskazać, że przepis odnosi się do obligacji kapitałowych, które mają charakter obligacji zamiennych (w przypadku jednak przyjęcia konstrukcji, że prawo do zamiany przysługuje posiadaczowi papieru, a nie emitentowi). Stosowanie art. 438 § 1 k.s.h. do obligacji zamiennych zostało wyłączone w ustawie o obligacjach, na mocy art. 19 ust. 7 tej ustawy. Z kolei wyłączenie art.	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzono art. 454¹–454⁶ <i>Kodeksu spółek handlowych</i>. Obligacje kapitałowe nie mają

			431 § 2 k.s.h. wydaje się bezzasadne, gdyż w tym zakresie przepis art. 448 k.s.h. stanowi <i>lex specialis</i> (przepisy rozdziału 4 stosuje się do warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego <u>odpowiednio</u>). Z kolei wyłączając przepisy art. 448 § 3, art. 449 § 1 pkt 3, art. 451 i art. 452 § 2–4 Kodeksu spółek handlowych należałoby określić, na jakich zasadach posiadacze obligacji kapitałowych, które mają charakter obligacji zamiennych, mają objąć akcje w warunkowo podwyższonym kapitale (chyba, że postanowimy, że obligacje kapitałowe mogą mieć charakter obligacji zamiennych i w związku z tym, w tym zakresie, zastosowania znajdzie art. 19 ust. 7 ustawy o obligacjach). Należy zwrócić uwagę, że ustawa o obligacjach nie wyłącza zastosowania art. 448 § 3, art. 449 § 1 pkt 3, art. 451 i art. 452 § 2–4 w odniesieniu do obligacji zamiennych, stąd projektowane wyłączenia mogą budzić zastrzeżenia ze względów systemowych. Nie jest też jasne czy i na jakich zasadach należałoby zgłosić dokonane podwyższenie kapitału zakładowego do KRS. Należy też zauważyć, że niewyłączony art. 452 § 1 K.s.h. odsyła do wyłączonych paragrafów art. 451 K.s.h. Jednocześnie wydaje się, że należałoby uwzględnić obligacje kapitałowe w przepisie art. 448 ust. 2 pkt 1 K.s.h. i zaproponować w tym zakresie zmiany do ustawy Kodeks spółek handlowych. W tym miejscu zwracamy uwagę, że w doktrynie prawa i w orzecznictwie wskazuje się, że zmiana treści zamiennego papieru wartościowego np. warrantów subskrypcyjnych), po jego wyemitowaniu na podstawie uchwały WZ, nie może nastąpić wyłącznie na podstawie zmiany uchwały WZ o emisji tych papierów. Uchwała WZ zmieniająca uchwałę WZ o emisji papierów zamiennych, podjęta po dniu emisji, nie może bowiem skutecznie zmienić treści wyemitowanych już (wydanych) papierów. W odniesieniu do obligacji zamiennych, zmiana treści papieru, obok uchwały WZ wymagałaby zatem zmiany warunków emisji obligacji, dokonanej za zgodą obligatariuszy.	charakteru obligacji zamiennych, jest to odmienny rodzaj obligacji.

157.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ed ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	UKNF	„2. Zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej wymaga uchwały zarządu domu maklerskiego. Uchwała jest podejmowana po wyrażeniu przez ~~organ sprawujący nadzór w domu maklerskim~~ radę nadzorczą domu maklerskiego zgody na zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej w wysokości wnioskowanej przez zarząd.” W domu maklerskim funkcjonuje rada nadzorcza.	Uwaga uwzględniona
158.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ee ust. 1 zdanie drugie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	NBP	W projektowanych art. 127d ust. 1 zdanie drugie ustawy Prawo bankowe, art. 110ee ust. 1 zd. 2 ustawy o obrocie oraz art. 247d ust. 1 zd. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej przewiduje się wyłączenie stosowania między innymi art. 569 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny¹³ (dalej: „Kodeks cywilny”). Wyłączenie w ww. przepisach stosowania całego art. 359 Kodeksu cywilnego wydaje się niezgodne z intencją projektodawcy. W uzasadnieniu wyjaśniono bowiem, że w praktyce rynkowej wysokość odsetek z tytułu AT1 może kształtować się na poziomie wyższym niż wskazany w tym przepisie. O odsetkach maksymalnych jest mowa w art. 359 § 2¹-2³ Kodeksu cywilnego, a zatem to ewentualnie zastosowanie tych przepisów należy wyłączyć. (art. 2 pkt 3, art. 5 pkt 7 oraz art. 6 pkt 2 projektu).	Uwaga uwzględniona
159.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ee ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	UKNF	Uwagi analogiczne jak do art. 127d prawa bankowego, tj.: a) zbędne słowo „podporządkowaną”, b) proponujemy rozważenie wyłączenie nie całego art. 359, a jedynie art. 359 § 2(1)-2(3).	Uwaga kierunkowo uwzględniona
160.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ef pkt 2)	UKNF	„2) dom maklerski uzyskał zezwolenie Komisji ~~Nadzoru Finansowego~~ na spłatę pożyczki podporządkowanej nie	Uwaga uwzględniona

¹³ Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 z późn. zm.).

	ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)		wcześniej niż po 5 latach od dnia zawarcia umowy zgodnie z art. 77 rozporządzenia ~~nr~~ 575/2013.” Pojęcie „Komisja” zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 35 ustawy o obrocie.	
161.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110ef ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	UKNF	Uwaga legislacyjna (identyczna jak do art. 77g ustawy o obligacjach oraz art. 127e prawa bankowego) Dla pełnej jasności należy rozważyć dopisanie na końcu art. 110ef pkt 1 „oraz”, by niewątpliwym było, że warunki z pkt 1 i z pkt 2 muszą być spełnione łącznie.	Uwaga uwzględniona
162.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110eg ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	KDPW	wydaje się, że przewidziane w tym przepisie uprawnienie zarządu emitenta obligacji kapitałowej jest zbyt uznaniowe i powinno zostać uzależnione od obiektywnych przesłanek (biorąc pod uwagę zasadę <i>pacta sunt servanta</i>). Ponadto, w przypadku gdyby odnosiło się do odsetek jeszcze nie ustalonych (zmiana warunków emisji w zakresie kuponów odsetkowych), to powstawałoby pytanie o relację tego przepisu do art. 7 ustawy o obligacjach i do przepisów o papierach wartościowych. Nie jest bowiem dopuszczalna zmiana treści papieru wartościowego po jego wyemitowaniu, zwłaszcza bez zgody uprawnionego posiadacza papieru. Zmiana treści papieru wiąże się z koniecznością wymiany dokumentu (w przypadku gdy papier został wydany w formie dokumentu) a w przypadku obligacji – ze zmianą warunków emisji. Nie jest jasne, czy celem projektowanych zapisów jest wprowadzenie w tym zakresie regulacji szczególnych, czy też mają się stosować zasady ogólne	Uwaga nieuwzględniona Vide uwaga nr 60.
163.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110eh ust. 1 ustawy o obrocie	UKNF	„Art. 110eh. 1. W przypadku wystąpienia określonego w umowie pożyczki podporządkowanej zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia ~~nr~~ 575/2013”	Uwaga uwzględniona

	instrumentami finansowymi)			
164.	Art. 5 pkt 7 projektu ustawy (art. 110eh ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	KDPW	w świetle przepisów ustawy o obligacjach nie jest jasna konstrukcja umorzenia obligacji w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowej w całości lub w części. Dokonanie jakichś zapisów w księgach rachunkowych podmiotu albo dokonanie przez podmiot innych odliczeń, czy też nawet podjęcie w tym zakresie uchwały przez zarząd podmiotu, który nie dokonał nabycia obligacji własnych, nie może skutkować umorzeniem albo obniżeniem wartości nominalnej obligacji ze skutkiem wobec posiadaczy takich papierów i wobec osób trzecich. Umorzenie papieru wartościowego zasadniczo następuje w wyniku realizacji wynikającego z tego papieru zobowiązania albo w wyniku nabycia papieru wartościowego przez jego wystawcę w wyniku tzw. <i>confusio</i> (czyli połączenia w jednej osobie przymiotu dłużnika i wierzyciela). Prawu papierów wartościowych nie jest znana konstrukcja, w myśl której zobowiązanie z papieru wartościowego wygasa w drodze jednostronnej czynności wewnętrznej wystawcy papieru wartościowego. Wydaje się, że wprowadzenie takiej konstrukcji do ustawy, jeżeli jest konieczne, powinno być uwarunkowane co najmniej powiadomieniem posiadacza papieru o wygaśnięciu praw z posiadanego przez niego papieru wartościowego. Ponadto takie uprawnienie emitenta obligacji, powinno wynikać z treści papieru (a nie z celu jego emisji). Odnosnie umorzenia obligacji w części i obniżenia wartości nominalnej niewykupionej częściowo obligacji, wskazujemy, że zmiana treści prawa, które jest inkorporowane w papierze wartościowym wymaga zmiany warunków emisji obligacji, zgodnie z art. 7 ustawy o obligacjach oraz pozbawienia mocy prawnej papieru wartościowego wydanego w formie dokumentu i zastąpienie go innym dokumentem o zmienionej treści (w przypadku obniżenia wartości nominalnej wydanej w formie dokumentu obligacji bez dokonania jej wykupu) albo odzwierciedlenia zmiany treści	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			wyemitowanych obligacji w systemie rejestracji. Nie jest jasne, czy celem projektowanych zapisów jest wprowadzenie w tym zakresie regulacji szczególnych, czy też mają się stosować zasady ogólne. Powstaje przy tym wątpliwość, czy jeśli system rejestracji papierów wymaga złożenia obligacji wydanych w formie dokumentu (mowa o zagranicznych CSD), to czy dematerializacji w tym systemie podlega papier wartościowy, czy tylko obrót papierem. W przypadku dematerializacji samego obrotu, zmiana treści praw wynikająca ze złożonego w depozycie dokumentu wymagałaby unieważnienia złożonych dokumentów obligacji i ich zastąpienia dokumentami o zmienionej treści	
Art. 6 projektu – ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej				
165.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247a ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	UKNF	Proponujemy poniższe brzmienie: <i>„Art. 247a. 1. Emisja obligacji kapitałowych emitowanych w celu zakwalifikowania ich jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii I, zgodnie z w art. 71 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 wymaga podjęcia uchwały większością trzech czwartych głosów przez walne zgromadzenie zakładu ubezpieczeń albo walne zgromadzenie zakładu reasekuracji.”</i>	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie wydaje się konieczne.
166.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247a-247b ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	UKNF	Zwracamy uwagę, że projekt ustawy o obligacjach w części dotyczącej obligacji kapitałowych (uwagi do art. 77j.) ani projektowane zmiany do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie regulują obligacji kapitałowych innych niż zaliczane do kategorii 1 środków własnych, chociaż projektowana ustawa dopuszcza ich emisję. W szczególności zwracamy uwagę, że : - art. 247a. ust 1 oraz ust. 2 stanowią jedynie o obligacjach kapitałowych zakwalifikowanych do kategorii 1 podstawowych	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			środków własnych, pomimo że projektowana ustawa dopuszcza emisję obligacji kapitałowych kwalifikowanych do innych niż 1 kategorii, w zależności od spełnienia przez nie warunków określonych przez rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/35. Należy zatem doprecyzować, czy wymogi dotyczące emisji i podejmowania uchwał w sprawie emisji obligacji kapitałowych są takie same (tj. większością $\frac{3}{4}$ głosów bez względu na to, do której kategorii środków własnych obligacje zostaną zaklasyfikowane) czy też wymóg $\frac{3}{4}$ głosów dotyczy jedynie obligacji z kategorii 1 podstawowych środków własnych, a w przypadku obligacji kapitałowych zakwalifikowanych jako środki własne kategorii 2, zgodnie z art. 73 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 lub jako środki własne kategorii 3 wymóg jest inny – jaki ? - art. 247b – należy jednoznacznie wskazać czy stanowi jedynie o obligacjach kapitałowych zakwalifikowanych do kategorii 1 podstawowych środków własnych, czy też pozostałych dopuszczonych prawnie kategorii obligacji kapitałowych.	
167.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247a ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	NBP	w projektowanym art. 247a ust. 1 ustawy <i>o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej</i> należy zmienić zwrot „kategorii I” na „kategorii 1” zgodnie ze stosowaną terminologią (art. 6 pkt 2 projektu);	Uwaga uwzględniona
168.	Art. 6 projektu ustawy	NBP	Mając na względzie wysoki udział tytułów uczestnictwa funduszy inwestycyjnych w lokatach zakładów ubezpieczeń (innych niż UFK) w opinii NBP należy konsekwentnie uniemożliwić pośrednie nabywanie przez zakłady ubezpieczeń obligacji podporządkowanych i udzielanie pożyczek podporządkowanych za pośrednictwem funduszy inwestycyjnych. (art. 6 projektu).	Uwaga nieuwzględniona Przepis art. 132 dyrektywy Wyłacalność II, a w konsekwencji art. 276 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie wprowadza

				ograniczeń kwotowych lub procentowych dotyczących lokat w określone kategorie aktywów ani zakazu lokat w określone kategorie aktywów. W szczególności przepis nie ustanawia limitów kwotowych i zakazów dotyczących lokat zakładów ubezpieczeń w jednostki uczestnictwa i certyfikaty określonych funduszy inwestycyjnych. Zgodnie z art. 276 ust. 3 zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji są obowiązane lokować środki finansowe, w szczególności aktywa stanowiące pokrycie SCR i aktywa stanowiące pokrycie MCR w taki sposób, aby osiągnąć jak największy stopień bezpieczeństwa, jakości i rentowności, przy równoczesnym zachowaniu płynności środków. Umiejscowienie aktywów zapewnia ich dostępność. Zgodnie z art. 276 ust. 4 pkt 3 ustawy aktywa są zróżnicowane i odpowiednio rozproszone, tak aby umożliwiały właściwe reagowanie przez zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji na zmiany w otoczeniu gospodarczym, w szczególności na zmiany na rynkach finansowych i rynkach nieruchomości lub wystąpienie zdarzeń katastroficznych. Zgodnie z art. 276 ust. 4 pkt 6 ustawy zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji są obowiązane różnicować aktywa w taki sposób, aby uniknąć nadmiernego uzależnienia od jednego, określonego składnika aktywów, emitenta lub grupy emitentów powiązanych ze sobą lub określonego obszaru geograficznego oraz nadmiernej akumulacji ryzyka w całym portfelu, a lokaty w aktywach wyemitowanych przez tego samego emitenta lub grupę emitentów powiązanych ze sobą nie mogą narażać zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji na nadmierną koncentrację ryzyka.

				W świetle brzmienia powyższych regulacji, propozycje NBP pozostają w sprzeczności z art. 276 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, stanowiącej implementację art. 132 dyrektywy Wypłacalność II (określającego zasadę ostrożnego inwestora; ang.:prudent person), a w konsekwencji z przepisami dyrektywy Wypłacalność II.
169.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247b ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	NBP	Projektowane artykuły 127b ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (dalej: „ustawa Prawo bankowe”), art. 110ec ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (dalej: „ustawa o obrocie”) oraz art. 247b ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (dalej: „ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”) przewidują możliwość wyłączenia w drodze uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy prawa poboru nowych akcji, ale nie wskazują, jaką większością głosów taka uchwała miałaby być podejmowana. Intencja wprowadzenia tych przepisów nie jest do końca jasna. Jeżeli, jak wynika z uzasadnienia do projektu, wspomniane wyłączenie miałoby następować zgodnie z art. 433 § 2 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (dalej: „Kodeks spółek handlowych”), to w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych sugerujemy usunąć projektowane przepisy. Jeżeli jednak intencją projektodawcy jest, żeby wyłączenie prawa poboru następowało w drodze uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy przyjętej inną większością głosów niż wskazana w art. 433 § 2 <i>Kodeksu spółek handlowych</i> (co najmniej cztery piąte głosów), to projektowane artykuły należy uzupełnić o wskazanie wymaganej większości i wyłączenie stosowania przywołanego artykułu <i>Kodeksu spółek handlowych</i> (art. 2 pkt 3, art. 5 pkt 7 oraz art. 6 pkt 2 projektu)	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie wydaje się konieczne.

170.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247b ust. 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	UKNF	Uwaga legislacyjna - proponujemy poniższe brzmienie: <i>„W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepisów art. 431 § 2, art. 438, art. 433 § 6, art. 448 § 3, art. 449 § 1 pkt 3, art. 451 oraz art. 452 § 2–4 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych nie stosuje się.”</i>	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzono art. 454¹–454⁶ Kodeksu spółek handlowych.
170.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247b ust. 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	NBP	W treści projektowanych art. 127b ust. 3 ustawy <i>Prawo bankowe</i>, art. 110ec ust. 3 ustawy <i>o obrocie</i> oraz 247b ust. 3 ustawy <i>o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej</i> przewiduje się wyłączenie stosowania art. 452 § 2 – 4 <i>Kodeksu spółek handlowych</i>. W rezultacie, w proponowanych przepisach zdaje się brakować postanowień dotyczących obowiązku zgłoszenia do sądu rejestrowego faktu przyznania akcji posiadaczom instrumentów kapitałowych podlegających zamianie na akcje (zgodnie z art. 451 § 1 <i>Kodeksu spółek handlowych</i>) w związku z procedurą warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego. Zgodnie z właściwymi przepisami <i>Kodeksu spółek handlowych</i> z chwilą wydania dokumentów akcji dochodzi do podwyższenia kapitału zakładowego, co oznacza, że dotychczasowa wysokość kapitału zakładowego ujawniona w rejestrze nie odpowiada aktualnej wysokości kapitału zakładowego. Dlatego też konieczne jest dostosowanie wysokości ujawnionego w rejestrze KRS kapitału zakładowego spółek do jego faktycznej wysokości. Proponowane na gruncie projektowanych przepisów wyłączenie art. 452 § 2 – 4 <i>Kodeksu spółek handlowych</i> doprowadzi do powstania luki prawnej, która może spowodować, że faktyczna wysokość kapitału zakładowego spółek po jego podwyższeniu w projektowanym trybie warunkowego podwyższenia nie będzie odpowiadała wysokości ujawnionej w rejestrze. W rezultacie, proponujemy uzupełnienie projektowanych przepisów poprzez doprecyzowanie obowiązku zgłoszenia do sądu rejestrowego przez właściwe organy emitentów obligacji kapitałowych faktu przyznania	Uwaga kierunkowo uwzględniona Wprowadzono art. 454¹–454⁶ Kodeksu spółek handlowych i ustawy o KRS.

			akcji obligatariuszom obligacji kapitałowych. (art. 2 pkt 3, art. 5 pkt 7 oraz art. 6 pkt 2 projektu)	
171.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247b ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	NBP	Zwracamy uwagę, że wbrew temu co wskazano w uzasadnieniu do projektu ustawy zakres wyłączeń przepisów <i>Kodeksu spółek handlowych</i> przewidziany w projektowanym art. 247b ust. 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie jest analogiczny z wyłączeniami przewidzianymi w projektowanych artykułach 127b ust. 3 ustawy <i>Prawo bankowe</i> oraz 110ec ust. 3 ustawy o obrocie. We wspomnianym projektowanym artykule ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej wprowadzono również wyłączenie stosowania art. 433 § 6 <i>Kodeksu spółek handlowych</i> . Wydaje się, że takie wyłączenie powodowałoby, że do podjęcia uchwały o warunkowym podwyższeniu kapitału zakładowego zakładu ubezpieczeniowego albo zakładu reasekuracji w celu zamiany obligacji kapitałowych na akcje nie miałby zastosowania cały art. 433 <i>Kodeksu spółek handlowych</i> dotyczący prawa poboru nowych akcji. Jeżeli nie jest to intencją projektodawcy, to sugerujemy usunąć wspomniane wyłączenie art. 433 § 6 <i>Kodeksu spółek handlowych</i> z projektowanego art. 247b ust. 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. (art. 6 pkt 2 projektu).	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzono art. 454 ¹ –454 ⁶ <i>Kodeksu spółek handlowych</i>
172.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247b ust. 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	KDPW	należałoby wskazać, że przepis odnosi się do obligacji kapitałowych, które mają charakter obligacji zamiennych (w przypadku jednak przyjęcia konstrukcji, że prawo do zamiany przysługuje posiadaczowi papieru, a nie emitentowi). Stosowanie art. 438 § 1 k.s.h. do obligacji zamiennych zostało wyłączone w ustawie o obligacjach, na mocy art. 19 ust. 7 tej ustawy. Z kolei wyłączenie art. 431 § 2 k.s.h. wydaje się bezzasadne, gdyż w tym zakresie przepis art. 448 k.s.h. stanowi <i>lex specialis</i> (przepisy rozdziału 4 stosuje się do warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego <u>odpowiednio</u>). Z kolei wyłączając przepisy art. 448 § 3, art. 449 § 1	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzono art. 454 ¹ –454 ⁶ <i>Kodeksu spółek handlowych</i>

			pkt 3, art. 451 i art. 452 § 2–4 Kodeksu spółek handlowych należałoby określić, na jakich zasadach posiadacze obligacji kapitałowych, które mają charakter obligacji zamiennych, mają objąć akcje w warunkowo podwyższonym kapitale (chyba, że postanowimy, że obligacje kapitałowe mogą mieć charakter obligacji zamiennych i w związku z tym, w tym zakresie, zastosowania znajdzie art. 19 ust. 7 ustawy o obligacjach). Należy zwrócić uwagę, że ustawa o obligacjach nie wyłącza zastosowania art. 448 § 3, art. 449 § 1 pkt 3, art. 451 i art. 452 § 2–4 w odniesieniu do obligacji zamiennych, stąd projektowane wyłączenia mogą budzić zastrzeżenia ze względów systemowych. Nie jest też jasne czy i na jakich zasadach należałoby zgłosić dokonane podwyższenie kapitału zakładowego do KRS. Należy też zauważyć, że niewyłączony art. 452 § 1 K.s.h. odsyła do wyłączonych paragrafów art. 451 K.s.h. Jednocześnie wydaje się, że należałoby uwzględnić obligacje kapitałowe w przepisie art. 448 ust. 2 pkt 1 K.s.h. i zaproponować w tym zakresie zmiany do ustawy Kodeks spółek handlowych. W tym miejscu zwracamy uwagę, że w doktrynie prawa i w orzecznictwie wskazuje się, że zmiana treści zamiennego papieru wartościowego np. warrantów subskrypcyjnych), po jego wyemitowaniu na podstawie uchwały WZ, nie może nastąpić wyłącznie na podstawie zmiany uchwały WZ o emisji tych papierów. Uchwała WZ zmieniająca uchwałę WZ o emisji papierów zamiennych, podjęta po dniu emisji, nie może bowiem skutecznie zmienić treści wyemitowanych już (wydanych) papierów. W odniesieniu do obligacji zamiennych, zmiana treści papieru, obok uchwały WZ wymagałaby zatem zmiany warunków emisji obligacji, dokonanej za zgodą obligatariuszy.	
173.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247c ust. 2 ustawy o	UKNF	Na wzór zgłoszonych zmian do art. 127c ust. 2 Prawa bankowego proponujemy modyfikację art. 247c ust. 2 i nadanie mu brzmienia:	Uwaga kierunkowo nieuwzględniona Doprecyzowanie nie jest konieczne.

	działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)		<i>„2. Zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej wymaga uchwały zarządu zakładu ubezpieczeń albo zarządu zakładu reasekuracji. Uchwała jest podejmowana po wyrażeniu przez radę nadzorczą zakładu ubezpieczeń albo radę nadzorczą zakładu reasekuracji zgody na zaciągnięcie pożyczki podporządkowanej, w wysokości wnioskowanej przez zarząd. Rada Nadzorcza może wyrazić zgodę, o ile pożyczka spełnia warunki o jakich mowa w ust. 6.”</i> Celem propozycji jest zapewnienie radzie nadzorczej pełnej informacji o umowie, na zawarcie której wyraża zgodę.	
174.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247c - 247g ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	UKNF	Naszym zdaniem, że nie jest jasne czy projektowane zmiany do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej odnoszą się jedynie pożyczek podporządkowanych zaliczanych do kategorii 1 podstawowych środków własnych, czy też regulują także pożyczki podporządkowane inne niż zaliczane do kategorii niż 1, skoro ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej dopuszcza ich zawarcie przez zakład ubezpieczeń. W szczególności UKNF zwraca uwagę iż: – art. 247c ust 1 stanowi: „Zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji może zawrzeć umowę pożyczki podporządkowanej w celu zakwalifikowania jej jako pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1 zgodnie z art. 71 rozporządzenia delegowanego	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			Komisji (UE) 2015/35” - <u>dotyczy zatem wprost jedynie pożyczek podporządkowanych kategorii 1 i nie wskazuje, że zakład ubezpieczeń może zawierać też pożyczki podporządkowane, które zaklasyfikuje do pozostałych kategorii środków własnych;</u> – art.247e – również dotyczy jedynie pożyczek podporządkowanych zaliczanych do kategorii niż 1 środków własnych, co nie jest wprost określone ale wynika z zawartego odniesienia do art. 71 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, – art. 247d oraz 247f – wydaje się, że może dotyczyć także pożyczek podporządkowanych kategorii 2 lub 3 środków własnych – nie jest to jednak jasne, – art. 247g określając zdarzenie inicjujące poprzez odniesienie do art. 71 ust 8, dotyczy jedynie pożyczek podporządkowanych kategorii 1 środków własnych. Ponadto, zdarzenie inicjujące przytoczone w projektowanym art. 247g odnosi się bezpośrednio do „zdarzenia inicjującego”, określonego w art. 71 ust. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, przy czym: – w odniesieniu do pożyczek klasyfikowanych do kategorii 1 środków własnych określając zdarzenie inicjujące w projektowanym art. 77j należy przywołać też art. 71 ust. 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 a nie tylko ust. 8. - uwaga analogiczna	

			jak uwaga do art. 77j. ust 1 dotyczącego obligacji kapitałowych; – mając na uwadze obecną treść projektowanego art. 247g można wywnioskować, iż nie przewiduje on, aby mechanizm pokrywania strat znalazł zastosowanie względem pożyczek podporządkowanych zakwalifikowanych jako środki własne kategorii 2, zgodnie z art. 73 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 lub jako środki własne kategorii 3, zgodnie z art. 77 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35. Brakuje zatem uregulowania w zakresie pożyczek podporządkowanych zakwalifikowanych jako środki własne kategorii 2 i oraz kategorii 3, poprzez odniesienie do stosownych przepisów rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 dotyczących postępowania w przypadku zdarzeń inicjujących (tj. niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności lub minimalnym wymogiem kapitałowym).	
175.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247d ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	UKNF	Uwagi analogiczne jak do art. 127d prawa bankowego oraz art. 110ee ustawy o obrocie, tj.: a) zbędne słowo „podporządkowaną”, b) właściwsze jest wyłączenie nie całego art. 359, a jedynie art. 359 § 2(1)-2(3). c) w celu ujednolicenia należy dodać zwrot „przez czas nieoznaczony” na końcu pierwszego zdania przepisu.	Uwaga uwzględniona

176.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247d ust. 1 zdanie 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	NBP	W projektowanych art. 127d ust. 1 zdanie drugie <i>ustawy Prawo bankowe</i> , art. 110ee ust. 1 zd. 2 <i>ustawy o obrocie</i> oraz art. 247d ust. 1 zd. 2 <i>ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej</i> przewiduje się wyłączenie stosowania między innymi art. 569 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny ¹⁴ (dalej: „Kodeks cywilny”). Wyłączenie w ww. przepisach stosowania całego art. 359 <i>Kodeksu cywilnego</i> wydaje się niezgodne z intencją projektodawcy. W uzasadnieniu wyjaśniono bowiem, że w praktyce rynkowej wysokość odsetek z tytułu AT1 może kształtować się na poziomie wyższym niż wskazany w tym przepisie. O odsetkach maksymalnych jest mowa w art. 359 § 2 ¹ -2 ³ <i>Kodeksu cywilnego</i> , a zatem to ewentualnie zastosowanie tych przepisów należy wyłączyć. (<i>art. 2 pkt 3, art. 5 pkt 7 oraz art. 6 pkt 2 projektu</i>).	Uwaga uwzględniona
177.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247e ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	UKNF	Uwaga legislacyjna (identyczna jak do art. 77g ustawy o obligacjach, art. 127e prawa bankowego oraz art. 110ef ustawy o obrocie) Dla pełnej jasności proponujemy dodanie na końcu art. 247e pkt 1 „oraz”, by niewątpliwym było, że warunki z pkt 1 i z pkt 2 muszą być spełnione łącznie.	Uwaga uwzględniona
178.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247f ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	KDPW	wyduje się, że przewidziane w tym przepisie uprawnienie zarządu emitenta obligacji kapitałowej jest zbyt uznaniowe i powinno zostać uzależnione od obiektywnych przesłanek (biorąc pod uwagę zasadę <i>pacta sunt servanta</i>). Ponadto, w przypadku gdyby odnosiło się do odsetek jeszcze nie ustalonych (zmiana warunków emisji w zakresie kuponów odsetkowych), to powstawałoby pytanie o relację tego przepisu do art. 7 ustawy o obligacjach i do przepisów o papierach wartościowych. Nie jest bowiem dopuszczalna zmiana treści papieru wartościowego po jego wyemitowaniu, zwłaszcza bez zgody uprawnionego posiadacza papieru. Zmiana treści papieru wiąże się z koniecznością wymiany dokumentu (w przypadku gdy papier został	Uwaga nieuwzględniona (vide uwaga nr 60)

¹⁴ Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 z późn. zm.).

			wydany w formie dokumentu) a w przypadku obligacji – ze zmianą warunków emisji. Nie jest jasne, czy celem projektowanych zapisów jest wprowadzenie w tym zakresie regulacji szczególnych, czy też mają się stosować zasady ogólne.	
179.	Art. 6 pkt 2 projektu ustawy (art. 247h ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	UKNF	We wcześniejszej wersji projektu użyto pojęć „otwarcie likwidacji” oraz „ogłoszenie upadłości”. W obecnym brzmieniu art. 247h, zastąpiono je słowami „upadłości” i „likwidacji”. Wprowadzone zmiany mogą powodować niejednoznaczne rozumienie terminu wymagalności roszczenia udzielającego pożyczki podporządkowanej.	Uwaga uwzględniona
180.	Art. 6 pkt 3 projektu ustawy (art. 276 ust. 8a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	NBP	W opinii NBP przepis artykułu 276 ust. 8a ustawy o <i>działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej</i> powinien zostać uzupełniony o zakaz udzielania ze środków UFK pożyczek podporządkowanych. Proponowany artykuł pomija również kwestię pośredniego inwestowania w obligacje kapitałowe poprzez tytuły uczestnictwa funduszy inwestycyjnych, które stanowią największą pozycję lokat UFK (ponad 80% aktywów). Kwestia pośredniego inwestowania nabiera szczególnego znaczenia w przypadku podmiotów działających w ramach ubezpieczeniowych grup kapitałowych, w których występuje również TFI. (art. 6 pkt 3 projektu).	Uwaga nieuwzględniona UKNF podjął interwencję produktową.
181.	Art. 6 pkt 3 projektu ustawy (art. 276 ust. 8a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	NBP	Projektodawca wskazuje jako uzasadnienie do propozycji dodawanego art. 276 ust. 8a ustawy o <i>działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej</i> , w którym zabrania inwestowania w obligacje kapitałowe środków ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych, ryzyko związane z ww. instrumentami. NBP pragnie zauważyć, że projektodawca ogranicza ryzyko inwestycyjne jedynie w ubezpieczeniowych funduszach kapitałowych, pomijając przy tym inne formy inwestycji o zbliżonym charakterze i profilu ryzyka, w tym znaczną część oszczędności emerytalnych zgromadzonych w IKE, IKZE, PPE,	Uwaga uwzględniona w zakresie PPK, natomiast nieuwzględniona w pozostałym zakresie.

			PPK działających w formie funduszy inwestycyjnych, czy w funduszach emerytalnych (otwartych, dobrowolnych, pracowniczych). Brak regulacji w tym zakresie będzie oznaczał m.in. możliwość inwestowania w obligacje kapitałowe przez fundusze zdefiniowanej daty o najkrótszym horyzoncie inwestycyjnym (do 1 roku) działające w ramach PPK, które powinny charakteryzować się najniższym poziomem ryzyka inwestycyjnego. Instytucje wspólnego inwestowania, w przeciwieństwie do banków czy zakładów ubezpieczeń, nie ponoszą ryzyka inwestycyjnego, lecz przenoszą je na swoich uczestników, którymi w przypadku funduszy inwestycyjnych otwartych, specjalistycznych otwartych, emerytalnych i UFK są inwestorzy nieprofesjonalni. Zasada równego traktowania podmiotów rynku finansowego zdaje się przemawiać przeciwko różnicowaniu prawa do nabywania ww. instrumentów przez UFK i pozostałe instytucje zbiorowego inwestowania.	
182.	Art. 6 pkt 3 projektu ustawy (art. 276 ust. 8a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	PIU	Dodawany art. 276 ust. 8a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej wyklucza możliwość lokowania w obligacje kapitałowe środków ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych. W świetle uzasadnienia do Projektu obligacje kapitałowe stanowią zbyt ryzykowny instrument kapitałowy. Należy jednak zauważyć, że tego typu ustalenie nie znajduje oparcia w pracach Zespołu Rady Rozwoju Rynku Finansowego, które zakończyły się w lutym br. opracowaniem projektu ustawy. Konsultowany obecnie projekt jest zasadniczo zbieżny z efektami prac Zespołu działającego przy Ministerstwie Finansów, zawiera jednak wskazaną różnicę dotyczącą nowego ust. 8a w art. 276 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Polska Izba Ubezpieczeń pragnie jednocześnie zauważyć, że obligacje kapitałowe nie są ryzykowne „same w sobie”, to raczej zależy od tego, jaki podmiot je wyemituje. Z tego względu w naszej opinii należy pozostawić swobodę lokowania środków, system Solvency II nie zakazuje lokowania środków w konkretne instrumenty ani nie nadaje żadnych	Uwaga uwzględniona UKNF podjął interwencję produktową.

			limitów, a zasada ostrożnego inwestora wskazuje jedynie kryteria inwestycyjne. Należy dywersyfikować i inwestować w najlepszym interesie klienta. Jak się wydaje „CoCosy” to instrumenty, których ryzyka można właściwie określić, mierzyć, monitorować, którymi można właściwie zarządzać, kontrolować i prowadzić sprawozdawczość w ich zakresie, a także które można właściwie uwzględniać przy ocenie 2 swoich łącznych potrzeb w zakresie wypłacalności. Ustawodawca nie powinien w konsekwencji wyłączać ich z opcji inwestycyjnych.	
183.	Art. 6 pkt 3 projektu ustawy (art. 276 ust. 8a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	UKNF	Należy usunąć proponowany przepis art. 276 ust 8a. Równocześnie UKNF proponuje podjęcie pilnych prac nad kompleksową regulacją działalności lokacyjnej w ramach UFK zgodnie z art. 133 Dyrektywy Wypłacalność II, która miałaby na celu zwiększenie ochrony klientów indywidualnych w kierunku poziomu ochrony, jaki mają zapewniony inwestorzy indywidualni w przypadku funduszy typu UCITS. Obligacje kapitałowe nabywane w celach spekulacyjnych należy traktować jako instrumenty o podwyższonym ryzyku inwestycyjnym, do których dostęp powinien pozostawać ograniczony w przypadku inwestorów nie akceptujących ponad przeciętnego ryzyka, w szczególności w przypadku większości inwestorów indywidualnych. Proponowany przepis jest jednak przepisem najdalej idącym w zakresie ograniczeń dotyczących obciążania ryzykiem inwestorów indywidualnych poprzez formy zbiorowego inwestowania, w szczególności w kontekście ograniczeń jakie w tym zakresie będą miały fundusze inwestycyjne otwarte. Zgodnie natomiast z art. 133 ust. 3 Dyrektywy Wypłacalność II państwo członkowskie UE może wprowadzać wymogi ograniczające rodzaje aktywów lub wartości odniesienia, z jakimi mogą być związane świadczenia wynikające z polisy, jednakże wszelkie przepisy tego rodzaju nie mogą być bardziej restrykcyjne niż	Uwaga uwzględniona UKNF podjął interwencję produktową.

		przepisy dyrektywy UCITS. W tym kontekście projektowany przepis może więc być kwestionowany w zakresie zgodności z prawem UE oraz rodzić ryzyko zarzutu o nierówne traktowanie klientów zakładów ubezpieczeń względem uczestników funduszy inwestycyjnych. W obecnym kształcie ustawa z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej w zakresie doboru aktywów ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych (UFK) nie zawiera de facto żadnych ograniczeń, poza koniecznością respektowania ogólnej zasady ostrożnego inwestora, pomimo że Dyrektywa Wyplącalność II daje krajom członkowskim możliwość uregulowania tego obszaru. Sytuacja ta powoduje, że klienci indywidualni zakładów ubezpieczeń są traktowani – w zakresie ochrony swoich interesów w przypadku nabywania produktów ubezpieczeniowych z UFK i na poziomie przepisów prawa – dużo gorzej niż inwestorzy indywidualni nabywający jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych. Istniejąca nierównowaga w zakresie poziomu ochrony inwestorów między rynkiem ubezpieczeniowym i rynkiem funduszy inwestycyjnych prowadziła w ostatnich latach do arbitrażu regulacyjnego polegającego m.in. oferowaniu znacznej grupie klientów zakładów ubezpieczeń ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych lokujących istotną część lub nawet całość swoich aktywów w niepubliczne fundusze inwestycyjne zamknięte. Organ nadzoru podjął odpowiednie kroki, aby sytuacja taka nie powtórzyła się w przyszłości, jednakże brak systemowego rozwiązania tej kwestii na poziomie przepisów prawa generuje ciągle ryzyko związane z „przepakowywaniem” różnych produktów i instrumentów o znacząco ponadprzeciętnym ryzyku inwestycyjnym, które nie powinny być oferowane szerokiemu kręgowi inwestorów indywidualnych w produkty ubezpieczeniowe. Z tego powodu UKNF dostrzega konieczność zmiany przepisów prawa w taki	

			sposób, aby zapewnić klientom indywidualnym zakładów poziom ochrony zbliżony do tego, jaki mają uczestnicy funduszy inwestycyjnych otwartych i wyeliminowanie możliwości wykorzystywania przez instytucje finansowe istniejącej nierównowagi w przepisach dotyczących różnych form zbiorowego inwestowania.	
Art. 7 projektu				
184.	Art. 7 projektu ustawy	UKNF	„Art. 7. 1. Obligacje wyemitowane przez emitenta zgodnie z art. 74 ust. 7 i 8 ustawy zmienianej w art. 1, w dotychczasowym brzmieniu, które zostały zakwalifikowane, po uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego, jako składniki funduszy własnych lub pozycje środków własnych odpowiednio banku albo zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, pozostają ważne. 2. Obligacje wyemitowane przez emitenta zgodnie z art. 74 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 1, w dotychczasowym brzmieniu, które zostały zakwalifikowane jako składniki funduszy własnych lub pozycje środków własnych domu maklerskiego, pozostają ważne.” W obecnym stanie prawnym nie ma przeszkód, aby domy maklerskie emitowały obligacje zgodnie z art. 74 ust. 7 ustawy o obligacjach. Jednocześnie taka emisja nie wymaga zgody Komisji. Należy zatem dodać ust. 2 w odpowiednio zmodyfikowanym brzmieniu, uwzględniającym przypadki domów maklerskich, które przed wejściem w życie przepisów o obligacjach kapitałowych wyemitowały obligacje podporządkowane, zakwalifikowane do funduszy własnych Tier II.	Uwaga nieaktualna Ze względu na zmianę art. 74 ust. 7 i 8, nieaktualna jest uwaga dotycząca przepisu przejściowego.
185.	Art. 7 projektu ustawy	NBP	proponujemy następującą korektę stylistyczną brzmienia art. 7 projektu: „~~Do Obligacji~~ ~~wyemitowanych przez emitenta~~ zgodnie z art. 74 ust. 7 i 8 ustawy zmienianej w art. 1, w dotychczasowym brzmieniu,	Uwaga nieaktualna Ze względu na zmianę art. 74 ust. 7 i 8, nieaktualna jest uwaga dotycząca przepisu przejściowego.

			które zostały zakwalifikowane, po uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego, jako składniki funduszy własnych lub pozycje środków własnych odpowiednio banku albo zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, ~~pozostają ważne stosuje się przepisy w dotychczasowym brzmieniu.~~”.	
186.	Art. 7 projektu ustawy	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu</u> Art. 7. Obligacje wyemitowane przez emitenta zgodnie z art. 74 ust. 7 i 8 ustawy zmienianej w art. 1, w dotychczasowym brzmieniu, które zostały zakwalifikowane, po uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego, jako składniki funduszy własnych lub pozycje środków własnych odpowiednio banku albo zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, pozostają ważne. <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> Art. 7. Do obligacji wyemitowanych przez banki na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz.U. z 2018 r. poz. 483) w brzmieniu dotychczasowym stosuje się art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz.U. z 2018 r. poz. 483) w brzmieniu nadanym mu niniejszą ustawą. <u>UWAGI:</u> Projektodawcy w analizowanym przepisie wskazują, że dotychczas wyemitowane obligacje zaliczone to Tier II (obecnie obowiązujące regulacje prawne pozwalały tylko na emisję obligacji zaliczanych do Tier II, brak było możliwości emitowania papierów wartościowych zaliczanych do AT 1) pozostają ważne. Wydaje się że powyższa kwestia nie będzie budzić żadnych wątpliwości. Instrumenty zostały skutecznie wyemitowane i brak przesłanek dla ich unieważnienia. Dodatkowo wskazać należy, że art. 74 ust. 7 i 8 ustawy o obligacjach nie stanowią podstawy do emisji obligacji. To co wymaga uregulowania w przepisach przejściowych to relacja jaka będzie zachodzić pomiędzy już wyemitowanymi obligacjami	Uwaga nieaktualna Ze względu na zmianę art. 74 ust. 7 i 8, nieaktualna jest uwaga dotycząca przepisu przejściowego.

			Tier II (na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o obligacjach) a obligacjami kapitałowymi. Obligacje zaliczane to Tier II emitowane były jako obligacje podporządkowane w oparciu o art. 22 ust. 1 ustawy o obligacjach. Stosownie do przywołanego przepisu wierzytelności wynikające z obligacji <i>podporządkowanych</i> „<i>będą zaspokojone po zaspokojeniu wszystkich innych wierzytelności przysługujących wierzycielom wobec tego emitenta</i>”. Rodzi to problem, czy w przypadku emisji przez bank obligacji kapitałowych w celu ich zaliczenia do AT 1 spełniony będzie wymóg stosownie do którego w przypadku upadłości instrumenty AT 1 powinny być spłacane później niż instrumenty Tier II (art. 52 ust. 1 lit. d Rozporządzenia CRR). Powyższą kwestię rozwiązać można poprzez wskazanie, że do dotychczas wyemitowanych obligacji Tier II (podporządkowanych) stosuje się art. 22 ust. 1 ustawy o obligacjach w brzmieniu nadanym niniejszym Projektem. Z kolei postulowana modyfikacja art. 22 ust. 1 ww. ustawy wskazuje, że obligacje podporządkowane spłacane są w przypadku upadłości w kolejności przewidzianej przez Prawo upadłościowe.	
Uwagi do uzasadnienia				
187.	Uwaga do części ogólnej uzasadnienia	UKNF	<i>W strukturze kapitału regulacyjnego udział instrumentów zaliczanych do kapitału dodatkowego klasy 1 (AT1) określony został na poziomie 1,5% RWA, a w przypadku instrumentów zaliczanych do kapitału Tier II – 2% RWA.</i> <u>UWAGA:</u> To zdanie nie jest do końca prawdziwe – w ramach Filaru I bank musi posiadać kapitał CET w wysokości co najmniej 4,5% RWA, Tier 1 (czyli CET1+AT1) w wysokości co najmniej 6% i fundusze własne(CET1+AT1+Tier2) w wysokości co najmniej 8%. Nie	Uwaga uwzględniona Usunięcie zdania z części ogólnej uzasadnienia.

			oznacza to, że nie mógłby mieć CET1 w wysokości 5% RWA i AT1 w wysokości 3% RWA i też spełniałby wymogi. AT1 nie jest ograniczone do 1,5% RWA, ani Tier 2 do 2% RWA.	
188.	Uwaga do części ogólnej uzasadnienia	UKNF	<i>Zauważenia wymaga, że istniejące obecnie prawne rozwiązania krajowe, co do zasady, uwzględniają możliwość zaliczania instrumentów kapitałowych do kategorii Tier</i> <u>UWAGA:</u> Zwracamy uwagę, że samo wskazanie „kategorii Tier” w tym zdaniu jest niejasne. Należałoby doprecyzować czy chodzi tu ogólnie o fundusze własne czy konkretną warstwę kapitału, tj. Tier 1 lub Tier 2.	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie wydaje się konieczne.
189.	Uwaga do części ogólnej uzasadnienia	UKNF	<i>Kapitał CET1 obejmuje przede wszystkim akcje (udziały), listy emisyjne oraz zatrzymane zyski.</i> <u>UWAGA:</u> Instrumenty, które mogą być zaliczone do kapitału CET1 wymienia art. 26 ust. 1 CRR i przepis ten nie zawiera żadnej pozycji, do której można by zaliczyć list emisyjny.	Uwaga uwzględniona
190.	Uwaga do części szczegółowej uzasadnienia	UKNF	<i>Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem art. 127g wprowadzono możliwość absorpcji strat poprzez dokonanie odpisu trwałego lub odpisu tymczasowego obniżającego kwotę pożyczki podporządkowanej w całości albo w części w sytuacji wystąpienia zdarzenia inicjującego określonego w umowie, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013. Rozwiązanie jest analogiczne do art. 77i ustawy o obligacjach.</i> <u>UWAGA:</u>	Uwaga uwzględniona

			W ustawie jest użyte zamiast „lub” „albo”. Zapisy powinny być takie same w obu dokumentach w zależności od wersji którą proponuje ustawodawca	
191.	Uwaga do części szczegółowej uzasadnienia	UKNF	Zwracamy uwagę, że projektowana zmiana w zakresie art. 440 projektu ustawy jest, w ocenie UKNF, sprzeczna z art. 48.7 BRRD. Zgłaszamy zatem odpowiednio zastrzeżenie do tego fragmentu uzasadnienia. <i>Instrument AT1, w przypadku braku zgody Komisji Nadzoru Finansowego na jego zaliczenie do funduszy własnych, powinien być podporządkowany wobec Tier II.</i> <u>UWAGA:</u> Wydaje się, że zgodnie z art. 48 ust. 7 BRRD2 jest dokładnie odwrotnie – instrumenty, które nie są zaliczane do funduszy własnych (a zgodnie z art. 127 Prawa bankowego mogą być zaliczone do funduszy własnych po uzyskaniu zgody KNF) powinny mieć wyższy stopień uprzywilejowania niż instrumenty zaliczane do funduszy własnych.	Uwaga nieuwzględniona (Vide uwaga nr 124)
Uwagi dodatkowe				
192.	Zmiany do ustawy o PPK	UKNF	Katalog lokat dla PPK został określony w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o PPK gdzie zdefiniowano odpowiednio część dłużną i część udziałową. Art. 40 ustawy o PPK zawiera proporcje pomiędzy częścią dłużną a udziałową w zależności od zdefiniowanej daty funduszu. Dodatkowo art. 37 ust. 11 ustawy o PPK zawiera limity w ramach części dłużnej portfela natomiast art. 37 ust 13 ustawy o PPK limity w ramach części udziałowej.	Uwaga uwzględniona

		Umieszczenie obligacji CoCo w ramach części udziałowej portfela (art. 2 ust.1 pkt 2) spowoduje, że tego rodzaju papiery wartościowe będą obowiązywały przepisy art. 37, 38 i 40 odnoszące się do części udziałowej, aczkolwiek w art. 37 ust 13 pkt 3 należałoby wymienić obligacje Coco jako te objęte limitem. W związku z powyższym UKNF zgłasza następujące uwagi do ustawy o PPK: W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach kapitałowych wprowadza się następujące zmiany: 1) po art. 2 ust. 1 pkt 2 ppkt d proponuje się dodać ppkt e w brzmieniu: <i>„e) obligacje kapitałowe, o których mowa w ustawie o obligacjach”</i> 2) art. 37 ust. 13 pkt 3 otrzymuje brzmienie: <i>„3) nie więcej niż 10% wartości aktywów w akcje, prawa do akcji, prawa poboru lub inne instrumenty udziałowe emitowane przez spółki publiczne notowane na Giełdzie Papierów Wartościowych S.A. w Warszawie inne niż wymienione w pkt 1 i 2 oraz spółki notowane na rynku zorganizowanym w Rzeczypospolitej Polskiej oraz instrumenty pochodne, dla których instrumentem bazowym są akcje tych spółek lub indeksy rynków, na których są notowane, oraz w akcje, prawa do akcji, prawa poboru lub inne instrumenty udziałowe będące przedmiotem oferty publicznej, jeżeli warunki emisji lub pierwszej oferty publicznej zakładają złożenie wniosku o dopuszczenie do obrotu na Giełdzie Papierów Wartościowych S.A. w Warszawie, oraz gdy dopuszczenie do tego obrotu jest zapewnione w okresie nie dłuższym niż rok od dnia, w którym po raz pierwszy nastąpi zaoferowanie tych papierów wartościowych, <u>oraz w obligacje kapitałowe, o których mowa w ustawie o obligacjach</u>”</i>	

193.	uwaga generalna - podatki	ZBP	Przedłożony Projekt implementuje do polskiego porządku prawnego przepisy Rozporządzenia CRR umożliwiając m.in. polskim bankom oraz domom maklerskim emitowania papierów wartościowych w celu ich zaliczenia do kapitału dodatkowego Tier I. Projekt w całości skupia się na kwestiach regulacyjnych, nie przewidując odpowiednich rozwiązań podatkowych umożliwiających emitowanie tego typu instrumentów. Projekt powinien zostać uzupełniony w tym zakresie. W szczególności uregulowania wymagają następujące kwestie: - w zakresie ustawy o PIT 1) zwolnienie od podatku PIT dochodów uzyskanych przez osoby fizyczne z tytułu odsetek od instrumentów AT 1; 2) wskazanie, że do kosztów uzyskania przychodów osób fizycznych zalicza się kwoty odpisów obniżających wartość instrumentu AT 1; 3) wyłączenie obowiązku poboru podatku z tytułu odsetek od instrumentów dodatkowych Tier I uzyskiwanych przez osoby fizyczne; - w zakresie ustawy o CIT 4) wyłączenie obowiązku sporządzania dokumentacji cen transferowych; 5) wskazanie, że środki otrzymane przez emitenta instrumentów AT 1 z tytułu emisji nie stanowią przychodu; 6) wskazanie że przychodu emitenta nie stanowią wstrzymane lub anulowane odsetki, zamiana instrumentów AT 1 na akcje lub obniżona wartość nominalna instrumentów AT 1; 7) wskazanie, że wypłacone odsetki stanowią koszt uzyskania przychodu przez emitenta; 8) wskazanie, że kwota odpisu stanowi koszt uzyskania przychodu dla posiadacza instrumentu AT 1; 9) zwolnienie otrzymanych odsetek od podatku; 10) zwolnienie płatników od obowiązku poboru podatku od odsetek.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.

194.	Art. 133 ust. 3 o obrocie instrumentami finansowymi	UKNF	8) W art. 133 po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: <i>„4. System rekompensat nie obejmuje usług domów maklerskich, w tym ich oddziałów poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie czynności, o których mowa :</i> 1) w art. 7a ust. 4 pkt 4; 2) w art. 7 aa ust. 2 pkt. 2; 3) w art. 328¹ ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych.” <i>„Art. 8. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 5 pkt 8, który wchodzi z dniem 1 marca 2021 r.”</i> Celem zmiany jest wyeliminowanie wątpliwości w zakresie obowiązku objęcia systemem rekompensat ewidencji osób uprawnionych z papierów wartościowych, rejestru osób uprawnionych z obligacji kapitałowych oraz rejestrów akcjonariuszy. Prowadzenie tych rejestrów i ewidencji polega na utrzymywaniu baz danych i dokonywaniu w nich zapisów, przy czym usługa jest prowadzona na rzecz danej spółki lub emitenta, stąd objęcie tych usług systemem rekompensat nie jest spójne z celem systemu, który powinien chronić „właściciela” danego instrumentu. Objęcie powyższych usług systemem rekompensat wiązałoby się również z koniecznością dokonywania przez firmę inwestycyjną systematycznej wyceny akcji spółek, co w przypadku spółek działających w obrocie prywatnym byłoby niezwykle utrudnionym zadaniem. Zmiana zapewnia także równe zasady konkurencji między firmami inwestycyjnymi a bankami powierniczymi, ze względu na fakt, że w przypadku banków powierniczych usługa rejestru akcjonariuszy i prowadzenie ewidencji w ramach agenta emisji już obecnie nie jest objęte systemem rekompensat. Jednocześnie zasadne jest objęcie przepisem oprócz rejestru, o którym mowa w art. 7aa, także ewidencji z art. 7a oraz rejestru	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.

			akcjonariuszy, o którym mowa w art. 328 ¹ ksh, ponieważ wszystkie te przypadki będą objęte jedną jednostką redakcyjną.	
195.	Art. 8 projektu ustawy	ZBP	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> - brak <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> art. 8. W art. 75 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. 2019 poz. 623) w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem oraz dodaje się pkt 8 w brzmieniu: „8) w wyniku zamiany instrumentów kapitałowych wyemitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I na akcje.” <u>UWAGI:</u> W przypadku spółki publicznej przymusowa zamiana obligacji kapitałowych na akcje może doprowadzić do sytuacji, w której dotychczasowy obligatariusz będzie zobowiązany do ogłoszenia wezwania na akcje. Zaznaczyć tu należy, że znaczna część banków jest notowana na rynku regulowanym prowadzonym przez Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie S.A. Trudno zaakceptować taką sytuację. Inwestor nabywający obligacje kapitałowe nie powinien być zmuszany do dalszego inwestowania w spółkę, w przypadku zamiany obligacji na akcje, w szczególności w sytuacji gdy jego inwestycja, często wbrew jego woli, zmieniła swój charakter, z inwestycji w papiery dłużne na inwestycję o charakterze właścicielskim. Zaznaczyć tu również należy, że do podobnej sytuacji, tj. objęcia akcji podmiotu w wyniku zamiany zobowiązań względem podmiotu na akcje tego podmiotu, dojść może również w sytuacji przymusowej	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu

			restrukturyzacji. Ustawodawca nie godząc się na powyższe w art. 75 ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, wyłączył obowiązek ogłoszenia wezwania, gdy do przekroczenia odpowiednich progów doszło w wyniku przeprowadzenia procedury przymusowej restrukturyzacji.	
196.	Uwaga ogólna – ustawa o listach zastawnych i bankach hipotecznych	ZBP	Rekomendujemy nadanie art. 5a ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych następującej treści poprzez zastąpienie słowa „przekraczającej” wyrażeniem „wynoszącej co najmniej”: 2. List zastawny o jednostkowej wartości nominalnej wynoszącej co najmniej kwotę stanowiącą równowartość 100 000 euro, ustaloną przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia przez emitenta decyzji o emisji, może mieć formę dokumentu. <u>UWAGI:</u> Obecne treść artykułu 5a ust. 2 uniemożliwia międzynarodowe emisje listów zastawnych o typowej wartości nominalnej 100 000 EUR. Ponadto wprowadzenie wyrażenia „co najmniej” będzie stanowić ujednolicenie brzmienie art. 5a ust. 2 ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych z innymi podobnymi 6 regulacjami takimi jak np. art. 5 ust. 2 ustawy o obligacjach czy art. 1 ust. 4 lit. d. Rozporządzenia 1129/2017.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu

A. Uwagi zgłoszone w drugiej turze konsultacji publicznych i opiniowania

L.p.	Jednostka redakcyjna	Jednostka zgłaszająca	Treść uwagi	Stanowisko MF
UWAGI OGÓLNE				
1.	Uwaga ogólna	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	W Projekcie kilkakrotnie (art. 1, art. 2, art. 6, art. 8) wskazuje się, iż „wartość nominalna obligacji kapitałowej wynosi co najmniej 100 000 euro lub równowartość tej kwoty wyrażoną w innej walucie, ustaloną przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia uchwały o emisji przez emitenta obligacji kapitałowej”. Zwracamy uwagę, iż w Ustawie o zmianie ustawy o BFG przewiduje się, że „wartość nominalna jednej obligacji lub jednego instrumentu dłużnego nie jest niższa niż 400 000 zł lub równowartość tej kwoty wyrażona w innej walucie”. Proponujemy w związku z powyższym rozważenie ujednolicenia tych zapisów w trakcie dalszych prac nad Projektem.	Uwaga uwzględniona
2.	Uwaga ogólna	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	W art. 1, który wprowadza nowe brzmienie art. 27c w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208 oraz z 2021 r. poz. 187), przewiduje się, że „Zawarcie umowy, której przedmiotem jest obligacja kapitałowa, oraz pośrednictwo w zawarciu takiej umowy, jest możliwe wyłącznie w przypadku gdy obejmującym lub nabywcą tej obligacji jest klient profesjonalny, o którym mowa w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi”.	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się, aby obejmującym lub nabywcą obligacji kapitałowej był klient profesjonalny.

			Zwracamy uwagę, iż zapis ten wydaje się być niespójny w zakresie podmiotowym bez wskazanej przyczyny, z projektowanym brzmieniem art. 3h. 1 ustawy z dnia 8 lipca 2021 r. o zmianie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw (Ustawa o BFG), która aktualnie została skierowana do Senatu RP. Analogiczna niespójność zapisów pomiędzy Projektem, a Ustawą o BFG występuje również w art. 6, który wprowadza nowe brzmienie art. 110ec. 1 w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328, 355 i 680),	
3.	Uwaga ogólna	Związek Banków Polskich	Uwaga o generalnym charakterze. W ocenie Związku Banków Polskich regulacje dotyczące możliwości warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego w związku z możliwością zamiany obligacji kapitałowych na akcje powinny zostać umieszczone w regulacjach sektorowych, nie w Kodeksie spółek handlowych („KSH”). Dodatkowo Projekt powinien przewidywać wykorzystanie instytucji warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego z odpowiednimi modyfikacjami, nie powinien natomiast tworzyć nowej instytucji podwyższenia kapitału zakładowego. Przyjęta przez ustawodawcę konsekwentna technika legislacyjna – umieszczanie rozwiązań szczegółowych w ustawach sektorowych – ma charakter stały i rozłączny – przepisy Kodeksu spółek handlowych nie zawierają norm szczególnych adresowanych do banków, domów maklerskich, etc. Dla przykładu podać można następujące przepisy: (i) art. 13 ust. 1 Prawa bankowego („PrBank”) stanowi, że założycieli banku musi być co najmniej trzech, jest to lex specialis wobec przepisu art. 301 § 1 KSH ; (ii) art. 22a ust. 1 PrBank stanowi, że zarząd banku musi składać się co najmniej z trzech osób, co stanowi lex specialis względem przepisu art. 368 § 2 KSH; (iii) art. 32 ust. 1 PrBank, przepisuje że kapitał założycielski banku musi wynosić co najmniej równowartość pięciu milionów euro	Uwaga nieuwzględniona Projekt zakłada wprowadzenie nowego sposobu podwyższenia kapitału zakładowego związanego z możliwością emitowania obligacji kapitałowych przez banki, domy maklerskie oraz zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, uregulowanego w kodeksie spółek handlowych - jako nowa instytucja: „Podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji na akcje.”.

			obliczonych w złotych według kursu średniego ogłaszanego przez NBP w dniu wydania zezwolenia na utworzenie banku, co stanowi lex specialis względem przepisu art. 308 § 1 KSH; (iv) art. 30 ust. 5 PrBank, stanowi, że kapitał założycielski banku nie może pochodzić z pożyczki, kredytu lub źródeł nieudokumentowanych – brak takich ograniczeń w KSH; (v) art. 22 ust. 1 i 2 PrBank zgodnie z którym rada nadzorcza banku musi składać się co najmniej z 5 osób wybranych przez walne zgromadzenie, co stanowi lex specialis względem przepisu art. 385 § 1 KSH; (vi) art. 22b PrBank przewidujący, że rada nadzorcza banku ma obowiązek uzyskania zgody KNF na powołanie dwóch członków zarządu banku, w tym prezesa, co stanowi lex specialis względem przepisu art. 385 § 1 i § 2 KSH; (vii) art. 22c PrBank, stosownie do którego protokół z walnego zgromadzenia powinien posiadać treść określoną w przepisie art. 22c PrBank, co stanowi lex specialis względem przepisu art. 421 § 2 KSH; (viii) przepis art. 28 PrBank ustanawia nakaz emisji przez bank wyłącznie akcji imiennych, z wyjątkiem akcji zdematerializowanych zgodnie z przepisami ustawy o ofercie publicznej, co stanowi lex specialis względem przepisu art. 334 § 1 KSH. Powtórnie podkreślić należy, że przyjęta przez ustawodawcę technika legislacyjna umieszczania przepisów adresowanych do uczestników rynku finansowego w ustawach szczególnych, a nie w KSH ma charakter konsekwentny i rozłączny: przepisy KSH nie zawierają norm szczególnych adresowanych do uczestników rynku finansowego. Podsumowując, w ocenie Związku Banków Polskich rozwiązania legislacyjne w powyższym zakresie powinny bazować na instytucji warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego, a odpowiednie zmiany powinny zostać przyjęte w ustawach sektorowych.	

4.	Uwaga ogólna	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	Projektowane zmiany ustawy o rekapitalizacji przewidują dwa instrumenty rekapitalizacji: a) gwarancję ostrożnościową, która następuje poprzez objęcie akcji (art. 5 ust. 1 ustawy o rekapitalizacji), b) pokrycie niedoborów kapitałowych – w ramach którego przewiduje się możliwość nabycia albo objęcia przez Skarb Państwa akcji lub obligacji zaliczanych do funduszy własnych. Z powyższego wynika, że w ramach nowego instrumentu pokrycia niedoborów kapitałowych Skarb Państwa będzie mógł zarówno objąć akcje lub obligacje, jak i nabyć akcje czy obligacje, które będą zaliczane do funduszy własnych zgodnie z art. 52, art. 63 i art. 71 rozporządzenia nr 575/20132 jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I lub instrumenty dodatkowe w kapitale Tier I albo instrumenty w kapitale Tier II, w kwocie nie wyższej niż kwota zwiększenia funduszy własnych ustalona przez Komisję Nadzoru Finansowego. Pojawia się zatem pytanie, czy taka była rzeczywiście intencja projektodawcy i czy nadanie akcjom i obligacjom z mocy ustawy (zmiana w art. 3 ust. 6 ustawy o rekapitalizacji) charakteru papierów wartościowych służących do zwiększenia funduszy własnych jest możliwe. Zgodnie z przedmiotowym przepisem „6. Akcje lub obligacje nabyte lub objęte zgodnie z ust. 5 są kwalifikowane, z dniem ich nabycia lub objęcia, w kapitale podstawowym Tier I albo jako instrumenty dodatkowe w kapitale Tier I albo instrumenty w kapitale Tier II.”. Oznacza to, że już wyemitowanym akcjom, które co do zasady służą zwiększeniom funduszy własnych, oraz obligacjom nadaje się charakter papierów wartościowych służących zwiększeniu funduszy własnych. Pojawiają się jednak wątpliwości czy w praktyce jest możliwe, aby nabywane obligacje, już wyemitowane i funkcjonujące w obrocie, spełniały wymagania określone w/w przepisach rozporządzenia nr 575/20132. Przedmiotowa kwestia wymaga wyjaśnienia i ewentualnego doprecyzowania w przepisach ust. 6 i 7.	Uwaga uwzględniona

5.	Uwaga ogólna	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	art. 4 ust. 1, art. 7a, art. 6 ust. 3a, i art. 10 ust. 1 odwołanie w zakresie planu pokrycia niedoborów kapitałowych powinno być do art. 6 ust. 2a pkt 5,	Uwaga uwzględniona
6.	Uwaga ogólna	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 27h ust. 1 pkt 3 i art. 27j ust.1 (oraz art. 110eh ustawy o obrocie instrumentami finansowymi i art. 249g ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej) Ponownie pragniemy zwrócić uwagę, że przyjęte założenie, zgodnie z którym obligacje kapitałowe mogą zostać umorzone wskutek samego tylko dokonania przez emitenta odpisu obniżającego ich wartość nominalną w całości lub w części, wywołuje zagrożenie dla bezpieczeństwa obrotu. Samo dokonanie zapisów w księgach rachunkowych emitenta albo dokonanie przez niego innych odliczeń, czy też nawet podjęcie w tym zakresie uchwały przez zarząd emitenta (który nie dokonał nabycia obligacji własnych w celu ich umorzenia), nie powinno skutkować umorzeniem albo obniżeniem wartości nominalnej wyemitowanych papierów wartościowych ze skutkiem wobec ich posiadaczy oraz wobec osób trzecich. Takie działania powinny komunikowane z minimalnym choćby wyprzedzeniem, aby posiadacze obligacji kapitałowych oraz ich potencjalni nabywcy nie dowiadawali się o tym, że obligacje te zostały umorzone np. dopiero po zawarciu transakcji, a także po to, aby zmitygować ryzyko przeprowadzania rozrachunku takich transakcji po dokonaniu ich umorzenia. Przemawia za tym wzgląd na konieczność zachowania bezpieczeństwa obrotu obligacjami kapitałowymi. Podtrzymujemy zatem stanowisko, że wprowadzenie takiej konstrukcji do ustawy powinno być uwarunkowane co najmniej wcześniejszym powiadomieniem posiadaczy obligacji kapitałowych o wygaśnięciu / zmianie praw z tych obligacji oraz wcześniejszym powiadomieniem podmiotu, który rejestruje te	Uwaga kierunkowo uwzględniona

		obligacje, w celu ochrony osób trzecich, które w dobrej wierze mogłyby nabyć umorzone już, ale wciąż jeszcze rejestrowane na rachunkach papierów wartościowych obligacje kapitałowe. Zwracamy uwagę, że Bankowy Fundusz Gwarancyjny, wykonując swoje zadania w zakresie przymusowej restrukturyzacji banków, nie działa z naruszeniem zasad bezpieczeństwa obrotu, ponieważ decyzja o umorzeniu przez niego instrumentów finansowych wyemitowanych przez podmiot w restrukturyzacji jest przekazywana do publicznej wiadomości. Dodatkowo, stosownie do art. 70a ust. 3, 4 i 7 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, w brzmieniu ustalonym nowelizacją ustawy o BFG, która czeka obecnie na podpis Prezydenta (druk sejmowy 1164): Instrumenty kapitałowe oraz zobowiązania kwalifikowalne wskazane w decyzji, o której mowa w ust. 1, stanowiące instrumenty finansowe rejestrowane w depozycie papierów wartościowych, umarza się lub konwertuje według stanu na koniec dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1, lub informacja o tej decyzji została zamieszczona na stronie internetowej Funduszu, zgodnie z art. 109. Dzień zamieszczenia decyzji lub informacji o decyzji na stronie internetowej Funduszu jest dniem ustalenia osób uprawnionych z umarzanych lub skonwertowanych instrumentów finansowych. Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna dokonuje rozrachunku transakcji w instrumentach finansowych będących przedmiotem umorzenia lub konwersji do końca dnia, w którym decyzja lub informacja o decyzji została zamieszczona na stronie internetowej Funduszu, a wszystkie wprowadzone do systemu rozrachunku zlecenia rozrachunku dotyczące	

		nierozrachowanych transakcji w tych instrumentach finansowych tracą ważność z końcem tego dnia. Zamieszczenie decyzji lub informacji o decyzji, zgodnie z art. 109, na stronie internetowej Funduszu zastępuje przekazanie odpisu decyzji akcjonariuszom lub wspólnikom, którzy na podstawie tej decyzji objęli akcje lub udziały w podwyższonym kapitale zakładowym, lub akcjonariuszom lub wspólnikom, których akcje lub udziały zostały umorzone na podstawie tej decyzji jak również obligatariuszom lub posiadaczom innych instrumentów kapitałowych lub finansowych, które podlegają umorzeniu albo konwersji na podstawie decyzji. W przypadku gdy instrumenty będące przedmiotem umorzenia lub powstałe w wyniku konwersji podlegają zarejestrowaniu w depozycie papierów wartościowych albo w rejestrze akcjonariuszy, Fundusz niezwłocznie informuje Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółkę Akcyjną albo podmiot prowadzący rejestr akcjonariuszy o wydaniu decyzji, przekazując mu odpis decyzji w zakresie niezbędnym do ujawnienia umorzenia akcji w depozycie papierów wartościowych albo w rejestrze akcjonariuszy albo w celu rejestracji odpowiednio w depozycie papierów wartościowych albo w rejestrze akcjonariuszy akcji wyemitowanych w ramach podwyższenia kapitału zakładowego spółki. Naszym zdaniem, skoro podmiot powołany ustawą do wykonywania zadań nadzwyczajnych (BFG), wykonując te zadania, respektuje - w zakresie podejmowanych decyzji - zasady bezpieczeństwa obrotu, to tym bardziej powinien to czynić podmiot, który w ramach swojej działalności wyemitował obligacje kapitałowe. Fakt emisji obligacji kapitałowych nie czyni go bowiem uprzywilejowanym uczestnikiem	

			obrotu prawnego, zwolnionym z konieczności przestrzegania zasady poszanowania praw innych uczestników tego obrotu oraz zasad bezpieczeństwa obrotu. Wnioskujemy zatem, aby przepisy ustawy wyraźnie stanowiły, że umorzenie obligacji kapitałowych następuje na podstawie podjętej przez zarząd emitenta tych obligacji uchwały o ich umorzeniu i wymaga zawiadomienia o ich umorzeniu obligatariuszy, na zasadach określonych w warunkach emisji tych obligacji. Jednocześnie emitent obligacji kapitałowych powinien zostać ustawowo zobowiązany do bezzwłocznego zawiadomienia Krajowego Depozytu (ewentualnie innego centralnego depozytu papierów wartościowych, w którym zarejestrowane zostały te obligacje) o podjęciu uchwały o umorzeniu obligacji kapitałowych po to, aby Krajowy Depozyt (ewentualnie inny centralny depozyt papierów wartościowych) mógł wstrzymać rozrachunki transakcji w tych obligacjach przed ich umorzeniem. Naszym zdaniem ustawa powinna przewidywać, że Krajowy Depozyt wstrzymuje rozrachunki transakcji z końcem dnia, w którym dostarczona mu zostanie przez emitenta uchwała o umorzeniu obligacji kapitałowych oraz że uchwała ta wywoływać będzie skutki prawne dopiero z upływem tego dnia (zakładamy bowiem, że do końca dnia, w którym podjęta zostanie uchwała o umorzeniu obligacji, zarówno Krajowy Depozyt, jak też obligatariusze powinni zostać przez emitenta powiadomieni o umorzeniu obligacji kapitałowych). Niezależnie od tego ustawa powinna przewidywać, naszym zdaniem, obowiązek przekazania informacji o tej uchwale do publicznej wiadomości - w celu ochrony osób trzecich będących uczestnikami obrotu - ale nie w terminie miesiąca, od dnia stwierdzenia wystąpienia zdarzenia inicjującego (tak, jak to jest obecnie projektowane), ale bezzwłocznie po jej podjęciu.	

7.	Uwaga ogólna	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 27j ust. 4 i 27k ust. 4 – jak wskazaliśmy wyżej w uwadze nr 3, trudno jest zaakceptować rozwiązanie zakładające możliwość umorzenia obligacji kapitałowych przed udostępnieniem przez ich emitenta informacji o wystąpieniu zdarzenia inicjującego to umorzenie. Naszym zdaniem, emitent obligacji kapitałowych powinien przekazywać informację o wystąpieniu zdarzenia inicjującego bezzwłocznie po jego wystąpieniu, tak aby obligatariusze byli przygotowani na podejmowane przez niego działania w ramach mechanizmu pokrywania strat.	Uwaga kierunkowo uwzględniona
8.	Uwaga ogólna	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 127b ust. 2, art. 127d ust. 1 i art. 127e, a także art. 110ee ust. 1 i art. 110ef ust. 1 i 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz art. 247c i 247d ust. 1 i 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej – ustawa nie przewiduje, w jaki sposób jednostronna, wewnętrzna czynność techniczna banku ma zostać przełożona na treść stosunku zobowiązaniowego. Czynność techniczna, wewnątrz banku, nie może automatycznie zmieniać treści zawartej przez bank umowy z osobą trzecią. Do zmiany treści umowy niezbędne jest co najmniej poinformowanie drugiej strony umowy o zmianie treści umowy dokonanej na podstawie przysługującego stronie umowy prawa kształtującego;	Uwaga kierunkowo uwzględniona
9.	Uwaga ogólna	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 127e, a także art. 110ef ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz art. 247d ust. 3 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej – nie jest zrozumiała zastosowana tu konstrukcja prawna. Czy w wyniku dokonania jednostronnej czynności prawnej przez pożyczkobiorcę, pożyczkodawca będzie zobowiązany do przekazania mu dodatkowych środków pieniężnych? Czy ma to nastąpić w trybie jednostronnej zmiany umowy pożyczki dokonywanej bez zgody pożyczkodawcy?;	Uwaga kierunkowo uwzględniona

10.	Uwaga ogólna	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	Dodatkowo, w nawiązaniu do projektowanych zmian w ustawie o pracowniczych planach kapitałowych, zgłaszamy potrzebę rozszerzenia projektu o następujące kwestie: - proponujemy rozważenie wprowadzenia do ustawy o funduszach inwestycyjnych zmian przewidujących dla funduszy inwestycyjnych odrębne limity w zakresie inwestycji w obligacje kapitałowe. Naszym zdaniem, ryzyko związane z inwestycją przez fundusze w takie obligacje jest bowiem zupełnie inne, niż ryzyko związane z inwestycją w pozostałe obligacje, ze względu na to, że obligacje kapitałowe mają podlegać spłacie jedynie za zgodą KNF, ich wartość nominalna będzie mogła być umorzona w całości lub w części oraz dopuszczalne będzie umorzenie odsetek należnych z tytułu tych obligacji. - Zasadne wydaje się także, aby statuty funduszy inwestycyjnych wskazywały, czy dany fundusz może inwestować w obligacje kapitałowe, czy też nie, a jeśli tak, to w ramach jakiego limitu, gdyż w przeciwnym razie zarówno inwestorzy, jak też świadczące na ich rzecz usługi inwestycyjne firmy inwestycyjne nie będą miały narzędzi pozwalających im ocenić, czy inwestycja w tytuły uczestnictwa danego funduszu jest odpowiednia dla danej kategorii inwestorów ze względu na lokowanie przez ten fundusz aktywów w obligacje kapitałowe; - proponujemy rozważenie wprowadzenia analogicznych - do proponowanych w tej ustawie - zmian do ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego; - proponujemy rozważenie wyłączenia możliwości nabywania obligacji kapitałowych przez fundusze zarządzane przez towarzystwo, które należy do grupy kapitałowej emitenta tych obligacji. Obligacje kapitałowe będą bowiem emitowane w interesie emitenta, podczas gdy towarzystwo powinno działać zgodnie z interesem uczestników funduszu. Wątpliwości może budzić	Uwaga nieuwzględniona Rozszerzenie projektu o przedstawione kwestie nie wydaje się konieczne.

			możliwość oferowania obligacji kapitałowych innym podmiotom z grupy, które byłyby podmiotami profesjonalnymi, a które zarządzałyby środkami klientów, w tym środkami klientów nieprofesjonalnych (fundusze inwestycyjne). W takim przypadku ryzyko związane z inwestycją w obligacje kapitałowe pośrednio ponosiliby klienci nieprofesjonalni (transfer ryzyka poza grupę kapitałową).	
11.	Uwaga ogólna	Narodowy Bank Polski	Zamiar objęcia zakresem stosowania nowych przepisów o obligacjach kapitałowych Banku Gospodarstwa Krajowego wydaje się nadmiarowy. Zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1198 oraz z 2021 r. poz. 680), zwanej dalej „ustawą o BGK”, podmiot ten nie ma bowiem zdolności upadłościowej. W rezultacie, nie stosuje się do niego art. 440 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1228, 2320 oraz z 2021 r. poz. 1080 i 1177), zwanej dalej „ustawą – Prawo upadłościowe”, który to przepis określa hierarchię podporządkowania roszczeń względem upadłego banku. Dodatkowo, ustawa o BGK <i>explicite</i> nie przewiduje innych elementów niż fundusz statutowy BGK (art. 3 ust. 3c. ustawy o BGK) składających się na fundusze własne banku. BGK nie został również objęty przepisami ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 140 i 680), zwanej dalej „ustawą o nadzorze makroostrożnościowym”, i nie mają do niego zastosowania przepisy o wymogu połączonego bufora i ograniczeniu MDA, które skutkuje automatycznym ograniczeniem płatności odsetek od obligacji AT1.	Uwaga nieuwzględniona Objęcie zakresem stosowania przepisów o obligacjach kapitałowych Banku Gospodarstwa Krajowego nie wydaje się nadmiarowy.

12.	Uwaga ogólna	Narodowy Bank Polski	Proponujemy uwzględnienie w projektowanym art. 27l ustawy o obligacjach tego, że nie wszyscy potencjalni emitenci obligacji kapitałowych obowiązani są do posiadania rady nadzorczej. Analogiczna uwaga odnosi się do projektowanego art. 110eb ust. 1 ustawy o obrocie oraz art. 247a ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1130), zwanej dalej „ustawą o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”, w zakresie w jakim określa on zgody korporacyjne niezbędne do zaciągnięcia pożyczki podporządkowanej przez domy maklerskie. To samo odnosi się do art. 27m ust. 2 ustawy o obligacjach, w którym proponujemy uwzględnić istnienie również innych niż walne zgromadzenie organów decyzyjnych spółek (np. zgromadzenia wspólników w spółkach z o.o.).	Uwaga nieuwzględniona Domy maklerskie w formie spółki z.o.o nie emitują obligacji kapitałowych z opcją konwersji.
13.	Uwaga ogólna	Narodowy Bank Polski	NBP podtrzymuje również uwagi wyrażone na poprzednich etapach konsultacji, w tym w piśmie Pani Marty Kightley, Pierwszego Zastępcy Prezesa Narodowego Banku Polskiego do Pana Piotra Nowaka, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Finansów z 5 sierpnia 2020 r. (znak: DP-II-MKa-024-311/20) oraz w piśmie Pana Profesora Adama Glapińskiego, Prezesa Narodowego Banku Polskiego do Pana Piotra Patkowskiego, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Finansów z 13 stycznia 2021 r. (znak: DP-II-TR-024-311/20) odnoszące się do ryzyka wynikającego z możliwości podwójnego wykorzystania kapitału w sektorze ubezpieczeń. Wprowadzenie nowego instrumentu zaliczanego do środków własnych dodatkowo pogłębi te zagrożenia. W szczególności, z uwagi na strukturę własnościową w polskim sektorze ubezpieczeń, gdzie często jeden zakład jest właścicielem drugiego, zasadne jest	Uwaga nieuwzględniona Wyjaśnienia jak w tabeli uwag dotyczącej I tury konsultacji publicznych.

			podjęcie działań mających na celu regulacyjne ograniczenie wspomnianej możliwości. Aktualne pozostaje również wyrażone w przywołanych pismach stanowisko NBP odnoszące się do ograniczenia możliwości nabywania obligacji kapitałowych przez instytucje wspólnego inwestowania, w tym ubezpieczeniowe fundusze kapitałowe oraz fundusze inwestycyjne otwarte i specjalistyczne fundusze inwestycyjne otwarte stosujące zasady i ograniczenia inwestycyjne określone dla funduszy inwestycyjnych otwartych, przeznaczone – co do zasady – dla inwestorów detalicznych. Pragniemy zauważyć, że w poprzedniej wersji projektu znajdowały się przepisy zakazujące inwestowania aktywów UFK w obligacje kapitałowe. Usunięcia tych przepisów nie rekompensuje wprowadzenie od 2022 r. interwencji produktowej, gdyż działaniami nadzorcy będą objęte jedynie nowe umowy ubezpieczenia zawarte po 2021 r. Tym samym, aktywa UFK z umów dotychczas zawartych będą mogły być inwestowane w obligacje kapitałowe. Dodatkowo zwracamy uwagę, że zaproponowanie przez projektodawcę limitu inwestycji w obligacje kapitałowe tylko dla jednego typu produktów emerytalnych (pracowniczych planów kapitałowych) tworzy nieuzasadnioną niespójność. W opinii NBP istotne jest wprowadzenie tożsamyh wymogów w zakresie produktów mających ten sam cel (a więc także dla indywidualnych kont emerytalnych, indywidualnych kont zabezpieczenia emerytalnego i pracowniczych programów emerytalnych) i przez to zapewnienie jednolitego poziomu ochrony uczestnikom wszystkich form oszczędzania na cele emerytalne.	
14.	Uwaga ogólna	Narodowy Bank Polski	W zmienianym art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 3a, art. 9 ust. 1 oraz dodawanych art. 7a oraz art. 10a ustawy o rekapitalizacji odesłanie do „art. 6 ust. 2a pkt 4” należy zastąpić odesłaniem do „art. 6 ust. 2a pkt 5”, w którym jest mowa o planie pokrycia niedoborów	Uwaga uwzględniona

			kapitałowych i harmonogramie jego wdrożenia oraz opisie planowanych środków pokrycia niedoborów kapitałowych.	
UWAGI SZCZEGÓŁOWE				
Art. 1 projektu – zmiana ustawy o obligacjach				
15.	Dodatkowa propozycja – art. 22 ustawy o obligacjach	Narodowy Bank Polski	Sugerujemy rozważenie zmiany brzmienia art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208 oraz z 2021 r. poz. 187), zwanej dalej „ustawą o obligacjach”, tak aby przepis ten odzwierciedlał odmienny (tj. „głębszy”) stopień podporządkowania obligacji kapitałowych od określonych w art. 22 ust. 1 ww. ustawy obligacji podporządkowanych. Aktualne brzmienie przywołanego przepisu wskazuje bowiem, że w przypadku upadłości lub likwidacji emitenta obligacji podporządkowanych, wierzytelności wynikające z tych instrumentów podlegają zaspokojeniu po zaspokojeniu wszystkich innych wierzytelności przysługujących wierzycielom wobec tego emitenta. Wprowadzenie kategorii obligacji kapitałowych zmieni tę zasadę i to wierzytelnościom wynikającym z obligacji kapitałowych przysługiwać będzie niższy stopień uprzywilejowania niż wierzytelnościom wynikającym z obligacji podporządkowanych. Wobec powyższego wydaje się, że art. 22 ust. 1 ustawy o obligacjach wymaga odpowiedniej zmiany. Podobnie, zasadne jest również odpowiednie doprecyzowanie brzmienia ust. 2 przedmiotowego przepisu w taki sposób, aby przepis ten wskazywał,	Uwaga nieuwzględniona Wskazaną relację w sposób wystarczający określa hierarchia wierzytelności - art. 440 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe.

			że ograniczenie kwotowe nominalnej wartości obligacji podporządkowanej nie dotyczy obligacji kapitałowej.	
16.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27a ustawy o obligacjach)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 27a. Emitent może emitować obligacje w celu ich zakwalifikowania:</i> <i>1) do funduszy własnych, jako:</i> <i>a) instrumenty dodatkowe w Tier I, zgodnie z art. 52 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.)), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”,</i> <i>b) instrumenty w Tier II, zgodnie z art. 63 rozporządzenia nr 575/2013;</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu</u> <i>Art. 27a. Emitent może emitować obligacje w celu ich zakwalifikowania:</i> <i>1) do funduszy własnych, jako instrumenty dodatkowe w Tier I, zgodnie z art. 52 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.)), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”,</i> <i>- Przepisy projektu w dalszej części należy zmienić odpowiednio.</i>	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się, aby projekt dotyczył również instrumentów w Tier II.

		Proponowany przepis przewiduje, że obligacje kapitałowe mogą być emitowane w celu ich zaliczenia do kapitału Tier II. Powyższe rozwiązanie legislacyjne jest problematyczne co najmniej z kilku powodów. Po pierwsze, już obecnie istniejące przepisy umożliwiają emitowanie obligacji zaliczanych do kapitału Tier II. Nie ma zatem żadnej potrzeby aby zmieniać obecnie obowiązujące przepisy w celu umożliwienia emisji instrumentów zaliczanych do Tier II. Po drugie, obecne sformułowanie art. 27a poprzez określenie celu emisji („emitent może emitować obligacje w celu ich zakwalifikowania”) może być interpretowane w ten sposób, że ustawodawca ograniczył katalog obligacji, które można zakwalifikować do kapitału Tier II jedynie do obligacji kapitałowych. Brak powodów do wprowadzenia takiego ograniczenia, skoro obecnie obowiązujące przepisy są stosowane przez banki i inwestorów bez zastrzeżeń. Po trzecie, z Projektu jasno wynika, że przepisy dotyczące obligacji kapitałowych nie były przygotowywane z myślą o możliwości emitowania ww. obligacji w celu ich zaliczenia do kapitału Tier II – właściwie wszystkie przepisy dotyczące ww. obligacji mają na celu spełnienie wymogów przewidzianych przez CRR dla instrumentów dodatkowych w Tier I. Prowadzi to do nieczytelności Projektu, bo każdy przepis odnoszący się do obligacji kapitałowych musi precyzować do których konkretnie instrumentów (AT 1 lub Tier II) się odnosi, np. art. 27h ust. 1 Projektu: „warunki emisji obligacji o których mowa w art. 27a ust. 1 pkt 1 lit. a zawierają (...)”. Po czwarte, Projekt w części przepisów przewiduje tożsame rozwiązania dla obligacji kapitałowych zarówno tych emitowanych na potrzeby kapitału dodatkowego w Tier I, jak i tych emitowanych na potrzeby kapitału Tier II: (i) art. 27e – wieczysty charakter obligacji; (ii) art. 27f – prawo do umorzenia odsetek; (iii) art. 27j ust. 2 – ograniczenie stosownie do którego, część banków może emitować jedynie obligacje przewidujące umorzeniowy mechanizm absorpcji straty. Żadne z ww. rozwiązań nie jest adekwatne i nie	

			powinno być stosowane w odniesieniu do instrumentów kapitałowych zaliczanych do Tier II. Po piąte, jeżeli celem rozszerzenia zakresu pojęcia obligacji kapitałowej było umożliwienie emisji instrumentów zaliczanych do Tier II, które posiadałyby atrybut umorzenia lub konwersji na akcje (tzw. „Tier 2 CoCos”), to należy podkreślić, że znaczenie rynkowe takich instrumentów jest w UE znikome. CRR nie przewiduje bowiem takiego wymogu w stosunku do instrumentów zaliczanych do Tier II. Wymogi takie występują lub występowały w państwach spoza UE (m.in. Szwajcaria, Wielka Brytania) i z tego względu banki z tych właśnie państw emitują z rzadka instrumenty Tier 2 CoCos. W UE takie emisje zdarzają się niezwykle rzadko, przez co należy wyrazić obawę, że przepisy o tych instrumentach nie zostaną wykorzystane w praktyce. Równocześnie, jak wskazano powyżej, ich obecność negatywnie wpływa na czytelność Projektu. Po szóste, objęcie zakresem pojęcia obligacji kapitałowej również instrumentów zaliczanych do Tier II wypacza pierwotny sens tego pojęcia. Wbrew treści Projektu, pojęcie to nie miało w swoim zamyśle obejmować wszystkich obligacji emitowanych dla potrzeb spełnienia wymogów CRR w zakresie funduszy własnych. Pojęcie to zostało zaproponowane jako oddające istotę instrumentów zaliczanych do kapitału dodatkowego w Tier I, wyrażającą się w ich dużej zdolności absorpcji strat emitenta – co jest kapitałową cechą hybrydowych instrumentów finansowych. Zgodnie z CRR, instrumenty zaliczane do Tier II nie posiadają takich cech, gdyż ich zdolność do absorpcji strat ogranicza się tylko do podporządkowania w postępowaniu upadłościowym. Z tego względu posługiwanie się pojęciem obligacji kapitałowej dla określenia instrumentów zaliczanych do Tier II jest mylące. Po siódme, objęcie zakresem pojęcia obligacji kapitałowej tak różnych instrumentów jak instrumenty zaliczane do kapitału dodatkowego Tier I oraz instrumenty zaliczane do kapitału Tier II może prowadzić do niepożądanych skutków. Przykładowo, należy wskazać w tym zakresie art. 9 pkt 1) Projektu dotyczący zmian w ustawie z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach	

			kapitałowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1342). Zmiany te – w uproszczeniu – przewidują możliwość lokowania części udziałowej funduszu zdefiniowanej daty w obligacje kapitałowe, wyłączając tym samym możliwość lokowania w obligacje kapitałowe części dłużnej takiego funduszu. Trudno znaleźć uzasadnienie dla twierdzenia, iż obligacje kapitałowe wyemitowane dla potrzeb kapitału Tier II miałyby być instrumentem udziałowym, a nie dłużnym. Podobnie wzbudza wątpliwości, czy limity zaangażowania funduszu zdefiniowanej daty, o których mowa w projektowanych przepisach art. 37 ust. 2a – 2d oraz ust. 13 pkt 3a ww. ustawy (art. 9 pkt 2 Projektu) powinny dotyczyć zarówno instrumentów zaliczanych do kapitału dodatkowego Tier I, jak i instrumentów zaliczanych do kapitału Tier II. Podsumowując powyżej poczynione uwagi, obecne regulacje w zakresie instrumentów zaliczanych do Tier II są wystarczające, nie ma potrzeby wprowadzania zmian, zaproponowane rozwiązania komplikują Projekt i przewidują rozwiązania niezgodne z CRR w zakresie w których odnoszą się do Tier II. Mając na uwadze powyższe w Projekcie należy zdecydowanie zrezygnować z jakichkolwiek zmian odnoszących się do obligacji emitowanych celem zaliczenia do Tier 2.	
17.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27a ustawy o obligacjach)	Narodowy Bank Polski	Proponujemy doprecyzować art. 27a ustawy o obligacjach w taki sposób, aby jednoznacznie wynikało z niego, od którego momentu obligacje wyemitowane celem zaliczenia ich do właściwych funduszy własnych nabywają cechy charakterystyczne dla obligacji kapitałowych. Aktualne brzmienie projektowanego przepisu nie wyjaśnia bowiem, czy momentem tym jest chwila emisji obligacji, czy też chwila uzyskania przez dany podmiot zgody Komisji Nadzoru Finansowego na zaliczenie ich do właściwych pozycji własnych.	Uwaga nieuwzględniona Obligacje nabywają cechy obligacji kapitałowych w momencie emisji. Można ponadto zwrócić uwagę na artykuł 54 ust. 6 rozporządzenia CRR, który wskazuje, że instytucja emitująca instrumenty dodatkowe w Tier I, które w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego podlegają zamianę na kapitał podstawowy Tier I, zapewnia, aby jej kapitał zakładowy był cały czas wystarczający do celów zamiany – w razie wystąpienia zdarzenia inicjującego – wszystkich takich zamiennych instrumentów

				dodatkowych w Tier I na akcje. Wszystkie niezbędne zezwolenia muszą zostać już uzyskane w terminie emisji takich zamiennych instrumentów dodatkowych w Tier I. Instytucja przez cały czas posiada konieczne uprzednie zezwolenie na emisję instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, na które takie instrumenty dodatkowe w Tier I zostałyby zamienione z chwilą wystąpienia zdarzenia inicjującego.
18.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27b ustawy o obligacjach)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	W związku z projektem ustawy implementującym IFD (projekt UC56), gdzie została zmieniona definicja domu maklerskiego, proponujemy poniższe brzmienie pkt 2 w art. 27b projektu: „2) dom maklerski w rozumieniu art. 95 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;”	Uwaga kierunkowo uwzględniona
19.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27c ustawy o obligacjach)	Rzecznik Finansowy	Rzecznik Finansowy zgłasza uwagi w odniesieniu do projektowanego art. 27c ustawy o obligacjach, stanowiącego, że <i>zawarcie umowy, której przedmiotem jest obligacja kapitałowa, oraz pośrednictwo w zawarciu takiej umowy, jest możliwe wyłącznie w przypadku gdy obejmującym lub nabywcą tej obligacji jest klient profesjonalny, o którym mowa w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</i> W ocenie Rzecznika Finansowego przepis ten wymaga dodatkowej analizy pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej oraz w kontekście oceny jego niezbędności w związku z obowiązywaniem systemowych rozwiązań na gruncie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. 328 t.j., dalej: uoif). Należy bowiem rozważyć, czy już obecne przepisy zawarte w uoif nie stanowią dostatecznej ochrony niedoświadczonych inwestorów przed nabywaniem skomplikowanych instrumentów finansowych, obarczonych wysokim poziomem ryzyka. Ponadto, uzasadniona jest obawa, że	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się, aby obejmującym lub nabywcą obligacji kapitałowej był klient profesjonalny.

			projektowany przepis ograniczy możliwość nabywania obligacji kapitałowych także przez taką grupę nabywców, którzy mają dostateczną wiedzę w zakresie rynku kapitałowego i są świadomi ryzyk związanych z dokonywaną inwestycją. Obecnie rdzeń rozwiązań mających na celu ochronę nieprofesjonalnych uczestników rynku znajduje się w przywołanej wyżej ustawie o obrocie instrumentami finansowymi (zwłaszcza w art. 83h uoif) oraz we właściwych aktach wykonawczych. Zgodnie z obowiązującymi dziś regulacjami ocena adekwatności danego instrumentu finansowego/odpowiedniości usługi jest ustalana w następstwie działań podejmowanych przez podmiot rynku finansowego. Podmiot ten zobowiązany jest do rzetelnego i zgodnego z prawem ustalenia statusu klienta. Obligacja korporacyjna niewątpliwie stanowi skomplikowany instrument finansowy. Struktura takiej obligacji kapitałowej utrudnia klientowi lub potencjalnemu klientowi zrozumienie ryzyka związanego z tymi instrumentami finansowymi (por. § 28 <i>rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie trybu i warunków postępowania firm inwestycyjnych, banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, oraz banków powierniczych z dnia 30 maja 2018 r. - Dz.U. z 2020 r. poz. 1922 t.j.)</i> i jako taki ze swej istoty nie powinien zostać zaoferowany klientowi detalicznemu. Wydaje się zatem, że już obecnie standard ochrony klienta wyrażony w przepisach uoif i odpowiednich aktach wykonawczych niweluje ryzyko zaoferowania obligacji kapitałowej w kształcie przedstawionym w projekcie klientowi detalicznemu. Niezależnie od powyższego, należy dodać, że chociaż katalog klientów profesjonalnych ma charakter zamknięty, to w sekcji II załącznika II dyrektywy MiFID II przewidziano możliwość traktowania niektórych klientów detalicznych tak jak profesjonalnych, o ile zgodnie z odpowiednimi procedurami firma inwestycyjna ustaliła, że pozwala na to wiedza i doświadczenie tych klientów. Trudno w związku z tym znaleźć argumenty przemawiające za wyłączeniem klienta profesjonalnego „na żądanie” (projektowany	

			art. 27c ustawy o obligacjach), jeżeli w świetle obowiązującego reżimu normatywnego klient ten posiada doświadczenie i wiedzę pozwalające na podejmowanie decyzji inwestycyjnych, w tym adekwatną ocenę ryzyka związanego z nabywaniem instrumentów finansowych o podwyższonym ryzyku inwestycyjnym. Ryzyko dokonania niewłaściwej oceny klienta przez podmiot rynku finansowego powinno być przy tym mitygowane właściwymi działaniami nadzorca krajowego czuwającego nad przestrzeganiem standardów ochrony klienta wyrażonych w unijnych oraz krajowych aktach prawnych. Ochrona przed oferowaniem skomplikowanych instrumentów finansowych powinna obejmować tych, którzy nie mają możliwości, by rzetelnie ocenić skalę ryzyka inwestycji. Wydaje się, że zagrożenie to nie dotyczy klientów, o których mowa w art. 3 pkt 39b lit. n uoif, którzy w świetle projektowanych rozwiązań nie będą mogli nabywać obligacji kapitałowych. Są to wszakże klienci mający wiedzę i doświadczenie pozwalające na podejmowanie właściwych decyzji inwestycyjnych (zob. art. 3 pkt 39b lit. n uoif w zw. z art. 3a ust. 1 uoif). Tym samym nie ma dostatecznego uzasadnienia aksjologicznego dla wyłączenia tej grupy z możliwości zawierania umów w przedmiocie obligacji kapitałowych i ograniczenia ich praw jako uczestników rynku kapitałowego.	
20.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27c ustawy o obligacjach)	Narodowy Bank Polski	Projektowany art. 27c ustawy o obligacjach wyłącza z kategorii klientów profesjonalnych podmioty, które – zgodnie z art. 3a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328, 355 i 680), zwanej dalej „ustawą o obrocie”, mogą zostać uznane przez firmy inwestycyjne za klientów profesjonalnych na podstawie pisemnego żądania i po ustaleniu, że posiadają oni wiedzę oraz doświadczenie pozwalające na podejmowanie decyzji inwestycyjnych oraz właściwą ocenę ryzyka związanego z tymi decyzjami. Wydaje się, że warto umożliwić inwestowanie w obligacje kapitałowe wszystkim kategoriom klientów profesjonalnych wskazanym w art. 3 pkt 39b ustawy o obrocie. Wydaje się bowiem, że podmiot, o którym mowa w art. 3a	Uwaga kierunkowo nieuwzględniona Odpowiednie przepisy projektu zapewniają ochronę klientów nieprofesjonalnych.

			ust. 1 tej ustawy powinien potrafić ocenić ryzyko związane z inwestycją w obligacje kapitałowe, a wysoki minimalny nominal obligacji kapitałowej (100 000 euro) istotnie ogranicza krąg potencjalnych inwestorów do osób posiadających znaczne zasoby finansowe. W tym kontekście należy wskazać, że ustawodawca nie zdecydował się na zastosowanie analogicznego ograniczenia kategorii klientów profesjonalnych w przypadku instrumentów finansowych uznawanych za bardziej ryzykowne niż obligacje kapitałowe (m.in. opcji egzotycznych, kontraktów terminowych). Ponadto definicja klienta profesjonalnego, obejmująca wszystkie kategorie klientów profesjonalnych wskazanych w art. 3 pkt 39b, byłaby spójna z załącznikiem II do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającej dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz. U. UE L 173 z 12.06.2014, str. 349), określającym, które podmioty zalicza się do klientów profesjonalnych.	
21.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27c ustawy o obligacjach)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 27c. Zawarcie umowy, której przedmiotem jest obligacja kapitałowa, oraz pośrednictwo w zawarciu takiej umowy, jest możliwe wyłącznie w przypadku gdy obejmującym lub nabywcą tej obligacji jest klient profesjonalny, o którym mowa w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu</u> <i>Art. 27c. 1. Propozycja nabycia obligacji przez emitenta może być złożona jedynie klientowi profesjonalnemu, o którym mowa w art. 3 pkt 39b lit. a–n ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</i>	Uwaga nieuwzględniona Proponowane przez ZBP regulacje prowadziłyby do zawężenia ochrony klientów nieprofesjonalnych jako stron umów, których przedmiotem jest obligacja kapitałowa. Ponadto postulowany art. 27c ust. 3 nie wydaje się być zgodny z ratio legis przepisu art. 58 Kodeksu cywilnego.

		2. <i>Obligacje kapitałowe mogą być oferowane wyłącznie klientom profesjonalnym o których mowa w art. 3 pkt 39b lit. a) – n) ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.</i> 3. <i>Nabycie obligacji z naruszeniem ust. 1 lub 2 jest ważne.</i> Stosownie do zaproponowanego przepisu zawarcie umowy której przedmiotem jest obligacja kapitałowa oraz pośrednictwo w zawarciu takiej umowy możliwe jest wyłącznie z klientem profesjonalnym. Takie sformułowanie przepisu rodzi co najmniej kilka wątpliwości. Po pierwsze, przepis nie precyzuje o jakie umowy chodzi – <i>de facto</i> w zakres przepisu wchodzi każda umowa, np.: umowa o doradztwo prawne w sprawie emisji obligacji, umowa o prowadzenie rachunku na którym zapisane zostaną obligacje kapitałowe, umowa przelewu bankowego, którego celem jest zapłata za obligacje. Przepis zdecydowanie wymaga doprecyzowania w tym zakresie. Jak się wydaje zamiarem Projektodawców było ograniczenie możliwości oferowania ww. papierów wartościowych – zarówno przez pośredników jak i przez emitenta – wyłącznie podmiotom profesjonalnym. Po drugie, obecne brzmienie przepisu wskazuje, że jego naruszenie prowadzi do nieważności umowy zgodnie z art. 58 k.c. Może to rodzić poważne skutki dla pewności obrotu. Po pierwsze, jeżeli obligatariuszem stanie się podmiot niebędący klientem profesjonalny, wówczas taka sytuacja będzie prowadzić do <u>nieważności wszystkich kolejnych nabyć obligacji</u>. Doprowadzi to do powstania „szeregu” roszczeń, gdzie każdemu kolejnemu nabywcy będzie przysługiwało roszczenie do poprzednika o zwrot ceny uiszczonej za obligacje, wynikające z nieważności umowy	

			zbycia obligacji. Postawi to wszystkie ww. osoby w sytuacji dużo gorszej, niż gdyby nabycia te były ważne. Po trzecie, w przypadku gdy obligacje zostaną dopuszczone do obrotu zorganizowanego ich rozliczanie może następować poprzez nowację rozliczeniową – KDPW CCP stanie się nabywcą i zbywcą każdej obligacji. W takiej sytuacji wszelkie roszczenia <u>kierowane będą do ww. podmiotu</u>. Rodzi to poważne ryzyko zagrożenia systemowe dla ww. instytucji. Należy również zauważyć, że przepis w obecnym brzmieniu byłby niewykonalny w zakresie obrotu wtórnego. Systemy rozrachunkowe nie mają narzędzi pozwalających na weryfikację czy klient jest klientem profesjonalnym czy nie. Tożsama sytuacja wystąpi w przypadku dopuszczenia polskich obligacji kapitałowych do obrotu na rynku zagranicznym. Brak będzie praktycznej możliwości wymuszenia zastosowania ww. przepisu. Dodatkowo klient profesjonalny został zdefiniowany w art. 3 pkt. 39b lit. a-„n”; nie „m”.	
22.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27c ustawy o obligacjach; uwaga dotyczy również art. 110ec ust. 1 ustawy o obrocie, art. 127b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe i art. 247b ustawy o działalności	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Zwracamy uwagę na rozbieżność projektowanego art. 27c i 27d z art. 3h ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (przepis jest wprowadzany w ramach nowelizacji ustawy o BFG), będącym implementacją art. 44a BRRD2: „Art. 3h. 1. Zawarcie umowy, której przedmiotem jest zobowiązanie kwalifikowalne, o którym mowa w art. 2 pkt 90b ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 842 oraz z 2021 r. poz. ...), lub instrument wyemitowany w celu zaliczenia do instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II z inwestorem innym niż	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się, aby obejmującym lub nabywcą obligacji kapitałowej był klient profesjonalny.

	ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	którykolwiek z podmiotów wymienionych w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, zwanym dalej „klientem detalicznym”, oraz pośrednictwo w zawarciu takiej umowy jest dopuszczalne, o ile kwota nominalna tego zobowiązania lub instrumentu kapitałowego nie jest niższa niż 400 000 zł albo równowartość tej kwoty wyrażona w innej walucie, ustalona przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia przez emitenta decyzji o emisji danego instrumentu kapitałowego albo zawarcia tej umowy.” Zakresy ww. przepisów są różne. W ocenie UKNF przepisy w ustawie o obligacjach powinny zostać dostosowane do art. 3h wprowadzanego zmianą ustawy o BFG, zarówno co do kategorii podmiotów uprawnionych do nabywania instrumentów kapitałowych jak i kwot nominalnych tych instrumentów. Niezależnie od powyższego zwracamy uwagę, że sformułowanie klient profesjonalny powinno zostać zastąpione wyrazem podmiot, ponieważ klientem profesjonalnym w rozumieniu ustawy o obrocie jest wyłącznie podmiot, który zawarł umowę z firmą inwestycyjną. Pozostawienie takiego odesłania spowoduje wątpliwości interpretacyjne lub uniemożliwi stosowanie przepisu. UKNF proponuje następujące brzmienie: „Art. 27c. Zawarcie umowy, której przedmiotem jest obligacja kapitałowa, oraz pośrednictwo w zawarciu takiej umowy, jest możliwe wyłącznie w przypadku gdy obejmującym lub nabywcą tej obligacji jest klient profesjonalny podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.”	

23.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27d ustawy o obligacjach)	Bank Gospodarstwa Krajowego	Przepis ten nie jest w pełni koherentny z projektowaną regulacją w zakresie kwestii umorzeń, w ramach których przewidziane jest obniżenie wartości nominalnej. Mając to na względzie celem osiągnięcia większego poziomu wewnętrznej spójności Bank proponuje dookreślić, że zachodzą pewne wyjątki od wskazanej w przedmiotowym przepisie wartości nominalnej, poprzez dodanie następującego sformułowania „z zastrzeżeniem sytuacji, gdy następuje obniżenie wartości nominalnej zgodnie z art. 27h ust. 1 pkt 3 i art. 27j.”.	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzenie dodatkowego zastrzeżenia dotyczącego „redukcji” wartości obligacji kapitałowej nie jest tożsame z generalnym wymogiem określającym minimalną wartość nominalną obligacji kapitałowej. W opinii MF proponowane doprecyzowanie nie jest zatem zasadne.
24.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27d ustawy o obligacjach)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W zakresie art. 27d wydaje się, że wskazany w nim limit kwotowy (a także w projektowanych art. 127a ust. 2 ustawy - Prawo bankowe i art. 110eb ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi) powinien zostać ujednolicony z limitem określonym w art. 3h ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, tj. 400 000 zł. Zgodnie ze wskazanym przepisem zawarcie umowy, której przedmiotem jest zobowiązanie kwalifikowalne, o którym mowa w art. 2 pkt 90b ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 842, z późn. zm., „ustawa o BFG”), lub instrument wyemitowany w celu zaliczenia do instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II z inwestorem innym niż którykolwiek z podmiotów wymienionych w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, oraz pośrednictwo w zawarciu takiej umowy jest dopuszczalne, o ile kwota nominalna tego zobowiązania lub instrumentu kapitałowego nie jest niższa niż 400 000 zł albo równowartość tej kwoty wyrażona w innej walucie, ustalona przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski. W związku z powyższym wydaje się, że wskazane wyżej limity powinny być ze sobą spójne oraz określone w ten sam sposób.	Uwaga uwzględniona

25.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27e ust. 1. ustawy o obligacjach)	Związek Banków Polskich	Analizowany przepis ma zastosowanie do obligacji kapitałowych zaliczonych do Tier II, co nie powinno mieć miejsca. Odpowiednie uwagi w tym zakresie poczynione zostały w pkt. 1 niniejszego pisma.	Uwaga nieuwzględniona Użyto słów „mogą uprawniać”, natomiast nie użyto sformułowania „powinny uprawniać”.
26.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27f ust. 3 ustawy o obligacjach)	Narodowy Bank Polski	Proponujemy rozważenie uzupełnienia projektowanego art. 27f ust. 3 ustawy o obligacjach, tak aby jasno wynikało z niego, o którym przypadku z art. 55 ust. 2 ustawy o nadzorze makroostrożnościowym jest mowa. Proponujemy jednoznacznie określić, że przepisu ust. 1 projektowanego art. 27f ustawy o obligacjach nie stosuje się w przypadku, gdy wypłata odsetek od obligacji kapitałowej powodowałaby obniżenie poziomu kapitału podstawowego Tier I do poziomu, przy którym niespełniony byłby wymóg połączonego bufora, o którym jest mowa w art. 55 ust. 5 ustawy o nadzorze makroostrożnościowym. Dodatkowo, proponujemy dookreślenie w projektowanym przepisie co się dzieje w sytuacji, kiedy ograniczenie MDA dopuszcza częściową dystrybucję zysków, tzn. czy odsetki są wypłacane w całości bądź części, oraz czy zarząd emitenta może zdecydować o ich częściowym umorzeniu (na co wskazywałaby treść art. 27h ust. 1 pkt 1 ustawy o obligacjach). Analogiczna uwaga tyczy się projektowanego brzmienia art. 127d ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1896, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą – Prawo bankowe”, oraz art. 110ee ust. 3 ustawy o obrocie w kontekście pożyczki podporządkowanej.	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się usunięcie przepisu w związku z poniższymi uwagami.
27.	Art. 1 pkt. 2	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u>	Uwaga uwzględniona

	projektu ustawy (art. 27f ust. 3 ustawy o obligacjach)	<i>Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, o którym mowa w art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 140 i 680).</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> - brak regulacji. Jak się wydaje celem Projektodawców w omawianym przepisie było zaimplementowanie art. 141 ust. 2 lit c dyrektywy CRD IV nakazującego dokonanie ograniczeń wypłat z zysków (również w zakresie instrumentów kapitałowych zakwalifikowanych do instrumentów dodatkowych w Tier I) w przypadku gdy niespełniony jest łączny wymóg w zakresie buforów. W pierwszej kolejności zauważyć należy, że art. 55 ust. 2 ustawy o nadzorze makroostrożnościowym mówi o instrumentach podstawowych w Tier I, nie o instrumentach dodatkowych w Tier I (obligacje kapitałowe mają być zaliczane do dodatkowego Tier I). Art. 55 ust. 2 ww. ustawy nie powinien mieć zatem zastosowania do obligacji kapitałowych. Dodatkowo w pierwszej części proponowany przepis stanowi, że ust. 1 (pozwalający na wstrzymanie wypłaty odsetek w drodze uchwały emitenta) nie ma zastosowania w sytuacji, w której wystąpi odpowiednia przesłanka skategoryzowana w dalszej części przepisu. Przepis ust. 1 art. 27f pozwala na umorzenie odsetek uchwałą zarządu emitenta. Wyeliminowanie ww. przepisu uniemożliwi de facto powstrzymanie wypłaty odsetek (brak jakiegokolwiek podstawy do wstrzymania wypłaty, ustawa o nadzorze makroostrożnościowym nie przyznaje tutaj żadnych dodatkowych kompetencji zarządowi banku). Takie sformułowanie przepisu jest kontrskuteczne i prowadzi do braku możliwości osiągnięcia celu założonego przez Projektodawcę, tj. do wstrzymania odsetek kiedy wymóg łącznego bufora nie zostanie spełniony.	

			Wydaje się, że problem który Projektodawca stara się rozwiązać (nałożenie obowiązku przestrzegania przez emitentów art. 141 ust. 2 lit. c) Dyrektywy CRD IV) powinien zostać zaadresowany w następujący sposób. Emitent obligacji kapitałowych powinien mieć swobodę co do skorzystania z możliwości umorzenia odsetek. W przypadku, gdy wystąpi sytuacja o której mowa w art. 141 ust. 2 lit. c) Dyrektywy CRD IV, emitent skorzysta z takiego umorzenia. Zaznaczyć tu należy, że takie rozwiązanie nie wymaga przyjmowania żadnych zmian legislacyjnych w tym zakresie.	
28.	Art. 1 pkt. 2 projektu ustawy (art. 27f ust. 3 ustawy o obligacjach; uwaga dotyczy również art. 110ee ustawy o obrocie i art. 127d ustawy – Prawo bankowe)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Przepis art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 o nadzorze makroostrożnościowym stanowi, że <i>„Instytucja nie dokonuje wypłat związanych z kapitałem podstawowym Tier I w zakresie, w jakim obniżyłoby to jej kapitał podstawowy Tier I do poziomu, przy którym wymóg połączonego bufora nie byłby spełniony”</i>. Przepis ten dotyczy zakazu wypłaty, ale nie wynika z niego, że należności których wypłaty zakazano podlegają umorzeniu z mocy prawa. W związku z powyższym, aby uniknąć kumulacji niewypłacanych odsetek instytucja musi mieć możliwość ich umorzenia. Jeżeli warunki emisji przewidują dla instytucji możliwość umorzenia odsetek to może się to odbywać uchwałą zarządu – zarząd powinien więc mieć możliwość umorzenia odsetek na zasadach określonych w warunkach emisji. W związku z powyższym, skoro art. 27f. 1. stanowi, że <i>„Zarząd emitenta może, w drodze uchwały, umorzyć odsetki albo część odsetek za dany okres odsetkowy z tytułu obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a pkt 1 lit. a oraz pkt 2 lit. a, na zasadach określonych w warunkach emisji”</i>, to art. 27f ust. 3 ustawy o obligacjach, który stanowi, że <i>„Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, o którym mowa w art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz.</i>	Uwaga uwzględniona

			U. z 2021 r. poz. 140 i 680)” należy usunąć, aby zapewnić zgodność z CRR.	
29.	Art. 1 pkt. 2 projektu ustawy (art. 27g ustawy o obligacjach)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>W przypadku, o którym mowa w art. 5 ust. 1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, obligacje kapitałowe mogą mieć formę dokumentu i podlegają zarejestrowaniu w terminie 6 miesięcy od dnia emisji.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>W przypadku, o którym mowa w art. 5 ust. 1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, obligacje kapitałowe mogą mieć formę dokumentu i podlegają zarejestrowaniu w krajowym lub zagranicznym depozycie papierów wartościowych w terminie 6 miesięcy od dnia emisji.</i> Obecne brzmienie przepisu nie precyzuje gdzie powinny zostać zarejestrowane obligacje kapitałowe.	Uwaga kierunkowo uwzględniona
30.	Art. 1 pkt. 2 projektu ustawy (art. 27h ust. 1 pkt 1 ustawy o obligacjach)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu</u> <i>1) przypadki umorzenia odsetek albo części odsetek za dany okres odsetkowy i warunki takiego umorzenia oraz ryzyka z nim związane</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu</u> <i>1) wskazanie ryzyk związanych z możliwością zastosowania art. 27f ust. 1 ustawy.</i>	Uwaga uwzględniona

			W Projekcie przewidziano, że warunki emisji powinny zawierać przesłanki umorzenia odsetek albo części odsetek. Wskazać tutaj należy, że art. 52 ust 1 lit. l) pkt (iii) Rozporządzenia CRR stanowi, że „wyплаты zysków w ramach danych instrumentów spełniają następujące warunki: przepisy regulujące dane instrumenty dają instytucji pełną swobodę uznania w każdym momencie, jeżeli chodzi o anulowanie wypłaty zysków z tytułu instrumentów na czas nieokreślony i na zasadzie nieskumulowanej; instytucja może wykorzystywać takie anulowane płatności w sposób nieograniczony w celu wypełniania swoich zobowiązań w terminach ich wymagalności”. Jeżeli emitent będzie zobowiązany do wskazania wszystkich przypadków które będą uprawniały go do umorzenia odsetek od obligacji kapitałowych w warunkach emisji ww. przepis Rozporządzenia CRR nie zostanie spełniony. Emitent nie będzie miał pełnej swobody umorzenia odsetek w każdym momencie – będzie mógł to zrobić tylko w sytuacjach przewidzianych w warunkach emisji. Celowym wydaje się natomiast aby warunki emisji zawierały charakterystykę ryzyk związanych z możliwością umorzenia odsetek od obligacji kapitałowych.	
31.	Art. 1 pkt. 2 projektu ustawy (art. 27h ust. 1 pkt 1 ustawy o obligacjach)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 27h ust. 1 – wyraz „zawierają” proponujemy zastąpić wyrazem „określają”	Uwaga nieuwzględniona Kwestia ma charakter redakcyjny.
32.	Art. 1 pkt. 2 projektu ustawy (art. 27h ust. 1 pkt 1)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 27h ust. 1 pkt 3 – wydaje się, że przepis powinien precyzować, czy mechanizmy pokrywania strat, o których mowa odpowiednio w literach a) i b) pkt 1) i 2) mogą być stosowane łącznie, czy tylko alternatywnie (poprzez wprowadzenie spójników „lub” „albo”);	Uwaga uwzględniona

	3 ustawy o obligacjach)			
33.	Art. 1 pkt. 2 projektu ustawy (art. 27h ust. 1 pkt 1 ustawy o obligacjach)	Bank Gospodarstwa Krajowego	Należy poddać pod rozwałę zasadność konieczności wskazywania ryzyka związanego z umorzeniem. Stosownie do dyspozycji art. 54 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/565 uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez firmy inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tej dyrektywy: „Świadcząc usługę inwestycyjną na rzecz klienta profesjonalnego, firma inwestycyjna ma prawo zakładać, że w odniesieniu do produktów, transakcji i usług będących podstawą klasyfikacji klienta ma on konieczne doświadczenie i wiedzę pozwalające na zrozumienie ryzyka związanego z transakcją.”. Wobec powyższego, podawanie wprost informacji o ryzykach związanych z emisją obligacji kapitałowych, może być relatywnie nadmierne.	Uwaga nieuwzględniona Wydaje się, że istotne jest wskazanie ryzyka.
34.	Art. 1 pkt. 2 projektu ustawy (art. 27h ustawy o obligacjach)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	UKNF proponuje poniższe zmiany do art. 27h: Art. 27h. 1. Warunki emisji obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27a pkt 1 lit. a oraz pkt 2 lit. a, zawierają: 1) ~~przypadki umorzenia odsetek albo części odsetek za dany okres odsetkowy i warunki takiego umorzenia oraz ryzyka z nim związane;~~ 2) wskazanie zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 albo art. 71 ust. 8 i 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, oraz ryzyka z nim związane;	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			3) określenie mechanizmu pokrywania strat w przypadku wystąpienia określonego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego, o którym mowa w: a) art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, przez: – umorzenie, w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowej w całości albo w części, albo – zamianę obligacji kapitałowych na akcje emitenta, b) art. 71 ust. 8 i 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, przez: – dokonanie odliczeń obniżających w całości albo w części wartość nominalną obligacji kapitałowej, albo – zamianę obligacji kapitałowych na akcje emitenta, albo – zastosowanie mechanizmu pokrywania strat, innego niż określony w tiret pierwszym i drugim, <u>pozwalającego na uzyskanie rezultatu równoważnego do rezultatów mechanizmów pokrywania strat określonych w tiret pierwszym i drugim.</u> 2. Warunki emisji, o których mowa w ust. 1, mogą określać zasady i kryteria podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowych, umorzonych w następstwie wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 albo art. 71 ust. 8 i 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, których	

			wartość nie może być wyższa niż wartość nominalna obligacji kapitałowych z dnia emisji. 3. Emitent obligacji kapitałowych, o których mowa w art. 27 a pkt 1 lit. b lub art. 27 a pkt 2 lit b i c może postanowić w warunkach emisji, że przysługuje mu uprawnienie o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lub w art. 27f ust. 1. W przypadku gdy emitent w warunkach emisji zastrzega sobie uprawnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 warunki emisji powinny określać zdarzenie inicjujące, o którym mowa w ust. 1 pkt 2. - w ust. 1 proponujemy usunięcie pkt 1 – zgodnie z art. 52 ust.1 lit. 1 pkt (iii) CRR i art. 71 ust. 4 lit. b rozporządzenia 2015/35 emitent powinien mieć pełną swobodę w anulowaniu odsetek – aktualne brzmienie przepisu sugeruje, że mógłby to uczynić jedynie w zamkniętym, określonym w warunkach emisji, katalogu przypadków. - proponujemy także doprecyzowanie w ust. 1 pkt 3, że w przypadku obligacji kapitałowych <u>albo</u> stosowane będą odliczenia <u>albo</u> zamiana obligacji na akcje albo, w przypadku lit. b stosuje się inny mechanizm pokrywania strat. - proponujemy zamienić sformułowanie „określają” na „mogą określać” – możliwość write-up (podwyższenie wartości nominalnej) jest opcją dla emitenta, z której CRR i rozporządzenie 2015/35 daje	

			możliwość skorzystania, przepisy rozporządzeń nie nakładają obowiązku zawarcia takiej opcji w warunkach emisji. Jednocześnie po projektowanym ust. 2 w art. 27h proponujemy dodanie ust. 3, który zawierałby w przypadku obligacji zaliczanych do Tier 2 (w przypadku banków lub domów maklerskich) lub do kategorii 2 i 3 (w przypadku zakładów ubezpieczeń): - opcję skorzystania z mechanizmów pokrywania strat przewidzianych dla emisji obligacji kapitałowych zaliczanych do kapitału AT1 (w przypadku banków lub domów maklerskich) lub środków własnych kategorii 1 (w przypadku zakładów ubezpieczeń), lub - opcję skorzystania z mechanizmu umorzenia odsetek lub ich części (odpowiednio art. 27h ust. 1 pkt 3 i art. 27 f ust. 1).	
35.	Art. 1 pkt. 2 projektu ustawy (art. 27h ust. 2 ustawy o obligacjach)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>2. Warunki emisji, o których mowa w ust. 1, określają zasady i kryteria podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowych, umorzonych w następstwie wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 albo art. 71 ust. 8 i 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, których wartość nie może być wyższa niż wartość nominalna obligacji kapitałowych z dnia emisji.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u>	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			2. Warunki emisji, o których mowa w ust. 1, mogą określać zasady i kryteria podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowych, umorzonych w następstwie wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 albo art. 71 ust. 8 i 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, których wartość nie może być wyższa niż wartość nominalna obligacji kapitałowych z dnia emisji. Zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. n) Rozporządzenia CRR: „przepisy regulujące dane instrumenty wymagają, z chwilą wystąpienia zdarzenia inicjującego, dokonania trwałego lub tymczasowego odpisu obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów lub zamiany tych instrumentów na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I”. Odpis wartości nominalnej instrumentu ma zatem charakter trwały lub tymczasowy. Obecne brzmienie art. 27h ust. 2 ustawy o obligacjach wskazuje, że odpis może być tylko tymczasowy, ponieważ warunki emisji powinny przewidywać zasady i kryteria podwyższenia wartości instrumentu po odpisie. Przepis należy zatem zmienić poprzez dodanie sformułowania: „mogą przewidywać”.	
36.	Art. 1 pkt. 2 projektu ustawy (art. 27h ust. 2 ustawy o obligacjach)	Bank Gospodarstwa Krajowego	Z uwagi na kwestie semantyczne, należy rozważyć podzielenie przepisu na dwa zdania. Bank proponuje następujące brzmienie przepisu: „Warunki emisji, o których mowa w ust. 1, określają zasady i kryteria podwyższenia wartości nominalnej obligacji kapitałowych, umorzonych w następstwie wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 albo art. 71 ust. 8 i 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35. Podwyższenie, o którym mowa w zd. 1 może nastąpić do wysokości wartości nominalnej obligacji kapitałowych z dnia emisji.”	Uwaga nieuwzględniona Kwestia ma charakter redakcyjny.
37.	Art. 1 pkt. 2 projektu ustawy (art. 27h ust. 2)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W ocenie Funduszu niezrozumiały jest dodawany art. 27h ust. 2. Zgodnie z przedmiotowym przepisem „Warunki emisji obligacji kapitałowych określają zasady i kryteria podwyższenia wartości	Uwaga kierunkowo uwzględniona

	ustawy o obligacjach)		nominalnej obligacji kapitałowych, umorzonych w następstwie wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 albo art. 71 ust. 8 i 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, których wartość nie może być wyższa niż wartość nominalna obligacji kapitałowych z dnia emisji.”. W przypadku umorzenia obligacji prawo majątkowe w postaci obligacji przestaje istnieć i trudno stanowić o jego reaktywacji. W takich przypadkach prawo wygasa. Z uzasadnienia projektu ustawy wynika, że ustęp ten ma zastosowanie do sytuacji, gdy obligacja została w części umorzona. Zatem poddajemy pod rozagę analizę treści wskazanego wyżej przepisu i ewentualnie jego zmianę w kierunku wskazanym w uzasadnieniu.	
38.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27i ustawy o obligacjach)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 27i. Jeżeli warunki emisji przewidują w przypadku zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, możliwość zamiany obligacji kapitałowych na instrumenty kwalifikowane jako instrumenty podstawowe w Tier I, spełniające warunki określone w art. 28 ust. 1–4, art. 29 ust. 1–5 lub art. 31 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, obligacje te nie mogą być obejmowane poniżej ich wartości nominalnej ani wydawane przed pełną wpłatą.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 27i. Jeżeli warunki emisji przewidują w przypadku zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, możliwość zamiany obligacji kapitałowych na instrumenty kwalifikowane jako instrumenty podstawowe w Tier I, obligacje te nie mogą być obejmowane poniżej ich wartości nominalnej ani wydawane przed pełną wpłatą.</i> Nie jest jasne czemu Projektodawcy wskazali, że instrumenty podstawowe w Tier I muszą spełniać warunki o których mowa w art.	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się usunięcie przepisu ze względu na uwagę nr 40.

			28 ust. 1–4, art. 29 ust. 1–5 lub art. 31 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013. Jeżeli dany instrument nie będzie spełniał ww. warunków nie będzie zaliczony do podstawowego Tier I. W tym zakresie uznać należy, że analizowany fragment stanowi superfluum ustawowe.	
39.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27i ustawy o obligacjach)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W art. 27i proponujemy zastąpić wyrażenie „instrumenty podstawowe” wyrażeniem „instrumenty w kapitale podstawowym Tier I”. Wydaje się, że taka była intencja projektodawcy, a wskazana wyżej propozycja oddaje tę intencję. Terminologia ta wynika z rozporządzenia nr 575/2013, i jest stosowana w projekcie ustawy.	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się usunięcie przepisu ze względu na uwagę nr 40.
40.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27i ustawy o obligacjach)	Narodowy Bank Polski	Wątpliwości może budzić zawarte w projektowanym art. 27i ustawy o obligacjach ograniczenie polegające na zakazie obejmowania obligacji kapitałowych poniżej ich wartości nominalnej oraz wydawania przed pełną wpłatą tych obligacji, co do których emitent przewidział w warunkach emisji, że w przypadku zajścia zdarzenia inicjującego podlegać one będą konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, spełniające warunki określone w art. 28 ust. 1–4, art. 29 ust. 1–5 lub art. 31 ust. 1 rozporządzenia (UE) 575/2013. W rozporządzeniu (UE) 575/2013 przewidziano bowiem możliwość wystąpienia ujemnego agio, które zmniejsza wówczas wartość kapitału regulacyjnego. Stąd też wprowadzone w projektowanym przepisie ograniczenie nie wydaje się celowe.	Uwaga kierunkowo uwzględniona
41.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27j ustawy o obligacjach)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>2. Emitent obligacji kapitałowych będący:</i> <i>1) bankiem spółdzielczym – dokonuje ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowych w całości albo w części;</i>	Uwaga kierunkowo uwzględniona

		2) domem maklerskim w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością – dokonuje ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowych w całości albo w części; 3) bankiem państwowym – dokonuje ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowych w całości albo w części. <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> 2. W przypadku wystąpienia określonego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, emitent będący: 1) bankiem spółdzielczym – dokonuje ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowych w całości albo w części; 2) domem maklerskim w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością – dokonuje ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowych w całości albo w części; bankiem państwowym – dokonuje ich umorzenia w formie odpisu trwałego albo odpisu tymczasowego obniżającego wartość nominalną obligacji kapitałowych w całości albo w części. Wskazujemy, że przepis odnosi się do wszystkich obligacji kapitałowych, również tych emitowanych w celu ich zaliczenia do Tier II. Warunki emisji instrumentu zaliczanego do Tier II nie muszą z kolei przewidywać umorzenia wartości nominalnej takiego papieru wartościowego.	

			Ponadto, treść przepisu powinna być uzupełniona o hipotezę normy prawnej, analogicznie jak ma to miejsce w projektowanym przepisie art. 27j ust. 1 ustawy o obligacjach.	
42.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27j ustawy o obligacjach)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 27j ust. 2 – nie wydaje się prawidłowa konstrukcja przepisu, która w odrębnych punktach powtarza analogiczną dyspozycję dla każdego podmiotu, który został wskazany w danym punkcie przepisu;	Uwaga uwzględniona
43.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27j ustawy o obligacjach)	Narodowy Bank Polski	Proponujemy uzupełnienie projektowanego art. 27j ust. 4 ustawy o obligacjach poprzez wskazanie, że udostępnienie na stronie internetowej emitenta informacji o wystąpieniu zdarzenia inicjującego nastąpiło nie później niż termin płatności odsetek wynikający z warunków emisji. W przeciwnym razie, istniałoby ryzyko wystąpienia sytuacji, w której mimo nadejścia terminu płatności odsetek wypłaty na rzecz inwestorów nie zostałyby zrealizowane, mimo braku uprzedniego poinformowania ich o zajściu zdarzenia inicjującego.	Uwaga kierunkowo uwzględniona
44.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27j ust. 4 i 27k ust. 4 ustawy o obligacjach)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Zwracamy uwagę na zasadność wskazania miesięcznego terminu na ujawnienie przez emitenta na jego stronie internetowej, że wystąpiło zdarzenie inicjujące. Termin ten wydaje się być za długi w kontekście art. 54 ust. 5 (w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego instytucje, m.in. informują posiadaczy instrumentów dodatkowych w Tier I oraz bezzwłocznie i nie później niż w terminie jednego miesiąca dokonują odpisu obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów lub zamieniają te instrumenty na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym artykule).	Uwaga uwzględniona

			W związku z powyższym informacja do posiadaczy instrumentów AT1 powinna być przekazana przed zamianą, na którą CRR wyznacza maksymalnie termin miesięczny. Dodatkowo zwracamy uwagę, że zgodnie z dodawanymi przepisami do KSH w terminie 21 dni od dnia wystąpienia zdarzenia inicjującego zarząd podejmuje uchwałę o przyznaniu akcji uprawnionym podmiotom.	
45.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27k ustawy o obligacjach)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 27k ust. 1 – ustawodawca nie określił, w jaki sposób dokonane przez emitenta odliczenia mają się przekładać na prawa posiadaczy obligacji kapitałowych. Naszym zdaniem, ustawa powinna przewidywać, że na podstawie dokonanych odliczeń, zarząd emitenta podejmuje uchwałę o zmianie wartości nominalnej obligacji kapitałowych, a uchwała ta staje się skuteczna z chwilą zawiadomienia o tym obligatariuszy w sposób określony w warunkach emisji obligacji. Niezależnie od tego ustawa powinna przewidywać obowiązek przekazania informacji o tej uchwale do publicznej wiadomości - w celu ochrony osób trzecich będących uczestnikami obrotu - ale nie w terminie miesiąca, od dnia stwierdzenia wystąpienia zdarzenia inicjującego (tak jak to jest obecnie projektowane), ale bezzwłocznie po podjęciu tej uchwały. Jednocześnie emitent obligacji kapitałowych powinien zostać ustawowo zobowiązany do bezzwłocznego zawiadomienia Krajowego Depozytu (ewentualnie innego centralnego depozytu papierów wartościowych) o zmianie wartości nominalnej obligacji kapitałowych w związku z podjęciem przedmiotowej uchwały, tak aby informacje w bazach danych KDPW dotyczące wartości nominalnej zarejestrowanych w depozycie obligacji kapitałowych, były zgodne ze stanem rzeczywistym;	Uwaga kierunkowo uwzględniona
46.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W art. 27l proponujemy zmodyfikować brzmienie zdania wstępnego, tak aby wskazywało na cel wyemitowanych obligacji kapitałowych	Uwaga nieuwzględniona

	(art. 27l ustawy o obligacjach)		(w dodawanym przez projekt ustawy art. 27a jest mowa o celach, w jakich wyemitowane zostały obligacje). Poniżej propozycja brzmienia zdania wstępnego: „27l. W przypadku gdy warunki emisji obligacji kapitałowych, wyemitowanych w celach, o których mowa w:” Ponadto, poddajemy pod rozwałę określenie minimalnego zakresu uchwały, o której mowa w tym przepisie, jak ma to miejsce w art. 27m.	Zdaniem projektodawcy doprecyzowanie nie jest konieczne.
47.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27l pkt 3 ustawy o obligacjach)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Wskazano błędne odesłanie do art. 27c ust. 1 pkt 3 lit. b tiret trzecie. Projekt nie zawiera takiego przepisu. Zapewne chodzi tutaj o art. 27h ust. 1 pkt 3 lit. b.	Uwaga uwzględniona
48.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27l pkt 3 ustawy o obligacjach)	Narodowy Bank Polski	W art. 27l pkt 3 ustawy o obligacjach wydaje się, że zawarto błędne odesłanie, tj. zamiast art. „art. 27h ust. 1 pkt 3 lit. b tiret trzecie” do „art. 27c ust. 1 pkt 3 lit. b tiret trzecie”.	Uwaga uwzględniona
49.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27m ustawy o obligacjach)	Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych	Wątpliwości budzi art. 1 pkt 2 projektu ustawy dodający w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208 oraz z 2021 r. poz. 187) art. 27m ust. 2, który wprowadza – poprzez użycie sformułowania „w szczególności” otwarty katalog informacji, które są określane w uchwale walnego zgromadzenia. Konieczne jest wyczerpujące (poprzez zamknięty katalog) wskazanie wszystkich elementów przedmiotowej uchwały, które stanowić mają dane osobowe. Wzgląd na zasadę minimalizacji danych (art. 5 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2016/679) - zgodnie z którą dane osobowe muszą być adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są przetwarzane – uzasadnia wyeliminowanie ww.	Uwaga nieuwzględniona Przepis nie dotyczy danych osobowych.

			zwrotu i wprowadzenie zamkniętego katalogu informacji o charakterze osobowym.	
50.	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (art. 27m ust. 2 pkt 1 ustawy o obligacjach)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> Walne zgromadzenie w uchwale określa w szczególności: 1) wielkość i walutę emisji; (...) 2) oprocentowanie – w przypadku obligacji kapitałowych o stałym oprocentowaniu maksymalną jego wysokość, a w przypadku obligacji o zmiennym oprocentowaniu - sposób ustalania tego oprocentowania, w tym maksymalną wysokość marży lub przedział, w jakim może być ustalona wysokość tej marży; <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> Walne zgromadzenie w uchwale określa w szczególności: 1) maksymalną wielkość i walutę emisji; (...) 2) [celowo pozostawiony pusty] Jasnym jest, że wielkość emisji nie może przekroczyć wielkości określonej przez walne zgromadzenie. Nie jest jednak do końca jasne jakie, są skutki nieosiągnięcia przez emisję wielkości określonej przez walne zgromadzenie. Czy w takiej sytuacji „wielkość emisji” należy traktować jako „próg emisji” o którym mowa w art. 45 ustawy o obligacjach, tj. konsekwencją nieosiągnięcia wielkości emisji jest niedojście emisji do skutku? Wydaje się, że powyższa wątpliwość może być łatwo rozwiana, poprzez doprecyzowanie, że walne zgromadzenie wskazuje „maksymalną” wielkość emisji. Proponowana zmiana wydaje się być również zgodna z zamiarem Projektodawców – tj. umocowaniem walnego zgromadzenia do określenia wysokości emisji obligacji kapitałowych przewidujących zamianę na akcje, a pośrednio ewentualnej wysokości wyemitowanego kapitału.	Uwaga uwzględniona

			Nie jest również jasne, czemu uchwała walnego zgromadzenia powinna określać maksymalną wysokość odsetek. Przy zwykłych emisjach obligacji, czy też zaciąganiu innego typu dłużnych zobowiązań, zarząd nie jest w ten sposób ograniczany przez walne zgromadzenie. Dodatkowo określenie maksymalnego poziomu odsetek oznacza, iż w praktyce w procesie budowy księgi popytu inwestorzy będą żądać maksymalnego poziomu odsetek. Ujawnienie informacji o maksymalnym poziomie odsetek uchwalonym przez walne zgromadzenie doprowadzi do wywindowania oczekiwań inwestorów.	
51.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 74 ust. 7 i 8 ustawy o obligacjach)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	W opinii UKNF przepis powinien wskazywać, że w warunkach emisji emitent powinien wskazać cel emisji. w art. 74 ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie: „7. Jeżeli emitent obligacji innych niż obligacje kapitałowe w warunkach emisji postanowi, że są one emitowane w celu ich zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych, zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 575/2013, i zaliczone do tych funduszy, przepisu ust. 2 nie stosuje się. 8. Jeżeli emitent obligacji innych niż obligacje kapitałowe w warunkach emisji postanowi, że są one emitowane w celu ich zakwalifikowania jako pozycje środków własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 i zaliczone do tych środków, przepisu ust. 2 nie stosuje się.”;	Uwaga nieuwzględniona Kwestia ma charakter redakcyjny.
52.	Art. 1 pkt 3 projektu ustawy (art. 74 ust. 7 i 8 ustawy o obligacjach)	Narodowy Bank Polski	Proponujemy doprecyzowanie art. 74 ust. 7 i 8 ustawy o obligacjach w taki sposób, żeby jasno wynikało z niego do jakich obligacji mają mieć one zastosowanie.	Uwaga nieuwzględniona Przepis określa do jakich obligacji ma zastosowanie art. 74 ust. 7 i 8 ustawy o obligacjach.

			Z obecnego brzmienia projektowanych przepisów nie wynika bowiem czy przepisy te winny znaleźć zastosowanie jedynie w odniesieniu do już wyemitowanych obligacji czy również do nowo wyemitowanych instrumentów, które nie uzyskały jeszcze zgody KNF na zaliczenie do funduszy własnych.	
53.	Art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 74a ustawy o obligacjach; analogiczna uwaga do art. 127c ust. 2 ustawy – Prawo bankowe i art. 110ed ust. 2 ustawy o obrocie)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	W zakresie art. 74a ust. 1 zwracamy uwagę, że przepis powinien przewidywać emisję obligacji kwalifikowanych do Tier II lub do kategorii 2 i 3, które będą miały określony termin wymagalności, po którym obligatariusz będzie mógł zażądać wykupu obligacji. Obecne brzmienie przewiduje jedynie emisję obligacji kapitałowych, w których opcja wykupu należy do emitenta obligacji, nie przewiduje natomiast emisji obligacji, w której wykup obligacji następuje na żądanie obligatariusza, po upływie terminu ich wymagalności. Tymczasem w przypadku obligacji kwalifikowanych do Tier II lub do kategorii 2 i 3 istnieje możliwość ustalenia terminu wymagalności obligacji, po którego upływie obligatariusz może domagać się wykupu. W zakresie art. 74a ust. 2 proponujemy poniższą zmianę: „ Emitent obligacji kapitałowych ~~zastrzega~~ może zastrzec w warunkach emisji, że mogą podlegając one wykupowi w przypadku ~~nieuzyskania~~ odmowy wydania zezwolenia przez Komisję Nadzoru Finansowego na zakwalifikowanie obligacji kapitałowych jako funduszy własnych zgodnie z instrumentów dodatkowych w Tier I, o których mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013. W opinii UKNF emitenci obligacji kapitałowych powinni mieć prawo a nie obowiązek wykupu obligacji w przypadku odmowy wydania zezwolenia przez KNF na jej zaliczenie do funduszy własnych. Analogiczna zmiana powinna zostać zawarta w przepisach	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			dotyczących pożyczek podporządkowanych - w przypadku domów maklerskich byłby to projektowany przepis art. 110ef do ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, w przypadku banków - art. 127e do ustawy prawo bankowe, a w przypadku zakładów ubezpieczeń i reasekuracji – art. 247e do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Emisja obligacji kapitałowych ma na celu zaliczenie ich do funduszy własnych. W przypadku odmowy wydania zezwolenia na zakwalifikowanie takiego instrumentu do funduszy własnych, nie ma powodu aby emitent ponosił niepotrzebne koszty związane z obsługą zadłużenia, które ze względu na brak zgody KNF nie będzie mieć wpływu na wzrost funduszy własnych. Dodatkowo, w przypadku gdy wymagane jest zezwolenie Komisji proponujemy zamianę „nieuzyskania zgody” na „odmowę wydania zgody”. Zmiana ta zapobiegnie sytuacji, w której emitenci obligacji wpisywaliby do warunków emisji krótkie terminy, po upływie których byłiby uprawnieni do wykupu instrumentów w przypadku niewydania przez KNF zgody na zaliczenie instrumentów do funduszy własnych.	
54.	Art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 74a ustawy o obligacjach)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 74a ust. 3 pkt 2 – należy poprzedzić treść projektowanego przepisu wyrazami: „nadejścia terminu”.	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się usunięcie punktu.
55.	Art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 74a i 74b ustawy o obligacjach)	Związek Banków Polskich	Art. 74a i 74b odwołują się do obligacji kapitałowych – a zatem jak zakłada Projektodawca obligacji zaliczanych do kapitału Tier II. Rozporządzenie CRR nie ustanawia wymogu wieczystości względem takich instrumentów – jak czyni to de facto art. 74a ust. 1	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			pkt 1 ustawy o obligacjach. Powtórnie należy powtórzyć postulat wyłączenia instrumentów Tier II z regulacji.	
56.	Art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 74a ustawy o obligacjach)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W art. 74a ust. 1 proponujemy dookreślenie w zdaniu wstępnym obligacji kapitałowych poprzez dodanie po wyrażeniu „Obligacje kapitałowe” zwrotu „zakwalifikowane do funduszy własnych albo środków własnych”, co pozwoli na uniknięcie wątpliwości i ewentualnej kolizji z ust. 2 przedmiotowego artykułu. W ust. 2 tego przepisu proponujemy dodanie po wyrazach „obligacji kapitałowych” wyrażenia „wyemitowanych w celu, o którym mowa w art. 27a pkt 1 lit. a,”. Propozycja powyższego dookreślenia wynika z tego, że zgodnie z art. 27a pojęcie „obligacji kapitałowych” odnosi się również do innych części kapitału niż tylko AT1 w rozumieniu CRR, w tym Tier II. Jak rozumiemy, intencjonalne jest pozostawienie kwestii wykupu w przypadku braku zgody Komisji Nadzoru Finansowego („KNF”) dla obligacji kapitałowych wyemitowanych w celu zaliczenia do Tier II ze względu na brak analogicznej regulacji.	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie wydaje się konieczne.
57.	Art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 74a ust. 2 ustawy o obligacjach)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>2. Emitent obligacji kapitałowych zastrzega w warunkach emisji, że podlegają one wykupowi w przypadku nieuzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego na zakwalifikowanie obligacji kapitałowych jako instrumentów dodatkowych w Tier I, o których mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>2. Emitent obligacji kapitałowych może zastrzec w warunkach emisji, że podlegają one wykupowi w przypadku nieuzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego na zakwalifikowanie obligacji</i>	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			<i>kapitałowych jako instrumentów dodatkowych w Tier I, o których mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013.</i> W sytuacji nie uzyskania pozytywnej decyzji KNF co do możliwości zaliczenia obligacji kapitałowych do kapitału dodatkowego Tier I, przepis powinien przewidywać możliwość wykupu obligacji, a nie obowiązek takiego wykupu.	
58.	Art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 74a ust. 3 pkt 2 ustawy o obligacjach)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>3. Obligacje kapitałowe stają się wymagalne w przypadku:</i> <i>1) ogłoszenia upadłości albo otwarcia likwidacji emitenta obligacji kapitałowych albo</i> <i>2) ich wykupu na zasadach określonych w ust. 1.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>3. Obligacje kapitałowe stają się wymagalne w przypadku ogłoszenia upadłości albo otwarcia likwidacji emitenta.</i> Ustawodawca rozróżnia w ustawie o obligacjach wymagalność obligacji (prawo obligatariuszy do zażądania spłaty) od prawa wykupu obligacji (prawo emitenta do żądania wykupu). Wyraźnie obrazuje to np. art. 75 ust. 2 ww. ustawy: „emitent w warunkach emisji może wskazać inne, niż określone w ust. 1, przypadki, gdy obligacje wieczyste stają się wymagalne, lub zastrzec prawo ich wykupu”. Mając na uwadze powyższe, ww. przepis nie powinien odwoływać się do ust. 1 (prawo wykupu).	Uwaga uwzględniona

59.	Art. 1 pkt 5 projektu ustawy (art. 75 ust. 4 i 5 ustawy o obligacjach)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W związku z uchYLENIEM w art. 1 pkt 5 art. 74 ust. 4 i 5, brzmienie art. 74 ust. 7 i 8 wskazuje, że projektodawca dopuszcza możliwość zaliczenia do funduszy własnych obligacji innych niż obligacje kapitałowe. W przypadku AT1 mogą to być obligacje wieczyste. W konsekwencji zasadne byłoby pozostawienie tych przepisów. Jeżeli jednak intencją projektodawcy jest, aby do funduszy własnych można było zaliczać jedynie obligacje kapitałowe (na co wskazuje fragment uzasadnienia: „Art. 75 ust. 4 i 5 zostały uchylone, w związku z wprowadzanym przepisem art. 27a umożliwiającym emisję instrumentów zaliczanych do kapitałów własnych banków oraz środków własnych zakładów ubezpieczeń i reasekuracji), wówczas konieczna byłaby korekta ww. ustępów w art. 74 oraz wprowadzenie w art. 75 ust. 1 zastrzeżenia „(...) inne niż obligacje kapitałowe (...)”.	Uwaga uwzględniona
60.	Art. 1 pkt 5 projektu ustawy (art. 75 ust. 4 i 5 ustawy o obligacjach)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Odnosnie art. 75 ust. 4 i 5 ustawy UKNF wskazuje, że wykreślenie tych przepisów byłoby zasadne, jeżeli intencją jest, aby emitenci nie mogli emitować obligacji wieczystych zaliczanych do funduszy własnych lub pozycji środków własnych. W takim przypadku należałoby wprowadzić odpowiednie przepisy przejściowe umożliwiające stosowanie dotychczasowych przepisów art. 75 ust. 4 i 5 ustawy do obligacji wieczystych wyemitowanych i zaliczonych do funduszy własnych lub pozycji środków własnych przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej. W opinii UKNF utrzymanie tych przepisów jest zasadne. Wprawdzie CRR nie nakłada obowiązku, aby obligacje zaliczane do Tier II były wieczyste, jednak nie ma powodu, żeby w przypadku np. banków zlikwidować możliwość emisji obligacji wieczystych, które nie będą obligacjami	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			kapitałowymi, a które mogłyby być zaliczane do kapitału Tier II zgodnie z przepisami CRR i prawa bankowego. Powyższa argumentacja ma zastosowanie odpowiednio do instrumentów zakwalifikowanych do środków własnych zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji. Wobec powyższego proponujemy poniższe brzmienie art. 75 ust. 4 i 5: <i>„4. Jeżeli emitent obligacji innych niż obligacje kapitałowe w warunkach emisji postanowi, że są one emitowane w celu ich zakwalifikowania jako składniki funduszy własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia 575/2013 i zaliczone do takich funduszy, przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się.</i> <i>5. Jeżeli emitent obligacji innych niż obligacje kapitałowe w warunkach emisji postanowi, że są one emitowane w celu ich zakwalifikowania jako pozycje środków własnych zgodnie z przepisami rozporządzenia 2015/35 i zaliczone do tych środków, przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się.”</i>	
61.	Dodatkowa propozycja – art. 109 ustawy o obligacjach	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	UKNF wnosi o przywrócenie w projekcie ustawy o obligacjach zmiany przepisu art. 109. Zmiana ta została zaproponowana przez IDM i była poparta przez UKNF. Na konferencji uzgodnieniowej przedstawiciele MF zaakceptowali przyjęcie do projektu tej zmiany. Swoje stanowisko UKNF utrzymał w piśmie do MF DRR-DRRZ2.070.1.2019.MD z 14 stycznia 2021 r. UKNF wnosi zatem o przywrócenie w projekcie zmiany w ustawie o obligacjach:	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			Zgodnie z propozycją IDM: - w art. 109 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Przepis art. 8 ust. 5 stosuje się także od obligacji niemających formy dokumentu, które zostały wyemitowane przed dniem 30 listopada 2019 r. i zapisane są w ewidencji prowadzonej na podstawie przepisów dotychczasowych lub są zarejestrowane w depozycie papierów wartościowych prowadzonym zgodnie z przepisami ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Uprawnionych do świadczeń pieniężnych z tytułu wykupu obligacji niemających formy dokumentu wyemitowanych przed dniem 30 listopada 2019 r., które spełniane są po terminie ich wykupu, ustala się każdorazowo według stanu na drugi dzień roboczy po dniu, w którym kwota świadczenia została przekazana podmiotowi prowadzącemu ewidencję takich obligacji, a w przypadku obligacji zarejestrowanych w depozycie papierów wartościowych – podmiotowi prowadzącemu depozyt papierów wartościowych. Przepisy art. 8 ust. 7-8 stosuje się odpowiednio.”	
Art. 2 projektu – zmiana ustawy – Krajowy Rejestr Sądowy				
62.	Art. 2 projektu ustawy (art. 38 pkt 9 lit. k ustawy – Krajowy Rejestr Sądowy)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> <i>k) wzmiankę o uchwale o emisji obligacji kapitałowych i akcji przyznawanych w zamian za te obligacje, wskazującą maksymalną wysokość warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego w wyniku zamiany obligacji kapitałowych na akcje;</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>k) wzmiankę o uchwale o emisji obligacji kapitałowych, których warunki emisji zawierają określenie mechanizmu pokrywania strat w</i>	Uwaga nieuwzględniona § 5 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie „Zasad Techniki Prawodawczej” z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 283) wskazuje, że przepisy ustawy redaguje się zwięźle i syntetycznie, unikając nadmiernej szczegółowości, a zarazem w sposób, w jaki

			<i>przypadku wystąpienia określonego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego przez zamianę obligacji kapitałowych na akcje i akcji przyznawanych w zamian za te obligacje, wskazującą maksymalną wysokość warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego w wyniku zamiany obligacji kapitałowych na akcje;</i> Obecne brzmienie Projektu sugeruje, że wpis w Krajowym Rejestrze Sądowym miałby dotyczyć wzmianki o emisji każdej obligacji kapitałowej. Równocześnie, druga część projektowanego przepisu wskazuje, że wzmianka ma dotyczyć również akcji przyznawanych za obligacje kapitałowe oraz maksymalnej wysokości podwyższenia kapitału zakładowego. Z kontekstu całego przepisu wynika zatem, że intencją Projektodawców było ograniczenie przedmiotowego obowiązku wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym do tych obligacji kapitałowych, których warunki emisji zawierają określenie mechanizmu pokrywania strat w przypadku wystąpienia określonego w warunkach emisji zdarzenia inicjującego przez zamianę obligacji kapitałowych na akcje (por. projektowany przepis art. 27h ust. 1 pkt 3 ustawy o obligacjach). Proponowana zmiana ma na celu usunięcie wszelkich wątpliwości interpretacyjnych w tym zakresie. Ponadto, należy konsekwentnie posługiwać się pojęciem warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego w wyniku zamiany obligacji kapitałowych na akcje (por. szerzej uwagi do art. 4 Projektu poniżej).	opisuje się typowe sytuacje występujące w dziedzinie spraw regulowanych tą ustawą. Zdaniem projektodawcy artykuł jest klarowny oraz został skonsultowany z odpowiednim Departamentem Ministerstwa Sprawiedliwości.
Art. 3 projektu – zmiana ustawy – Prawo bankowe				
63.	Art. 3 pkt 2 projektu ustawy (art. 127a ustawy – Prawo bankowe)	Narodowy Bank Polski	Proponujemy następującą korektę redakcyjną projektowanego art. 127 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe: <i>„1. Instrumenty kapitałowe, z wylączeniem bankowych papierów wartościowych, i pożyczki podporządkowane kwalifikuje się jako instrumenty dodatkowe w Tier I, o których mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013, ~~z wylączeniem bankowych papierów~~</i>	Uwaga uwzględniona

			~~wartościowych~~, oraz instrumenty w Tier II, o których mowa w art. 63 rozporządzenia nr 575/2013, po uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego.”. Aktualna propozycja brzmienia tego przepisu wydaje się niewłaściwa stylistycznie i może powodować wątpliwości co do możliwości emisji instrumentów zaliczanych do kapitału Tier II w formie bankowych papierów wartościowych.	
64.	Art. 3 pkt 3 projektu ustawy (art. 127a ustawy – Prawo bankowe)	Narodowy Bank Polski	Postulujemy zmianę nazewnictwa w odniesieniu do projektowanej w art. 127a i nast. ustawy – Prawo bankowego pożyczki podporządkowanej. Termin ten został już bowiem zawarty w ustawie w odniesieniu do instrumentów zaliczanych do kapitału Tier II. Wobec tego, aby uniknąć sytuacji, w której względem instrumentów zaliczanych do kategorii AT1 oraz Tier II stosowano by w istocie tę samą terminologię, proponujemy, aby nowo projektowane przepisy posługiwały się raczej określeniem „pożyczka podporządkowana kwalifikowana jako instrument dodatkowy Tier I” lub „wieczysta pożyczka podporządkowana”. Analogiczna uwaga odnosi się do pożyczek podporządkowanych zaciąganych przez domy maklerskie, zakładów ubezpieczeń oraz zakładów reasekuracji.	Uwaga kierunkowo uwzględniona
65.	Art. 3 pkt 3 projektu ustawy (art. 127a ustawy – Prawo bankowe)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	Zwracamy uwagę, że w zakresie obligacji kapitałowych uregulowaniu w projekcie ustawy (ustawie o obligacjach) podlegają zarówno instrumenty AT1 jak i Tier II, podczas gdy w zakresie pożyczek projektowane przepisy ustawy - Prawo bankowe (jak i ustawy o obrocie instrumentami finansowymi) obejmują zakresem przedmiotowym wyłącznie instrumenty AT1.	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			W odniesieniu do zmiany art. 127a: a) należy mieć na uwadze, że w art. 127 ustawy - Prawo bankowe pojęcie „pożyczki podporządkowanej” jest użyte również w odniesieniu do Tier II. Zastrzeżenie tego pojęcia w tym miejscu wyłącznie do AT1 sprawia, że w jednym akcie prawnym ten sam termin jest używany w odniesieniu do różnych zakresów przedmiotowych instrumentów, b) w ust. 1 proponujemy dokonać zmiany wyrazu „kwalifikowanej” na „w celu zakwalifikowania jej”, gdyż w momencie zaciągania pożyczki nie kwalifikuje się ona jeszcze do funduszy własnych, a pożyczkobiorca nie może mieć pewności rozstrzygnięcia KNF, co do udzielenia zgody, c) wydaje się, że limit kwotowy wskazany w ust. 2 należy ujednolicić z limitem określonym w art. 3h ustawy o nadzorze na rynku finansowym, tj. 400 000 zł (uzasadnienie zawarte w części I w pkt 1 niniejszego pisma).	
66.	Art. 3 pkt 3 projektu ustawy (art. 127a ust. 2 ustawy – Prawo bankowe)	Bank Gospodarstwa Krajowego	Wskazany artykuł pozostaje niespójny z projektowanymi przepisami o umorzeniach, w ramach których przewidziane jest obniżenie wartości nominalnej. Wobec czego zasadnym wydaje się rozważanie dodania na końcu przepisu następującego dookreślenia: „z zastrzeżeniem sytuacji, gdy następuje obniżenie wartości nominalnej zgodnie z art. 127e”. Zgodnie z komentowanym przepisem do wyliczenia równowartość kwoty mogącej być przedmiotem pożyczki podporządkowanej wyrażonej w innej walucie stosuje się przelicznik według średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w ust. 1. Niemniej jednak art. 127a ust. 1 stanowi o dwóch uchwałach zarządu oraz rady nadzorczej. Tak, więc celem uniknięcia rozbieżności w ustalaniu owej kwoty należy dookreślić, do którego z organów uchwały przepis się odnosi.	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzenie dodatkowego zastrzeżenia dotyczącego „redukcji” wartości obligacji kapitałowej nie jest tożsame z generalnym wymogiem określającym minimalną wartość nominalną obligacji kapitałowej. W opinii MF proponowane doprecyzowanie nie jest zatem zasadne.

67.	Art. 3 pkt 3 projektu ustawy (art. 127b ust. 1 Prawa bankowego)	Związek Banków Polskich	Klient profesjonalny został zdefiniowany w art. 3 pkt. 39b lit. a-„n” ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się, aby odesłanie dotyczyło art. 3 pkt. 39b lit. a-„m”.
68.	Art. 3 pkt 3 projektu ustawy (art. 127b ust. 3 Prawa bankowego)	Narodowy Bank Polski	W art. 127b ust. 3 ustawy – Prawo bankowe przewiduje się, że udzielającemu pożyczkę podporządkowaną nie przysługuje prawo wypowiedzenia umowy pożyczki podporządkowanej ani odstąpienia od takiej umowy. Zgodnie zaś z art. 127b ust. 4 zdanie drugie in fine tej samej ustawy, do umowy pożyczki podporządkowanej nie stosuje się art. 395 Kodeksu cywilnego określającego umowne prawo odstąpienia od umowy. Projektowane przepisy, o których mowa powyżej, kształtują tę samą normę (umowne zastrzeżenie prawa do odstąpienia od umowy pożyczki podporządkowanej byłoby nieważne z uwagi na art. 127b ust. 3 ustawy - Prawo bankowe stanowiące w tym przypadku lex specialis w stosunku do art. 395 Kodeksu cywilnego) i wymagają odpowiedniej zmiany legislacyjnej.	Uwaga nieuwzględniona Zdaniem projektodawcy nie jest konieczne doprecyzowanie.
69.	Art. 3 pkt 3 projektu ustawy (art. 127b ust. 4 Prawa bankowego)	Związek Banków Polskich	Wyłączenia przewidziane przez przepis należy rozszerzyć o art. 723 kodeksu cywilnego, stosownie do którego: „jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę”.	Uwaga nieuwzględniona Nie jest konieczne wyłączenie zastosowania art. 723 kodeksu cywilnego.
70.	Art. 3 pkt 3 projektu ustawy (art. 127c ust. 1 Prawa bankowego)	Narodowy Bank Polski	Proponujemy doprecyzowanie wprowadzenia do wyliczenia w projektowanym art. 127c ust. 1 ustawy - Prawo bankowe w taki sposób, aby z przepisu tego jasno wynikało, że spłata pożyczki podporządkowanej może nastąpić jedynie w wyjątkowych przypadkach, zaś określone w tym przepisie warunki winny być spełnione łącznie:	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			„Art. 127c. 1. Pożyczka podporządkowana podlega spłacie jedynie w przypadku, gdy łącznie spełnione są następujące warunki:”. Analogiczną modyfikację planujemy uwzględnić w projektowanym art. 110ed ust. 1 i 2 ustawy o obrocie.	
71.	Art. 3 pkt 3 projektu ustawy (art. 127c ust. 2 Prawa bankowego)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> 2. W umowie pożyczki podporządkowanej strony wskazują, że pożyczka podlega spłacie w przypadku nieuzyskania zgody Komisji Nadzoru Finansowego na jej zakwalifikowanie jako instrumentu dodatkowego w Tier I. <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> 2. W umowie pożyczki podporządkowanej strony mogą wskazać, że pożyczka podlega spłacie w przypadku nieuzyskania zgody Komisji Nadzoru Finansowego na jej zakwalifikowanie jako instrumentu dodatkowego w Tier I. Przepis powinien przyznawać stronom prawo zastrzeżenia postanowienia o przedterminowej spłacie w przypadku braku uzyskania pozytywnej decyzji KNF, a nie obowiązek takiej spłaty.	Uwaga uwzględniona
72.	Art. 3 pkt 3 projektu ustawy (art. 127c Prawa bankowego)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	Proponujemy przeredagować art. 127c ust. 1, tak aby było jasne, że wskazane w nim wymogi dotyczą tylko pożyczki podporządkowanej zakwalifikowanej jako instrument dodatkowy w Tier I, o którym mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/20132. Ponadto, w naszej ocenie ust. 1 pkt 3 wymaga drobnych korekt, aby był bardziej czytelny. W związku z powyższym proponujemy przeredagować wskazany przepis w następujący sposób:	Uwaga uwzględniona

			„Art. 127c. 1. Pożyczka podporządkowana zakwalifikowana jako instrument dodatkowy w Tier I, o którym mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013, podlega spłacie w przypadku gdy: 1) umowa pożyczki podporządkowanej przewiduje jej spłatę; 2) bank uzyskał zezwolenie Komisji Nadzoru Finansowego na spłatę pożyczki podporządkowanej; 3) upłynęło nie mniej niż 5 lat od dnia zawarcia umowy pożyczki, zgodnie z art. 77 rozporządzenia nr 575/2013, z wyjątkiem przypadku określonego w art. 78 ust. 4 tego rozporządzenia.”.	
73.	Art. 3 pkt 3 projektu ustawy (art. 127c Prawa bankowego oraz art. 110ed ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 127c pkt oraz art. 110ed ust. 1 pkt 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi – należy wyrazić wątpliwość, czy umowa pożyczki, która nie przewiduje spłaty pożyczki, powinna być nazywana pożyczką. Zgodnie bowiem z art. 720 K.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zobowiązanie pożyczkobiorcy do spłaty pożyczki należy więc do essentialia negotii tej umowy;	Uwaga nieuwzględniona Słowa „pożyczka podporządkowana” występują w motywie 24 rozporządzenia CRR II. Wskazuje on, że instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I albo instrumenty w Tier II wyłącznie w zakresie, w jakim spełniają kryteria kwalifikowalności. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w ramach wyjaśnień do art. 51 i art. 52 rozporządzenia nr 575/2013 (EBA, Single Rulebook Q&A, Question ID: 2015_1846) wskazał, że pożyczka podporządkowana może kwalifikować się jako element pozycji dodatkowych w Tier I na mocy art. 51 rozporządzenia nr 575/2013 pod warunkiem, że spełnia wszystkie warunki określone w części drugiej tytułu I w rozdziale trzecim tego rozporządzenia, tj. cechy instrumentu kwalifikującego się do kapitału Tier I wynikające z art. 52 rozporządzenia nr 575/2013.
74.	Art. 3 pkt 3 projektu ustawy (art. 127d ust. 3)	Związek Banków Polskich	Odpowiednie uwagi poczynione zostały w pkt. 5 tabeli (art. 27f ust. 3 ustawy o obligacjach – zastosowanie art. 55 ustawy o nadzorze makroostrożnościowym).	Uwaga uwzględniona

	Prawa bankowego)			
75.	Art. 3 pkt 3 projektu ustawy (art. 127f ust. 3 Prawa bankowego)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 127f – nie jest jasne, czy przepis ma dotyczyć każdej pożyczki, czy też tylko takiej, która przewiduje jej spłatę (w związku z projektowanym brzmieniem art. 127c ust. 1 pkt 1).	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie wydaje się konieczne.
76.	Dodatkowa propozycja	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> - <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 130a uchyla się.</i> Biorąc pod uwagę zmiany przewidziane Projektem art. 130a Prawa bankowego traci ratio legis. Przepis starał się zaimplementować do ustawy możliwość emitowania instrumentów zaliczanych do kapitału dodatkowego Tier I – „instrumenty przymusowo zamienne”. Z drugiej strony, to właśnie przepis art. 130a i kolejne przepisy są właściwym miejscem aby uregulować tryb warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego w związku z emisją obligacji kapitałowej przewidującą możliwość jej zamiany na akcje – por. uwagi do art. 4 Projektu poniżej.	Uwaga nieuwzględniona Uchylenie art. 130a nie wydaje się konieczne. Projekt zakłada wprowadzenie nowego sposobu podwyższenia kapitału zakładowego związanego z możliwością emitowania obligacji kapitałowych przez banki, domy maklerskie oraz zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, uregulowanego w kodeksie spółek handlowych - jako nowa instytucja: „Podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji na akcje.”.

77.	Art. 3 pkt 4 projektu ustawy (art. 138 ust. 2 pkt 4 Prawa bankowego)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu</u> w art. 138 w ust. 2 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 brzmieniu: „5) wstrzymanie wypłaty odsetek albo części odsetek z tytułu pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 127c, oraz z tytułu obligacji kapitałowej, o której mowa w art. 27i ust. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208 oraz z 2021 r. poz. 187).”. <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> w art. 138 w ust. 2 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 brzmieniu: „5) wstrzymanie wypłaty odsetek albo części odsetek z tytułu pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 127c, oraz z tytułu obligacji kapitałowej, o której mowa w art. 27a ust. 1 lit. a ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208 oraz z 2021 r. poz. 187).”. Nie jest zrozumiałe czemu przepis odsyła do art. 27i mówiącego o zamianie obligacji kapitałowej na akcje. Przepis powinien odsyłać do ogólnej definicji obligacji kapitałowej.	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się usunięcie przepisu.

78.	Art. 3 pkt 4 projektu ustawy (art. 138 ust. 2 pkt 4 Prawa bankowego)	Narodowy Bank Polski	Proponujemy rozważyć rezygnację z uzupełniania art. 138 ust. 2 ustawy – Prawo bankowe o pkt 5, a zamiast tego zmodyfikować pkt 3 tego przepisu w następujący sposób: <i>„ 3) ograniczenie lub wstrzymanie dokonania wypłaty z zysku netto lub odsetek na rzecz posiadaczy instrumentów i pożyczek zaliczanych do kapitału dodatkowego Tier I ~~dodatkowych w Tier I~~, o których mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013, w przypadku, gdy zakaz taki nie stanowi niewykonania zobowiązania przez bank, w celu zwiększania funduszy własnych do czasu przywrócenia płynności płatniczej lub osiągnięcia innych norm dopuszczalnego ryzyka w działalności banku;”.</i>	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się usunięcie przepisu.
Art. 4 projektu – zmiana ustawy – Kodeks spółek handlowych				
79.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ¹ kodeksu spółek handlowych)	Narodowy Bank Polski	Proponujemy doprecyzować brzmienie projektowanego wprowadzenia do wyliczenia zawartego w art. 454 ¹ § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1526 i 2320), tak aby jego treść uwzględniała również instrumenty dłużne warunkowo zamienne na akcje wyemitowane na podstawie prawa obcego: <i>„Walne zgromadzenie może uchwalić podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany ~~obligacji kapitałowych~~ na akcje obligacji kapitałowych lub innych podporządkowanych warunkowo zamiennych instrumentów dłużnych zaliczanych do kapitału dodatkowego Tier I, wyemitowanych na podstawie prawa innego kraju członkowskiego w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w:”.</i>	Uwaga nieuwzględniona Wykracza poza zakres projektowanej regulacji oraz definicji podwyższenia kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji na akcje, wypracowanej podczas konsultacji z Ministerstwem Sprawiedliwości.

			Analogiczna uwaga odnosi się do projektowanego art. 11 ust. 4a pkt 1 ustawy – Prawo upadłościowe, który proponujemy doprecyzować w następujący sposób: <i>„1) obligacji kapitałowych lub innych podporządkowanych warunkowo zamiennych instrumentów dłużnych wyemitowanych na podstawie prawa innego kraju członkowskiego, wyemitowanych w celu ich zaliczenia do instrumentów dodatkowych w Tier I, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm)”.</i>	
80.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ¹ kodeksu spółek handlowych)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu</u> 1. <i>Walne zgromadzenie może uchwalić podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w:</i> 1) <i>art. 54 ust. 1 – rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.),</i> 2) <i>rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2015, str. 1, z późn. zm.).</i>	Uwaga nieuwzględniona Przepis nie dotyczy bowiem warunkowego podwyższenia kapitału zakładowego, a nowego rodzaju podwyższenia kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje.

		– na zasadach określonych w warunkach emisji (podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje). <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> 2. Walne zgromadzenie może uchwalić warunkowe podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje na wypadek wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w: 1) art. 54 ust. 1 – rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.), 2) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2015, str. 1, z późn. zm.). – na zasadach określonych w warunkach emisji (warunkowe podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje). Projektodawcy przewidzieli, że: „walne zgromadzenie może uchwalić podwyższenie kapitału zakładowego w drodze zamiany obligacji kapitałowych na akcje w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w (...)”. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zamiana obligacji kapitałowych na akcje jest zdarzeniem przyszłym i niepewnym. Z kolei Projekt nakazuje podjęcie uchwały o: „podwyższeniu kapitału”, nie o „warunkowym podwyższeniu kapitału”.	

		Należy również zauważyć, że zgodnie z Projektem, ww. uchwała może być podjęta: „w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego”. W konsekwencji przyjąć można interpretację, że może ona zostać podjęta jedynie po wystąpieniu ww. zdarzenia. W takiej sytuacji emitent w warunkach emisji nie mógłby przewidzieć, że w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego dojdzie do zamiany obligacji na akcje, ponieważ na moment emisji nie wiedziałby czy walne zgromadzenia podejmie odpowiednią uchwałę. Walne zgromadzenie może przecież odmówić podjęcia takiej uchwały. Co więcej, stosownie do art. 402¹ § 1 KSH w przypadku spółki publicznej walne zgromadzenie powinno zostać zwołane na 26 dni przed planowanym dniem jego odbycia, z kolei stosownie do art. 54 ust. 5 lit. c) Rozporządzenia CRR wszelkie czynności związane z odpisem lub zamiana obligacji powinny być przeprowadzone w ciągu miesiąca. Daje to de facto bardzo mało czasu na przeprowadzenie innych czynności związanych z zamianą. Analizując rozwiązanie zaproponowane w Projekcie nie można również zapomnieć o przepisie art. 54 ust. 6 Rozporządzenia CRR stosownie do którego: „instytucja emitująca instrumenty dodatkowe w Tier I, które w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego podlegają zamianie na kapitał podstawowy Tier I, zapewnia, aby jej kapitał zakładowy był cały czas wystarczający do celów zamiany”. Uchwalanie podwyższenia po wystąpieniu zdarzenia w żaden sposób nie realizuje ww. przepisu. Podsumowując, w ocenie Związku Banków Polskich możliwość emisji przez podmioty nadzorowane obligacji kapitałowych z możliwością ich zamiany na akcje powinna zostać zrealizowana w oparciu o instytucję warunkowego podwyższenia kapitału, a odpowiednie zmiany powinny zostać przyjęte w ustawach sektorowych. Treść przepisu wymaga również korekty usuwającej wątpliwości interpretacyjne, co do tego, że uchwała o warunkowym podwyższeniu kapitału zakładowego następuje na wypadek zajścia zdarzenia inicjującego, a nie w razie jego zajścia.	

81.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ¹ § 2 kodeksu spółek handlowych)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 454 ¹ § 2 K.s.h. – z art. 454 ¹ § 1 K.s.h. wynika, że zamiana obligacji kapitałowych na akcje jest dokonywana na zasadach określonych w warunkach emisji obligacji kapitałowych. Z § 2 tego przepisu wynika natomiast, że uchwałę o przyznaniu akcji ma podejmować zarząd spółki, na podstawie upoważnienia udzielonego mu przez walne zgromadzenie. Rozumiemy, że potrzeba podjęcia przez zarząd spółki uchwały o przyznaniu akcji wynika z wyłączenia wymogu objęcia akcji przez posiadaczy obligacji kapitałowych. Uchwała ta niejako zastępuje czynności obejmowania akcji w spółce przez uprawnione osoby. Skoro jednak warunki zamiany obligacji kapitałowych na akcje będą określone w warunkach emisji tych obligacji, to należy rozważyć czy konieczne jest podejmowanie przez walne zgromadzenie spółki uchwały upoważniającej zarząd spółki do podjęcia uchwały lub uchwał o przyznaniu akcji, gdyż taka konstrukcja prawna może sugerować, że zarządowi spółki zostają przyznane jakieś kompetencje decyzyjne (jak np. przy docelowym podwyższeniu kapitału zakładowego). Proponujemy więc rozważyć, czy przepis ten jest rzeczywiście potrzebny i czy nie jest wystarczający w tym zakresie projektowany przepis art. 454 ⁴ § 1 K.s.h.;	Uwaga kierunkowo uwzględniona
82.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ¹ § 4 kodeksu spółek handlowych)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	W art. 454 ¹ § 4 ksh proponujemy zamianę frazy „w celu przyznania akcji obligatariuszom obligacji kapitałowych” na „w celu przyznania akcji w zamian za obligacje kapitałowe”.	Uwaga uwzględniona
83.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ² § 1	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu</u> <i>Uchwała walnego zgromadzenia, o której mowa w art. 454¹ § 2, do jej podjęcia wymaga większości trzech czwartych głosów.</i> <u>Proponowane brzmienie Projektu</u>	Uwaga uwzględniona

	kodeksu spółek handlowych)		<i>Uchwała walnego zgromadzenia o której mowa w art. 454¹ § 2 wymaga większości trzech czwartych głosów.</i> Proponujemy brzmienie analogiczne do przepisu art. 445 § 1 KSH zd. 1 (kwalifikowana większość głosów przy kapitale docelowym).	
84.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ² § 1 pkt 3 kodeksu spółek handlowych)	Związek Banków Polskich	Projekt wskazuje, że uchwała walnego zgromadzenia powinna wskazywać „osoby i podmiotu uprawnione do objęcia akcji”. Wątpliwości może budzić czy chodzi tu o wskazanie konkretnych osób, czy też tylko o wskazanie grupy osób – obligatariuszy obligacji kapitałowych. Przepisy KSH dotyczące warunkowego podwyższenia kapitału posługuje się sformułowaniem: „grona osób uprawnionych do objęcia akcji”. Wydaje się, że powyższą wątpliwość można usunąć poprzez wskazanie w przepisach, że akcje w wyniku realizacji ww. uchwały mogą nabywać tylko obligatariusze.	Uwaga kierunkowo uwzględniona
85.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ² § 2 kodeksu spółek handlowych)	Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych	Analogiczna uwaga odnosi się do art. 4 pkt 2 projektu ustawy dodającego art. 454² § 2 w ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1526 i 2320). Wątpliwości budzi art. 1 pkt 2 projektu ustawy dodający w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208 oraz z 2021 r. poz. 187) art. 27m ust. 2, który wprowadza – poprzez użycie sformułowania „w szczególności” otwarty katalog informacji, które są określane w uchwale walnego zgromadzenia. Konieczne jest wyczerpujące (poprzez zamknięty katalog) wskazanie wszystkich elementów przedmiotowej uchwały, które stanowić mają dane osobowe. Względ na zasadę minimalizacji danych (art. 5 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2016/679) - zgodnie z którą dane osobowe muszą być adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są przetwarzane – uzasadnia wyeliminowanie ww.	Uwaga uwzględniona

			zwrotu i wprowadzenie zamkniętego katalogu informacji o charakterze osobowym.	
86.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ² § 2 pkt 3 kodeksu spółek handlowych)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Proponujemy zmianę polegającą na dostosowaniu treści pkt 3 do art. 449 §1 pkt 4: „3) grono osób uprawnionych do objęcia akcji;” Proponujemy aby brzmienie przepisu jasno wskazywało, że osoby i podmioty w uchwale walnego zgromadzenia są określane w sposób generalny. Obecne brzmienie może sugerować, że podmioty te i osoby muszą być szczegółowo wymienione.	Uwaga uwzględniona
87.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ² § 2 pkt 3 kodeksu spółek handlowych)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 454 ² § 2 pkt 3 K.s.h. – proponujemy wykreślić z tego przepisu wyrazy „i podmioty”, tak aby terminologia tego przepisu była analogiczna do terminologii z art. 449 § 1 pkt 4 K.s.h. Oba te przepisy umożliwiają bowiem obejmowanie akcji zarówno przez osoby fizyczne, jak też prawne;	Uwaga uwzględniona
88.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ² § 4 kodeksu spółek handlowych)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Proponujemy poniższą zmianę redakcji §4: „§ 4. Nowe akcje, które mają być przyznane podmiotom uprawnionym na mocy uchwały zarządu, nie wymagają objęcia.” Art. 454⁴ § 1 ksh posługuje się pojęciem „podmiotów uprawnionych”. Proponujemy zatem uspoźnienie tych przepisów.	Uwaga uwzględniona
89.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy	Związek Banków Polskich	W Projekcie przewidziano, że: „uchwałę, o której mowa w art. 454 ¹ § 2, zarząd ogłasza najpóźniej w terminie sześciu tygodni od dnia	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie jest konieczne.

	(art. 454 ³ § 2 kodeksu spółek handlowych)		wpisu do rejestru podwyższenia kapitału zakładowego”. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że ww. przepis do którego odsyła analizowane postanowienie mówi o dwóch uchwałach (walnego zgromadzenia i zarządu). Przepis wymaga zatem doprecyzowania w tym względzie. Po drugie, jeżeli mechanizm podwyższenia kapitału zakładowego w wyniku konwersji obligacji kapitałowych na akcje przygotowany przez Projektodawców ma polegać na podobnych rozwiązaniach co warunkowe podwyższenie kapitału zakładowego, to będzie miał charakter deklaratoryjny. Powyższą interpretację potwierdza art. 454⁴ § 2 Projektu (nabycie akcji następuje z chwilą zapisania w rejestrze). W takiej sytuacji do ogłoszenia nie powinno dochodzić w terminie liczonym od dnia wpisu do KRS, ale od dnia wpisu w rejestrze akcjonariuszy. Dodatkowo projekt powinien precyzować, że do ogłoszenia powinno dojść w formie publikacji informacji na stronie internetowej. W przeciwnym razie zastosowanie znajdą przepisy ogólne o ogłoszeniach zawarte w KSH.	
90.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ⁴ kodeksu spółek handlowych)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	W art. 454⁴ §1 i §4 otrzymują brzmienie: <i>„Art. 454⁴. § 1. W terminie 21 dni od dnia wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 27h ust. 1 pkt 2 ustawy o obligacjach, zarząd podejmuje uchwałę o przyznaniu akcji podmiotom uprawnionym, na zasadach określonych w warunkach emisji, na dzień wyrejestrowania obligacji kapitałowych z depozytu papierów wartościowych, oraz zgłasza ją do sądu rejestrowego i zawiadamia o jej podjęciu podmiot, w którym te obligacje zostały zarejestrowane.”</i>	Uwaga częściowo uwzględniona Uwaga nieuwzględniona w zakresie sformułowania „celem uaktualnienia wpisu kapitału zakładowego”. Kwestia ma charakter redakcyjny.

			„§ 4. W terminie 14 dni od dnia podjęcia uchwały o przyznaniu akcji zarząd zgłasza do sądu rejestrowego wykaz przyznanych akcji celem uaktualnienia wpisu kapitału zakładowego.” Fragment dodany w paragrafie 4 służy wyraźnemu wskazaniu, że zgłoszenie do sądu rejestrowego dokonywane jest wyłącznie w celu aktualizacji (nie ma charakteru konstytutywnego), podobne sformułowanie jest w art. 452 § 2 ksh.	
91.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ⁴ kodeksu spółek handlowych)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 454⁴ § 1 K.s.h. i art. 454⁴ § 4 K.s.h. – przepis nie został zredagowany w sposób jasny, dlatego proponujemy jego zmianę redakcyjną. Dodatkowo wydaje nam się, że zgłoszenie uchwały do KRS powinno nastąpić po <u>skutecznym</u> przyznaniu akcji - tzn. po ich zarejestrowaniu w KDPW i na rachunkach papierów wartościowych albo w rejestrze akcjonariuszy, a nie w terminie liczonym od podjęcia przez zarząd uchwały o przyznaniu akcji. Celem zgłoszenia, jak się wydaje, jest bowiem rejestracja przyznanych akcji w KRS. Zmiany ustawy o KRS nie przewidują bowiem wpisywania do KRS wzmianki o podjęciu uchwały o przyznaniu akcji posiadaczom obligacji kapitałowych. W związku z tym wydaje nam się, że uchwała o przyznaniu akcji powinna być przekazywana do KRS w ramach zgłoszenia, o którym mowa w projektowanym art. 454⁴ § 4 K.s.h. Proponowane przez nas brzmienie art. 454⁴ § 1 K.s.h.: W terminie 21 dni od wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 27h ust. 1 pkt 2 ustawy o obligacjach, zarząd podejmuje uchwałę o przyznaniu akcji na zasadach określonych w warunkach emisji obligacji kapitałowych osobom uprawnionym na dzień wyrejestrowania tych obligacji z	Uwaga uwzględniona

			depozytu papierów wartościowych, oraz zawiadamia o jej podjęciu podmiot, w którym te obligacje zostały zarejestrowane. Proponowane przez nas brzmienie art. 454⁴ § 4 zdanie pierwsze K.s.h.: W terminie 14 dni od dnia przyznania akcji zarząd zgłasza uchwałę o ich przyznaniu do sądu rejestrowego wraz z wykazem przyznaczonych na jej podstawie akcji;	
92.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ⁵ § 1 kodeksu spółek handlowych)	Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych	Art. 4 pkt 2 dodający art. 454 ⁵ § 1 w Kodeksie spółek handlowych zawiera sformułowanie „dane osobowe obligatariuszy” bez wskazania zakresu przedmiotowych danych – ze względu na ww. zasadę minimalizacji danych, uzasadnione jest dookreślenie tego przepisu poprzez wskazanie jakie konkretnie dane osobowe obligatariuszy będą przekazywane spółce.	Uwaga uwzględniona
93.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ⁵ § 1 kodeksu spółek handlowych)	Związek Banków Polskich	Projektodawcy słusznie przyjęli, że uczestnicy depozytu papierów wartościowych są zobowiązani do przekazania spółce informacji na temat obligatariuszy, których obligacje podlegają zamianie na akcje. W tym miejscu postawić jednak należy pytanie, jak ww. obowiązek będzie wykonywany dla rachunków zbiorczych. W przypadku tych rachunków uczestnik będzie wiedział jedynie dla jakiego domu maklerskiego lub banku prowadzony jest rachunek, nie natomiast do kogo należą obligacje z takiego rachunku.	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie jest konieczne.
94.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ⁵ § 2)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 454 ⁵ § 2 K.s.h. – przepis powinien zawierać doprecyzowanie, że chodzi o dane na dzień wyrejestrowania obligacji z ewidencji, jakkolwiek w związku z tym, że obligacje powinny zostać zarejestrowane w depozycie w terminie 2 dni, trudno nam sobie wyobrazić w praktyce zastosowanie tego przepisu – skoro uchwała o	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie jest konieczne.

	kodeksu spółek handlowych)		przyznaniu akcji powinna być podjęta w terminie 21 dni od zajścia zdarzenia inicjującego, a zajście zdarzenia inicjującego nie wyłącza obowiązku rejestracji obligacji w depozycie. Prosimy więc o rozważenie, czy projektowane rozwiązanie ma w ogóle sens;	
95.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ⁵ § 3 kodeksu spółek handlowych)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> - brak <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>Art. 433 § 6 nie stosuje się do obligacji kapitałowych.</i> Konieczne jest wyłączenie art. 433 § 6 KSH w odniesieniu do instrumentów emitowanych w celu ich zaliczenia do kapitału dodatkowego Tier I, w przypadku gdy warunki emisji przewidują możliwość konwersji instrumentów na akcje. W przeciwnym razie akcjonariusze banku będą dysponować prawem poboru do instrumentów AT 1 (<u>do samych instrumentów w kapitale dodatkowym Tier I, nie tylko do akcji</u>). Przyznanie akcjonariuszom prawa poboru instrumentów w kapitale dodatkowym Tier I powodowałoby zagrożenie dla bezpieczeństwa obrotu gospodarczego, pozwalając objąć takie instrumenty klientom detalicznym w rozumieniu art. 3 pkt 39c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, a nawet inwestorom indywidualnym.	Uwaga nieuwzględniona Prawo poboru w stosunku do obligacji kapitałowych zostało wyłączone w nowelizowanym art. 21 ustawy o obligacjach, wydaje się więc, że nie ma potrzeby wyłączania art. 433 ksh.
96.	Art. 4 pkt 2 projektu ustawy (art. 454 ⁵ § 3 kodeksu spółek handlowych)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 454 ⁵ § 3 K.s.h. – w związku z naszymi uwagami do art. 7aa ustawy o obrocie instrumentami finansowymi (patrz poniżej) wnosimy o wykreślenie tego przepisu. Nie może istnieć papier wartościowy wydany w formie dokumentu, a zarazem wpisany do rejestru osób uprawnionych z tego papieru. Naszym zdaniem, w przypadku obligacji kapitałowych wydanych w formie dokumentu, posiadacze tych obligacji, którym zostały przyznane przez zarząd spółki akcje, na zasadach określonych w warunkach emisji tych	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie jest konieczne.

			obligacji, powinni zgłosić się, w celu nabycia tych akcji, do spółki w celu okazania jej dokumentów tych obligacji (legitymacja formalna). Na tej podstawie, po złożeniu dokumentów obligacji kapitałowych w spółce, spółka powinna utworzyć rejestr osób uprawnionych do akcji w zamian za te obligacje i przekazać go podmiotowi, w którym te akcje mają zostać zarejestrowane w przypadku rejestru akcjonariuszy), albo za pośrednictwem którego akcje te mają zostać zarejestrowane w depozycie.	
Art. 5 projektu – zmiana ustawy – Prawo upadłościowe				
97.	Art. 5 pkt 1 projektu ustawy (art. 11 ust. 4a pkt 1 i 2 prawa upadłościowego)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W zakresie dodawanego art. 11 ust. 4a w pkt 1 i 2 proponujemy doprecyzowanie, że chodzi o obligacje kapitałowe i pożyczki podporządkowane wyemitowane w celu ich zaliczenia do AT1 oraz ostatecznie zaliczone do tych instrumentów.	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie jest konieczne.
98.	Art. 5 pkt 1 projektu ustawy (art. 11 ust. 4a pkt 1 i 2 prawa upadłościowego)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	W art. 11 ustawy prawo upadłościowe dodano ust 4b, przy czym w opinii UKNF niejasne jest dlaczego projektowany przepis przewiduje, że do zobowiązań pieniężnych nie wlicza się jedynie zobowiązań wynikających z obligacji kapitałowych i pożyczek podporządkowanych kategorii 1.	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się nie wliczanie jedynie zobowiązań wynikających z obligacji kapitałowych i pożyczek podporządkowanych kategorii 1.
99.	Dodatkowa propozycja – art. 342	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	W przypadku domów maklerskich, w celu odpowiedniego uwzględnienia podporządkowania wierzytelności w prawie upadłościowym instrumentów kapitałowych zaliczonych do AT1, zasadne jest wprowadzenie zmiany w art. 342 ustawy Prawo upadłościowe poprzez dodanie ust. 7 w brzmieniu: w art. 342 po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:	Uwaga uwzględniona

			„7. W przypadku domów maklerskich w rozumieniu art. 95 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi po kategoriach wymienionych w ust. 1 pkt 1 – 4 stosuje się następujące kategorie należności podlegających zaspokojeniu: 1) kategoria piąta – należności z tytułu zobowiązań zaciągniętych w celu ich zaliczenia do funduszy własnych domu maklerskiego, o których mowa w art. 51 rozporządzenia nr 575/2013, wobec których Komisja Nadzoru Finansowego nie udzieliła zgody, o której mowa w art. 110ea ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji, 2) kategoria szósta – należności z tytułu zobowiązań zaliczanych do funduszy własnych domu maklerskiego, o których mowa w art. 62 rozporządzenia nr 575/2013, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji; 3) kategoria siódma – należności z tytułu zobowiązań zaliczanych do funduszy własnych domu maklerskiego, o których mowa w art. 51 rozporządzenia nr 575/2013, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji.” Powyższa propozycja precyzuje odpowiednią kolejność zaspokajania należności w przypadku upadłości domu maklerskiego. Należności z tytułu zobowiązań zaciąganych w celu zaliczenia do instrumentów dodatkowych Tier I, co do których Komisja nie udzieliła zgody na zaliczenie do funduszy własnych, powinny stanowić kategorię piątą, przed kategoriami szóstą i siódmą, które obejmują należności z tytułu zobowiązań zaliczonych do funduszy własnych domu maklerskiego. W kategorii szóstej odpowiednio proponuje się uwzględnić instrumenty zaliczane do Tier II. Dotychczas ich podporządkowany charakter wynikał tylko z warunków emisji lub umowy pożyczki. W kategorii siódmej	

			powinny znajdować się instrumenty AT1 zaliczone do tej kategorii przez dom maklerski, które uzyskały zgodę KNF	
100.	Art. 5 pkt 2 projektu ustawy (art. 426 ust. 4 prawa upadłościowego)	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> 4. Do zobowiązań, o których mowa w ust. 1, nie zalicza się zobowiązań, o których mowa w art. 11 ust. 4a. <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> 4. Do zobowiązań, o których mowa w ust. 1, nie zalicza się zobowiązań, o których mowa w art. 11 ust. 4a i 4b. Analizowany przepis powinien odsyłać również do art. 11 ust. 4b (zakłady ubezpieczeń).	Uwaga nieuwzględniona Przepis odnosi się do banków.
101.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 440 prawa upadłościowego)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W odniesieniu do propozycji zmian do art. 440 ust. 2, po dodatkowej analizie wydaje się, że w zakresie projektowanych pkt 7-9 zawartych w tym ustępie, znajdujące się obecnie w pkt 7 lit. b i c powinny znajdować w pkt 8. W ocenie Funduszu, istotne byłoby, aby przepisy ustawy o BFG (art. 72) w zakresie kolejności umarzania instrumentów kapitałowych oraz zobowiązań były spójne z kolejnością zaspakajania należności w postępowaniu upadłościowym banku. Pomijając kwestię, iż dla zaliczenia do danego funduszu własnego określonego instrumentu kapitałowego lub zobowiązania wymagana jest zgoda KNF, to w celu realizacji art. 48 ust. 7 BRRD w art. 440 ust. 2 pkt 7 lit. b i c powinny być przesunięte do pkt 8. Wskazany bowiem art. 48 ust. 7 BRRD stanowi, że państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie roszczenia wynikające z pozycji funduszy własnych miały w przepisach krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe niższy stopień uprzywilejowania niż wszelkie inne	Uwaga kierunkowo uwzględniona

		roszczenia niewynikające z pozycji funduszy własnych, ale dla powyższego celu przyjmuje się, że w zakresie, w jakim dany instrument jest jedynie częściowo uznawany za pozycję funduszy własnych, cały instrument jest traktowany jako roszczenie wynikające z pozycji funduszy własnych i ma niższy stopień uprzywilejowania niż wszelkie inne roszczenia, które nie wynikają z pozycji funduszy własnych. Warto przy tym przytoczyć motyw 35 BRRD2, zgodnie z którym „Instrumenty, które jedynie częściowo są uznawane jako fundusze własne, należy nadal traktować jako roszczenia wynikające z funduszy własnych w odniesieniu do ich całej kwoty. Częściowe uznanie mogłoby wynikać na przykład z zastosowania przepisów dotyczących zasady praw nabytych, które częściowo wyłączają instrument, lub z zastosowania kalendarza amortyzacji instrumentów w Tier II określonego w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013.”. W kontekście powyższego poddajemy pod rozwagę zmianę treści art. 440 i dodanie ust. 2b. Poniżej przedstawiamy propozycję przedmiotowego przepisu: „2b. Niezależnie od tego czy instrumenty wskazane w ust. 2 pkt 8-10 są jedynie częściowo uznawane za pozycję funduszy własnych banku, należności z tytułu całego instrumentu są traktowane jako należności wynikające z kategorii, do której został zaliczony ten instrument.” Proponowany zapis będzie stanowił implementację art. 48 ust. 7 zdanie drugie BRRD. Regulacja ta ujednolici podejście do instrumentów, które wraz z upływem czasu przestają zaliczać się do funduszy własnych. Powyższe doprecyzowanie w ust. 2b usunie wątpliwości co do zaliczenia zamortyzowanej części obligacji zaliczonej do Tier II do kategorii 7.	

102.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy (art. 440 prawa upadłościowego)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Proponujemy, analogicznie jak to uczyniono w przypadku Tier II, literę „b” przenieść w całości do kategorii siódmej. W opinii UKNF proponowana zmiana art. 440 w ust. 2 pkt 9 lit. b) ustawy – Prawo upadłościowe jest niezgodna z art. 48 ust. 7 BRRD2 o następującym brzmieniu: <i>„Państwa członkowskie zapewniają, aby w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–d), wszystkie roszczenia wynikające z pozycji funduszy własnych miały, w przepisach krajowych regulujących standardowe postępowanie upadłościowe, niższy stopień uprzywilejowania niż wszelkie inne roszczenia niewynikające z pozycji funduszy własnych.”</i> Projektowane brzmienie art. 440 ust. 2 zakłada, że w kategorii dziewiątej, oprócz instrumentów zaliczonych do kapitału dodatkowego Tier I banku (czyli takich, które otrzymały na to odpowiednią zgodę KNF) zgodnie z projektem znajdują się: <i>„należności z tytułu zobowiązań: (...) b) zaciągniętych w celu ich zaliczenia do funduszy własnych banku, o których mowa w art. 51 rozporządzenia nr 575/2013, wobec których Komisja Nadzoru Finansowego nie udzieliła zgody, o której mowa w art. 127 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji.”.</i> Proponowana zmiana zakłada, że w kategorii dziewiątej, oprócz instrumentów które uzyskały zgodę KNF na zaliczenie do kapitału AT1 znajdują się instrumenty, które albo tej zgody jeszcze nie otrzymały („zaciągnięte w celu...”), dostały odmowę otrzymania tej zgody, lub tę zgodę utraciły. Oznacza to, że w hierarchii roszczeń będzie możliwe zakwalifikowanie <i>pari passu</i> do instrumentów	Uwaga nieuwzględniona Uwaga została nie uwzględniona ze względu na uwzględnienie uwagi BFG nr 101.

			funduszy własnych instrumentów, które nie spełniają wymogów CRR i przepisów ustawy <i>Prawo bankowe</i> do zakwalifikowania ich do funduszy własnych. Dodatkowo, należy zauważyć, że EBA w swojej opinii „<i>EBA Opinion on the prudential treatment of legacy instruments</i>” również wskazuje na potrzebę odpowiedniego wdrożenia art. 48 ust. 7 BRRD2 - „<i>Where national transposition law introduces mandatory insolvency rules whereby the ranking in insolvency is automatically amended based on its regulatory category, this could provide for an additional solution to the risk of infection.</i>” w kontekście instrumentów wyemitowanych przed wejściem w życie CRR1, które były zaliczane do funduszy własnych na zasadzie praw nabytych (tzw. grandfathering). W związku z tym proponujemy „przesunięcie” ww. kategorii zobowiązań (instrumentów zaciągniętych w celu zaliczenia do kapitału AT1, które nie otrzymały zgody KNF na kwalifikację do funduszy własnych) do kategorii siódmej w hierarchii roszczeń. Po otrzymaniu zgody KNF, instrumenty trafiłyby do kategorii dziewiątej (AT1). Należałoby rozważyć, czy takie rozwiązanie nie wymagałoby równoległej zmiany w art. 127 ust. 2 Prawa bankowego, umożliwiającej wydanie KNF zgody na zaliczenie instrumentu do AT1, przy założeniu, że warunki klasyfikacji instrumentów określone w art. 52 ust. 1 lit. (d) CRR będą spełnione z chwilą wydania zgody KNF na zaliczenie instrumentu do odpowiedniej warstwy funduszy własnych.	
103.	Art. 5 pkt 3 projektu ustawy	Narodowy Bank Polski	W obecnych oraz projektowanych przepisach ustawy – Prawo upadłościowe zdaje się brakować przepisów, które wzorem art. 440 tej samej ustawy regulowałyby kwestię podporządkowania	Uwaga uwzględniona częściowo - w zakresie domów maklerskich. W pozostałym zakresie nieuwzględniona.

	(art. 440 prawa upadłościowego)		wierzytelności wynikających z wyemitowanych obligacji kapitałowych oraz zaciągniętych pożyczek podporządkowanych przez domy maklerskie, zakłady ubezpieczeń oraz zakłady reasekuracji. W praktyce mogłoby to powodować problemy z określeniem prawnie wiążącego stopnia podporządkowania roszczeń wierzycieli tych podmiotów z tytułu wyemitowanych przez nich instrumentów. W związku z tym, sugerujemy uzupełnienie przepisów ustawy – Prawo upadłościowe odnoszących się do postępowania upadłościowego względem domów maklerskich oraz zakładów ubezpieczeń o analogiczne regulacje. W zmienianym art. 440 ust. 2 pkt 7 lit. b ustawy – Prawo upadłościowe zawarto odesłanie kaskadowe. Odesłanie do art. 127 ust. 2 ustawy – Prawo bankowe należy zastąpić odesłaniem do ust. 1 tego samego artykułu (w ust. 1 jest bowiem mowa o zgodzie KNF na kwalifikację instrumentów kapitałowych i pożyczki podporządkowanej jako instrumentów dodatkowych w Tier I, zaś ustęp 2 tego artykułu określa warunki, w przypadku spełnienia których KNF udziela taką zgodę).	Wyjaśnienie w zakresie zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji znajduje się poniżej.
104.	Dodatkowa propozycja (art. 478 ² prawa upadłościowego)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Zaproponowane we wcześniejszym projekcie zmiany do ustawy - Prawo upadłościowe, dot. kolejności zaspokajania wierzytelności dot. zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, zawarte w projekcie z dnia 26 lutego 2020 r. zostały w obecnej wersji projektu usunięte. Tym samym usunięto przepisy stanowiące, iż przypadku upadłości lub likwidacji zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji obligacje kapitałowe zaspokajane są w zależności od ich przynależności do warstwy kapitałowej, co nie jest zgodne z ideą	Uwaga nieuwzględniona Brzmienie art. 440 Prawa upadłościowego, określającego kolejność zaspokojenia wierzytelności i należności od upadłego banku wynika z implementacji przepisów dyrektyw unijnych, w tym z art. 108 dyrektywy nr 2014/59/UE BRRD oraz art. 1 pkt 2 dyrektywy nr 2017/2399 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia

		wcześniejszego projektu. UKNF zwraca uwagę, że w obecnym projekcie zawarte są przepisy regulujące kolejność zaspokajania wierzytelności dot. banków, określone w art. 440 ustawy - Prawo upadłościowe, natomiast nie wprowadzono odpowiednich regulacji dla innych emitentów obligacji kapitałowych tj. zakładów ubezpieczeń, zakładów reasekuracji. Propozycja regulacji ze strony UKNF: Po art 478¹ dodaje się art. 478² w brzmieniu: 1. Roszczenia z tytułu zobowiązań wynikających z obligacji kapitałowych lub umów pożyczek podporządkowanych, wyemitowanych lub zawartych w celu ich zakwalifikowania do środków własnych jako pozycje podstawowych środków własnych kategorii 1, kategorii 2 lub kategorii 3 zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/35, zaspokajają się dopiero po zaspokojeniu w całości wszystkich innych należności i wierzytelności przypadających od zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, zaspokajanych w postępowaniu upadłościowym, stosownie do regulacji niniejszej ustawy, według następującej kolejności ich uprzywilejowania: a) roszczenia dotyczące pozycji podstawowych środków własnych kategorii 3 wymienionych w art. 76 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, posiadających cechy określone w art. 77 tego rozporządzenia; b) roszczenia dotyczące pozycji podstawowych środków własnych kategorii 2 wymienionych w art. 72 rozporządzenia	uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym, dokonującego zmiany w art. 108 dyrektywy nr 2014/59/UE BRRD. W odróżnieniu od wskazanych dyrektyw regulujących działalność podmiotów sektora bankowego, dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) nie zawiera przepisów szczegółowo określających kolejność zaspokojenia wierzytelności i należności od upadłego zakładu ubezpieczeń i upadłego zakładu reasekuracji. Z kolei przepisy art. 71 ust. 1 lit. a rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 uzupełniającego dyrektywę Wypłacalność II odnoszą się do stopnia uprzywilejowania roszczeń z tytułu pozycji środków własnych kategorii 1, w tym zobowiązań podporządkowanych, w przypadku likwidacji zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji.

			delegowanego Komisji (UE) 2015/35, posiadających cechy określone w art. 73 tego rozporządzenia; c) roszczenia dotyczące pozycji podstawowych środków własnych kategorii 1 wymienionych w art. 69 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, posiadających cechy określone w art. 71 tego rozporządzenia, z zastrzeżeniem ust. 2. 2. Roszczenia, o których mowa w ust. 1 c), mają wyższy lub taki sam stopień uprzywilejowania co roszczenia dotyczące pozycji wymienionych w art. 69 lit. a) ppkt (i) oraz (ii) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.	
Art. 6 projektu – zmiana ustawy o obrocie instrumentami finansowymi				
105.	Art. 6 pkt 3 projektu ustawy (art. 7aa ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych	Wątpliwości organu nadzorczego budzi art. 6 pkt 3 projektu ustawy, który dodaje po art. 7a w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328 ze zm.) art. 7aa dotyczący utworzenia rejestru osób uprawnionych z obligacji kapitałowych. Projektowana zmiana nie została w ocenie organu nadzorczego szczegółowo uzasadniona co do problematyki przetwarzania danych osobowych, natomiast przepisy projektu ustawy odnoszące się do zakresu danych osobowych w związku z prowadzeniem przedmiotowego rejestru (projektowany art. 7aa ust. 6) nie są precyzyjne, gdyż wskazują jedynie na „zakres niezbędny do prawidłowego wykonywania obowiązków (...)”. Ponadto Projektodawca wskazuje na system rejestracji, o którym mowa w art. 5 ust. 1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, natomiast brak jest szczegółowych regulacji w tym zakresie w samym projekcie ustawy. Proponowane rozwiązania powinny zostać zatem uzupełnione o wskazaną na wstępie ocenę skutków dla ochrony danych osobowych (art. 35 rozporządzenia 2016/679).	Uwaga uwzględniona w zakresie dodania wyjaśnienia w kontekście oceny skutków dla ochrony danych osobowych. Przepisy projektowanego art. 7aa w zakresie przetwarzania danych osobowych zostały oparte na rozwiązaniach przyjętych w art. 7a ust 8c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Przepis ten został wprowadzony ustawą z dnia 16 października 2019 r. o zmianie ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2217). Przeprowadzona analiza skutków przetwarzania danych dla ochrony danych osobowych, obejmowała m. in. zgodność z art. 5, art. 6, art. 13-15, art. 23 i art. 35 rozporządzenia RODO. W konsekwencji, w ocenie projektodawcy przyjęte rozwiązania stanowią niezbędny

				i proporcjonalny środek, który zapewnia realizację ważnych celów leżących w ogólnym interesie publicznym.

106.	Art. 6 pkt 3 projektu ustawy (Art. 7aa ust. 7 pkt 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Bank Gospodarstwa Krajowego	Należy dookreślić krąg podmiotów, których przepis dotyczy, oraz rozszerzyć katalog wymaganych danych. Mając na względzie fakt, że projektowana regulacja nie dotyczy wyłącznie samych obligatariuszy, rozważyć należy wprowadzenie wymogu rejestrowania danych pełnomocników i osób reprezentujących obligatariuszy niebędących osobami fizycznymi. Rozważyć również należy wymóg danych kontaktowych do obligatariusza.	Uwaga nieuwzględniona Przepis projektowanego art. 7aa ust. 7 został oparty na rozwiązaniach przyjętych w art. 7a ust 8c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi i ma na celu należyłą ochronę danych osobowych osób wpisanych do rejestru.

107.	Art. 6 pkt 3 projektu ustawy (Art. 7aa ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 7aa – projektowany przepis zdaje się mieszać ze sobą dwie konstrukcje prawne: rejestru praw z obligacji, jako rejestru praw podmiotowych (na co wskazują projektowane zapisy art. 7aa ust. 1, ust. 2 pkt 2 i ust. 3) oraz rejestru praw do obligacji, jako rejestru wierzytelności (na co wskazują projektowane zmiany w art. 7aa ust. 2 pkt 1 i ust. 5). Ta pierwsza koncepcja byłaby logicznie sprzeczna. Nie może bowiem istnieć papier wartościowy w dwóch równoległych formach prawnych (tzn. w formie dokumentu i zapisu w rejestrze osób uprawnionych). Odnośnie drugiej koncepcji (rejestru wierzytelności do papieru wartościowego istniejącego w formie dokumentu, zwracamy uwagę, że w uzasadnieniu do projektu ustawy z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw (Druk sejmowy 3541) zwrócono uwagę na problem związany z bezpieczeństwem obrotu akcjami wydanymi w formie dokumentu z uwagi na istniejącą praktykę obrotu akcjami za pośrednictwem domów maklerskich, bez wydawania fizycznego dokumentu akcji, który jest zdeponowany w domu maklerskim. W uzasadnieniu wskazano, że proces wydawania dokumentu akcji lub przenoszenia jego posiadania jest „fikcyjny” w tym sensie, że zastępują go oświadczenia o wydaniu lub przeniesieniu posiadania dokumentu akcji dokumentowane przez strony transakcji i dom maklerski, ale bez de facto fizycznego obrotu. W przypadku akcji imiennych problem jest mniej dotkliwy ze względu na regulację art. 339 k.s.h., która pozwala przenosić prawa z akcji zdeponowanych u depozytariusza bez konieczności fizycznego wydania dokumentu. Sytuacja komplikuje się jednak istotnie w odniesieniu do akcji na okaziciela, co do których, formalnie rzecz ujmując, przeniesienie praw wymaga wydania dokumentu, której to przesłance nie czyni zadość przeniesienie posiadania w trybie art. 350 k.c. Powoduje to istotne trudności w przypadku prowadzenia depozytu akcji na okaziciela, ponieważ umowa niepołączona z wydaniem akcji – wymaganym w świetle art. 92112 k.c. – nie przenosi praw akcyjnych z akcji na okaziciela. W istocie może ona co najwyżej przenosić na nabywcę prawo do żądania wydania akcji przez depozytariusza, jednak do momentu ich	Uwaga nieuwzględniona Doprecyzowanie nie wydaje się konieczne.

			objęcia we władanie nabywca formalnie nie jest akcjonariuszem, lecz jedynie wierzycielem podmiotu prowadzącego depozyt. W efekcie skłania to do poszukiwania w drodze wykładni funkcjonalnej (bazującej na granicy wykładni contra legem) rozwiązań dopuszczających przenoszenie akcji mających postać dokumentu bez konieczności wydania dokumentu, co wpływa na zmniejszenie pewności obrotu. Tradycyjnie przyjmuje się bowiem, że pojęcie wydania (traditio) nie obejmuje przypadku przeniesienia posiadania normowanego w art. 350 k.c. Opieranie obrotu złożonymi w depozycie akcjami na okaziciela na mechanizmie art. 350 k.c., mającym zastępować przesłankę „wydania”, jest – niezależnie od względów funkcjonalnych – obarczone istotnym ryzykiem prawnym.” Należy podkreślić, że sprzeczne z zasadą racjonalności ustawodawcy byłoby proponowanie rozwiązań, które w ramach innej ustawy zostały przez ustawodawcę wyeliminowane z obrotu prawnego, jako stwarzające zagrożenie dla jego bezpieczeństwa. Naszym więc zdaniem, projektowany przepis powinien zostać skreślony, a jeżeli już miałby się ostać, to należałoby w nim wyraźnie wskazać, że do chwili ich dematerializacji ustalonej zgodnie z art. 5 ust.1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, możliwość przenoszenia praw z obligacji kapitałowych jest wyłączona.	
108.	Art. 6 pkt 6 projektu ustawy (art. 110ea ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	Zwracamy uwagę, że w zakresie obligacji kapitałowych uregulowaniu w projekcie ustawy (w ustawie o obligacjach) podlegają zarówno instrumenty AT1 jak i Tier II, podczas gdy projektowane regulacje w zakresie przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi obejmują swym zakresem przedmiotowym wyłącznie instrumenty AT1. W zakresie dodawanego art. 110ea ust. 3, stanowiącego o tym, że instrumenty kapitałowe i pożyczki podporządkowane kwalifikuje się jako instrumenty w Tier II, o których mowa w art. 63 rozporządzenia 575/20132, po zawiadomieniu KNF, w ocenie Funduszu brak jest	Uwaga nieuwzględniona Wystarczające wydaje się zawiadomienie.

			uzasadnienia dla wprowadzania odmiennnej zasady niż w przypadku banków, dla których konieczne jest uzyskanie zgody KNF.	
109.	Art. 6 pkt 6 projektu ustawy (art. 110eb ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W odniesieniu do dodawanego art. 110eb: a) zwracamy uwagę na to, że pojęcie „pożyczki podporządkowanej” jest używane również w odniesieniu do Tier II. Zastrzeżenie tego pojęcia w tym miejscu wyłącznie do AT1 sprawia, że ten sam termin jest używany w odniesieniu do różnych zakresów przedmiotowych instrumentów, b) w ust. 1 proponujemy zastąpić wyrażenie „kwalifikowanej” na wyrażenie „w celu zakwalifikowania jej”, gdyż w momencie zaciągania pożyczki nie kwalifikuje się ona do funduszy własnych, a emitent nie może mieć pewności rozstrzygnięcia KNF, c) wydaje się, że limit kwotowy wskazany w ust. 2 powinien zostać ujednolicony z limitem określonym w art. 3h ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, tj. 400 000 zł, (uzasadnienie zmiany zawarte w cz. I pkt 1 niniejszego pisma).	Uwaga uwzględniona
110.	Art. 6 pkt 6 projektu ustawy (art. 110ec ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W zakresie art. 110ec ust. 2 oraz art. 110ef. ust. 1, pragniemy wskazać, że zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e ppkt iii rozporządzenia (UE) 2019/2033, („IFR”), w przypadku firm inwestycyjnych podlegających IFR zdarzenia inicjującego określonego w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 575/20132 nie stosuje się, tymczasem wskazane przepisy zdają się pomijać przedmiotowy fakt.	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e ppkt iii IFR, do firm inwestycyjnych podlegających IFR nie stosuje się zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 lit. a CRR, natomiast nie całego ust. 1 w art. 54 CRR. Należy zwrócić uwagę na drugą część ppkt iii tj. „zdarzenie inicjujące określa natomiast firma inwestycyjna w odniesieniu do instrumentu dodatkowego w Tier I, o którym mowa w ust. 1” Art. 9 ust. 2 lit. e ppkt iii IFR: „Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 (...) następujące przepisy nie mają zastosowania do określania funduszy

				własnych firm inwestycyjnych (...) zdarzenie inicjujące, o którym mowa w art. 54 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013; zdarzenie inicjujące określa natomiast firma inwestycyjna w odniesieniu do instrumentu dodatkowego w Tier I, o którym mowa w ust. 1;”
111.	Art. 6 pkt 6 projektu ustawy (art. 110ed ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W zakresie art. 110ed ust. 1 proponujemy analogiczną zmianę jak w przypadku art. 127c ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, tj: „Art. 110ed. 1. Pożyczka podporządkowana zakwalifikowana jako instrument dodatkowy w Tier I, o których mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013, podlega spłacie w przypadku gdy: 1) umowa pożyczki podporządkowanej przewiduje jej spłatę; 2) dom maklerski uzyskał zezwolenie Komisji na spłatę pożyczki podporządkowanej; 3) upłynęło nie mniej niż 5 lat od dnia zawarcia umowy pożyczki, zgodnie z art. 77 rozporządzenia 575/2013, z wyjątkiem przypadku określonego w art. 78 ust. 4 tego rozporządzenia.”.	Uwaga uwzględniona
112.	Art. 6 pkt 7 projektu ustawy (art. 110f ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Projekt przewiduje skreślenie wyrazów w przepisie art. 110f ust. 6 pkt 3, jednakże zmiana ta stała się nieaktualna w związku z tym, że projekt ustawy stanowiący implementację IFD (projekt UC56) zmienił całkowicie treść art. 110f. Zmiana w projekcie ustawy o obligacjach powinna zostać usunięta.	Uwaga uwzględniona

113.	Art. 6 pkt 8 projektu ustawy (art. 133 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 133 ust. 4 – mamy wątpliwość, czy proponowany przepis nie narusza Dyrektywy 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów, gdyż przewiduje ona ochronę wszystkich instrumentów finansowych będących papierami wartościowymi i wszystkich inwestorów rozumianych jako osoby, które powierzyły swoje środki finansowe lub instrumenty, w ramach operacji inwestycyjnych, przedsiębiorstwu inwestycyjnemu. Naszym zdaniem nie powinno mieć znaczenia, czy środki są powierzone przez inwestora przedsiębiorstwu inwestycyjnemu na podstawie umowy zawartej z tym inwestorem bezpośrednio, czy też na podstawie umowy zawartej na rzecz tego inwestora przez inny podmiot. Istotna jest bowiem nie konstrukcja prawna powierzenia, ale fakt, że chodzi o powierzenie środków inwestorów.	Uwaga kierunkowo uwzględniona
114.	Art. 6 pkt 8 projektu ustawy (art. 133 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Narodowy Bank Polski	Wątpliwości budzi projektowana zmiana w art. 133 ust. 4 ustawy o obrocie, wyłączająca z obowiązkowego systemu rekompensat usługi domów maklerskich (zgodnie z art. 132 ust. 1 pkt 3 tej ustawy rozumianych również jako banki prowadzące działalność maklerską) w zakresie czynności polegających na prowadzeniu przez agenta emisji ewidencji osób uprawnionych z papierów wartościowych, które nie mają być wprowadzone do obrotu zorganizowanego (art. 7a ust. 4 pkt 4 tej ustawy). Zgodnie z obowiązującym od 30 listopada 2019 r. brzmieniem art. 7a ust. 7a ustawy o obrocie prawa ze wspomnianych papierów wartościowych powstają z chwilą dokonania zapisu w ewidencji osób uprawnionych z tych instrumentów prowadzonej przez agenta emisji i przysługują osobom wskazanym w tej ewidencji jako osoby uprawnione z tych papierów wartościowych. Skutkiem przyjęcia zmiany w art. 133 ust. 4 ustawy obrocie byłoby pozbawienie inwestorów detalicznych możliwości ubiegania się o rekompensatę ze wspomnianego systemu m.in. w przypadku	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			defraudacji lub nieuprawnionego zbycia aktywów klienta firmy inwestycyjnej w okresie między dokonaniem przez agenta emisji zapisu w ewidencji osób uprawnionych z papierów wartościowych, a ich rejestracją w KDPW oraz zapisaniem na rachunku inwestora (tj. w okresie do dwóch dni roboczych zgodnie z art. 7a ust. 8b wspomnianej ustawy). Nie widzimy uzasadnienia dla takiego ograniczenia zakresu ochrony inwestora, który w celu objęcia emisji tych papierów wartościowych musi uprzednio dokonać wpłaty na rachunek pieniężny prowadzony przez agenta emisji. Ponadto chcemy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej roszczenia inwestorów wynikające z obciążenia ich rachunków w firmie inwestycyjnej z tytułu subskrypcji przyszłych papierów wartościowych są objęte systemami rekompensat dla inwestorów przewidzianymi w dyrektywie 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz. Urz. UE z 1997 r. L 84 z 26.03.1997, str. 22), jak też systemami gwarancji depozytów przewidzianymi przez dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 149) (w sytuacji nieobjęcia ochroną inwestorów pierwszą z przywołanych dyrektyw).	
Art. 7 projektu – zmiana ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej				
115.	Art. 7 pkt 2 projektu ustawy (art. 2a ustawy o rekapitalizacji niektórych	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W zakresie zmiany art. 2a proponujemy przeformułować pod względem redakcyjnym projektowany ust. 2a, aby był bardziej czytelny, w następujący sposób: „2a. Instrumenty rekapitalizacji mogą być stosowane w celu zapobieżenia poważnym zaburzeniom w gospodarce, o ile są	Uwaga uwzględniona

	instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)		proporcjonalne do skali zagrożenia, mają charakter zapobiegawczy i czasowy, a także nie służą pokryciu strat, które instytucja poniosła lub może ponieść w przyszłości.”.	
116.	Art. 7 pkt 2 projektu ustawy (art. 2a ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)	Narodowy Bank Polski	Celem rozwiania ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych proponujemy uzupełnienie art. 2a ustawy o rekapitalizacji o przepis wskazujący, że gwarancji ostrożnościowej nie stosuje się względem banków spółdzielczych.	Uwaga nieuwzględniona Wykonania gwarancji ostrożnościowej następuje przez objęcie akcji (art. 7 ust. 1) w związku z tym nie ma możliwości objęcia udziałów a tym samym zastosowania wobec Banków Spółdzielczych.
117.	Art. 7 pkt 4 projektu ustawy (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	W związku ze zmianami w ustawie o obrocie wynikającymi z projektu ustawy stanowiący implementację IFD (projekt UC56), gdzie uchyla się art. 110t, z projektu ustawy o obligacjach należy usunąć art. 3 ust. 1 pkt 1.	Uwaga uwzględniona
118.	Art. 7 pkt 4 projektu ustawy (art. 3 ust. 1 ustawy o rekapitalizacji	Narodowy Bank Polski	W ocenie NBP określona w projektowanym art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 124 oraz	Uwaga częściowo uwzględniona Uwaga została uwzględniona w zakresie usunięcia art. 138 ust. 2 pkt 1.

	niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)		z 2019 r. poz. 1798), zwanej dalej „ustawą o rekapitalizacji”, przesłanka oceny kapitału wewnętrznego banku, o którym mowa w art. 133a ust. 5a ustawy – Prawo bankowe nie powinna znajdować się w przedmiotowym przepisie. Dotyczy bowiem zalecenia w zakresie oczekiwanego poziomu funduszy własnych, które bank powinien utrzymywać ponad kwotę funduszy własnych wynikającą z określonych wymogów regulacyjnych. Zalecenie to nie jest bezwzględnie obowiązującym wymogiem, a raczej „miękką” rekomendacją, której z założenia podmiot może w pewnych sytuacjach nie spełniać. Dodatkowo, określona w art. 3 ust. 1 ustawy o rekapitalizacji przesłanka zobowiązania przez KNF instytucji do przestrzegania dodatkowych wymogów w zakresie płynności, o którym mowa w art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe, wydaje się nieprawidłowa. Przepis ten stanowi bowiem o zobowiązaniu instytucji do zwiększenia funduszy własnych. Kwestia wymogów płynnościowych stanowi natomiast odrębne zagadnienie, niezwiązane bezpośrednio z instrumentami rekapitalizacji.	Uwaga została nieuwzględniona w pozostałym zakresie. Pokrycie niedoborów kapitałowych zostanie udzielane dopiero, gdy bank nie będzie w stanie wypełnić zalecenia, o których mowa w art. 133 ust. 5a znowelizowanej uPb w związku z art. 138 ust. 2 pkt 1 co jest zawarte w części wspólnej przepisu.
119.	Art. 7 pkt 4 projektu ustawy (art. 3 ust. 5 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Błędne odwołania do poszczególnych przepisów CRR.	Uwaga uwzględniona

	stabilizacji finansowej)			
120.	Art. 7 pkt 4 projektu ustawy (art. 3 ust. 6 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Aktualne brzmienie przepisu pomija uzyskanie zgody KNF na zaliczanie instrumentu do funduszy własnych, która jest wymagana zgodnie z CRR i Prawem bankowym.	Uwaga uwzględniona
121.	Art. 7 pkt 5 projektu ustawy (art. 4 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W art. 4: a) ust. 1 stanowi, że instrumenty rekapitalizacji będą stosowane wyłącznie w przypadku instytucji wypłacalnej, jeżeli w chwili ich zastosowania nie zachodzą przesłanki, na podstawie których podmiot uznaje się za zagrożony upadłością, o których mowa w art. 101 ust. 3 pkt 1-3 ustawy o BFG, lub na podstawie których Fundusz dokonuje umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych, w przypadku o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o BFG. Przepis ten jednak nie stanowi w jaki sposób i przez kogo będzie dokonywana ocena spełnienia przesłanek, zatem do rozważenia przy okazji dokonywanej zmiany doprecyzowanie przepisu we wskazanym wyżej zakresie, b) proponujemy zmianę ust. 4 zawierającego delegację do wydania rozporządzenia i rozszerzenie go o kategorię udziałowców, tak aby było to spójne z treścią całego artykułu: „4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki podziału obciążeń przez akcjonariuszy, udziałowców oraz wierzycieli podporządkowanych, uwzględniając potrzebę zapewnienia	Uwaga uwzględniona

			zgodności szczegółowych warunków podziału obciążeń z unijnymi ramami pomocy państwa.”.	
122.	Art. 7 pkt 6 projektu ustawy (art. 4 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Wydaje się, że na końcu przepisu znajduje się błędne odwołanie.	Uwaga uwzględniona
123.	Art. 7 pkt 5 projektu ustawy (art. 6 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W zakresie zmiany art. 6 w ust. 1 i 1a, należ wskazać, iż projektowane brzmienie przedmiotowych przepisów wbrew wskazanej intencji projektodawcy w uzasadnieniu oraz brzmieniu ust. 7, może być odczytane jako powinność udzielenia gwarancji ostrożnościowej czy pokrycia niedoborów kapitałowych, jeśli instytucja złoży wniosek. Zatem proponujemy rozważenie dokonanie zmiany wskazanych przepisów tak aby wyraźnie z nich wynikało, że zastosowanie instrumentów rekapitalizacji ma charakter dyspozytywny, a nie obligatoryjny. Niezależnie nie od powyższego niezrozumiałe jest zawarcie w art. 6: a) w ust. 1 wyrażenia „w przypadku, o którym mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1”; ponadto, w odniesieniu do gwarancji ostrożnościowej bardziej poprawne jest użycie w tym ustępie zwrotu „udziela w imieniu Skarbu Państwa” niż „stosuje w imieniu Skarbu Państwa”, b) w ust. 1a wyrażenia „w przypadku, o którym mowa w art. 1 ust. 2 pkt 2”; dodatkowo umiejscowienie tego wyrażenia w tym ustępie zdaje się być błędne. Jeśli to wyrażenie jest niezbędne, to powinno być na końcu ustępu, gdyż zgodnie z intencją projektodawcy instrument pokrycia niedoborów kapitałowych może być stosowany przez ministra właściwego do spraw instytucji	Uwaga uwzględniona

			finansowych lub spółki prawa handlowego, o których mowa w art. 19c ust. 1 pkt 3 zmienianej ustawy o rekapitalizacji. Ponadto, pojawia się pytanie, czy zasadne jest w tym przepisie odwoływanie się do przepisów dotyczących rządowych instrumentów stabilizacji finansowych. Pokrycie niedoborów kapitałowych i rządowe instrumenty stabilizacji finansowej to dwa różne instrumenty. Jeżeli celem projektodawcy jest aby pokrycia niedoborów dokonywała spółka prawa handlowego, w której podmiotem dominującym jest m.in. państwowa osoba prawna to sugerujemy bezpośrednie wskazanie w przepisie takiego podmiotu, c) w ust. 2a pkt 5 projektowane brzmienie nie precyzuje co powinien zawierać plan pokrycia niedoborów kapitałowych. Obecne brzmienie wręcz wskazuje, że plan pokrycia niedoborów kapitałowych i opis planowanych środków pokrycia niedoborów kapitałowych są odrębnymi dokumentami.	
124.	Art. 7 pkt 5 projektu ustawy (art. 6 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)	Narodowy Bank Polski	Zmieniany art. 6 ust. 1 i dodawany do niego ust. 1a ustawy o rekapitalizacji wymagają odpowiedniej zmiany redakcyjnej mającej na celu zapewnienie większej przejrzystości tym przepisom oraz uniknięcie w praktyce wątpliwości interpretacyjnych (proponujemy zrezygnować z odesłań do art. 1 ust. 2 pkt 1 i 2 i wprowadzić odpowiedni opis).	Uwaga uwzględniona
125.	Art. 7 pkt 6 projektu ustawy (art. 6 ust. 2 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o	Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych	Kolejna uwaga organu nadzorczego dotyczy art. 7 pkt 6 zmieniającego art. 6 ust. 2 w ustawie z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 124 oraz z 2019 r. poz. 1798), w którym wprowadzenie do wyliczenia elementów wniosku o udzielenie gwarancji ostrożnościowej zawiera zwrot „w szczególności”. Tymczasem – stosownie do ww. zasad dotyczących	Uwaga nieuwzględniona Proponujemy pozostawienie obecnego brzmienia przepisu z uwagi na konieczność utrzymania otwartego katalogu dokumentów mając na względzie fakt, że wnioski o pokrycie niedoborów kapitałowych ma charakter fakultatywny i podmiot składający ten wniosek

	rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)		przetwarzania danych osobowych, w szczególności do zasady zgodności z prawem, rzetelności, przejrzystości oraz zasady minimalizacji danych - konieczne jest wyczerpujące (poprzez zamknięty katalog) wskazanie wszystkich elementów przedmiotowego wniosku w zakresie informacji/danych o charakterze osobowym.	ma możliwość wykazania dodatkowych dokumentów, które będą wpływały pozytywnie na ocenę przedmiotowego wniosku.
126.	Art. 7 pkt 7 projektu ustawy (art. 7 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W zakresie propozycji zmiany art. 7 ust. 3 dotyczącego akcji obejmowanych w ramach instrumentów rekapitalizacji należy wskazać, że w przedmiotowym ustępie dodano wyłączenie art. 25 ustawy – Prawo bankowe. To samo wyłączenie znajduje się w ust. 4. W związku z powyższym powstaje pytanie czy zamieszczenie wskazanego wyżej wyłączenia jest zasadne w dwóch ustępach.	Uwaga uwzględniona
127.	Art. 7 pkt 7 projektu ustawy (art. 7 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)	Narodowy Bank Polski	Sugerujemy uzupełnienie projektowanego art. 7 ust. 1a oraz 3 ustawy o rekapitalizacji o odwołanie do art. 19c ust. 1 pkt 3 tej samej ustawy, który to przepis wskazuje podmioty uprawnione do pokrycia niedoborów kapitałowych. Podmioty te nie są bowiem tożsame ze Skarbem Państwa.	Uwaga bezprzedmiotowa Uprawniony do pokrycia niedoborów kapitałowych będzie jedynie minister do spraw instytucji finansowych w imieniu Skarbu Państwa.
128.	Art. 7 pkt 7 projektu ustawy (art. 7 ustawy o rekapitalizacji niektórych	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Pokrycie niedoborów kapitałowych w przypadku instrumentów zaliczanych do Tier 1 i instrumentów dodatkowych w kapitale Tier 1 wymaga zgody KNF, więc pokrycie niedoborów może nastąpić dopiero po uzyskaniu tej zgody.	Uwaga uwzględniona

	instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)			
129.	Art. 7 pkt 9 projektu ustawy (art. 9 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	w art. 9 w ust. 1 wydaje się, że w wyrażeniu „umowy, o której mowa w art. 6 ust. 3 i 3a” bardziej zasadne jest użycie spójnika „lub” niż spójnika „i”, gdyż wskazana w tym przepisie instytucja może nie korzystać ze wsparcia z obydwu instrumentów rekapitalizacji, które w zależności od jego rodzaju, są stosowane na podstawie umowy wskazanej w art. 6 ust. 3 albo w ust. 3a.	Uwaga uwzględniona
130.	Art. 7 pkt 9 projektu ustawy (art. 9 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych	art. 9 ust. 3 – zwracamy uwagę, że termin 30 dni może okazać się zbyt krótki dla dokonania umorzenia akcji, które wymaga dokonania konstytutywnego wpisu do KRS.	Uwaga uwzględniona - termin zostanie wydłużony do 60 dni
131.	Art. 7 pkt 10 projektu ustawy (art. 10 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	W zakresie propozycji zmiany art. 10 dotyczącego akcji obejmowanych przez Skarb Państwa należałoby rozważyć czy nie rozszerzyć zakresu przedmiotowego wskazanego przepisu o akcje nabyte. Zgodnie z przedmiotowym przepisem do sprzedaży akcji instytucji objętych przez Skarb Państwa w wyniku zastosowania instrumentu rekapitalizacji stosuje się odpowiednio przepisy ustawy	Uwaga uwzględniona

	rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)		z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym. Wydaje się, że w/w ustawa nie różnicuje akcji w zależności od tego czy akcje zostały objęte czy nabyte przez Skarb Państwa.	
Art. 8 projektu – zmiana ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej				
132.	Art. 8 pkt 2 projektu ustawy (art. 241 i art. 247a ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Projektowany art. 247a ust. 2 UDUIR Z uwagi na określenie w projektowanej regulacji, że umowa pożyczki podporządkowanej może zostać zawarta jedynie z klientem profesjonalnym, o którym mowa w art. 3 pkt 39b lit a-m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi (projektowany art. 247b), UKNF podaje pod rozwagę zasadność określania w ustawie minimalnej kwoty pożyczki podporządkowanej, przewidzianej w projektowanym art. 247a ust. 2 – 100 000 euro lub równowartość tej kwoty.	Uwaga nieuwzględniona Wydaje się, że kwota minimalna powinna zostać określona.
133.	Art. 8 pkt 2 projektu ustawy (art. 247b ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Analogicznie jak w innych ustawach: „1. Umowa pożyczki podporządkowanej może być zawarta wyłącznie z ~~klientem profesjonalnym~~ podmiotem , o którym mowa art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, w formie pisemnej pod rygorem nieważności.”	Uwaga nieuwzględniona Proponuje się pozostawienie przepisu w obecnym brzmieniu.
134.	Art. 8 pkt 2 projektu ustawy (art. 247b ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Projektowany art. 247b. ust 2. „ 2. W umowie pożyczki podporządkowanej określa się ryzyko związane z możliwością wystąpienia zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. art. 71 ust. 8 i 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, oraz umorzenia odsetek albo części odsetek za okres odsetkowy.” UKNF zwraca uwagę na niejasne sformułowanie powołanego przepisu w zakresie w jakim dotyczy on umorzenia odsetek albo	Uwaga uwzględniona

			części odsetek. Redakcja przepisu sugeruje, że może chodzić o określenie w umowie „ryzyka umorzenia odsetek”. Konieczne jest wyjaśnienie czy taka była intencja projektodawcy.	
135.	Art. 8 pkt 2 projektu ustawy (art. 247c ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Projektowany art. 247c - obecne brzmienie: „Art. 247c. Zarząd zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji może, w drodze uchwały, umorzyć odsetki albo część odsetek za okres odsetkowy z tytułu pożyczki podporządkowanej, zgodnie z art. 71 ust. 1 lit. n oraz ust. 4 lit. b, e i f rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.” Obecna redakcja projektowanego art. 247c, ze względu na powołanie regulacji art. 71 ust. 1 lit. n oraz ust. 4 lit. b, e i f rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, sugeruje, że umorzenie, o którym mowa w projektowanym przepisie dotyczy jedynie odsetek od pożyczek kwalifikowanych do pozycji podstawowych środków kategorii 1. Dla usunięcia wątpliwości interpretacyjnych proponujemy następujące doprecyzowanie: Art. 247c. Zarząd zakładu ubezpieczeń albo zakładu reasekuracji może, w drodze uchwały, umorzyć odsetki albo część odsetek za okres odsetkowy z tytułu pożyczki podporządkowanej zakwalifikowanej do pozycji środków własnych kategorii 1 - zgodnie z art. 71 ust. 1 lit. n oraz ust. 4 lit. b, e i f rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35;	Uwaga uwzględniona
136.	Art. 8 pkt 2 projektu ustawy (art. 247d ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej)	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Projektowany art. 247d ust 1 brzmi: „W przypadku wystąpienia określonego w umowie pożyczki podporządkowanej zdarzenia inicjującego, o którym mowa w art. 71 ust. 8 i 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, zakład ubezpieczeń albo zakład reasekuracji dokonuje odliczeń	Uwaga nieuwzględniona Propozycja legislacyjna KNF jest sprzeczna z wynikami analiz i prac podjętych przez Zespół Roboczy Rady Rozwoju Rynku Finansowego do

			obniżających kwotę pożyczki podporządkowanej w całości albo w części.” W projektowanym art. 247d ust. 1 wskazany jest jedynie mechanizm odliczeń - tym samym brakuje opisu innych możliwych zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/35 głównych mechanizmów pokrywania strat, o jakich mowa w art. 71 ust 1 punkt e) ppkt (ii) oraz (iii) czyli – w przypadku pożyczki podporządkowanej kategorii 1 są to: • automatyczna zamiana na akcje i powiązana z nimi nadwyżka ceny emisyjnej (tzw. agio) – zgodnie z art. 71 ust 1 punkt e) ppkt (ii); • główny mechanizm pokrywania strat pozwalający na uzyskanie rezultatu równoważnego do rezultatów wynikających z odliczenia (stosownie do art. 71 ust 1 punkt e ppkt (i) lub ppkt (ii)) UKNF wskazuje, że w praktyce spotkać można umowy pożyczki podporządkowanej kategorii 1 typu zawierające mechanizm, o którym mowa w art. 71 ust 1 punkt e) ppkt (ii) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35. Wobec powyższego UKNF, poddaje pod rozwagę projektodawcy zasadność uwzględnienia również powołanych powyżej mechanizmów pokrywania strat (przewidzianych w art. 71 ust 1 punkt e) ppkt (ii) oraz (iii) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35), innych niż odliczenia obniżające kwotę pożyczki podporządkowanej w całości albo w części.	spraw analizy rozwiązań prawnych dotyczących instrumentów finansowych. Ponadto w związku z koniecznością zapewnienia równego traktowania podmiotów sektora bankowego i ubezpieczeniowego, w przypadku uwzględnienia uwagi KNF należałoby przygotować analogiczne rozwiązania prawne dla podmiotów rynku bankowego umożliwiające zaciąganie przez te podmioty pożyczek podporządkowanych konwertowanych na akcje.
Art. 9 projektu – zmiana ustawy o pracowniczych planach kapitałowych				
137.	Uwaga dodatkowa	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	<i>UKNF wskazuje, iż aktualna treść projektowanych zapisów powoduje że z uwagi na treść art. 37 ust. 13 pkt 3a wprowadzającego 10% limit na obligacje kapitałowe w części udziałowej FZD, limit ten nie będzie mógł być w praktyce wykorzystywany z uwagi na treść art.</i>	Uwaga uwzględniona

			37 ust. 2a wprowadzającego limit na obligacje kapitałowe na poziomie całego funduszu wynoszący 1% aktywów FZD. W takiej bowiem sytuacji w przypadku gdy wartość aktywów FZD wynosi przykładowo 100 mln zł, maksymalny limit na obligacje kapitałowe zgodnie z art. 37 ust. 2a mógłby wynieść 1 mln zł. Jednocześnie biorąc pod uwagę treść art. 40 ust. 1 pkt 3-5 które to przepisy zakładają minimalny udział części udziałowej FZD na poziomie odpowiednio 25%, 40% i 60% niemożliwe będzie osiągnięcie przez FZD maksymalnego wykorzystania limitu o którym mowa w art. 37 ust. 13 pkt. 3a, gdyż poszczególne wartości tego limitu wynosiłyby odpowiednio 2,5 mln, 4 mln i 6 mln (10% części udziałowej). Aby zachować zatem spójność pomiędzy przepisami art. 37 ust 2a i art. 37 ust. 13 pkt 3a niezbędne byłoby albo podwyższenie limitu o którym mowa w art. 37 ust. 2a albo obniżenie limitu o którym mowa w art. 37 ust. 13 pkt 3a do poziomów które faktycznie możliwe byłyby do wykorzystania. Co więcej rozważenia wymaga, czy w świetle powyższych uwag oraz generalnego limitu zawartego w art. 37 ust. 2a (obniżonego do poziomu 1% aktywów FZD) konieczne jest de facto powielanie tego limitu w treści art. 37 ust. 13 pkt 3a, który z natury rzeczy musiałby być spójny z limitem wskazanym w art. 37 ust. 2a. W wartościach bezwzględnych oznaczałoby dla FZD o którym mowa w art. 40 ust. 1 pkt 5, ustalenie stawki tego limitu z art. 37 ust. 13 pkt 3a na poziomie 1,25% zapewniając spójność z limitem o którym mowa w art. 37 ust. 2a.	
138.	Art. 9 pkt 2 projektu ustawy (art. 37 ust. 2d pkt 2 ustawy o pracowniczych planach kapitałowych)	Narodowy Bank Polski	W projektowanym art. 37 ust. 2d pkt 2 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1342) określając pożyczki podporządkowane zawarto odesłanie do art. 127d ustawy – Prawo bankowe, które to jest nieprawidłowe, ponieważ przepis ten przewiduje uprawnienie dla zarządu banku do umorzenia odsetek albo części odsetek za okres odsetkowy z tytułu pożyczki podporządkowanej. Poddajemy pod rozagę odesłanie do	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			art. 127a ustawy – Prawo bankowe bądź innego przepisu, zgodnie z intencją projektodawcy.	
Uwagi dodatkowe				
139.	Uwaga dodatkowa	Związek Banków Polskich	<u>Obecne brzmienie Projektu:</u> - brak <u>Proponowane brzmienie Projektu:</u> <i>art. 8. W art. 75 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. 2019 poz. 623) w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem oraz dodaje się pkt 8 w brzmieniu:</i> <i>„8) w wyniku zamiany instrumentów kapitałowych wyemitowanych w celu ich zakwalifikowania jako instrumenty dodatkowe w Tier I na akcje.”</i> W przypadku spółki publicznej przymusowa zamiana obligacji kapitałowych na akcje może doprowadzić do sytuacji, w której dotychczasowy obligatariusz będzie zobowiązany do ogłoszenia wezwania na akcje. Zaznaczyć tu należy, że znaczna część banków jest notowana na rynku regulowanym prowadzonym przez Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie S.A. Trudno zaakceptować taką sytuację. Inwestor nabywający obligacje kapitałowe nie powinien być zmuszany do dalszego inwestowania w spółkę, w przypadku zamiany obligacji kapitałowych na akcje, w szczególności w sytuacji gdy jego inwestycja, często wbrew jego woli, zmieniała swój charakter, z inwestycji w papiery dłużne na inwestycję o charakterze właścicielskim.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowego projektu.

		Zaznaczyć tu również należy, że do podobnej sytuacji, tj. objęcia akcji podmiotu w wyniku zamiany zobowiązań względem podmiotu na akcje tego podmiotu, dojść może również w sytuacji przymusowej restrukturyzacji. Ustawodawca nie godząc się na powyższe w art. 75 ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych („Ustawa o ofercie”), wyłączył obowiązek ogłoszenia wezwania, gdy do przekroczenia odpowiednich progów doszło w wyniku przeprowadzenia procedury przymusowej restrukturyzacji. Równocześnie związek Banków Polskich poddał zaproponowane rozwiązanie analizie pod kątem zgodności z prawem europejskim oraz stosowania podobnych rozwiązań w innych krajach UE. W Unii Europejskiej problematyka wezwań regulowana jest przez Dyrektywę 2004/25/WE w sprawie ofert przejęcia („Dyrektywa w sprawie ofert przejęcia”). Zgodnie z art. 5 ust. 1 Dyrektywy w sprawie ofert przejęcia, osoba fizyczna lub prawna jest zobligowana do ogłoszenia oferty obowiązkowej na wszystkie pozostałe zbywalne papiery wartościowe spółki dające prawo głosu, w razie nabycia papierów wartościowych, które łącznie z wcześniej posiadanymi papierami wartościowymi, dają jej kontrolę nad tą spółką. W Dyrektywie w sprawie ofert przejęcia nie wskazano jednak udziału głosowego, którego przekroczenie zapewnia kontrolę. Każde państwo członkowskie może samodzielnie określić wysokość takiego udziału, tym samym ustalając procentowy poziom głosów, którego przekroczenie jest związane z wymogiem złożenia oferty obowiązkowej. W związku z tym, iż w Ustawie o Ofercie występują dwa wskazane wyżej rodzaje wezwań związane z nabywaniem znacznych pakietów	

		akcji (tj. Wezwanie na 66% oraz Wezwanie na 100%), konieczne jest przesądzenie, które z nich stanowi implementację do prawa polskiego Dyrektywy w sprawie ofert przejęcia. Zgodnie z Dyrektywą w sprawie ofert przejęcia, oferta obowiązkowa powinna zostać złożona „na wszystkie pozostałe papiery wartościowe”. Z tego względu należy stwierdzić, iż implementacją przepisów tejże dyrektywy jest Wezwanie na 100%, uregulowane w art. 74 Ustawy o Ofercie. Za powyższą interpretacją przemawia chociażby wdrożenie niektórych wymogów mających zastosowanie do ofert przejęcia nałożonych przez dyrektywę jedynie względem wezwań na 100% (art. 5 ust. 5 akapit 1 dyrektywy; art. 5 ust. 5 akapity 2-4 dyrektywy). Dyrektywa w sprawie ofert przejęcia ma ramowy charakter. Pozostawia ona znaczną swobodę krajowym ustawodawcom w implementacji jej przepisów. Prawodawca unijny jasno wskazał, iż konieczne jest dostosowanie krajowych regulacji dotyczących przejęć do lokalnych potrzeb. Wynika to z motywu 6 preambuły do Dyrektywy w sprawie ofert przejęcia, zgodnie z którym „aby regulacja przejęć była skuteczna, powinna ona być <u>elastyczna i przystosowana do uwzględniania nowych okoliczności w miarę ich powstawania i dlatego powinna dopuszczać możliwość wyjątków i odstępstw</u>. Jednakże w stosowaniu wszelkich przepisów lub ustanowionych wyjątków albo przy przyznawaniu jakichkolwiek odstępstw organy nadzoru powinny przestrzegać pewnych zasad ogólnych”. W Dyrektywie w sprawie ofert przejęcia zamieszczono przepisy przenoszące na poziom krajowy możliwość podjęcia decyzji o wyłączeniu wymogu złożenia oferty obowiązkowej w niektórych przypadkach. Zgodnie z art. 4 ust. 5 akapit 2 pkt (i) dyrektywy, „pod warunkiem że zasady ogólne ustalone w art. 3 ust. 1 są	

		<i>przestrzegane, państwa członkowskie mogą przewidzieć w przepisach ustanowionych lub wprowadzonych na mocy niniejszej dyrektywy odstępstwa od ich stosowania poprzez ustanowienie takich odstępstw w swoich przepisach krajowych, w celu wzięcia pod uwagę okoliczności określonych na szczeblu krajowym</i>". W rezultacie możliwość wprowadzenia w krajowych przepisach wyjątku od wymogu ogłoszenia wezwania na wszystkie pozostałe akcje jest uzależniona od: (i) istnienia na szczeblu krajowym powodów (okoliczności) uzasadniających wprowadzenie stosownego wyjątku; (ii) przestrzegania zasad ogólnych dyrektywy określonych w jej art. 3 ust. 1, w tym w szczególności zasady wynikającej z art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy, zgodnie z którą „wszyscy posiadacze tego samego rodzaju papierów wartościowych spółki będącej przedmiotem oferty muszą być traktowani jednakowo; co więcej, jeżeli osoba przejmie kontrolę nad spółką, inni posiadacze papierów wartościowych muszą być chronieni”. Dyrektywa nie reguluje, w jaki sposób, przy wprowadzaniu wyjątków, państwa członkowskie powinny zapewnić przestrzeganie jej ogólnych zasad, w tym zasady dotyczącej ochrony posiadaczy papierów wartościowych w razie zmiany kontroli (na tę kwestię wskazała nawet Komisja Europejska w sprawozdaniu ze stosowania Dyrektywy w sprawie ofert przejęcia z 2012 r.¹⁵). Oznacza to, iż kwestia wyboru środków ochronnych w razie wyłączenia stosowania oferty obowiązkowej została pozostawiona uznaniu poszczególnych państw członkowskich. W doktrynie prawniczej wskazuje się, iż art. 4 ust. 5 akapit 2 dyrektywy pozostawia państwom członkowskim szeroką swobodę w kształtowaniu wyjątków od konieczności	

¹⁵ Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów. Stosowanie dyrektywy 2004/25/WE w sprawie ofert przejęcia, COM (2012) 347 final, Bruksela 28.6.2012, dostępne: <https://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2012/PL/1-2012-347-PL-F1-1.Pdf> (dostęp: 6 sierpnia 2021 r.), s. 8.

		ogłoszenia oferty obowiązkowej¹⁶. Co więcej, zgodnie z przywołanym wyżej sprawozdaniem Komisji Europejskiej ze stosowania Dyrektywy w sprawie ofert przejęcia, państwa członkowskie w sposób szeroki korzystały z możliwości wprowadzania odstępstw od wymogu ogłoszenia oferty obowiązkowej.¹⁷ Jedną ze zidentyfikowanych kategorii tego typu obejmowała wyjątki wprowadzane w związku z tym, iż „<u>zmiana kontroli nie była spowodowana dobrowolnym działaniem</u>”, w <u>szczególności zmiana udziału w ogólnej liczbie głosów lub akcji nie była spowodowana przez inwestora</u>. Dokładnie tego typu sytuacja występuje w przypadku konwersji instrumentów AT1 na kapitał zakładowy (następuje to bez dobrowolnego działania inwestora). Analiza europejskich przykładów korzystania przez kraje członkowskie z ww. wyjątku prowadzi do wniosku, że może on zostać wykorzystany do instrumentów zaliczonych do AT1. Z ww. uprawnienia skorzystała Wielka Brytania wprowadzając w swoich regulacjach krajowych rozwiązanie, zgodnie z którym organ nadzoru nie wymaga ogłoszenia oferty obowiązkowej, jeżeli doszło do przekroczenia progu przejęcia kontroli nad spółką w drodze objęcia lub nabycia akcji <u>w wykonaniu zamiennych papierów wartościowych, przy czym emisja takich zamiennych papierów wartościowych była wcześniej zatwierdzona przez walne zgromadzenia spółki</u>. Należy podkreślić, że wyjątek ten został wprowadzony jeszcze w okresie członkostwa Wielkiej Brytanii w Unii Europejskiej, a więc w okresie, kiedy brytyjska regulacja krajowa musiała być zgodna z Dyrektywą w sprawie ofert przejęcia.	

¹⁶ Zob. T. Papadopoulos, *The Mandatory Provisions of the EU Takeover Bid Directive and their Deficiencies*, Law and Financial Markets Review 2007, vol. 1, nr 6, s. 526.

¹⁷ Zob. *Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego...*, op. cit., str. 8.

			Wyjaśniając dokładniej regulacje brytyjskie w powyższym zakresie wskazać należy, że regulacje dotyczące <i>mandatory offer</i> w prawie brytyjskim są zawarte w <i>The Takeover Code</i>. Jest on tworzony przez The Panel on Takeovers and Mergers („The Takeover Panel”), będącą niezależną instytucją działającą na podstawie brytyjskiej ustawy <i>Companies Act 2006</i>, mającą zapewnić równe traktowanie akcjonariuszy podczas składania ofert przejęcia. W <i>The Takeover Code</i> wdrożone są przepisy Dyrektywy w sprawie ofert przejęcia na terenie Wielkiej Brytanii. Obowiązek ogłoszenia wezwania jest uregulowany w <i>Rule 9 The Takeover Code</i>. Obowiązek ten jest uzależniony od przekroczenia progu dającego kontrolę nad spółką. Zgodnie z <i>Rule 9.1 The Takeover Code</i> próg ten wynosi 30% ogólnej liczby głosów. Co do zasady, podmiot, który go przekroczył jest obowiązany do złożenia oferty obowiązkowej (<i>mandatory offer</i>) na wszystkie pozostałe papiery wartościowe tej spółki. Szereg aspektów dotyczących przejęć zostało unormowanych w dalszych dokumentach wyjaśniających przyjętych przez <i>The Takeover Panel</i>, w szczególności w tzw. <i>Notes on Dispensation</i> („The Notes”). W <i>The Notes</i> zostały wskazane zwolnienia od wymogu ogłoszenia wezwania obowiązkowego. W kontekście omawianego zagadnienia istotna jest treść <i>Note 10 Rule 9.1</i>, zgodnie z którą¹⁸: (i) nabycie zamiennych papierów wartościowych, warrantów oraz opcji, co do zasady, nie wymaga przeprowadzenia oferty obowiązkowej, a dopiero realizacja wszelkich praw do zamiany będzie uważana za zwiększenie stanu posiadania w spółce; (ii) przekroczenie progu dającego kontrolę nad spółką w wyniku zamiany posiadanych papierów wartościowych na akcje <u>nie skutkuje jednak obowiązkiem przeprowadzenia oferty</u>	

¹⁸ The Takeover Panel, *The Takeover Code*, 13th edition, dostępne: https://www.thetakeoverpanel.org.uk/wp-content/uploads/2021/06/154384_-016_-The-Take-Over_Bookmarked_5.7.21.pdf?v=28Jun2021 (dostęp: 6 sierpnia 2021 r.), s. 138.

			(<i>mandatory offer</i>), <u>pod warunkiem, że emisja tych papierów wartościowych została zatwierdzona przez akcjonariuszy na walnym zgromadzeniu, w sposób określony w <i>The Takeover Code</i>.</u> Innymi słowy, jeżeli emisja zamiennych papierów wartościowych, warrantów, czy opcji <u>została zatwierdzona przez walne zgromadzenie tej spółki, wówczas właściwy organ (tj. <i>The Takeover Panel</i>) nie będzie wymagał złożenia <i>mandatory offer</i> (brak będzie obowiązku przeprowadzenia oferty)</u> po wykonaniu praw z tychże instrumentów i przekroczeniu w ten sposób progu 30% ogólnej liczby głosów. Wynika z tego, że ustawodawca brytyjski, implementując przepisy Dyrektywy w sprawie ofert przejęcia, zdecydował się na wyłączenie obowiązku złożenia <i>mandatory offer</i> w przypadku wykonywania <u>praw z zamiennych papierów wartościowych, korzystając z możliwości ustanawiania wyjątków, jakie zawiera art. 4 ust. 5 akapit 2 tejże Dyrektywy.</u>	
140.	Uwaga dodatkowa	Związek Banków Polskich	Przedłożony Projekt implementuje do polskiego porządku prawnego przepisy Rozporządzenia CRR umożliwiając m.in. polskim bankom oraz domom maklerskim emitowania papierów wartościowych w celu ich zaliczenia do kapitału dodatkowego Tier I. Projekt w całości skupia się na kwestiach regulacyjnych, nie przewidując odpowiednich rozwiązań podatkowych umożliwiających emitowanie tego typu instrumentów. Projekt powinien zostać uzupełniony w tym zakresie. W szczególności uregulowania wymagają następujące kwestie: - w zakresie ustawy o PIT 1) zwolnienie od podatku PIT dochodów uzyskanych przez osoby fizyczne z tytułu odsetek od instrumentów AT 1;	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowego projektu.

			2) wskazanie, że do kosztów uzyskania przychodów osób fizycznych zalicza się kwoty odpisów obniżających wartość instrumentu AT 1; 3) wyłączenie obowiązku poboru podatku z tytułu odsetek od instrumentów dodatkowych Tier I uzyskiwanych przez osoby fizyczne; - w zakresie ustawy o CIT 4) wyłączenie obowiązku sporządzania dokumentacji cen transferowych; 5) wskazanie, że środki otrzymane przez emitenta instrumentów AT 1 z tytułu emisji nie stanowią przychodu; 6) wskazanie że przychodu emitenta nie stanowią wstrzymane lub anulowane odsetki, zamiana instrumentów AT 1 na akcje lub obniżona wartość nominalna instrumentów AT 1; 7) wskazanie, że wypłacone odsetki stanowią koszt uzyskania przychodu przez emitenta; 8) wskazanie, że kwota odpisu stanowi koszt uzyskania przychodu dla posiadacza instrumentu AT 1; 9) zwolnienie otrzymanych odsetek od podatku; 10) zwolnienie płatników od obowiązku poboru podatku od odsetek.	
141.	Uwaga dodatkowa	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	Niezależnie od powyższych uwag i propozycji zmian Fundusz zwraca się z uprzejmą prośbą o zmianę art. 5 ustawy z dnia 15 stycznia 2016 r. o podatku od niektórych instytucji finansowych i wyłączenie z podstawy opodatkowania aktywów w postaci obligacji wyemitowanych przez Fundusz lub podmiot zarządzający aktywami, o którym mowa w art. 224 ust. 1 ustawy o BFG oraz kredytów lub pożyczek udzielonych tym podmiotom. Zgodnie z art. 270 ust. 1 pkt 8 ustawy o BFG źródłami finansowania Funduszu są w szczególności środki pozyskane z tytułu	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowego projektu.

			zaciągniętych pożyczek, kredytów i emisji obligacji. Mając na uwadze przewidziane w art. 5 ustawy o BFG zadania Funduszu związane z zapewnieniem stabilności krajowego systemu finansowego, istotne jest zapewnienie, w ramach określonych przez przepisy prawa polskiego i unijnego, możliwości finansowania wybranych zadań Funduszu również poprzez ww. środki. Proponowana zmiana ma na celu wprowadzenie zachęt dla podmiotów z sektora finansowego do finansowania działań Funduszu w ramach jego ustawowych uprawnień, w szczególności w ramach procesów przymusowej restrukturyzacji. Celem prowadzonych przez Fundusz działań w ramach przymusowej restrukturyzacji jest zapobieżenie upadłości banków, kas lub firm inwestycyjnych, wobec których Fundusz zidentyfikował przesłankę działania w interesie publicznym. Działania są podejmowane w interesie publicznym, jeżeli są konieczne dla zapewnienia realizacji co najmniej jednego z celów przymusowej restrukturyzacji określonych w art. 66 ustawy o BFG, a osiągnięcie tych celów w takim samym stopniu nie jest możliwe w ramach sprawowanego nadzoru lub postępowania upadłościowego. Jednym z celów, o których mowa w art. 66 ustawy o BFG, jest utrzymanie stabilności finansowej, w szczególności przez ochronę zaufania do sektora finansowego i zapewnienie dyscypliny rynkowej. Skuteczne przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji wymaga niekiedy zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4 ustawy o BFG. W celu zarządzania wydzielonymi prawami majątkowymi i zobowiązaniami z jednego albo kilku podmiotów w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej, a w	

		szczegółności w celu ich zbycia tworzony jest podmiot zarządzający aktywami (art. 224 ust. 2 ustawy o BFG). Zgodnie z art. 42 ust. 6 BRRD3 stosując instrument wydzielenia praw majątkowych/aktywów, organ do spraw przymusowej restrukturyzacji określa należność, za jaką aktywa i zobowiązania są przenoszone do podmiotu zarządzającego aktywami, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 36 BRRD3 i zgodnie z unijnymi ramami pomocy państwa. W celu pozyskania środków na zapłatę należności przez podmiot zarządzający aktywami w odniesieniu do aktywów lub zobowiązań nabytych bezpośrednio od instytucji objętej przymusową restrukturyzacją możliwe jest wyemitowanie obligacji przez podmiot zarządzający aktywami (art. 42 ust. 7 BRRD3). Brak możliwości utworzenia podmiotu zarządzającego aktywami w niektórych przypadkach mogłoby wykluczyć przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji. W sytuacji braku możliwości przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji alternatywą dla banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej zagrożonych upadłością pozostaje ich likwidacja w ramach postępowania upadłościowego oraz wypłata środków gwarantowanych. W przypadku banków lub spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych o dużej wysokości zobowiązań z tytułu depozytów gwarantowanych może okazać się, że środki zgromadzone na funduszach gwarancyjnych banków lub kas okażą się niewystarczające i konieczne będzie zebranie składek nadzwyczajnych z sektora bankowego lub sektora spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych (art. 291-292 ustawy o BFG). Z punktu widzenia wpływów do budżetu państwa taka sytuacja jest niekorzystna. Pobór składek nadzwyczajnych powoduje zmniejszanie się zysków sektora finansowego co pośrednio	

		przekłada się na niższe wpływy od banków lub spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych (CIT). Wskazana sytuacja ma szczególnie istotne znaczenie w kontekście banków komercyjnych, które są jednymi z największych płatników CIT. Ponadto, proponowana zmiana ma na celu zwiększenie zaangażowania sektora finansowego w proces przymusowej restrukturyzacji m.in. poprzez nabywanie przez banki krajowe, oddziały banków zagranicznych, oddziały instytucji kredytowych, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, krajowe zakłady ubezpieczeń, krajowe zakłady reasekuracji, oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń i zagranicznych zakładów reasekuracji czy główne oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń i zagranicznych oddziałów reasekuracji, obligacji wyemitowanych przez Fundusz lub podmiot zarządzający aktywami. W przypadku nabywania powyższych obligacji należy wskazać, że podaż takich papierów dłużnych będzie miała co do zasady charakter wyjątkowy i będzie uzależniona wyłącznie od prowadzenia przez Fundusz działań, w szczególności w ramach przymusowej restrukturyzacji. W konsekwencji możliwość obniżenia podstawy opodatkowania o aktywa w postaci emitowanych przez Fundusz lub podmiot zarządzający aktywami obligacji, czy też udzielonych tym podmiotom kredytów lub pożyczek nie będzie mogła być podstawą do budowania przez banki i inne podmioty wskazane w wyłączeniu strategii biznesowej nakierowanej na zmniejszanie obciążeń fiskalnych. Celem proponowanej regulacji jest przede wszystkim stworzenie Funduszowi możliwości wykorzystania wszystkich instrumentów	

			związanych z ustawowymi zadaniami, w szczególności instrumentów przymusowej restrukturyzacji, w taki sposób, aby możliwe było utrzymanie stabilności na rynku finansowym. Utrudnienia w postaci braku możliwości uzyskania szybkiego finansowania zewnętrznego dla podmiotu zarządzającego aktywami mogą przełożyć się na brak możliwości zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia aktywów, a co za tym idzie na niepowodzenie całego procesu przymusowej restrukturyzacji. W związku z powyższym poniżej przedstawiamy propozycję zmiany art. 5 ww. ustawy poprzez dodanie ust. 11 o następującym brzmieniu: „11. W przypadku podatników, o których mowa w art. 4 pkt 1 - 8, podstawę opodatkowania obniża się o wartość aktywów w postaci: 1) obligacji emitowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny lub podmiot zarządzający aktywami, o którym mowa w art. 224 ust. 1 ustawy z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U z 2020 r. poz. 842 oraz z 2021 r. poz. 680 i 1177); 2) kredytów lub pożyczek udzielonych podmiotom, o których mowa w pkt 1 .”. Dodatkowo, w celu obniżenia kosztów przeprowadzenia emisji obligacji i zapewnienia jej sprawnej realizacji, pragniemy zwrócić uwagę na konieczność wprowadzenia przepisów regulujących zasady i tryb emisji:	

			- obligacji własnych Funduszu w oparciu o szczególny tryb oraz zasady emisji w stosunku do trybu określonego w ustawie o obligacjach, uwzględniający objęcie tych papierów gwarancjami Skarbu Państwa, co było już sygnalizowane, a propozycja stosownych regulacji została zawarta w pismach Funduszu z dnia 5 czerwca 2020 r. i 10 lipca 2020 r. – znak pisma: DS.070.5.2020 oraz z dnia 6 października 2020 r. – znak pisma: DS.070.11.2020, a także - obligacji przez podmiot zarządzający aktywami. Przedstawione powyżej rozwiązania podatkowe, a także zmiany w zakresie zasad i trybu emisji obligacji przez Fundusz oraz dodatkowo przez podmiot zarządzający aktywami, ukierunkowane są na optymalizację warunków emisji obligacji emitowanych w związku z prowadzeniem ww. działań interwencyjnych. W konsekwencji, zwracamy się z uprzejmą prośbą o uwzględnienie obu wspomnianych rozwiązań w dalszych pracach legislacyjnych.	
142.	Uwaga dodatkowa	Związek Banków Polskich	Stosownie do art. 52 ust. 1 lit. l) pkt (i) Rozporządzenia CRR wypłaty zysków w ramach instrumentów zaliczanych do kapitału dodatkowego Tier I spełniają m. in. następujący warunek: „są one dokonywane z pozycji podlegających podziałowi”. Pozycje podlegające podziałowi zostały z kolei zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 128 Rozporządzenia CRR. Projekt w żaden sposób nie implementuje powyższego wymogu. Wskazać tu należy, że zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. l) pkt (i) Rozporządzenia CRR każda wypłata odsetek z tytułu instrumentów dodatkowych zaliczonych do kapitału dodatkowego Tier I (np. obligacji kapitałowych) powinna obniżać kwotę podlegającą podziałowi.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowego projektu.

			Powyższy wymóg można by zaimplementować np. poprzez wskazanie w Prawie bankowym, że w przypadku banków kwoty podlegające podziałowi, o których mowa w art. 348 KSH, pomniejsza się o wypłaty z tytułu instrumentów wyemitowanych w celu ich zaliczenia do kapitału dodatkowego Tier I.	
143.	Uwaga dodatkowa	Izba Domów Maklerskich	W art. 1 ustawy zmieniającej, w pkt 6) mającym w projekcie z dnia 16 lipca 2021 r. następującą treść: <i>6) w tytule rozdziału 9 wyrazy „przepis przejściowy” zastępuje się wyrazami „przepisy przejściowe”.</i> - kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7) w brzmieniu: <i>7) w art. 109 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:</i> <i>„2. Przepis art. 8 ust. 5 stosuje się także do obligacji niemających formy dokumentu, które zostały wyemitowane przed dniem 30 listopada 2019 r. i zapisane są w ewidencji prowadzonej na podstawie przepisów dotychczasowych lub są zarejestrowane w depozycie papierów wartościowych prowadzonym zgodnie z przepisami ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Uprawnionych do świadczeń pieniężnych z tytułu wykupu obligacji niemających formy dokumentu wyemitowanych przed dniem 30 listopada 2019 r., które spełniane są po terminie ich wykupu, ustala się każdorazowo według stanu na drugi dzień roboczy po dniu, w którym kwota świadczenia została przekazana podmiotowi prowadzącemu ewidencję takich obligacji, a w przypadku obligacji zarejestrowanych w depozycie papierów wartościowych – podmiotowi prowadzącemu depozyt papierów wartościowych. Przepisy art. 8 ust. 7-8 stosuje się odpowiednio.”</i>	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			<u>Uzasadnienie:</u> Z uwagi na okoliczność, że przedmiotowy projekt zmienia między innymi ustawę z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach („Ustawa o obligacjach”), zasadnym jest przy tej okazji doprecyzowanie tej ustawy poprzez wyraźne wskazanie, że możliwość przenoszenia praw z obligacji po terminie wykupu, przewidziana w art. 8 ust. 5 i n. Ustawy o obligacjach, dotyczy również obligacji niemających formy dokumentu, które zostały wyemitowane w czasie, gdy obowiązywały przepisy wykluczające taki obrót, tj. przed 30 listopada 2019 r. (dotyczy to zarówno obligacji zarejestrowanych w KDPW, jak i istniejących w formie zapisu elektronicznego w ewidencji prowadzonej przez upoważnione do tego podmioty). Obowiązujące przepisy w tym zakresie są niejednoznaczne i powodują wątpliwości interpretacyjne w zakresie prawnej możliwości przenoszenia praw z takich obligacji po terminie wykupu. Należy jednak podkreślić, że różnicowanie obrotu obligacjami niemającymi formy dokumentu, których termin zapadalności upłynął, oparte wyłącznie o kryterium daty emisji i uznanie, że regulacja przewidziana w obecnie obowiązującym art. 8 ust. 5-8 Ustawy o obligacjach ma zastosowanie wyłącznie do obligacji niemających formy dokumentu wyemitowanych po 30 listopada 2019 r. (tj. po wejściu przepisów ustawy z dnia 16 października 2019 r. o zmianie ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2019 r. poz. 2217 – „Ustawa nowelizująca z 2019 r.”), nie znajduje uzasadnienia. Celem uchwalenia przepisów umożliwiających pod pewnymi warunkami	

			obróć obligacjami po terminie zapadalności było stworzenie inwestorom posiadającym takie obligacje możliwości „wyjścia” z inwestycji, co wprost wynika z treści uzasadnienia do Ustawy nowelizującej z 2019 r. i stanowiło odpowiedź ustawodawcy na postulaty zgłaszane przez środowisko rynku kapitałowego. Porządek prawny powinien zapewniać traktowanie osób znajdujących się w podobnej sytuacji prawnej w taki sam sposób. Praktyka stosowania ww. przepisów Ustawy o obligacjach pokazuje, że obecnie rozwiązania legislacyjne takiej gwarancji nie dają, nie są bowiem precyzyjne. Wprawdzie nie wykluczają wprost stosowania przepisów art. 8 ust. 5 – 8 Ustawy o obligacjach do obligacji niemających formy dokumentu wyemitowanych i nieumorzonych przed 30 listopada 2019 r. (tj. przed wejściem w życie Ustawy nowelizującej z 2019 r.), ale zarazem nie przewidują wyraźnie takiej możliwości. Zróżnicowanie reżimu prawnego obligacji wyemitowanych i nieumorzonych przed i po dniu 30 listopada 2019 r. prowadzi do niesłusznego pokrzywdzenia obligatariuszy z tej pierwszej kategorii obligacji i stoi w sprzeczności z wyraźną wolą ustawodawcy. Z uwagi na istotę problemu, postulujemy jak najszybszą zmianę przepisów Ustawy o obligacjach, celem jednoznacznego potwierdzenia dopuszczalności przenoszenia praw z obligacji niemających formy dokumentu po terminie zapadalności, bez względu na datę, w jakiej obligacje zostały wyemitowane. Dalsze utrzymywanie niepewności prawnej w powyższym zakresie może skutkować realną i wymierną szkodą po stronie obligatariuszy, którzy pomimo deklaracji ze strony ustawodawcy, nie będą mogli wyjść z takich inwestycji wskutek odmowy przeniesienia praw z takich obligacji ze strony podmiotów prowadzących rachunki papierów wartościowych lub ewidencje, w przypadku przyjęcia przez nie niekorzystnej dla obligatariuszy interpretacji ww. przepisów.	

144.	Uwaga dodatkowa	Izba Domów Maklerskich	W art. 57 ustawy o obligacjach proponujemy dodanie ust. 4 o następującej treści: <i>„4. Oświadczenie woli o udzieleniu lub odwołaniu pełnomocnictwa, o którym mowa w ust. 3, na rzecz firmy inwestycyjnej prowadzącej rachunek papierów wartościowych, na którym zapisane są obligacje, lub ewidencję osób uprawnionych z papierów wartościowych, o której mowa w art. 7a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, w której zapisane są obligacje, spełnia wymagania formy pisemnej pod rygorem nieważności także wtedy, gdy zostanie wyrażone w postaci elektronicznej, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r., poz. 328, 355 i 680).”</i> <u>Uzasadnienie:</u> Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach („Ustawa o obligacjach”), obligatariusz może uczestniczyć w zgromadzeniu obligatariuszy oraz wykonywać prawo głosu osobiście lub przez pełnomocnika. Z uwagi na okoliczność, iż w obecnym stanie prawnym obligacje mogą być emitowane wyłącznie w formie zdematerializowanej i docelowo podlegają zapisaniu na rachunkach maklerskich, firmy inwestycyjne prowadzące rachunki maklerskie zostały trwale włączone w proces emisji i obrotu obligacjami, w tym mogą pełnić funkcję pełnomocnika obligatariusza na zgromadzeniu obligatariuszy. Udzielenie i odwołanie pełnomocnictwa do uczestniczenia oraz wykonywania prawa głosu na zgromadzeniu obligatariuszy	Uwaga kierunkowo uwzględniona

			wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności (art. 57 ust. 1 zd. 2 Ustawy o obligacjach). Konstytutywnym elementem formy pisemnej czynności prawnej jest w myśl art. 78 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny („Kodeks Cywilny”) złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Na mocy art. 78¹ § 2 Kodeksu Cywilnego równoważną formą oświadczenia woli względem formy pisemnej jest forma elektroniczna o cechach określonych w art. 78¹ § 1 Kodeksu Cywilnego, zgodnie z którym do zachowania elektronicznej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci elektronicznej i opatrzenie go kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Elektroniczna forma czynności prawnej może być wykorzystana do zastąpienia zwykłej formy pisemnej zarówno w przypadku, gdy wymóg zachowania tej formy wynika z przepisu, jak i z czynności prawnej (tak P. Sobolewski, w: K. Osajda, Komentarz KC, Legalis 2018, art. 781, teza 3). W tym miejscu należy podkreślić, iż funkcjonujące w obrocie elektroniczne formy autoryzacji dokumentów elektronicznych typu podpis zaufany w profilu zaufanym (ePUAP) stosowany w komunikacji z organami administracji publicznej i do potwierdzania tożsamości użytkownika na jej potrzeby, czy też podpis osobisty wprowadzony na podstawie ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych, nie zastępują ani podpisu własnoręcznego, ani kwalifikowanego podpisu elektronicznego. W obecnym stanie prawnym pełnomocnictwo do uczestniczenia w zgromadzeniu obligatariuszy oraz wykonywania prawa głosu powinno być zatem dla swej ważności udzielone albo w formie pisemnej wymagającej własnoręcznego podpisu obligatariusza (art. 78 § 1 Kodeksu Cywilnego) albo w formie elektronicznej wymagającej użycia przez obligatariusza kwalifikowanego podpisu	

		elektronicznego (art. 78¹ § 1 Kodeksu Cywilnego). Podczas gdy w ostatnim czasie standardem stało się odbywanie zgromadzeń obligatariuszy w formule spotkań zdalnych, organizowanych przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, obowiązujące przepisy Ustawy o obligacjach w istotny sposób ograniczają możliwość udzielania przez obligatariuszy firmom inwestycyjnym pełnomocnictw do ww. czynności w postaci elektronicznej. Nie uwzględniają one bowiem uproszczonego, elektronicznego sposobu składania oświadczeń woli pomiędzy firmą inwestycyjną a jej klientami (tu obligatariuszami), który przewidziany jest w art. 13 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, a który w szczególności nie wymaga stosowania kwalifikowanego podpisu elektronicznego i mimo to – na mocy art.13 ust. 3 Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi – spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma pisemna została zastrzeżona pod rygorem nieważności. Mając na względzie okoliczność, iż klienci oczekują jak najprostszych rozwiązań w kontakcie z firmą inwestycyjną i możliwość składania oświadczeń woli w postaci elektronicznej na zasadach określonych w art. 13 Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi jest często wykorzystywana w stosunkach pomiędzy firmami inwestycyjnymi a klientami, zasadnym jest rozszerzenie katalogu dopuszczalnych form udzielenia i odwołania pełnomocnictwa, o którym mowa w art. 57 ust. 1 Ustawy o obligacjach, poprzez wyraźne wskazanie, iż w przypadku, gdy pełnomocnikiem obligatariusza ma być firma inwestycyjna, wystarczającym jest udzielenie i odwołanie rzeczzonego pełnomocnictwa w postaci elektronicznej, na zasadach określonych w art. 13 Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.	

			Zgłaszamy zatem postulat wprowadzenia do Ustawy o obligacjach odpowiedniej zmiany, która w istotny sposób przyczyni się do uproszczenia organizacji zgromadzeń obligatariuszy, przy jednoczesnym zachowaniu wysokich standardów bezpieczeństwa komunikacji elektronicznej, które zobligowane są stosować firmy inwestycyjne w przypadku działania w sposób, o którym mowa w art. 13 Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Na marginesie warto zaznaczyć, iż w obecnym stanie prawnym, w podobnych sprawach, funkcjonują już regulacje, które przewidują możliwość udzielenia pełnomocnictwa w postaci elektronicznej, niewymagającej zastosowania kwalifikowanego podpisu elektronicznego, nawet na rzecz podmiotu, który nie jest firmą inwestycyjną. Tak jest w przypadku pełnomocnictwa, o którym mowa w art. 412¹ § 2 ustawy z dnia 15 września 2015 r. – Kodeks spółek handlowych, zgodnie z którym <i>„Pełnomocnictwo do uczestniczenia w walnym zgromadzeniu spółki publicznej i wykonywania prawa głosu wymaga udzielenia na piśmie lub w postaci elektronicznej. Udzielenie pełnomocnictwa w postaci elektronicznej nie wymaga opatrzenia kwalifikowanym podpisem elektronicznym.”</i>.	
145.	Uwaga dodatkowa	Bankowy Fundusz Gwarancyjny	Zmiana ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym i innych ustaw Jak już uprzednio wskazywano w pismach przekazywanych do Ministerstwa Finansów, zadania Funduszu, w tym w zakresie przymusowej restrukturyzacji, a także dostępne źródła finansowania Funduszu oraz podmiotu zarządzającego aktywami są regulowane w sposób szczegółowy przez system prawa krajowego i unijnego. Jak wskazuje art. 270 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 o	Uwaga kierunkowo uwzględniona

		Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz.U. z 2020 r. poz. 842, z późn. zm. dalej: „ustawa o BFG”) źródłami finansowania Funduszu są w szczególności środki pozyskane z tytułu zaciągniętych pożyczek, kredytów i emisji obligacji. Mając na uwadze przewidziane w art. 5 ustawy o BFG zadania Funduszu związane z zapewnieniem stabilności krajowego systemu finansowego, istotne jest ustanowienie, w ramach określonych przez przepisy prawa polskiego i unijnego, możliwości finansowania wybranych zadań Funduszu również poprzez ww. środki. Z kolei zapewnienie skutecznego przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji może wymagać zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia praw majątkowych, o którym mowa w art. 110 ust. 1 pkt 4 ustawy o BFG. W celu zarządzania wydzielonymi prawami majątkowymi i zobowiązaniami z jednego albo kilku podmiotów w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej, a w szczególności w celu ich zbycia tworzony jest podmiot zarządzający aktywami (art. 224 ust. 2 ustawy o BFG). Organ do spraw przymusowej restrukturyzacji stosując instrument wydzielenia praw majątkowych/aktywów, określa należność, za jaką aktywa i zobowiązania są przenoszone do podmiotu zarządzającego aktywami, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 36 BRRD1 i zgodnie z unijnymi ramami pomocy państwa. W celu pozyskania środków na zapłatę należności przez podmiot zarządzający aktywami w odniesieniu do aktywów lub zobowiązań nabytych bezpośrednio od instytucji objętej przymusową restrukturyzacją możliwe jest wyemitowanie obligacji przez podmiot zarządzający aktywami (art. 42 ust. 7 BRRD). Brak możliwości zastosowania instrumentu w formie podmiotu zarządzającego aktywami mógłby wykluczyć przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji.	

		Celem obniżenia kosztów przeprowadzenia emisji obligacji i zapewnienia jej sprawnej realizacji, pragniemy zwrócić uwagę na konieczność wprowadzenia, w szczególności do ustawy o BFG, przepisów regulujących zasady i tryb emisji: 1. obligacji własnych Funduszu w oparciu o szczególny tryb oraz zasady emisji w stosunku do trybu określonego w ustawie o obligacjach, uwzględniający objęcie tych papierów gwarancjami Skarbu Państwa, a także 2. obligacji przez podmiot zarządzający aktywami w oparciu o szczególny tryb oraz zasady emisji w stosunku do trybu określonego w ustawie o obligacjach. Ad. 1. Emisja obligacji przez Fundusz Propozycja stosownych regulacji w przedmiotowym zakresie została zawarta w pismach Funduszu z dnia 5 czerwca 2020 r. i 10 lipca 2020 r. – znak pisma: DS.070.5.2020 oraz z dnia 6 października 2020 r. – znak pisma: DS.070.11.2020 r. oraz w korespondencji uzgodnieniowej z Ministerstwem Finansów z dnia 9 listopada 2020r. Pragniemy zaznaczyć, że Fundusz podtrzymuje przedstawioną w nich argumentację, stanowiącą uzasadnienie dla konieczności dokonania tej nowelizacji. W nawiązaniu do powyższego, poniżej ponownie przedstawiamy propozycję zmiany przepisów do Ustawy o BFG oraz innych ustaw. Drobnej modyfikacji uległo proponowane brzmienie art. 70 ust. 2 pkt 1 ustawy o obrocie, celem włączenia obligacji, które emitował będzie podmiot zarządzający aktywami, do katalogu instrumentów, wobec których bank z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może bez zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej wykonywać czynności określone w art. 69 ust. 2 pkt 1-6 ustawy o	

		obrocie. Powyższa modyfikacja w ocenie Funduszu jest wskazana i uzasadniona koniecznością zwiększenia katalogu podmiotów, które mogą świadczyć usługi pośrednictwa w plasowaniu i obrocie wtórnym tych obligacji. W szczególności jest to istotne w celu zapewnienia efektywnej emisji takich instrumentów oraz szybkiego objęcia ich przez zainteresowane podmioty. Jak wskazano powyżej, umożliwi to szybkie pozyskanie środków przez podmiot zarządzający aktywami, w celu realizacji procesu przymusowej restrukturyzacji. Istotne jest przy tym, że zgodnie z przepisami art. 70 ust. 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi zapewnione jest odpowiednie stosowanie do tej działalności banku w zakresie pośrednictwa przepisów regulujących działalność maklerską. Dzięki temu zapewniona zostanie odpowiednia ochrona nabywców tych obligacji, bez jednoczesnej konieczności uzyskiwania przez bank dla tej działalności zezwolenia na działalność maklerską. Proponowana zmiana ustawy o BFG oraz innych ustaw zgodnie z poniższym: 1) Art. 270 ust. 2 ustawy o BFG otrzymuje brzmienie: „2. Fundusz może emitować obligacje na zasadach i w trybie określonych w rozdziale 7 albo na podstawie odrębnych ustaw.”, 2) w dziale V po rozdziale 6 ustawy o BFG dodaje się rozdział 7 w brzmieniu: „Rozdział 7 Zasady i tryb emisji obligacji gwarantowanych przez Skarb Państwa Art. 316a. 1. Obligacje emitowane przez Fundusz, gwarantowane przez Skarb Państwa, są papierami wartościowymi, w których Fundusz	

		stwierdza, że jest dłużnikiem właściciela takiego papieru i zobowiązuje się wobec niego do spełnienia określonego świadczenia pieniężnego. 2. Dokonanie przez Fundusz emisji obligacji, o których mowa w ust. 1, wymaga uprzedniej akceptacji warunków emisji przez ministra właściwego do spraw budżetu. 3. Obligacje są oprocentowane w postaci dyskonta lub odsetek. 4. Obligacje mogą być emitowane jako obligacje imienne lub na okaziciela. 5. Obligacje mogą być emitowane w formie: 1) zdematerializowanej poprzez zarejestrowanie w ewidencji, o której mowa w ust. 10, lub w depozycie papierów wartościowych prowadzonym przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., lub 2) dokumentu, jeżeli jest to dopuszczalne na danym rynku. 6. Obligacje mogą być emitowane na rynku krajowym lub na rynkach zagranicznych. 7. Obligacje są nominowane w walucie polskiej lub w walutach innych krajów należących do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju. 8. Obligacje emitowane na rynku krajowym są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, o ile Fundusz nie postanowi inaczej w warunkach emisji. 9. Do powstawania oraz przenoszenia praw z obligacji emitowanych w formie zdematerializowanej stosuje się odpowiednio przepisy art. 7 i art. 7a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, z wyjątkiem	

		obligacji emitowanych na rynkach zagranicznych, do których stosuje się prawo właściwe dla emisji tych obligacji. 10. Podmiotami uprawnionymi do prowadzenia ewidencji obligacji są: 1) firma inwestycyjna; 2) bank; 3) zagraniczna instytucja, która prowadzi działalność w zakresie rejestracji papierów wartościowych. Art. 316b. 1. Fundusz określi przez wydanie listu emisyjnego warunki emisji obligacji dotyczące treści świadczeń wynikających z obligacji i sposób ich realizacji. 2. List emisyjny zawiera w szczególności: 1) datę emisji; 2) powołanie podstawy prawnej emisji; 3) walutę, w której następuje emisja obligacji; 4) wartość nominalną jednej obligacji; 5) wielkość emisji; 6) cenę emisyjną lub sposób jej ustalenia; 7) stopę procentową lub sposób jej obliczania; 8) terminy, sposoby i warunki sprzedaży;	

		9) określenie sposobu i terminów wypłaty należności głównej oraz należności ubocznych; 10) datę, od której nalicza się oprocentowanie obligacji danej emisji; 11) termin i warunki wykupu oraz zastrzeżenia w przedmiocie możliwości wcześniejszego wykupu; 12) informację o zabezpieczeniu obligacji gwarancją Skarbu Państwa. 3. Fundusz podaje do publicznej wiadomości warunki danej emisji poprzez ich opublikowanie na stronie internetowej Funduszu lub w innych środkach masowego przekazu o zasięgu ogólnopolskim, w szczególności w elektronicznych systemach informacyjnych. 4. Podanie do publicznej wiadomości listu emisyjnego, w sposób określony w ust. 3, jest warunkiem dojścia emisji do skutku. 5. Emisja następuje z dniem rozliczenia zaoferowanych do nabycia obligacji oraz w kwocie równej wartości nominalnej zbytych obligacji. Art. 316c. Sprzedaż obligacji może być dokonywana w trybie: 1) oferty publicznej, o której mowa w art. 2 lit. d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylecia dyrektywy 2003/71/WE (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 1); 2) przetargów organizowanych przez Fundusz albo inny podmiot na podstawie umowy zawartej przez Fundusz z tym podmiotem;	

		3) proponowania nabycia obligacji w inny sposób niż określony w pkt 1-2. Art. 316d. 1. W przetargach, o których mowa w art. 316c pkt 2, mogą brać udział banki, instytucje kredytowe lub instytucje finansowe, w rozumieniu ustawy - Prawo bankowe, a także ich oddziały, z którymi minister właściwy do spraw budżetu zawarł umowę przyznającą im prawo do składania ofert na przetargach obligacji skarbowych. 2. Uczestnicy przetargu nabywają obligacje we własnym imieniu i na własny rachunek. Art. 316e. 1. Z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu. 2. Fundusz może nabywać własne obligacje jedynie w celu ich umorzenia, z zastrzeżeniem ust. 3. 3. Fundusz może nabywać własne obligacje w ramach transakcji warunkowych, w których Fundusz zgadza się wobec drugiej strony na odkup lub sprzedaż, w związku z zarządzaniem aktywami lub pasywami Funduszu. Art. 316f. Jeżeli dzień, w którym na podstawie listu emisyjnego powstaje obowiązek wykonania czynności, przypada na dzień ustawowo wolny od pracy lub sobotę, termin wykonania tej czynności upływa w pierwszym dniu roboczym po tym dniu. Art. 316g	

		1. Zobowiązania Funduszu z tytułu wyemitowanych obligacji, o których mowa w art. 316a, objęte są gwarancją Skarbu Państwa, reprezentowanego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. 2. Gwarancja, o której mowa w ust. 1, udzielana jest na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2020 r. poz. 122 i 568), z wyłączeniem art. 2c, art. 14, art. 17 tejże ustawy. 3. Gwarancja, o której mowa w ust. 1, jest udzielana do wysokości 100% pozostających do wypłaty świadczeń pieniężnych wynikających z wyemitowanych obligacji objętych gwarancją wraz ze 100% należnych odsetek od tej kwoty i innych kosztów bezpośrednio związanych z obligacjami. 4. Gwarancja, o której mowa w ust. 1, jest wolna od opłaty prowizyjnej. 5. Jeżeli odzyskanie wierzytelności Skarbu Państwa, powstałych z tytułu udzielonej gwarancji, nie jest możliwe, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może umorzyć wierzytelność w całości lub części. 6. Fundusz jest zwolniony z obowiązku udzielania zabezpieczenia do gwarancji, o których mowa w ust. 1. Art. 316h. Do obligacji, o których mowa w art. 316a, nie stosuje się ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208, oraz z 2021 r. poz. 187).” Zmiany w niektórych przepisach odrębnych ustaw:	

		Art. x. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1128, z późn. zm.) w art. 21 w ust. 1 po pkt 130c dodaje się pkt 130d w brzmieniu: "130d) odsetki lub dyskonto od obligacji emitowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny i oferowanych na rynkach zagranicznych oraz dochody z odpłatnego zbycia tych obligacji, uzyskane przez podatników, o których mowa w art. 3 ust. 2a;" Art. xx. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 1406, z późn. zm.) w art. 17 w ust. 1 po pkt 50d dodaje się pkt 50e w brzmieniu: „50e) odsetki lub dyskonto od obligacji emitowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny i oferowanych na rynkach zagranicznych oraz dochody z odpłatnego zbycia tych obligacji, uzyskane przez podatników, o których mowa w art. 3 ust. 2;" Art. xxx. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 328 z późn. zm.) w art. 70 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) art. 69 ust. 2 pkt 1-6 - o ile przedmiotem tych czynności są papiery wartościowe, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2, lub inne niedopuszczone do obrotu zorganizowanego finansowe oraz obligacje, o których mowa w art. 39p ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2268), obligacje, o których mowa w art. 67 ust. 3 i art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568, z późn. zm.), obligacje, o których mowa w art. 34ga ust. 1 ustawy z dnia 8	

		maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2020 r. poz. 122 i 568, 1086, 1747 i 2127), a także obligacje emitowane przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny lub podmiot zarządzający aktywami, o którym mowa w art. 224 ust. 1 ustawy z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji;”. Ad. 2. Emisja obligacji przez podmiot zarządzający aktywami wraz z uzasadnieniem Celem proponowanej regulacji jest przede wszystkim stworzenie Funduszowi możliwości wykorzystania wszystkich instrumentów związanych z ustawowymi zadaniami, w szczególności instrumentów przymusowej restrukturyzacji, w taki sposób, aby możliwe było utrzymanie stabilności na rynku finansowym. Utrudnienia w postaci braku możliwości uzyskania szybkiego finansowania zewnętrznego dla podmiotu zarządzającego aktywami mogą przełożyć się na brak możliwości zastosowania instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci wydzielenia aktywów, a co za tym idzie na niepowodzenie całego procesu przymusowej restrukturyzacji. Fundusz wskazuje ponadto na konieczność wyłączenia stosowania ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach do obligacji emitowanych na zasadach określonych w nowym rozdziale 18a w dziale III ustawy o BFG. Podobny zabieg został zastosowany w art. 39w pkt 3 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym. Zgodnie z przepisami tej ustawy BGK może emitować obligacje w imieniu i na rzecz Krajowego Funduszu Drogowego. Obligacje te mogą być gwarantowane lub poręczane przez Skarb Państwa. Zasadność wyłączenia ustawy o obligacjach do obligacji emitowanych przez	

		BGK na rzecz tego funduszu wynika z charakteru i zadań BGK oraz zmniejszenia ryzyka tych instrumentów finansowych w przypadku objęcia ich gwarancją/poręczeniem Skarbu Państwa. Fundusz proponuje, analogicznie jak w przypadku obligacji emitowanych przez Fundusz (proponowane przepisy art. 316a i nast. ustawy o BFG), wprowadzić możliwość emisji obligacji podmiotu zarządzającego aktywami (PZA) na dwa sposoby: 1) na podstawie odrębnych ustaw (w szczególności ustawa o obligacjach) albo 2) na zasadach określonych w nowym Rozdziale 18a w dziale III ustawy o BFG, jednak wyłącznie w przypadku skierowania takiej emisji do klientów profesjonalnych. Uzasadnienie wyłączenia przepisów ustawy o obligacjach do emisji obligacji na zasadach Rozdziału 18a wynika z: • propozycji, aby emisja taka skierowana była wyłącznie do podmiotów profesjonalnych, które posiadają doświadczenie, wiedzę i fachowość umożliwiające podejmowanie niezależnych decyzji inwestycyjnych i właściwą ocenę ryzyka, z którym się one wiążą, • charakteru i zadań podmiotu zarządzającego aktywami, który powoływany jest w szczególności w celu przejmowania aktywów od podmiotu w restrukturyzacji albo od instytucji pomostowej za wynagrodzeniem i zarządzania tymi aktywami. Istotne jest przy tym, że jest to spółka kapitałowa powoływana przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny, który posiada w niej udziały lub akcje. Również w sytuacji gdy Fundusz nie jest jedynym akcjonariuszem lub	

		udziałowcem tego podmiotu, Funduszowi przysługują uprawnienia uregulowane w art. 224 ust. 6 ustawy o BFG: - o zatwierdzania statutu albo umowy spółki; - o wyboru albo zatwierdzenia powołania członków organów podmiotu zarządzającego aktywami; - o określania zasad wynagradzania członków organów podmiotu zarządzającego aktywami oraz zakresu ich obowiązków; - o zatwierdzania strategii i profilu ryzyka podmiotu zarządzającego aktywami, • możliwości pokrywania przez Fundusz z funduszy przymusowej restrukturyzacji, w niezbędnym zakresie, kosztów działalności podmiotu zarządzającego aktywami, jeżeli nie osiąga on wystarczających przychodów z zarządzania lub nie zarządza przeniesionymi prawami majątkowymi. Zabezpiecza to środki niezbędne do prowadzenia i kontynuowania działalności przez podmiot zarządzający aktywami, niezależnie od osiągniętych przychodów. Dodatkowo Fundusz zwraca uwagę, że efektywne przeprowadzenie procesu przymusowej restrukturyzacji z wykorzystaniem instrumentu w postaci podmiotu zarządzania aktywami wymaga szybkiego pozyskania środków przez ten podmiot, w szczególności w formie przeprowadzenia emisji obligacji. Wynika to z przepisów art. 226 ust. 3 ustawy o BFG, zgodnie z którym wynagrodzenie za przejmowane przez podmiot zarządzający aktywa powinien on zapłacić na rzecz podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji	

			pomostowej nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia przeniesienia aktywów. Zatem zasadne jest wyłączenie przepisów ustawy o obligacjach, w szczególności regulujących uprawnienia obligatariuszy (Rozdział V – Zgromadzenie obligatariuszy). W ocenie Funduszu zaproponowany w rozdziale 18a ustawy o BFG tryb i warunki przeprowadzenia emisji obligacji umożliwiają szybkie pozyskanie środków przez podmiot zarządzający aktywami, z zachowaniem ochrony praw obligatariuszy (w szczególności na gruncie przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi regulujących rejestrowanie obligacji oraz powstawanie i przenoszenie praw z tych instrumentów), co z kolei zapewni skuteczne przeprowadzenie procesu przymusowej restrukturyzacji. Wobec powyższego proponowana jest zmiana ustawy o BFG jak poniżej: 1) Po art. 229 dodaje się art. 229a w brzmieniu: „Art. 229a Podmiot zarządzający aktywami może emitować obligacje na zasadach i w trybie określonych w rozdziale 18a albo na podstawie odrębnych ustaw.” 2) W dziale III po rozdziale 18 dodaje się rozdział 18a w brzmieniu: „Rozdział 18a Zasady i tryb emisji obligacji przez podmiot zarządzający aktywami Art. 229b. 1. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o obligacjach – rozumie się przez to obligacje emitowane przez podmiot zarządzający	

		aktywami, których nabywcą może być wyłącznie klient profesjonalny, o którym mowa w art. 3 pkt 39b lit. a-m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. 2. Do obligacji, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208, oraz z 2021 r. poz. 187). Art. 229c. 1. Obligacje emitowane przez podmiot zarządzający aktywami są papierami wartościowymi, w których podmiot zarządzający aktywami stwierdza, że jest dłużnikiem właściciela takiego papieru i zobowiązuje się wobec niego do spełnienia określonego świadczenia pieniężnego. 2. Obligacje mogą być oprocentowane w postaci dyskonta lub odsetek. 3. Obligacje mogą być emitowane jako obligacje imienne lub na okaziciela. 4. Obligacje mogą być emitowane w formie zdematerializowanej na zasadach określonych w art. 7a-7b ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. 5. Obligacje imienne mogą być emitowane w formie dokumentu, jeżeli jest to dopuszczalne na danym rynku. 6. Obligacje mogą być emitowane na rynku krajowym lub na rynkach zagranicznych. 7. Obligacje są nominowane w walucie polskiej lub w walutach innych krajów należących do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju.	

		8. Obligacje emitowane na rynku krajowym są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, o ile podmiot zarządzający aktywami nie postanowi inaczej w warunkach emisji. 9. Do powstawania oraz przenoszenia praw z obligacji emitowanych w formie zdematerializowanej stosuje się odpowiednio przepisy art. 7 i art. 7a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, z wyjątkiem obligacji emitowanych na rynkach zagranicznych, do których stosuje się prawo właściwe dla emisji tych obligacji. Art. 229d. 1. Podmiot zarządzający aktywami określi warunki emisji obligacji dotyczące treści świadczeń wynikających z obligacji i sposób ich realizacji. 2. Warunki emisji zawierają w szczególności: 1) datę emisji; 2) powołanie podstawy prawnej emisji; 3) walutę, w której następuje emisja obligacji; 4) wartość nominalną jednej obligacji; 5) wielkość emisji; 6) cenę emisyjną lub sposób jej ustalenia; 7) wysokość oprocentowania lub sposób jego obliczania, w przypadku gdy przewidywane jest oprocentowanie obligacji; 8) terminy, sposoby i warunki sprzedaży;	

		9) określenie sposobu i terminów wypłaty należności głównej oraz należności ubocznych; 10) datę, od której nalicza się oprocentowanie obligacji danej emisji, w przypadku gdy przewidywane jest oprocentowanie obligacji; 11) termin i warunki wykupu oraz zastrzeżenia w przedmiocie możliwości wcześniejszego wykupu; 12) informację o zabezpieczeniu obligacji lub braku takiego zabezpieczenia. 3. Podmiot zarządzający aktywami informuje o warunkach emisji poprzez: 1) podanie ich do publicznej wiadomości, publikując je na stronie internetowej podmiotu zarządzającego aktywami lub w innych środkach masowego przekazu o zasięgu ogólnopolskim, w szczególności w elektronicznych systemach informacyjnych lub 2) przekazanie ich do podmiotów do których będzie kierowana emisja obligacji. 4. Emisja następuje z dniem rozliczenia zaoferowanych do nabycia obligacji oraz w kwocie równej wartości nominalnej zbytych obligacji. Art. 229e. Sprzedaż obligacji może być dokonywana w trybie: 1) oferty publicznej, o której mowa w art. 2 lit. d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca	

		2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 1); 2) proponowania nabycia obligacji w inny sposób niż określony w pkt 1. Art. 229f. 1. Z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu. 2. Podmiot zarządzający aktywami może nabywać własne obligacje jedynie w celu ich umorzenia, z zastrzeżeniem ust. 3. 3. Podmiot zarządzający aktywami może nabywać własne obligacje w ramach transakcji warunkowych, w których podmiot ten zgadza się wobec drugiej strony na odkup lub sprzedaż, w związku z zarządzaniem aktywami lub pasywami podmiotu zarządzającego aktywami. Art. 229g. Jeżeli dzień, w którym na podstawie warunków emisji powstaje obowiązek wykonania czynności, przypada na dzień ustawowo wolny od pracy lub sobotę, termin wykonania tej czynności upływa w pierwszym dniu roboczym po tym dniu.” Przedstawione powyżej zmiany w zakresie zasad i trybu emisji obligacji przez Fundusz oraz dodatkowo przez podmiot zarządzający aktywami, a także uprzednio już przedstawione rozwiązania podatkowe, ukierunkowane są na kompleksową rozbudowę istniejącego katalogu regulacji w tym zakresie, z uwzględnieniem	

			optymalizacji warunków emisji obligacji emitowanych w związku z prowadzeniem działań w zakresie przymusowej restrukturyzacji. Zasadnym jest wskazać, że w proponowanej formalno-prawnej konstrukcji, mogą one w znaczący sposób przyczynić się do rozszerzenia możliwości prawidłowego wykonywania przez Fundusz kompetencji ustawowych. Biorąc pod uwagę powyższe, zwracamy się z uprzejmą prośbą o uwzględnienie proponowanych rozwiązań w dalszych pracach legislacyjnych.	

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU		Ustawa o zmianie ustawy o obligacjach, ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190, z późn. zm. ¹). Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2261 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2009/65/WE w odniesieniu do stosowania dokumentów zawierających kluczowe informacje przez spółki zarządzające przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz. Urz. UE L 455 z 20.12.2021, str. 15) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1)			
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU / ÓW		1 stycznia 2023 r.			
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów ustawy	Uzasadnienie
Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012					

¹ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 68, Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 96, Dz. Urz. UE L 150 z 07.06.2019, str. 296, Dz. Urz. UE L 203 z 01.08.2019, str. 10, Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 64, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 29, Dz. Urz. UE L 283 z 31.08.2020, str. 2, Dz. Urz. UE L 22 z 22.01.2021, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2022, str. 1.

art. 32 ust. 4 lit. d dyrektyw y Parlament u Europejsk iego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r.	Na użytek ust. 1 lit. a) uznaje się, że instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, jeżeli zachodzi co najmniej jedna z następujących okoliczności: wymagane jest nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe, chyba że, w celu uniknięcia lub zaradzenia poważnym zakłóceniom w gospodarce w danym państwie członkowskim i utrzymania stabilności finansowej, nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje dowolną z poniższych form: zasilenia funduszy własnych lub nabycia instrumentów kapitałowych po cenach i na warunkach, które nie dają przewagi danej instytucji, jeżeli w chwili przyznania publicznego wsparcia nie zachodzą okoliczności, o których mowa w lit. a), b) lub c) niniejszego ustępu ani okoliczności, o których mowa w art. 59 ust. 3.	N	Art. 11 ustawy zmieniającej (art. 1 ust. 2 oraz art. 2a w ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o rekaptalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej)	Art.1 ust. 2. Rekapitalizacja polega na: 1) udzieleniu przez Skarb Państwa gwarancji zwiększenia funduszy własnych instytucji, zwanej dalej „gwarancją ostrożnościową”; 2) pokryciu przez Skarb Państwa niedoborów kapitałowych instytucji.”; Art. 2a ust.1 Gwarancja ostrożnościowa i pokrycie niedoborów kapitałowych przez Skarb Państwa, zwane dalej „instrumentami rekaptalizacji”, mogą być zastosowane wyłącznie w odniesieniu do instytucji. 1a. Instrumenty rekaptalizacji mogą być stosowane w celu zapobieżenia poważnym zaburzeniom w gospodarce, o ile zastosowanie tych instrumentów jest proporcjonalne do skali zagrożenia, ma charakter zapobiegawczy i czasowy, a także nie służy pokryciu strat, które instytucja poniosła lub może ponieść w przyszłości.”	Projektowane przepisy stanowią implementację trzeciego instrumentu nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego określonego w art. 32 ust. 4 lit. d dyrektywy BRRD Przepisy rozszerzają możliwość rekaptalizacji o instrument, o którym mowa w art. 32 ust.4 lit. d dyrektywy BRRD, tj. o pokrycie niedoborów kapitału, przez zasilenie przez Skarb Państwa funduszy własnych lub nabycie instrumentów kapitałowych instytucji

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2261 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2009/65/WE w odniesieniu do stosowania dokumentów zawierających kluczowe informacje przez spółki zarządzające przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS)

Art. 1 (art. 82a dyrektyw y Parlament u Europejsk iego i Rady (UE) 2021/2261 z dnia 15 grudnia 2021 r. (UCITS))	W dyrektywie 2009/65/WE dodaje się artykuł w brzmieniu: „Artykuł 82a 1. Państwa członkowskie zapewniają, by w sytuacji gdy spółka inwestycyjna lub – w odniesieniu do każdego ze wspólnych funduszy, którymi zarządza – spółka zarządzająca sporządza, przekazuje, zmienia i tłumaczy dokument zawierający kluczowe informacje, który jest zgodny z wymogami dotyczącymi dokumentu zawierającego kluczowe informacje określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 (*1), właściwe organy uznawały ten dokument zawierający kluczowe informacje za spełniający wymogi mające zastosowanie do kluczowych informacji dla inwestorów, jak określono w art. 78–82 i art. 94 niniejszej dyrektywy.	T	Art. 2 pkt 18 (art. 220c ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi)	Po art. 220b dodaje się art. 220c w brzmieniu: „Art. 220c. 1. Towarzystwo sporządza kluczowe informacje funduszu inwestycyjnego otwartego oraz kluczowe informacje specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego, aktualizuje je oraz dokonuje ich tłumaczeń, a także udostępnia je inwestorom na zasadach określonych w rozporządzeniu 1286/2014. 2. W przypadku gdy towarzystwo przekaze Komisji oświadczenia o sporządzaniu kluczowych informacji funduszu inwestycyjnego otwartego lub kluczowych informacji specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego w celu ich udostępniania inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni, nie sporządza ono kluczowych informacji dla inwestorów funduszu inwestycyjnego otwartego i kluczowych informacji dla inwestorów specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego w celu ich udostępnienia inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni.	

	2. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy nie wymagały od spółki inwestycyjnej lub – w odniesieniu do każdego ze wspólnych funduszy, którymi zarządza – od spółki zarządzającej, by sporządzała kluczowe informacje dla inwestorów zgodnie z art. 78–82 i art. 94 niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy spółka ta sporządza, przekazuje, zmienia i tłumaczy dokument zawierający kluczowe informacje, który jest zgodny z wymogami mającymi zastosowanie do dokumentów zawierających kluczowe informacje określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 1286/2014.			3. Fundusz inwestycyjny otwarty oraz specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty udostępniają kluczowe informacje inwestorom indywidualnym na zasadach określonych w rozporządzeniu 1286/2014. 4. Fundusz inwestycyjny otwarty oraz specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty mogą udostępniać kluczowe informacje inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni na zasadach określonych w rozporządzeniu 1286/2014, jeżeli towarzystwo sporządza dla tego funduszu kluczowe informacje w celu ich udostępnienia inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni; w takim przypadku fundusze te mogą nie udostępniać inwestorom innym niż inwestorzy indywidualni kluczowych informacji dla inwestorów.	
Art. 2	Artykuł 2 1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 30 czerwca 2022 r. przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2023 r. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie. 2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.	T	Art. 20.	Art. 20. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 października 2023 r., z wyjątkiem art. 2, art. 3, art. 8 pkt 1, 2 i 7, pkt 10 lit. b i c oraz pkt 12, art. 10 pkt 1 i 5, art. 14–16 oraz art. 18, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2261 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2009/65/WE w odniesieniu do stosowania dokumentów zawierających kluczowe informacje przez spółki zarządzające przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS).	
Art. 3	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N			
Art. 4	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N			
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktury rynkowych opartych na technologii rozproszanego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE					

Art. 18	<i>Artykuł 18</i> Zmiany w dyrektywie 2014/65/UE W dyrektywie 2014/65/UE wprowadza się następujące zmiany: 1) art. 4 ust. 1 pkt 15 otrzymuje brzmienie: „15) »instrument finansowy« oznacza instrumenty określone w załączniku I sekcja C, w tym instrumenty wyemitowane za pomocą technologii rozproszonego rejestru;”;	T	Art. 8 pkt 1 (art. 2 ust. 1a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi)	Art. 8. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1500, 1488, 193, 2185 i 2640) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 2 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Instrumenty finansowe mogą być zapisywane za pomocą technologii rozproszonego rejestru, wykorzystywanej przez operatora infrastruktury rynkowej opartej na DLT w rozumieniu art. 2 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktury rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE (Dz. Urz. UE L 151 z 02.06.2022, str. 1), na zasadach określonych w tym rozporządzeniu.”;	

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu ustawy *o obligacjach, ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw*

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu projektu	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
W art. 3. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. 2022 r. poz. 2253):			
1.	Art. 15 ust. 5	w art. 15 ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Fundusz oraz osoby działające w jego imieniu lub na jego rzecz nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą ze zgodnych z przepisami prawa działań lub zaniechań, które pozostają w związku z uprawnieniami i zadaniami Funduszu jako organu przymusowej restrukturyzacji albo organu do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, w szczególności za szkodę spowodowaną wyborem instrumentów przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 110 ust. 1, albo instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 27 ust. 1 rozporządzenia 2021/23.”;	Proponowana zmiana dot. rozszerzeniu wyłączenia odpowiedzialności BFG i osób działających w jego imieniu za szkodę wynikłą ze zgodnych z przepisami działań lub zaniechań, które pozostają w związku z uprawnieniami i zadaniami BFG jako organu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP – jest to rozwiązanie analogiczne jak w przypadku przymusowej restrukturyzacji banków, firm inwestycyjnych i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych. Praktyczne doświadczenia BFG pokazują, że tego typu wyłączenie jest niezbędne by zapewnić efektywną realizację zadań wynikających z prawa UE, propozycja służy więc efektywnego stosowaniu prawa UE.
2.	Art. 258d ust. 4	4. Publikacja, o której mowa w art. 72 ust. 3 rozporządzenia nr 2021/23 następuje z uwzględnieniem obowiązku dochowania tajemnic, o których mowa w art. 320 ust. 2, oraz tajemnic, o których mowa w art. 104 ustawy – Prawo bankowe, art. 9e ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-	Proponowane zmiany służą efektywnego stosowaniu prawa UE. Przepis art. 258 ust. 4 ma na celu objęcie odpowiednimi tajemnicami publikacji, o której mowa w art. 72 ust. 3 rozporządzenia nr 2021/23. Doświadczenia BFG wskazują, że celem utrzymania stabilności finansowej i sprawnego przeprowadzenia procesu, niezbędne okazuje się obejmowanie niektórych informacji tajemnicami prawnie chronionymi.

		kredytowych i art. 147 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.	
3.	Art. 258h ust. 4	4. Fundusz w celu ujawnienia w Krajowym Rejestrze Sądowym obniżenia lub podwyższenia kapitału zakładowego CCP niezwłocznie informuje o wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, właściwy sąd rejestrowy i przekazuje mu odpis tej decyzji bez oszacowania i uzasadnienia, z zachowaniem tajemnicy, o której mowa w art. 320 ust. 2, oraz tajemnic, o których mowa w art. 104 ustawy – Prawo bankowe, art. 9e ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych i art. 147 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.	Przepis art. 258h ust. 4 przewiduje, że BFG niezwłocznie przekazuje odpis decyzji do właściwego sądu rejestrowego bez oszacowania i uzasadnienia, uwzględniając tajemnice zawodowe, w celu ujawnienia obniżenia lub podwyższenia kapitału zakładowego. Jest to zapis niezbędny do sprawnego zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w rozporządzeniu nr 2021/23. Analogiczne regulacje są przewidziane dla przymusowej restrukturyzacji banków, więc dodane regulację zapewnią dodatkowo spójność systemową analogicznych względem siebie procedur.
4.	Art. 285	w art. 285: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Rada Funduszu przeznacza zysk netto na zwiększenie funduszu gwarancyjnego banków lub funduszu przymusowej restrukturyzacji banków oraz zwiększenie funduszu gwarancyjnego kas lub funduszu przymusowej restrukturyzacji kas, w proporcji określonej jako stosunek udziału sumy środków zgromadzonych odpowiednio: 1) w funduszu gwarancyjnym banków i funduszu przymusowej restrukturyzacji banków, 2) w funduszu gwarancyjnym kas i funduszu przymusowej restrukturyzacji kas - do sumy środków zgromadzonych we wszystkich tych funduszach na dzień bilansowy ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego.”, b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:	Zmiana w art. 285 ust. 1 i 3 oraz dodanie w art. 285 ust. 1a ma na celu ustanowienie bardziej elastycznego sposobu podziału zysku netto BFG pomiędzy poszczególne fundusze będące do dyspozycji BFG i przeznaczane na realizację ustawowych zadań przydzielonych BFG. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o BFG określają, że „Rada Funduszu przeznacza zysk netto na zwiększenie funduszu gwarancyjnego banków, funduszu gwarancyjnego kas, funduszu przymusowej restrukturyzacji banków oraz funduszu przymusowej restrukturyzacji kas, w proporcji określonej jako stosunek środków zgromadzonych w poszczególnych funduszach do sumy środków zgromadzonych we wszystkich tych funduszach na dzień bilansowy ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego”. Oznacza to, że wartość środków przeznaczona na zwiększenie każdego z funduszy własnych oparta jest na stanie tych funduszy na koniec poprzedniego roku. W przypadku więc interwencji BFG w zakresie wypłaty środków gwarantowanych lub konieczności sfinansowania przymusowej restrukturyzacji i istotnego zmniejszenia danego funduszu przed końcem roku, nie będzie możliwości zasilenia tego funduszu środkami z podziału zysku netto. Mając na uwadze sposób dochodzenia do poziomów docelowych środków systemu gwarantowania depozytów oraz środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji, jednorazowe istotne wykorzystania funduszy będą miały wpływ na wartość

		„1a. Wysokość kwoty zysku netto przeznaczonej na zwiększenie poszczególnych funduszy, wynikającej z zastosowania proporcji określonej w ust. 1, ustala Rada Funduszu.”, c) w ust. 3 po wyrazach „ust. 1” dodaje się przecinek i wyraz „ust. 1a”;	wyznaczonych składek na kolejne lata. Może to także spowodować dużą dysproporcję w poziomie składek pobieranych od podmiotów na poszczególne rodzaje funduszy własnych. W takich uzasadnionych przypadkach, BFG powinien mieć możliwość podziału zysku bardziej elastycznie pomiędzy funduszami w ramach danego sektora, aby w sposób racjonalny planować poziomy składek na poszczególne fundusze własne. Zmiana w art. 285 ust. 1 precyzuje, że BFG po dokonaniu proporcjonalnego podziału pomiędzy funduszami związanymi z sektorem banków (fundusz gwarancyjny banków lub fundusz przymusowej restrukturyzacji banków) a sektorem kas (fundusz gwarancyjny kas lub fundusz przymusowej restrukturyzacji kas), będzie miał możliwość elastycznego podziału zysku netto pomiędzy wymienionymi funduszami w ramach danego sektora, co potwierdza zastosowania alternatywy łącznej w postaci spójnika „lub”. W praktyce oznacza to, że BFG po podziale zysku netto w proporcji określonej jako stosunek udziału sumy środków zgromadzonych odpowiednio: 1) w funduszu gwarancyjnym banków i funduszu przymusowej restrukturyzacji banków, 2) w funduszu gwarancyjnym kas i funduszu przymusowej restrukturyzacji kas - do sumy środków zgromadzonych we wszystkich tych funduszach na dzień bilansowy ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego, będzie miał możliwość już dowolnego (elastycznego) ukształtowania tego podziału w ramach pkt 1 (sektor banków) i w ramach pkt 2 (sektor kas). Dodawany w art. 285 ust. 1a precyzuje, że wysokość kwoty zysku netto BFG, po ustaleniu proporcji sektorowej (między sektorem banków a sektorem kas, o czym mówi ust. 1), będzie przeznaczana na zwiększenie poszczególnych funduszy w ramach tych sektorów po ustaleniu podziału pomiędzy funduszami przez Radę BFG. Tym samym, w ramach ustalonej wcześniej proporcji między sektorem banków a sektorem kas, Rada BFG dowolnie określi kwotowy podział środków między funduszami związanymi z sektorem banków (fundusz gwarancyjny banków lub fundusz przymusowej restrukturyzacji banków), a także dowolnie określi kwotowy podział środków między funduszami związanymi z sektorem kas (fundusz gwarancyjny kas lub fundusz przymusowej restrukturyzacji kas).

			Zmiana w art. 285 ust. 3 ma charakter porządkowy i wynika z wprowadzenia nowego ustępu 1a. Proponowane zasady podziału zysku netto będą miały także zastosowanie do pokrycia straty BFG.
W art. 5. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 2324, 2339, 2640 i 2707 oraz z 2023 r. poz. 180)			
5.	Art. 11 ust. 2 po pkt 16a	16a) <i>nakazania zaprzestania działań skutkujących naruszeniem art. 127b ust. 1 lub powstrzymania się od takich działań w przyszłości,</i>	Zmiana w art. 11 ust. 2 pkt 16a wprowadzona została w związku z nadaniem uprawnienia KNF (art. 138 ust. 7f pkt 1) do nakazania bankowi zaprzestania działań skutkujących naruszeniem art. 127b ust. 1 lub powstrzymania się od takich działań w przyszłości. Analogicznie do innych decyzji KNF w zakresie nakazów, taka decyzja również będzie miała moc ostatecznej decyzji administracyjnej i będzie podlegała natychmiastowemu wykonaniu.
6.	Art. 138	w art. 138: a) <i>po ust. 7e dodaje się ust. 7f i 7g w brzmieniu:</i> „7f. W przypadku naruszenia art. 127b ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego, zamiast zastosowania środków, o których mowa w ust. 3, może w drodze decyzji: 1) <i>nakazać bankowi zaprzestanie działań skutkujących naruszeniem lub powstrzymanie się od takich działań w przyszłości;</i> 2) <i>nałożyć na bank karę pieniężną do wysokości 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym albo dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie;</i> 3) <i>nałożyć na osoby odpowiedzialne za zaistniałe naruszenie karę pieniężną do wysokości 2 905 000 zł albo dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie.</i> 7g. <i>W przypadku jednostki dominującej, która sporządza skonsolidowane sprawozdanie</i>	Ze względu na międzysektorowy charakter obligacji kapitałowej, która może być emitowana przez ściśle określony krąg podmiotów nadzorowanych, konieczne jest zamieszczenie przepisu określającego środki nadzorcze, które mogą być stosowane przez KNF w przypadku oferowania obligacji kapitałowych inwestorom inni niż inwestorzy (klienci) profesjonalni. Zgodnie z art. 138 ust. 7f i 7g w przypadku naruszenia przepisów art. 127b ust. 1 KNF będzie mógł, w drodze decyzji, nakazać bankowi zaprzestanie działań skutkujących naruszeniem lub powstrzymanie się od takich działań w przyszłości, nałożyć na bank lub osoby odpowiedzialne za zaistniałe naruszenie karę pieniężną w określonej wysokości

		<i>finansowe, i jednostki zależnej jednostki dominującej, która sporządza skonsolidowane sprawozdanie finansowe, całkowity roczny przychód, o którym mowa w ust. 7f pkt 2, stanowi kwota całkowitego skonsolidowanego rocznego przychodu jednostki dominującej ujawniona w ostatnim zbadanym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy.”;</i> <i>b) w ust. 8 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:</i> <i>„Komisja Nadzoru Finansowego, podejmując decyzje, o których mowa w ust. 3, 3a, 7a i 7f uwzględnia:”;</i>	
W art. 8. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1500, 1488, 1933, 2185 i 2640 oraz z 2023 r. poz. 180)			
7.	Art. 169ba	Art. 169ba. 1. W przypadku naruszenia art. 110ec ust. 1 przez osobę inną niż dom maklerski Komisja może, w drodze decyzji: 1) <i>nakazać osobie oferującej podmiotowi innemu niż podmioty wymienione w art. 3 pkt 39b lit. a–m zawarcie umowy pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 110eb ust. 1, zaprzestanie działań skutkujących naruszeniem art. 110ec ust. 1 lub powstrzymanie się od takich działań w przyszłości;</i> 2) <i>nałożyć na osobę oferującą podmiotowi innemu niż podmioty wymienione w art. 3 pkt 39b lit. a–m zawarcie umowy pożyczki podporządkowanej, o której mowa w art. 110eb ust. 1, karę pieniężną do wysokości nieprzekraczającej:</i>	Ze względu na międzysektorowy charakter obligacji kapitałowej, która może być emitowana przez ściśle określony krąg podmiotów nadzorowanych, konieczne jest (analogicznie jak w przypadku art. 138 ust. 7f i 7g ustawy – Prawo bankowe) zamieszczenie przepisu określającego środki nadzorcze, które mogą być stosowane przez KNF w przypadku oferowania obligacji kapitałowych inwestorom inni niż inwestorzy (klienci) profesjonalni. W związku z tym w art. 169ba przewidziano, że w przypadku naruszenia art. 110ec ust. 1 przez osobę inną niż dom maklerski KNF będzie mógł, w drodze decyzji, nakazać osobie oferującej zawarcie umowy pożyczki podporządkowanej podmiotowi nieuprawnionemu zaprzestanie działań skutkujących naruszeniem art. 110ec ust. 1 lub powstrzymanie się od takich działań w przyszłości lub nałożyć na taką osobę karę pieniężną wysokości określonej w tym przepisie.

		a) w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej: – 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym albo – dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie, b) w przypadku osoby fizycznej: – kwoty 2 905 000 zł albo – dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie. 2. Przepisy art. 3h ust. 3–8 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym stosuje się odpowiednio.	
W art. 10. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 660, 872, 1488, 1692, 2185, 2339 i 2640 oraz z 2023 r. poz. 180)			
8.	Art. 3ha	Art. 3ha. 1. W przypadku naruszenia art. 27c ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2244 i) Komisja może, w drodze decyzji: 1) nakazać osobie oferującej podmiotowi innemu niż podmiot wymieniony w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi zawarcie umowy, której przedmiotem jest obligacja kapitałowa, zaprzestanie działań skutkujących naruszeniem art. 27c ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach oraz powstrzymanie się od takich działań w przyszłości;	Ze względu na międzysektorowy charakter obligacji kapitałowej, która może być emitowana przez ściśle określony krąg podmiotów nadzorowanych, także w tym przypadku (tak jak pozostałych wskazanych wyżej przypadkach) konieczne jest zamieszczenie przepisu określającego środki nadzorcze, które mogą być stosowane przez KNF w przypadku oferowania obligacji kapitałowych inwestorom inni niż inwestorzy (klienci) profesjonalni. Proponowany art. 3ha zawiera katalog sankcji, które KNF może nałożyć, w drodze decyzji, w przypadku naruszenia przepisu art. 27c ustawy o obligacjach, tj. zakazu zawierania umów, których przedmiotem są obligacje kapitałowe, z inwestorem innym niż inwestor (klient) profesjonalny; zakaz dotyczy także pośrednictwa w zawarciu takiej umowy. Decyzja KNF będzie natychmiast wykonalna, a informacje o rozstrzygnięciu i danych ukaranych podmiotów będą podawane przez KNF do publicznej wiadomości.

	2) <i>nałożyć na osobę oferującą podmiotowi innemu niż podmiot wymieniony w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy o obrocie instrumentami finansowymi zawarcie umowy, której przedmiotem jest obligacja kapitałowa, karę pieniężną do wysokości nieprzekraczającej:</i> a) <i>w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej:</i> – <i>10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji kwoty nieprzekraczającej 0,5% składki przypisanej brutto, wykazanej w ostatnim sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, zatwierdzonym przez organ zatwierdzający, albo</i> – <i>dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie,</i> b) <i>w przypadku osoby fizycznej:</i> – <i>kwoty 2 905 000 zł albo</i> – <i>dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie.</i> 2. <i>W przypadku gdy osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, o której mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a, jest jednostką dominującą albo jednostką zależną jednostki dominującej, która ma obowiązek sporządzać skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z ustawą z</i>	

		dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, karę pieniężną, o której mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a, ustala się na podstawie przychodów netto ze sprzedaży towarów i usług oraz operacji finansowych, a w przypadku gdy jednostką dominującą lub jednostką zależną jest zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji – składki przypisanej brutto, wykazanych w ostatnim rocznym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym zatwierdzonym przez organ zatwierdzający jednostki dominującej. 3. Przepisy art. 3h ust. 4–8 stosuje się odpowiednio.	
9.	Art. 19e:	w art. 19e: a) w ust. 1 wyrazy „i art. 3h ust. 2 pkt 2” zastępuje się wyrazami „, , art. 3h ust. 2 pkt 2 i art. 3ha ust. 1 pkt 2”, b) w ust. 2 wyrazy „i art. 3h ust. 2 pkt 2” zastępuje się wyrazami „, , art. 3h ust. 2 pkt 2 i art. 3ha ust. 1 pkt 2	Zmieniany art. 19e ust. 1 przewiduje, że wpływy z tytułu kar pieniężnych nakładanych przez KNF na podstawie art. 3ha ust. 1 pkt 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz na podstawie ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2 tej ustawy (w tym na podstawie dodawanego art.173e ustawy o obrocie instrumentami finansowymi) zasilą Fundusz Edukacji Finansowej, tak jak inne kary nakładane przez KNF. W związku z tym niezbędne jest uzupełnienie katalogu kar pieniężnych nakładanych przez KNF, do których stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2022 r. poz. 2651) oraz przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. 2022 r. poz. 479, z późn. zm.), o kary nakładane na podstawie art. 3ha ust. 1 pkt 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (ust. 2).
W art. 12. W ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 187, 1488 i 2640)			
10.	Art. 43g w pkt 1	w art. 43g w pkt 1 wyrazy „i art. 3h ust. 2 pkt 2” zastępuje się wyrazami „, , art. 3h ust. 2 pkt 2 i art. 3ha ust. 1 pkt 2	Zmiana w art. 43g pkt 1 jest związana z art. 19e ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym określającym, które kary pieniężne nakładane przez KNF stanowią przychód Funduszu Edukacji Finansowej – proponowany przepis określa wykaz źródeł pochodzenia przychodów Funduszu Edukacji Finansowej
Art. 13. W ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 2283 i 2640)			

11.	Art. 362a	Art. 362a. 1. W przypadku naruszenia art. 247b ust. 1 organ nadzoru, zamiast zastosowania środków określonych w art. 362 ust. 1, może w drodze decyzji: 1) nakazać zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji zaprzestania działań skutkujących naruszeniem lub powstrzymanie się od takich działań w przyszłości; 2) nałożyć na zakład ubezpieczeń lub na zakład reasekuracji karę pieniężną w wysokości 0,5 % składki przypisanej brutto wykazanej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w ostatnim przedstawionym organowi nadzoru sprawozdaniu finansowym, o którym mowa w art. 280, a w przypadku gdy zakład nie wykonywał działalności lub uzyskał składkę przypisaną brutto poniżej 20 000 0000 złotych – do wysokości 100 000 złotych albo dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie; 3) nałożyć na osobę odpowiedzialną za naruszenie, która w tym okresie pełniła obowiązki członka zarządu karę pieniężną do wysokości 2 905 000 zł albo dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie. 2. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest jednostką dominującą albo jednostką zależną jednostki dominującej, która ma obowiązek sporządzać skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z ustawą z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, karę pieniężną, o której mowa	Zgodnie z art. 362a – w przypadku naruszenia art. 247b ust. 1 – KNF będzie mógł, w drodze decyzji, nakazać zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji zaprzestanie działań skutkujących naruszeniem lub powstrzymanie się od takich działań w przyszłości lub nałożyć karę pieniężną na zakład ubezpieczeń lub na zakład reasekuracji lub na osobę odpowiedzialną za naruszenie, która w tym okresie pełniła obowiązki członka zarządu. Przepis będzie miał zastosowanie także do członków rady administrującej w przypadku wykonywania działalności ubezpieczeniowej lub działalności reasekuracyjnej w formie spółki europejskiej, w której przyjęto system monistyczny. Decyzje wydawane przez KNF będą natychmiast wykonalne, a informacje o treści rozstrzygnięcia, rodzaju i charakterze naruszenia, imieniu i nazwisku osoby fizycznej lub firmie (nazwie) podmiotu, na który została nałożona sankcja, będzie przez KNF podawana do publicznej wiadomości.

		w ust. 1 pkt 2, ustala się na podstawie przychodów netto ze sprzedaży towarów i usług oraz operacji finansowych, a w przypadku zakładu ubezpieczeń – składki przypisanej brutto, wykazanych w ostatnim rocznym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym zatwierdzonym przez organ zatwierdzający jednostki dominującej. 3. Przepis ust. 1 pkt 3 stosuje się do członków rady administrującej w przypadku wykonywania działalności ubezpieczeniowej lub działalności reasekuracyjnej w formie spółki europejskiej, w której przyjęto system monistyczny. 4. Decyzje, o których mowa w ust. 1, są natychmiast wykonalne. 5. Organ nadzoru przekazuje do publicznej wiadomości informacje o treści rozstrzygnięcia, o którym mowa w ust. 1, rodzaju i charakterze naruszenia, imieniu i nazwisku osoby fizycznej lub firmie (nazwie) podmiotu, na który została nałożona sankcja. 6. Informacje, o których mowa w ust. 5, dotyczące imienia i nazwiska osoby, na którą została nałożona sankcja, organ nadzoru udostępnia na stronie internetowej przez okres 5 lat, licząc od dnia ich udostępnienia.	
W art. 14. W ustawie z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1710, 1812, 1933 i 2185):			
12.	Art. 11 w ust. 5 pkt 11	w art. 11 w ust. 5 w pkt 11: 1) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „związanych z przymusową restrukturyzacją albo umorzeniem lub konwersją instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 101	Wprowadzony przepis rozszerza wyłączenia stosowania ustawy – Prawo zamówień publicznych poniżej progów unijnych wskazanych w art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE (Dz. Urz. UE L 94 z 28.03.2014, str. 65, z późn. zm.) w zakresie dotyczącym czynności związanych z podejmowaniem działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP.

		ust. 7 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, lub związanych z podejmowaniem działań i wykonywaniem uprawnień na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz. Urz. UE 22 z 22.01.2021, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2021/23”, których przedmiotem jest:”; 2) lit. a otrzymuje brzmienie: „a) przeprowadzenie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 1 oraz art. 241 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji,”; 3) po lit. a dodaje się lit. aa w brzmieniu: „aa) przeprowadzenie wyceny, o której mowa w art. 24 ust. 1 rozporządzenia nr 2021/23,”.	Wyłączenie to ma na celu zwiększenie bezpieczeństwa systemu finansowego oraz zapewnienie wysokiej efektywności czasowej jako czynnika warunkującego skuteczność restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP. Istotnym aspektem jest również fakt, że zastosowanie przepisów w tym przypadku ustawy – Prawo zamówień publicznych może spowodować upublicznienie informacji dotyczącej sytuacji finansowej podmiotu – w efekcie reakcje rynkowe, w szczególności reakcje klientów CCP, mogą w bardzo krótkim czasie spowodować dalsze bardzo istotne pogorszenie jego sytuacji finansowej. Należy również podkreślić, że wprowadzone rozszerzenie odnosi się do zamówień poniżej progów określonymi w ww. dyrektywie, a kształtowanie wyłączeń w tym zakresie należy do kompetencji państwa członkowskiego.
13.	Art. 18	Art. 19. Do podziału zysku netto Bankowego Funduszu Gwarancyjnego za rok 2022 stosuje się przepisy art. 285 ust. 1 ustawy zmienianej w	Art. 18 wskazuje, że zasady określone w art. 285 ust. 1 i 1a w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą będą miały zastosowanie także do podziału zysku netto BFG za rok 2022.

		<i>art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz art. 285 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 3.</i>	

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie podziału obciążeń przez akcjonariuszy, udziałowców i wierzycieli
podporządkowanych z tytułu zawarcia przez instytucję umowy gwarancji
ostrożnościowej**

Na podstawie art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 396 oraz z 2023 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe warunki dokonywania podziału obciążeń przez akcjonariuszy, udziałowców i wierzycieli podporządkowanych z tytułu zawarcia przez instytucję, o której mowa w art. 2 pkt 11 ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej, zwanej dalej „ustawą”, umowy gwarancji ostrożnościowej, o której mowa w art. 6 ust. 5 tej ustawy.

§ 2. 1. Podział obciążeń może polegać na:

- 1) konwersji kapitału hybrydowego lub długu podporządkowanego w kapitał podstawowy Tier I, o którym mowa w art. 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”;
- 2) dokonaniu odpisu aktualizującego wartość kwoty głównej instrumentu kapitałowego;
- 3) konwersji długu podporządkowanego na kapitał własny.

2. Podziału obciążeń dokonuje się w oparciu o oszacowanie wartości aktywów i pasywów podlegających odpisom lub konwersji w celu określenia kwoty strat do pokrycia oraz niezbędnej kwoty odpisu lub konwersji.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 939).

3. Oszacowania dokonuje na zlecenie instytucji, o której mowa w art. 2 pkt 11 ustawy, zwanej dalej „beneficjentem”, podmiot niezależny od organów, akcjonariuszy, udziałowców i wierzycieli podporządkowanych beneficjenta.

4. Jeżeli dokonanie oszacowania w zakresie, o którym mowa w ust. 2, lub przez podmiot, o którym mowa w ust. 3, nie jest możliwe, beneficjent gwarancji dokonuje wstępnego oszacowania wartości aktywów i pasywów podlegających odpisom lub konwersji.

5. Wstępne oszacowanie, o którym mowa w ust. 4, stanowi podstawę do dokonania podziału obciążeń.

§ 3. 1. Odpisu lub konwersji instrumentów kapitałowych dokonuje się w następującej kolejności:

- 1) instrumenty, które spełniają warunki określone w art. 28 ust. 1-4, art. 29 ust. 1-5 i art. 31 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 - do wysokości strat beneficjenta gwarancji;
- 2) instrumenty i zobowiązania, które spełniają warunki określone w art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, oraz instrumenty, które spełniają warunki zaliczenia do instrumentów kapitałowych zgodnie z przepisami części dziesiątej tytułu 1 rozdziału 2 rozporządzenia nr 575/2013, niezależnie od tego, czy w całości lub w części zostały wyłączone z funduszy własnych, w tym na podstawie art. 486 tego rozporządzenia - w kwocie niezbędnej do zwiększenia funduszy własnych zgodnie z art. 138 ust. 1 pkt 1a-2a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z...) albo art. 110y ust. 1 pkt 7 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z ...);
- 3) instrumenty i zobowiązania, które spełniają warunki określone w art. 63 rozporządzenia nr 575/2013 - w kwocie niezbędnej do zwiększenia funduszy własnych zgodnie z art. 138 ust. 1 pkt 1a-2a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe albo art. 110y ust. 1 pkt 7 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

2. Odpisu lub konwersji instrumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, dokonuje się w kolejności odwrotnej do kolejności zaspokajania należności, o której mowa w art. 440 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (Dz. U. z ...).

3. Konwersji instrumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, dokonuje się na instrumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

4. W celu dokonania odpisu lub konwersji instrumentów kapitałowych beneficjent instrumentów rekapitalizacji może zostać zobowiązany do emisji instrumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, na rzecz posiadaczy instrumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.

5. Instrumenty, o których mowa w ust. 4, powinny:

- 1) być wyemitowane wyłącznie w celu zwiększenia funduszy własnych beneficjenta gwarancji przed udzieleniem gwarancji ostrożnościowej lub pokryciem niedoborów kapitałowych;
- 2) zapewnić możliwość ich objęcia niezwłocznie po dokonaniu konwersji.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia²⁾.

MINISTER FINANSÓW

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 13 października 2016 r. w sprawie podziału obciążeń przez akcjonariuszy i wierzycieli podporządkowanych z tytułu zawarcia przez instytucję umowy gwarancji ostrożnościowej (Dz. U. poz. 1728), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z art. 19 ustawy z dnia ... 2023 r. o zmianie ustawy o obligacjach, ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi realizację delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. z poz. dalej: „ustawa o rekapitalizacji”). Zgodnie z upoważnieniem, minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki podziału obciążeń przez akcjonariuszy, udziałowców i wierzycieli podporządkowanych, uwzględniając potrzebę zapewnienia zgodności szczegółowych warunków podziału obciążeń z unijnymi ramami pomocy państwa.

Zmiana rozporządzenia związana jest z nowelizacją ustawy o rekapitalizacji i rozszerzeniem upoważniania w zakresie podziału obciążeń również do udziałowców. Gwarancja ostrożnościowa może być udzielona tylko instytucji wypłacalnej i podlega zatwierdzeniu zgodnie z ramami dotyczącymi pomocy państwa. Jeżeli instytucja nie będzie w stanie zwiększyć funduszy własnych samodzielnie, będzie mogła wystąpić do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych o udzielenie jej w imieniu Skarbu Państwa gwarancji ostrożnościowej. Gwarancja ostrożnościowa będzie udzielana na podstawie umowy pomiędzy daną instytucją a ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych działającym w imieniu Skarbu Państwa. Umowa będzie musiała zawierać elementy oznaczone w art. 6 ust. 5 ustawy o rekapitalizacji, w tym warunki dotyczące podziału obciążeń przez akcjonariuszy, udziałowców i wierzycieli podporządkowanych.

Za „unijne ramy pomocy państwa” należy uznać, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 53 dyrektywy BRR, warunki ramowe ustanowione postanowieniami art. 107, 108 i 109 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE 2012 C/326, z 26.10.2012 r., str. 47) oraz rozporządzenia i wszystkie akty Unii, w tym wytyczne, komunikaty i zawiadomienia, wydane lub przyjęte zgodnie z art. 108 ust. 4 lub art. 109 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W szczególności należy w tym kontekście zwrócić uwagę na Komunikat Komisji w sprawie stosowania od dnia 1 sierpnia 2013 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego (Dz. Urz. UE z 2013 r. C 216/01 („Komunikat bankowy”), który w sekcji 3.1.2 wskazuje m.in., że wsparcie publiczne może stwarzać pokusy nadużycia i naruszać dyscyplinę rynkową, dlatego też pomoc należy przyznawać wyłącznie na warunkach obejmujących odpowiedni podział obciążenia przez obecnych inwestorów.

Zgodnie z § 1 rozporządzenia, szczegółowe warunki dokonywania podziału obciążeń dotyczą zawarcia umowy gwarancji ostrożnościowej, o której mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o rekapitalizacji. Natomiast podział obciążeń dokonywać się będzie po zawarciu takiej umowy ostrożnościowej.

W § 2 rozporządzenia przewidziano, że podziału obciążeń będzie można dokonać poprzez konwersję kapitału hybrydowego lub długu podporządkowanego w kapitał podstawowy Tier I, odpis aktualizujący wartość kwoty głównej instrumentu kapitałowego oraz konwersję długu podporządkowanego na kapitał własny.

Przed dokonaniem podziału obciążeń beneficjent gwarancji zobligowany będzie do dokonania oszacowania, aby określić kwoty strat do pokrycia oraz niezbędnej kwoty odpisu lub konwersji.

W celu zachowania wiarygodności wyników oszacowania, beneficjent gwarancji zleci dokonanie oszacowania podmiotowi niezależnemu od jego organów, akcjonariuszy, udziałowców oraz wierzycieli podporządkowanych.

Jeżeli dokonanie powyższego oszacowania nie jest możliwe w zakresie o którym mowa w § 2 ust. 2 lub przez podmiot o którym mowa w § 2 ust. 3, beneficjent gwarancji powinien dokonać wstępnego oszacowania wartości aktywów i pasywów, co stanowi wystarczającą podstawę do dokonania podziału obciążeń.

Dodatkowo § 3 rozporządzenia reguluje warunki i kolejność dokonania odpisu lub konwersji instrumentów kapitałowych.

Obecnie procedowana jest zmiana ustawy o rekapitalizacji i jednocześnie wprowadziła utrzymanie obecnego rozporządzenia jedynie przez 6 miesięcy od wejścia nowelizacji. Dlatego w § 4 rozporządzenia zdecydowano, że rozporządzenie wejdzie w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia. W ten sposób zostanie zapewnione minimalne *vacatio legis* dla nowej regulacji. Rozporządzenie nie wymaga przedstawiania go organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE) w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, s. 42).

Zawarte w rozporządzeniu regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) dlatego też rozporządzenie nie podlega procedurze notyfikacji.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) rozporządzenie zostało zamieszczone w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym rozporządzeń Ministra Finansów.

Zgodnie z art. 5 ustawy dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, rozporządzenie zostanie udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie podziału obciążeń przez akcjonariuszy, udziałowców i wierzycieli podporządkowanych z tytułu zawarcia przez instytucję umowy gwarancji ostrożnościowej Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Patkowski – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Bartosz Drej Starszy Specjalista w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego tel. (22) 694 53 02 bartosz.drej@mf.gov.pl	Data sporządzenia 20 grudnia 2022 r. Źródło art. 4 ust. 4 ustawy z 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 396 oraz z 2023 r. poz. ...) Nr w Wykazie prac ...

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Konieczność wydania rozporządzenia wynika z wejścia w życie nowelizacji ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 396 oraz z 2023 r. poz. ...). W związku z nowelizacją konieczna jest zmiana rozporządzenia wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 4 ust. 4. Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy gwarancja ostrożnościowa może być udzielona wyłącznie instytucji wypłacalnej, jeżeli w chwili jej udzielenia nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 70 ust.2 oraz art. 101 ust. 3 pkt 1–3 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. 2022 r. poz. 2253 oraz z 2023 r. poz. ...), a wobec akcjonariuszy, udziałowców i wierzycieli podporządkowanych instytucji zostały zastosowane środki podziału obciążeń, zgodnie z umową, o której mowa w art. 6 ust.5 ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej. Zgodnie z art. 4 ust. 4 tej ustawy, minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki podziału obciążeń przez akcjonariuszy, udziałowców i wierzycieli podporządkowanych, uwzględniając potrzebę zapewnienia zgodności szczegółowych warunków podziału obciążeń z unijnymi ramami pomocy państwa.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Realizacja upoważnienia ustawowego przez wydanie rozporządzenia Ministra Finansów, które określi, szczegółowe warunki podziału obciążeń przez akcjonariuszy, udziałowców i wierzycieli podporządkowanych, uwzględniając potrzebę zapewnienia zgodności szczegółowych warunków podziału obciążeń z unijnymi ramami pomocy państwa.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Nie dotyczy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Banki komercyjne	30	www.knf.gov.pl (wg. stanu na 30 września 2022 r.)	Konieczność dostosowania do regulacji wynikających z projektu
Banki spółdzielcze	498	www.knf.gov.pl (wg. stanu na 30 września 2022 r.)	Konieczność dostosowania do regulacji wynikających z projektu
oddziały instytucji kredytowych i banków zagranicznych	35	www.knf.gov.pl (wg. stanu na 30 września 2022 r.)	Konieczność dostosowania do regulacji wynikających z projektu
Domy maklerskie	44	https://www.gov.pl/web/finanse (wg. stanu na 27 września 2022 r.)	Konieczność dostosowania do regulacji wynikających z projektu

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie skierowany do konsultacji publicznych i opiniowania do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Narodowego Banku Polskiego, Komisji Nadzoru Finansowego, Urzędu Ochrony Konkurencji i

Konsumentów, Związku Banków Polskich, Krajowego Związku Banków Spółdzielczych..												
6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
(ceny stałe z r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]										
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania		Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.										
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na dochody i wydatki sektora finansów publicznych.										
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
		Skutki										
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Nie dotyczy										
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Nie dotyczy										
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.										

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz: Brak wpływu na pozostałe obszary.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie rozporządzenia nie wpływa na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary, o których mowa w pkt 10. Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na wymienione obszary oraz sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Wykonanie przepisów aktu prawnego nastąpi z dniem wejścia w życie rozporządzenia. Przewiduje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Z uwagi na zakres regulacji nie przewiduje się ewaluacji efektów projektu.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

Minister do Spraw Unii Europejskiej

DPUE.920.736.2021.RS(24)
Warszawa, 31 stycznia 2023 r.
Dot.: RM-0610-11-23 z 24.01.2023 r.

Pan Łukasz Schreiber
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej *projektu ustawy o zmianie ustawy o obligacjach, ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw*, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia Ministra do Spraw Unii Europejskiej

Karolina Rudzińska
Podsekretarz Stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:

Pani Magdalena Rzeczkowska
Minister Finansów